

OLIVER BOWDEN

ASSASSIN'S CREED

RENEGATUL

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MIHAI-DAN PAVELESCU

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Mădălina Rașoga
Tehnoredactor: Cristian Vlad
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWDEN, OLIVER

Assassin's Creed: Renegatul / Oliver Bowden; trad. din lb. engleză
de Mihai-Dan Pavelescu. – București: Editura Paladin, 2020

ISBN 978-606-9000-63-2

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Oliver Bowden
Assassin's Creed®: Forsaken

Original English language edition first published by Penguin Books
Ltd, London

Copyright © 2012 Ubisoft Entertainment. All rights reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are
trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries.
All artworks are the property of Ubisoft.

Prolog

Nu l-am cunoscut niciodată. Nu cu adevărat. Așa aveam impresia, dar abia după ce i-am citit jurnalul mi-am dat seama că de fapt nu-l cunoscusem absolut deloc. Iar acum este prea târziu. Este prea târziu să-i spun că l-am judecat greșit. Este prea târziu să-i spun că-mi pare rău.

Partea întâi

EXTRASE DIN JURNALUL LUI
HAYTHAM E. KENWAY

6 decembrie 1735

I

Acum două zile ar fi trebuit să-mi sărbătoresc a zecea aniversare acasă, în Queen Anne's Square. Ziua mea de naștere a trecut însă neobservată; nu există sărbătoriri, ci doar înmormântări, iar casa noastră incendiată arată ca un dinte putred și înnegrit printre reședințele înalte, din cărămizi albe, din Queen Anne's Square.

Deocamdată locuim în una dintre proprietățile tatei din Bloomsbury. Este o casă frumoasă și, cu toate că familia este devastată și viețile ne-au fost zguduite, măcar pentru asta putem fi recunoscători. Aici vom sta, șocați, ca prinși între două lumi – aidoma unor spectre tulburate –, până ne va fi decis viitorul.

Incendiul mi-a mistuit jurnalele, așadar, începându-l pe acesta, parcă am sentimentul că o iau de la capăt. De aceea probabil că ar trebui să-ncep cu numele meu – Haytham, un nume arab pentru un băiat englez care trăiește la Londra și care, de la naștere și până acum două zile, a dus o viață idilică, ferită de mizeriile ce există altundeva în oraș. Din Queen Anne's Square, noi puteam vedea ceața și fumul ce pluteau deasupra fluviului și, la fel ca toată lumea, am fost stingheriți de miasmă, pe care o pot descrie doar ca de „miros de cal ud”, totuși n-am fost siliți să mergem prin pâraie de reziduuri puturoase provenite de la tăbăcării, măcelării și dosurile animalelor și oamenilor.

Pâraiele râncede de deversări ce grăbesc apariția bolilor: dizenterie, holeră, febră tifoidă...

— Trebuie să te grăbești, domnișorule Haytham. Altfel te va prinde boala.

În timpul plimbărilor peste câmpuri spre Hampstead, bonele mele mă fereau de sărmanii nefericiți zguduți de tuse și-mi acopereau ochii ca să nu-i văd pe copiii cu diformități. Cel mai mult, ele se temeau de boli. Probabil pentru că nu poți să stai de vorbă cu boala, n-o poți mitui și nu poți ridica sabia împotriva ei; boala nu respectă nici bogăția, nici rangul. Este un inamic nemilos.

Și, desigur, atacă pe neașteptate. De aceea, în fiecare seară mă examinau pentru semne de pojar sau de vărsat, după care o anunțau pe mama de sănătatea mea bună, iar ea venea să mă sărute la culcare. Trebuie să înțelegeți că mă număram printre norocoși, fiindcă aveam o mamă care să mă sărute de noapte bună și un tată care să facă la fel; care mă iubea pe mine și pe sora mea vitregă, Jenny, care-mi povestea despre bogați și despre săraci, care mi-a înrăurit soarta și m-a îndemnat să mă gândesc mereu la alții. El a angajat dascăli și bone, care să aibă grijă de mine și să mă educe, ca să cresc și să devin un bărbat cu valori înalte, care să fie de folos în lume. Unul dintre cei norocoși. Nu ca acei copii care trebuiau să muncească pe ogoare, în fabrici și prin hornuri.

Uneori mă întrebam totuși dacă copiii aceia aveau prieteni? Dacă aveau, atunci, deși știam prea bine că n-ar fi trebuit să le invidiez viețile de vreme ce a mea era mult mai ferită de griji, îi invidiam exact pentru asta: pentru prietenii lor. Eu nu aveam niciun prieten, nu aveam nici frați sau surori apropiați de vârsta mea și, trebuie să recunosc, eram timid în a-mi face prieteni. În plus mai exista o problemă: ceva ce aflasem pe când aveam doar cinci ani.

S-a întâmplat într-o după-amiază. Reședințele din Queen Anne's Square erau construite apropiate între ele, așa că ne

zăream adesea vecinii, fie chiar în piațetă, fie în grădinile lor din spatele caselor. Lângă noi locuia o familie care avea patru fete, două cam de vârsta mea. Mi se părea că petreceau ore țopăind sau jucând baba-oarba în grădină și le auzeam când stăteam în odaia de studiu sub ochii vigilenți ai dascălului meu, bătrânul domn Fayling, care avea sprâncene stufoase și sure, și obiceiul de a se scobi în nas, studiind apoi cu atenție ce extrăsese din adâncurile nărilor pentru ca pe urmă să-l strecoare pe furiș în gură.

În după-amiaza aceea, bătrânul domn Fayling a părăsit încăperea, iar eu am așteptat până ce pașii lui s-au pierdut în depărtare, după care m-am ridicat de la exercițiile de aritmetică, m-am dus la fereastră și am privit în curtea casei vecine.

Familia de acolo se numea Dawson. Domnul Dawson era parlamentar, așa spunea tata, abia ascunzându-și disprețul. Aveau grădina înconjurată de un zid înalt și, în ciuda arborilor, tufelor și vegetației bogate, porțiuni din ea erau vizibile de la fereastra odăii mele de studiu, așa că le-am putut vedea pe surorile Dawson. De data asta jucau șotron și întinseseră pe jos ciocane de *pall mall*¹ pentru a înjgheba un parcurs, deși nu păreau că l-ar fi privit cu prea multă seriozitate; probabil că cele două mai mari încercau să le învețe pe celelalte două subtilitățile jocului. Strigau și râdeau, într-o volbură de codițe și rochițe roz, creponate, iar din când în când auzeam sunetul unei voci de adult, o bonă, probabil, ascunsă vederii mele de coroanele copacilor scunzi.

Le-am privit jucându-se, iar exercițiile mele de aritmetică au rămas neatinse pe masă pentru moment, până când, brusc, aproape ca și cum ar fi putut simți că era privită, una dintre mezine, probabil cu vreun an mai mică decât mine, a ridicat fruntea, m-a văzut la fereastră și privirile ni s-au întâlnit.

Am înghițit un nod, după care, șovăitor, am ridicat o mână s-o flutur către ea. Spre surprinderea mea, mi-a răspuns în

¹ Precursor al jocului de crochet (n. trad.).

același fel. Apoi și-a strigat surorile și s-au strâns toate patru laolaltă, lungindu-și entuziasmate gâturile și ferindu-și ochii de soare pentru a privi în sus, spre fereastra camerei mele, unde stăteam ca un exponat într-un muzeu – atât doar că eram un exponat mișcător, ce flutura din mână și se îmbujorase ușor de stânjeneală, dar care simțea totuși căldura plăcută a ceva ce putea să fi fost prietenie.

Și care s-a evaporat însă în clipa când bona lor a apărut de sub copaci, a ridicat ochii spre fereastra mea cu o privire ce nu mi-a lăsat niciun dubiu despre gândurile ei față de mine – eram vreunul care trăgea cu ochiul pe furia, cu cine știe ce gânduri, sau chiar mai rău –, apoi le-a îndepărtat iute din vedere pe toate patru.

Privirea pe care mi-o aruncase bona o mai văzusem, și-aveam s-o mai văd, în piațetă sau pe câmpul din spatele reședinței noastre. Mai țineți minte cum propriile mele bone mă călăuzeau, pentru a-i ocoli pe nefericiții în zdrențe? Tot așa, alte bone îi fereau de mine pe copiii aflați în grija lor. Nu m-am întrebat niciodată care ar fi fost cauza. N-am făcut-o, fiindcă... nu știu, fiindcă nu aveam probabil motive să mă-ntreb; era pur și simplu ceva ce se-ntâmpla, iar mie mi se părea ceva normal.

II

Când am împlinit șase ani, Edith mi-a dăruit un rând de veșminte și o pereche de pantofi cu cataramă de argint.

Am ieșit dindărătul paravanului, purtându-mi noii pantofiori cu cataramă strălucitoare, jiletca și haina, iar Edith a strigat-o pe una dintre slujnice, care a spus că semănam leit cu tata, ceea ce, bineînțeles, se intenționase de la bun început.

Mai târziu, au venit și părinții mei și pot să jur că ochii tatei s-au împăienjenit o clipă, pe când mama nu s-a prefăcut deloc, ci a izbucnit pur și simplu în plâns chiar acolo, în camera mea, fluturându-și palma în dreptul ochilor până ce Edith i-a întins o batistă.

M-am simțit cumva matur și învățat, deși, în același timp, îmi ardeau obraji. M-am pomenit întrebându-mă dacă surorile Dawson m-ar fi apreciat văzându-mă în noul meu costum, un adevărat gentilom. Mă gândisem deseori la ele. Le întrezărisem uneori de la fereastră, alergând prin grădină, ori suind în trăsură pe peronul din fața casei. Odată mi se păruse că una dintre ele aruncase o căutătură piezișă spre mine, dar, dacă și ea mă zărise, nu existase niciun zâmbet sau fluturare din mână, ci doar o umbră a aceleiași priviri pe care o etalase bona, ca și cum sentimentul de dezaprobare față de mine fusese transmis mai departe aidoma unei cunoștințe ezoterice.

Așadar, în dreapta casei noastre locuia familia Dawson, cu surorile acelea misterioase, cu codițe și pline de vioiciune, iar în stânga locuia familia Barrett, care avea opt copii. Erau deopotrivă fete și băieți, însă, din nou, îi vedeam rar; ca în cazul surorilor Dawson, îi zăream doar suind în trăsură, ori mergând pe câmp în depărtare. Cu o zi înainte de a opta mea aniversare, mă aflam în grădină, căreia îi dădeam ocol, trăgând cu un băț peste cărămizile roșii, sfărâmițoase, ale zidului înalt. Uneori mă opream să răstorn vreo piatră cu bățul și să cercetez insectele ce ieșeau în grabă de dedesubt – păduchi de lemn, miriapode, râme ce se zvârcoleau, ca și cum și-ar fi întins corpurile lungi –, până am ajuns în fața porții ce ducea la un pasaj între casa noastră și cea a familiei Barrett.

Poarta grea era zăvorâtă cu un lacăt uriaș de metal ruginit, care părea că nu mai fusese deschis de mulți ani, iar eu am rămas, privindu-l și cântărindu-i greutatea în palmă, când am auzit șoapta insistentă a unui băiat.

— Auzi... tu! I-adevărat ce zic ei despre taică-tău?

Vocea răsunase din spatele porții, deși am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama de unde se auzise – clipe în care am încremenit, șocat și aproape țeapăn de spaimă. După aceea mai că am tresărit când am observat, printr-o gaură din poartă, un ochi ce mă privea fără să clipească. Întrebarea a fost repetată.

— Haide, zi – o să mă cheme dintr-o clipă-n alta. I-adevărat ce zic ei despre taică-tău?

M-am destins și m-am aplecat să-mi cobor ochii la nivelul găurii din poartă.

— Cine ești? am întrebat.

— Mă numesc Tom și sunt vecinul tău.

Știam că Tom era cel mai mic dintre copiii familiei Barrett, cam de vârsta mea. Îi auzisem uneori numele strigat dinapoia gardului.

— Tu cine ești? a vrut el să știe. Adică, cum te cheamă?

— Haytham, am răspuns și m-am întrebat dacă Tom era noul meu prieten.

Ochiul lui cel puțin avea un aspect prietenos.

— Ciudat nume mai e și ăsta.

— Este arab și-nseamnă „vultur tânăr”.

— Aha, atunci e logic!

— Cum anume „e logic”?

— Ăăă, nu știu. Așa... cumva. Și ești numai tu acolo, așa-i?

— Și sora mea, am răspuns. Și mama și tata.

— Sunteți o familie destul de mică.

Am încuviințat din cap.

— Haide, a insistat el. I-adevărat sau nu? Taică-tău este ceea ce zic ei c-ar fi? Și să nu-ți treacă prin gând să mă minți! Să știi că-ți văd ochii. O să-mi dau seama numaidecât dacă minți.

— N-o să mint. Nu știu nici măcar ce zic „ei” c-ar fi tata, sau cine sunt „ei”.

În același timp m-a cuprins un sentiment straniu și nu tocmai plăcut: undeva exista o definiție a „normalității”, dar noi, familia Kenway, nu eram incluși în definiția aceea.

Poate că posesorul ochiului a simțit ceva în tonul meu, fiindcă s-a grăbit să adauge:

— Scuze... scuze, dac-am zis ceva nepotrivit. Eram doar curios, asta-i tot. Știi, există un zvon, și-i grozav de interesant, dacă-i adevărat...

— Ce zvon?

— O să crezi că-i o prostie.

Simțindu-mă curajos, m-am apropiat de gaura din poartă, l-am privit, ochi în ochi, și am zis:

— Ce vrei să zici? Ce spun oamenii despre tata?

Tom a clipit.

— Spun că-n trecut a fost un...

Brusc dinapoia lui s-au auzit zgomote, apoi un glas furios de bărbat strigând:

— *Thomas!*

Șocul l-a făcut pe băiat să se tragă înapoi.

— La naiba, a șoptit el iute. Trebuie să plec, mă cheamă. Sper să ne mai vedem.

Apoi a dispărut, iar eu am rămas întrebându-mă ce vrusesese să spună. Ce zvon? Ce spuneau oamenii despre noi, despre *mica* noastră familie?

În același timp, mi-am amintit că era bine să mă grăbesc. Se apropia amiaza – ceasul instrucției cu arme.

7 decembrie 1735

I

Mă simt invizibil, ca și cum aș fi rămas captiv între trecut și viitor. În jurul meu, adulții poartă conversații încordate. Sunt trași la față, iar doamnele plâng. Focurile sunt ținute aprinse, desigur, totuși casa este pustie, cu excepția noastră, care și așa suntem puțini, și a bunurilor pe care le-am putut salva din reședința incendiată, și este permanent frig. Afară a început să ningă, iar jalea dinăuntru înfiorează până în măduva oaselor.

Neavând altceva de făcut decât să-mi scriu jurnalul, sperasem să ajung până în prezent cu povestea vieții mele, dar se pare că sunt mai multe de spus decât crezusem la început și, desigur, au fost evenimente mai importante la care să particip. Însmormântări. Azi – a lui Edith.

— Ești sigur, domnișorul Haytham? mă întrebase mai devreme Betty, cu fruntea încruntată de îngrijorare, cu ochii obosiți.

Ani de zile – practic de când mi-o aminteam –, ea avu-
sesse grijă de Edith. Era la fel de sfâșiată de durere ca și mine.

— Da, am răspuns.

Am purtat ca întotdeauna, costumul, iar azi am avut cravată neagră. Edith nu avea alte rude, așa că la funeraliile ce au avut loc la parter s-au adunat supraviețuitorii familiei Kenway și ai personalului, pentru o pomenire cu șuncă, bere și prăjituri. După ce s-a terminat, cei de la firma de pompe funebre, care erau deja aproape beți, i-au suit

trupul în dric, pentru a-l duce la capelă. I-am urmat în alaiul funerar. N-au fost necesare decât două trăsură. După ce totul s-a terminat, am revenit în odaia mea, pentru a-mi continua povestea...

II

Trecuseră două zile de când vorbisem cu ochiul lui Tom Barrett, dar cuvintele lui tot nu-mi ieșiseră din minte. Așa că într-o dimineață, pe când Jenny și cu mine eram singuri în salon, am decis s-o întreb.

Jenny... Eu mă apropiam de opt ani, iar ea împlinise deja douăzeci și unu, dar nu aveam cu sora mea în comun nici câte aveam cu cărbunarul ce ne aproviziona. Ba chiar mai puține, dacă mă gândeam bine, fiindcă cel puțin cărbunarului îi plăcea să râdă, ca și mie, pe când pe Jenny o văzusem rareori zâmbind, cu atât mai puțin râzând.

Ea are păr negru, strălucitor, iar ochii îi sunt întunecați și... cred că le-aș spune „somnoroși”, deși i-am auzit descriși ca fiind „melancolici” și cel puțin un admirator a cutezat să spună despre privirea ei că e „fumegoasă”, deși nu știu ce poate să însemne asta. Înfățișarea lui Jenny era un subiect popular de conversație. Ea este o mare frumusețe, sau cel puțin așa mi se spune adesea.

Deși nu și pentru mine. În ochii mei era pur și simplu Jenny, care refuzase să se joace cu mine de atâtea ori, încât până la urmă încetasem s-o mai rog; Jenny pe care, de câte ori mi-o aminteam, ședea într-un jilț cu spătar înalt, cu fruntea aplecată peste ceea ce cosea, sau broda... sau ce anume făcea ea cu acul și ața. Și care era încruntată. Privirii ei despre care admiratorii spuneau că era „fumegoasă”, eu îi spuneam „încruntată”.

Problema era că, deși noi doi eram simpli vizitatori unul în viața celuilalt, aidoma unor corăbii care navighează în același port micuț și trec una pe lângă alta, fără a se întâlni însă vreodată, aveam același tată. Iar Jenny, care era mai mare decât mine cu vreo doisprezece ani, știa mai multe despre tata. De aceea, cu toate că atâtia ani ea îmi spusese că eram prea prost sau prea mic ca să-nțeleg – ori prea prost și prea mic ca să-nțeleg –, încercam s-o atrag în conversații. Nu știu de ce, pentru că, așa cum am zis, rezultatul era mereu același și nu mă alegeam cu niciun câștig. Poate ca s-o enervez? Totuși, în această situație anume, la două zile după conversația mea cu ochiul lui Tom, am fost cu adevărat curios să aflu la ce se referise băiatul.

Ca atare, am întrebat-o:

— Ce vorbește lumea despre noi?

Ea a oftat teatral și a ridicat ochii de la cusut.

— Ce vrei să zici, pișpirică?

— Exact asta – ce vorbește lumea despre noi?

— Te referi la bârfe?

— Dacă vrei...

— De ce ți-ar păsa ție de bârfe? Nu ești nițel prea...

— Îmi pasă, am întrerupt-o înainte să-mi spună că sunt prea mic, prea prost și prea scund.

— Serios? De ce anume?

— Cineva a zis ceva – asta-i tot.

Jenny a lăsat lucrul din mână, l-a pus pe perna scaunului, lângă ea, și și-a țuguat buzele.

— Cine? Cine și ce a zis?

— Un băiat, la poarta din grădină. A zis că familia noastră e ciudată și că tata a fost un...

— Un... ce?

— N-a apucat să termine de vorbit.

Jenny a zâmbit și și-a reluat lucrul.

— Și asta te-a pus pe gânduri, așa-i?

— Pe tine nu te-ar fi pus?

— Eu știu deja tot ce trebuie știut, a zis ea disprețuitor, și-ți spun că n-aș da nici o ceapă degerată pe ce spun vecinii despre noi.

— Atunci spune-mi, am replicat. Ce făcea tata înainte să mă fi născut eu?

Jenny mai surâdea totuși uneori. Surâdea când era stăpână pe situație, când putea să exercite putere asupra cuiva – mai ales dacă acela eram eu.

— O să afli, a răspuns ea.

— Când?

— Toate la vremea lor. La urma urmelor, tu ești *moștenitorul lui pe linie bărbătească*.

A urmat o pauză lungă.

— Cum adică „pe linie bărbătească”? am întrebat-o. Care-i deosebirea între asta și tine?

Ea a suspinat.

— Pe moment nu-i mare deosebire, într-adevăr, deși tu te antrenezi cu arme, iar eu nu.

— Nu?

Privind retrospectiv, o știam deja și bănuiesc că mă încrebasem de ce eu mă instruiam cu sabia, iar Jenny cu acul.

— Nu, Haytham, eu nu mă antrenez cu arme. Niciun copil nu se antrenează cu arme, oricum nu în Bloomsbury, și poate că nici în toată Londra. Nimeni altul, cu excepția ta. Nu ți s-a spus?

— Ce să mi se spună?

— Să-ți ții gura.

— Ba da, dar...

— Și nu te-ai întrebat niciodată de ce – *de ce* ar trebui să-ți ții gura?

Poate că mă-ncrebasem. Poate că în secret o știusem de la bun început. N-am zis nimic.

— În curând, a urmat Jenny, vei afla ce te-așteaptă. Cursul vieților noastre a fost bine trasat, nu-ți face griji în privința asta.

— În regulă, și pe tine ce te-așteaptă?

Ea a pufnit scârbită.

— „Ce mă așteaptă?” este întrebarea greșită. Mai bine zis „Cine mă așteaptă?”

În glasul ei am simțit un ton pe care aveam să-l înțeleg abia mult mai târziu și am privit-o, știind prea bine că nu avea rost să mai insist, pentru că riscam să simt înțepătura aceluia ac. Dar, când în cele din urmă am lăsat din mână cartea pe care o citeam și am plecat din salon, am făcut-o știind că, deși nu aflasem aproape nimic despre tatăl sau familia mea, descoperisem ceva despre Jenny: de ce nu zâmbea niciodată și de ce era mereu atât de pornită împotriva mea.

Asta se întâmpla din cauză că ea văzuse viitorul. Îl văzuse și știa că viitorul mă favoriza pe mine, doar pentru că mă născusem băiat.

Poate că ar fi trebuit să-mi pară rău pentru ea. Poate... numai că fusese mereu ursuză.

Acum că aflasem ceea ce aflasem, instrucția cu arme din ziua următoare mi-a dat un fior în plus. Așadar, cu excepția mea nimeni nu mai era instruit în folosirea armelor. Pe neașteptate mă simțeam ca și cum aș fi gustat un fruct interzis, iar fructul era și mai succulent de vreme ce dascăl îmi era chiar tata. Dacă Jenny avea dreptate și exista un destin anume pentru care eu eram pregătit, tot așa cum alți băieți erau pregătiți să ajungă preoți, fierari, măcelari sau dulgheri, atunci așa să fie! Nu aveam nimic împotriva. În toată lumea nu exista nimeni pe care să-l venerez mai mult decât pe tata. Gândul că-mi transmitea cunoștințele lui era totodată liniștitor și tulburător.

Și, desigur, implica săbii. Ce și-ar fi dorit mai mult un băiat? Privind în urmă, îmi dau seama că din ziua aceea am devenit un elev mai ascultător și mai entuziast. În fiecare zi, sau la amiază, sau după cină, în funcție de programul tatei, mergeam în așa-zisa cameră de instrucție, deși

era în realitate camera pentru jocuri. Iar acolo abilitățile mele de spadasin au început să se îmbunătățească.

Nu mă mai antrenasem după atac. Nu-mi mai venea deloc să pun mâna pe sabie, dar știam că atunci când o voi face, îmi voi imagina încăperea aceea, cu pereții lambrisați în lemn întunecat de stejar, cu rafturile și masa de biliard acoperită, care fusese trasă într-o parte, pentru mai mult spațiu. Iar în camera aceea mi-l voi închipui pe tata, cu ochi scânteietori, pătrunzători, dar blânzi, și mereu surâzător, mereu încurajându-mă: blocare, paradă, joc de picioare, echilibru, vigilență, anticipare. Îmi repeta cuvintele ca pe o mantră, uneori nespunând nimic altceva pe tot parcursul unei lecții, ci doar lătrând comenzi, încuviințând când executam corect, clătinând din cap când greșeam, făcând din când în când pauze, îndepărtându-și părul din ochi și trecând după aceea înapoia mea, pentru a-mi poziționa brațele și picioarele.

Astea sunt – sau au fost – pentru mine imaginile și sunetele instrucției cu arme: rafturile cu cărți, masa de biliard, mantra tatei și pocnetele....

Lemnelor.

Da, lemne!

Spre disperarea mea, foloseam săbii din lemn. Oțelul va apărea mai târziu, spunea tata ori de câte ori mă plângeam.

III

În dimineața aniversării mele, Edith a fost foarte drăguță cu mine și mama s-a îngrijit să primesc un mic dejun cu mâncărurile mele preferate: sardele cu sos de muștar și pâine proaspătă cu gem de vișine culese din grădina noastră. Când m-am așezat la masă, am surprins-o pe Jenny

aruncându-mi o privire sarcastică, dar am ignorat-o. După conversația din salon, puterea pe care o avusese asupra mea, așa redusă cum fusese, pălise și mai mult. Poate că, înaintea acelei conversații, m-ar fi necăjit ridiculizările ei, poate chiar m-aș fi simțit puțin neghiob și stingherit dinaintea micului dejun festiv. Dar nu în ziua aceea. Gândindu-mă acum, mă întreb dacă nu cumva a opta mea aniversare a marcat ziua când am început să mă transform din băiat în bărbat.

Așa că nu mi-a păsat de buza ei rășfrântă disprețuitor și nici de grohăiturile murmurate pe furiș. Aveam ochi doar pentru mama și tata, care aveau ochi doar pentru mine. Îmi puteam da seama din gesturile lor, mici semnale parentale pe care le învățasem de-a lungul anilor, că va urma și altceva; că desfătările aniversării mele vor continua. Așa a și fost. La sfârșitul mesei, tata a anunțat că seara aveam să mergem la White's Chocolate House de pe Chesterfield Street, unde ciocolata caldă se făcea din *bucăți solide de cacao* aduse din Spania.

Mai târziu în aceeași zi, Edith și Betty se agitau în jurul meu, îmbrăcându-mă în cel mai elegant costum pe care-l aveam. Apoi toți patru am suit într-o trăsură oprită lângă trotuarul de afară, iar eu am tras cu ochiul spre ferestrele vecinilor și m-am întrebat dacă fețele surorilor Dawson, sau ale lui Tom și ale fraților lui erau lipite de geamuri. Așa speram. Speram că ei mă pot vedea. Că toți mă puteau vedea și puteau gândi: „Iată, familia Kenway iese să cineze în oraș, ca orice familie normală.”

IV

Zona din jurul străzii Chesterfield era aglomerată. Am izbutit să ne oprim vizavi de White's, iar după aceea, portiera trăsorii ne-a fost deschisă și am fost ajutați să traversăm repede strada ticsită și să intrăm.

Chiar și așa, în drumul scurt de la trăsură la sanctuarul ciocolatei, am privit în stânga și în dreapta și am văzut câte ceva dintr-o Londră necruțătoare: stârvul unui câine în rigolă, un vagabond care vomita pe un gard, florărese, cerșetori, bețivi, ștregari care se stropeau unul pe altul într-un râu de noroi ce părea să bolborosească pe stradă.

Apoi am ajuns înăuntru, unde am fost întâmpinați de aroma grea de fum, bere, parfum și, desigur, ciocolată, ca și de hărmălaia la care contribuia muzica de pian și glasurile ridicate. Toți oamenii strigau și se aplecau peste mese. Bărbații beau bere din halbe uriașe; la fel și femeile. I-am văzut pe unii cu ciocolată caldă și prăjituri. Toți păreau foarte entuziasmați.

M-am uitat la tata, care se oprise, și i-am simțit disconfortul. Pentru o clipă am fost îngrijorat că se va întoarce pur și simplu și va pleca, apoi mi-a atras atenția un gentilom care-și ținea bastonul ridicat. Era mai tânăr decât tata și, cu un surâs prietenos și o scânteiere jucăușă în ochi vizibilă din cealaltă parte a sălii, flutura din baston spre noi. Până ce, cu un semn recunoscător din braț, tata l-a salutat și ne-a condus într-acolo, strecurându-ne printre mese, pășind peste câini și chiar peste vreo doi copii, care se învârtteau pe la picioarele clienților, gata să înhațe orice ar fi putut cădea de pe mesele de joc: bucăți de prăjituri sau poate chiar monede.

Am ajuns în cele din urmă la gentilomul cu baston. Spre deosebire de tata, al cărui păr era în neorânduială și doar strâns la spate cu o panglică, acesta purta o redingotă roșu-închis intens și perucă albă, pudrată, a cărei parte din

spate era prinsă într-un săculeț din mătase neagră. L-a salutat pe tata printr-o încuviințare din cap, după care s-a întors către mine și a făcut o reverență exagerată.

— Bună seara, domnișorule Haytham. Cred că te vei bucura de multe zile la fel de fericite! Îmi reamintești, rogu-te, ce vârstă ai? Judecând după ținuta ta, bag de seamă că ești un copil foarte matur. Unsprezece ani? Poate doisprezece?

Rostind cuvintele acelea, a privit peste umărul meu cu un zâmbet sclipitor, iar mama și tata au chicotit apreciativ.

— Am opt ani, domnule, am răspuns și mi-am umflat pieptul plin de mândrie, în timp ce tata a terminat de făcut prezentările.

Gentilomul se numea Reginald Birch și era unul dintre vechilii principali ai tatei; domnul Birch a spus că era încântat să mă cunoască, apoi mi-a salutat mama cu o plecăciune adâncă, după care i-a sărutat mâna.

Atenția lui s-a îndreptat apoi către Jenny, căreia i-a luat mâna și, aplecând capul, a atins-o cu buzele. Știam destule ca să înțeleg că el o curta și m-am uitat iute spre tata, așteptându-l să intervină.

Am văzut însă că el și mama priveau încântați, deși chipul lui Jenny nu trăda decât nepăsarea, și așa a rămas, în vreme ce am fost conduși spre o cameră privată din local, unde ne-am așezat, ea și Birch unul lângă altul, în timp ce personalul din White's a început să se agite în jurul nostru.

Aș fi putut sta acolo toată seara, ghiftuindu-mă cu ciocolată caldă și prăjituri, aduse la masă în cantități uriașe. Atât tata, cât și Birch păreau să se bucure de bere. Așa că, până la urmă, mama a fost cea care a insistat să plecăm – înainte să mi se facă rău, sau bărbaților – și am ieșit în seara londoneză, care, în mod neașteptat, devenise și mai aglomerată în orele scurse.

Pentru câteva clipe am fost dezorientat de vacarmul și de miasmele străzii. Jenny a strâmbat din nas și am zărit un licăr de îngrijorare străbătând chipul mamei. Instinctiv, tata

s-a apropiat mai mult de noi toți, parcă încercând să alunge hărmălaia.

O mână murdară a apărut pe neașteptate în fața ochilor mei și am zărit un cerșetor care se milogea în tăcere, cu ochi larg holbați, rugători, strălucitor de albi prin contrast cu murdăria feței și părului său; o florăreasă a încercat să se înghiontească pe lângă tata, ca să ajungă la Jenny, și a țipat scandalizată când Birch și-a folosit bastonul pentru a-i zăgăzui calea. Eu însumi m-am simțit înghiontit și am zărit doi ștregari care încercau să ajungă la noi cu palmele întinse.

Apoi, brusc, mama a țipat, când un bărbat s-a năpus-tit din mulțime, cu hainele zdrențuite și murdare, cu dinții dezgoliți și brațul întins, gata să-i smulgă colierul.

Iar în secunda următoare, am priceput de ce scotea bastonul zăngănitul acela ciudat; pe când tata s-a răsucit ca s-o apere pe mama, am văzut ivindu-se din interiorul bastonului o sabie. Tata a străbătut distanța până la ea cât ai clipi, dar, înainte să fi scos sabia cu totul din teacă, s-a răzgândit, poate văzând că hoțul nu era înarmat, și a vârat-o înapoi, izbind-o până în capăt cu un bufnet sec, așa că s-a transformat din nou într-un baston, iar din aceeași mișcare a rotit bastonul, a izbit mâna jefuitorului și a îndepărtat-o.

Bărbatul a țipat de durere și de surprindere și s-a tras înapoi, lovindu-se cu spatele de Birch, care l-a trântit pe jos și a sărit imediat pe el, cu genunchii pe pieptul lui și cu un pumnal lipit de beregată. Am simțit cum mi s-a oprit răsufarea.

Dinapoia umărului tatei, ochii mamei s-au mărit.

— Reginald! a strigat tata. *Oprește-te!*

— A încercat să te jefuiască, Edward, a zis domnul Birch fără să se întoarcă.

Hoțul a scâncit. Tendoanele de pe mâinile lui Birch erau puternic reliefate, iar încheieturile degetelor i se albiseră pe mânerul pumnalului.

— Nu, Reginald, nu asta-i calea, a rostit tata calm.

A cuprins-o în brațe pe mama, care și-a îngropat fața în pieptul lui și a început să suspine încetișor. Jenny stătea

lipită într-o parte a lor, iar eu în cealaltă. În jurul nostru se strânsese o mulțime; aceiași cerșetori și vagabonzi care ne deranjaseră, dar care acum păstrau o distanță respectuoasă. O distanță *terifiant* de respectuoasă.

— Vorbesc serios, Reginald, a urmat tata. Lasă pumnalul și dă-i drumul.

— Edward, nu mă face să arăt ca un prost, a rostit Birch. Nu în fața lor, te rog. Amândoi știm că bărbatul ăsta merită să plătească, dacă nu cu viața, atunci poate cu un deget sau două.

Am tras adânc aer în piept.

— *Nu!* a poruncit tata. Nu va fi niciun fel de vărsare de sânge, Reginald. Orice relație între noi se va sfârși dacă nu faci așa cum spun — chiar în clipa asta.

O tăcere ca de mormânt a părut să pogoare peste toți din jur. L-am putut auzi pe hoț bolborosind, repetând întruna:

— Vă rog, domnule, vă rog, domnule, vă rog, domnule...

Brațele îi erau ținute de o parte și cealaltă a corpului, iar picioarele îi zvâcneau și se împingeau zadarnic în caldarâmul acoperit de murdărie, așa cum zăcea acolo, imobilizat.

În cele din urmă, Birch a părut să ia o hotărâre și pumnalul s-a retras, lăsând în urmă doar o zgârietură mică, însângerată. După ce s-a ridicat, i-a tras un șut hoțului, care n-a mai avut nevoie de alte încurajări pentru a se ridica în patru labe, luând-o apoi la goană pe Chesterfield Street, recunoscător că scăpase cu viața.

Viziul nostru își recăpătase prezența de spirit și acum stătea lângă portieră și ne îndemna să ne grăbim la adăpostul trăsorii.

Tata și Birch au rămas față în față, privindu-se. Când mama m-a împins să trec mai iute, am văzut ochii lui Birch scăpărând. Am văzut privirea tatei răspunzându-i în același fel, după care i-a întins mâna și a rostit:

— Mulțumesc, Reginald. În numele nostru, al tuturor, îți mulțumesc fiindcă ai dat dovadă de agerime.

Am simțit palma mamei pe spate, încercând să mă împingă în trăsură, și am întors mult capul pentru a-l vedea pe tata, cu brațul întins spre Birch, care-l fulgera din ochi, refuzând să accepte oferta de înțelegere.

Pe urmă, tocmai când fusesem împins cu sila în trăsură, l-am văzut pe Birch prinzând mâna tatei, iar apoi căutătura lui furioasă s-a topit într-un zâmbet – un zâmbet rușinat, ușor stânjenit, de parcă tocmai își dăduse seama ce era pe cale să facă. Și-au strâns mâinile și tata l-a răsplătit pe Birch cu încuviințarea scurtă pe care o cunoșteam atât de bine. Însemna că totul fusese rezolvat. Însemna că nu mai era nevoie de niciun cuvânt în plus.

V

Am ajuns în cele din urmă acasă, pe Queen Anne's Square, unde am zăvorât ușa și am îndepărtat mirosul de fum, bălegar și cal. Le-am spus mamei și tatei cât de mult îmi plăcuse aniversarea, le-am mulțumit din tot sufletul și i-am asigurat că zarva din stradă nu-mi stricase în niciun fel seara, deși în sinea mea mi se părea o întâmplare remarcabilă.

Doar că seara nu luase încă sfârșit, deoarece când m-am îndreptat spre scară, ca să urc în dormitor, tata mi-a făcut semn să-l urmez și a pornit spre camera pentru jocuri, unde a aprins o lampă cu ulei.

— Prin urmare, ți-a plăcut seara asta, Haytham, a rostit el.

— Foarte mult, domnule, am răspuns.

— Ce părere ți-a lăsat domnul Birch?

— Mi-a plăcut foarte mult, domnule.

Tata a chicotit.

— Reginald este un bărbat care acordă mare importanță aspectului exterior, manierelor, etichetei și ordinii. Nu este ca unii, care poartă eticheta și protocolul ca pe niște însemne doar atunci când este în interesul lor. El este un bărbat de onoare.

— Da, domnule, am zis, dar probabil că în glas mi s-a simțit îndoiala, fiindcă tata m-a privit cu atenție.

— Aha, a rostit el, te gândești la cele ce s-au întâmplat după aceea?

— Da, domnule.

— Ei bine – ce părere ai despre ele?

Mi-a făcut semn să mă apropiu de unul dintre rafturile cu cărți. Părea că dorea să fiu mai aproape de lumină, pentru ca să-mi poată cerceta chipul cu atenție. Lumina lămpii juca peste trăsăturile lui, iar părul negru îi strălucea. Ochii lui erau întotdeauna blânzi, dar puteau fi și pătrunzători, ca acum. Am observat că una dintre cicatrici părea să-i scli-pească mai tare sub razele lămpii.

— A fost foarte impresionant, domnule, am răspuns și am continuat repede: Deși am fost cum nu se poate mai îngrijorat pentru mama. Viteza cu care ai acționat pentru a o salva – n-am mai văzut pe nimeni să se miște atât de iute.

A râs.

— Iubirea le dă avânt bărbaților. Vei afla pe pielea ta într-o bună zi. Dar ce părere ai despre domnul Birch? Ce părere ai tu despre reacția lui, Haytham?

— Adică... domnule?

— Domnul Birch părea pe punctul de a-i administra o pedeapsă severă acelui pungaș. Tu ce crezi, ar fi fost o pedeapsă meritată?

Am căzut pe gânduri înainte de a răspunde. Privirea atentă și concentrată a tatei îmi spunea că răspunsul meu era important.

Iar în toiul zarvei cred că mă gândisem că hoțul merita o pedeapsă aspră. Pentru o clipă, foarte scurtă, un soi de furie

primară dinăuntru meu îi dorise răul fiindcă o atacase pe mama. Acum însă, sub razele dulci ale lămpii și privirea blândă a tatei, simțeam altceva.

— Spune-mi cinstit, Haytham, m-a îndemnat tata, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Reginald are un simț ascuțit al dreptății – sau a ceea ce descrie el ca fiind dreptate. Este cumva... *biblic*. Vreau să știu însă părerea ta.

— La început am simțit o pornire spre... răzbunare, domnule. Dar a trecut destul de repede și am fost încântat să văd că bărbatului i-a fost acordată clemență.

Tata a zâmbit și a încuviințat din cap, după care s-a întors brusc spre rafturile cu cărți, unde, printr-o șfichiuire a încheieturii, a acționat o manetă, astfel încât o porțiune dintr-un raft a alunecat într-o parte și a dezvăluit un compartiment secret. Inima mi-a tresărit când a scos ceva dinăuntru: o casetă. Mi-a întins-o, apoi a încuviințat din cap, făcându-mi semn s-o deschid.

— Un cadou de ziua ta, Haytham, mi-a spus.

Am îngenuncheat și am pus caseta pe podea. Am deschis-o și am văzut înăuntru o centură din piele pe care am ridicat-o repede, știind că dedesubt avea să fie o sabie, și nu una de jucărie, din lemn, ci din oțel scânteietor, cu mâner ornat. Am scos-o din casetă și am ținut-o în mâini. Era o sabie scurtă și, spre rușinea mea, am simțit o undă de dezamăgire; am știut de îndată că era o sabie scurtă *frumoasă* și că era sabia *mea* scurtă. Am decis pe dată că nu mă voi despărți niciodată de ea și mă întindeam deja spre centură, când tata m-a oprit.

— Nu, Haytham, a zis el, va rămâne aici și nu va fi scoasă ori folosită fără aprobarea mea. E clar?

Mi-a luat arma din mână, a pus-o în casetă, a așezat deasupra centura și a închis capacul.

— În curând, a continuat el, vei începe să te antrenezi cu sabia asta. Vei avea multe de învățat, nu numai despre oțelul pe care-l ții în mâini, ci și despre oțelul din inima ta.

— Da, domnule, am spus străduindu-mă să nu-mi trădez simțămintele de confuzie și dezamăgire.

L-am privit cum s-a întors și a așezat caseta în compartimentul secret, iar dacă tata a încercat să nu văd ce volum anume deschidea ascunzătoarea aceea, n-a izbutit. Era Biblia.

8 decembrie 1735

I

Azi au fost alte înmormântări, ale celor doi soldați care fuseseră aduși în reședința noastră. Din câte știu, vale-tul tatei, Digweed, a participat la slujba pentru căpitan, al cărui nume nu l-am știut niciodată, dar nimeni dintre ai noștri n-a fost la funeraliile celui de-al doilea soldat. Suntem copleșiți de atâtea pierderi și de atâta durere, încât parcă pur și simplu nu mai este loc pentru mai mult, oricât de crud ar suna.

II

După a opta mea aniversare, Birch a devenit un vizita-tor obișnuit al casei și, atunci când n-o însoțea pe Jenny în plimbări prin grădină, sau o ducea cu trăsura lui în oraș, sau stătea în salon, unde bea ceai și sherry și le regala pe femei cu istorii din viața lui în armată, discuta cu tata. Era clar pentru toți că intenționa să se însoare cu Jenny și că avea binecuvântarea tatei, totuși se zvonea că Birch ar fi cerut amânarea nunții; dorea să fie cât mai prosper cu puțință, ca Jenny să se bucure de soțul pe care-l merita, și ochise o casă frumoasă în Southwark, pentru ca ea să trăiască în stilul cu care se obișnuise.

Mama și tata au fost desigur încântați să audă toate astea. Mai puțin Jenny. O vedeam uneori cu ochii înroșiți și-și făcuse obiceiul de a ieși în fugă din odaie, fie cuprinsă de o criză de istericale, fie cu palma dusă la gură, înăbușindu-și lacrimile. În câteva rânduri l-am auzit pe tata spunând: „O să-i treacă”, iar o dată mi-a aruncat o privire piezișă și a ridicat ochii spre cer.

În vreme ce ea părea să se veștejească sub povara propriului viitor, eu înfloream cu gândul la viitorul care mă aștepta pe mine. Iubirea pe care o simțeam pentru tata amenința întruna să mă înghită cu propria ei dimensiune; nu doar îl iubeam, ci îl idolatrizam. Uneori era ca și cum noi doi împărțăseam o cunoaștere ascunsă de restul lumii. De exemplu, el mă întreba adesea ce mă învățaseră dascălii, asculta atent, apoi zicea:

— De ce?

De câte ori mă întreba ceva, indiferent dacă era vorba despre religie, etică sau moralitate, știa pe dată dacă îi dădeam un răspuns din cărți sau îl repetam papagalicește și-mi zicea:

— Da, tocmai ai spus ce crede bătrânul domn Fayling...

Sau:

— Știm ce gândește un scriitor de acum câteva veacuri.

Dar ce spune aici, Haytham?

Și-și punea mâna pe pieptul meu.

Acum înțeleg ce făcea. Bătrânul domn Fayling mă învăța fapte și date absolute; tata îmi cerea să le pun sub semnul întrebării. Cunoștințele acelea, pe care le promisem de la bătrânul domn Fayling, de unde proveneau ele? Cine mănuiise până și de ce ar fi trebuit eu să am încredere în autorul lor?

Tata îmi spunea:

— Ca să vezi diferit, trebuie mai întâi să gândești diferit.

Pare o prostie și poate că veți râde, sau poate că eu însumi voi râde de ele peste niște ani, doar că uneori parcă-mi

simțeam mintea realmente *extinzându-se* pentru a examina lumea în felul tatei. El privea lumea într-un fel aparte, pe care nu-l mai avea nimeni, sau cel puțin așa părea, punând sub semnul întrebării chiar ideea de *adevăr*.

Bineînțeles, îl chestionam pe bătrânul domn Fayling. Într-o zi l-am *provocat*, în timpul studiului scripturilor, și m-a lovit cu toiagul peste degete, făgăduindu-mi totodată că-l va informa pe tata despre cele întâmplate, ceea ce a și făcut. Mai târziu, tata m-a luat în cabinetul lui și, după ce a închis ușa, a zâmbit larg și și-a ciocănit cu vârful degetului partea laterală a nasului.

— Haytham, a spus el, să știi că deseori este mai bine să-ți păstrezi gândurile pentru tine. Să le ascunzi în plină vedere.

Așa am făcut. Și m-am trezit privindu-i pe cei din jur, străduindu-mă să văd în interiorul lor, de parcă aș fi putut cumva să pricep cum vedeau ei lumea, în felul bătrânului domn Fayling, sau în felul tatei.

Desigur, scriind toate astea acum, pot înțelege că mă înțindeam mai mult decât îmi era plapuma; mă simțeam mai matur decât anii pe care-i aveam, ceea ce ar fi la fel de neplăcut acum, la zece ani, pe cât ar fi fost la opt ani, iar apoi la nouă. Probabil că eram insuportabil de arogant. Probabil că mă simțeam ca micul bărbat al casei. Când am împlinit nouă ani, tata mi-a dăruit de ziua mea de naștere un arc cu săgeți, cu care, antrenându-mă în grădină, am sperat că surorile Dawson sau copiii Barrett ar putea să mă vadă de la ferestre.

Trecuse mai bine de un an de când vorbisem cu Tom la poartă, totuși continuam și acum să zăbovesc lângă locul acela, cu speranța că-l voi reîntâlni. Tata era absolut deschis în privința tuturor subiectelor, mai puțin cel al propriului său trecut. Nu vorbea niciodată despre viața pe care o dusesese înainte de a veni la Londra, și nici despre mama lui Jenny, așa că păstram speranța că posibilele cunoștințe ale lui Tom ar fi fost revelatorii. Și, pe lângă asta, îmi doream,

desigur, să am un prieten. Nu un părinte, o bonă, un dascăl sau un mentor – aveam destui. Pur și simplu, un prieten. Și speram că va fi Tom.

Acum nu va mai fi niciodată, bineînțeles.

Mâine va fi îngropat.

9 decembrie 1735

I

Azi-dimineată a venit să mă vadă domnul Digweed. A ciocănit, a aşteptat să-i răspund, apoi a trebuit să-şi plece capul ca să intre, deoarece, pe lângă faptul că este chel, cu ochi uşor bulbucăţi şi pleoape acoperite de vinişoare, Digweed e înalt şi slab, iar uşile din reşedinţa noastră de refugiu sunt mult mai scunde decât cele din Queen Anne's Square. Felul cum trebuia să se aplece, când umbla dintr-un loc în altul, îi sporea aerul general de disconfort, senzaţia că aici se simţea ca un peşte pe uscat. Fusesse valetul tatei încă dinainte să mă fi născut eu, cel puţin de la stabilirea familiei Kenway în Londra, şi, ca noi toţi, poate chiar într-o măsură mai mare decât ceilalţi, aparţinea locuinţei din Queen Anne's Square. Durerea îi era sporită de vinovăţie... vinovăţia că în noaptea atacului fusesse plecat cu probleme de familie în Herefordshire; el şi vizitiul nostru se întorseseră în dimineaţa următoare.

— Domnişorule Haytham, îmi spusese el în zilele de după aceea, tras la faţă şi palid, sper că vei putea găsi în adâncul inimii puterea să mă ierţi.

— Bineînţeles, Digweed, am zis şi n-am mai ştiut ce să adaug.

Niciodată nu mă simţisem în largul meu să-i spun pe numele de familie, parcă nu-l puteam pronunţa. Aşa că tot ce am putut adăuga a fost:

— Mulţumesc.

În dimineața asta, chipul lui cadaveric purta aceeași expresie solemnă și mi-am dat seama că orice veste mi-ar fi adus era proastă.

— Domnișorul Haytham, a rostit după ce s-a oprit în fața mea.

— Da... Digweed.

— Îmi pare foarte rău, dar am primit un mesaj din Queen Anne's Square, de la familia Barrett. Au dorit să sublinieze că nimeni din familia Kenway nu va fi bine primit la serviciul funerar al domnișorului Thomas. Ne-au rugat respectuos să nu luăm niciun fel de legătură.

— Mulțumesc, Digweed, am zis și l-am privit cum s-a plecat scurt, cu tristețe, după care și-a aplecat din nou capul pentru a evita pragul de sus, scund, al ușii, când a părăsit camera.

Am rămas nemișcat o vreme, privind în gol, până ce Betty a revenit ca să mă ajute să-mi scot costumul de înmormântare și să-mi îmbrace hainele obișnuite.

II

Într-o după-amiază, cu câteva săptămâni în urmă, eram la parter, jucându-mă pe coridorul scurt ce ducea din sala de mese a servitorilor la ușa grea și zăvorâtă a camerei de valori. Acolo erau depozitate bunurile de preț ale familiei: argintăria, care vedea lumina zilei doar în rarele ocazii când mama și tata primeau musafiri, moștenirile de familie, bijuteriile mamei și unele dintre cărțile tatei pe care el le considera de cea mai mare valoare – cărți de neînlocuit. Tata ținea permanent asupra sa cheia de la camera aceea, pe o curelușă în jurul brâului și-l văzusem încredințându-i-o doar lui Digweed și atunci doar pentru scurt timp.

Îmi plăcea să mă joc pe coridorul din apropiere, fiindcă era atât de rar vizitat, ceea ce însemna că nu eram niciodată deranjat de bone, care în mod invariabil îmi cereau să mă ridic de pe podeaua murdară, până nu-mi rupeam pantalonii, sau de alți membri binevoitori ai personalului, care mă angajau în conversații politicoase și mă sileau să răspund la întrebări despre educația mea, ori despre prieteni inexistenți; sau poate chiar de mama sau de tata, care-mi spuneau să mă ridic de pe podeaua murdară, până nu-mi rupeam pantalonii, *după care* mă sileau să răspund la întrebări despre educația mea, ori despre prieteni inexistenți. Sau, mai rău decât toți, să fiu găsit de Jenny, care ar fi rânjit înaintea oricărui joc pe care l-aș fi jucat și, dacă erau soldăței de plumb, s-ar fi străduit cu răutate să-i răstoarne pe toți.

Coridorul dintre sala de mese a servitorilor și camera de valori era unul dintre puținele locuri din Queen Anne's Square unde chiar puteam spera să evit oricare dintre situațiile menționate mai sus, așa că acolo mă duceam când nu doream să fiu deranjat.

Atât doar că acum acolo a apărut un chip nou, cel al lui Birch, care a intrat pe coridor, tocmai când mă pregăteam să-mi instalez trupele. Aveam cu mine un felinar pe care-l așezasem pe pardoseala din piatră, iar flăcăruia lui a pâlpâit și a tremurat în curent, când s-a deschis ușa pasajului de trecere. Din locul unde mă aflam, pe podea, i-am văzut poalele redingotei și vârful bastonului, iar când am ridicat ochii și l-am zărit privindu-mă, m-am întrebat dacă nu cumva și el avea o sabie ascunsă și dacă ar fi zăngănit în teaca aceea falsă, ca sabia tatei.

— Domnișorul Haytham, sperasem că te-aș putea găsi aici, a rostit el și a zâmbit. Mă întrebam dacă ești cumva ocupat.

M-am ridicat grăbit.

— Mă jucam, domnule, am răspuns iute. S-a întâmplat ceva?

— Ah, nu, a râs el. De fapt, ultimul lucru pe care l-aș dori este să te deranjez de la joacă, deși ar fi ceva ce speram să discut cu tine.

— Bineînțeles, am încuviințat din cap.

M-am posomorât însă la gândul altei serii de întrebări legate de abilitatea mea la aritmetică. Da, îmi făcea plăcere să socotesc. Da, îmi făcea plăcere să scriu. Da, speram ca într-o bună zi să fiu la fel de deștept ca tatăl meu. Da, speram ca într-o bună zi să-i calc pe urme în afacerea familiei.

Însă domnul Birch mi-a făcut semn cu mâna să revin la jocul meu, ba chiar și-a lăsat deoparte bastonul și și-a ridicat puțin genunchii pantalonilor, ca să se poată ghemui alături de mine.

— Ce avem noi aici? a întrebat el, indicând soldățeii de plumb.

— E doar un joc, domnule, am răspuns.

— Aceștia sunt soldații tăi, nu-i așa? a întrebat el. Și care dintre ei este comandantul?

— Nu-i niciun comandant, domnule.

El a râs sec.

— Haytham, soldații tăi au nevoie de un conducător. Altfel cum vor ști care este cel mai bun curs de acțiune? Altfel cum li se va impune disciplina și țelul?

— Nu știu, domnule.

— Ia să vedem, a zis Birch. S-a întins, a luat un soldățel, l-a lustruit puțin de mâneca lui, apoi l-a așezat puțin mai departe de restul. Poate că ar trebui să-l facem pe gentilomul acesta conducătorul – ce zici?

— Dacă vreți dumneavoastră, domnule.

— Domnișorule Haytham, a surâs Birch, e jocul tău. Eu sunt doar un intrus, cineva care speră că-i poți arăta cum se joacă.

— Da, domnule, atunci un conducător ar fi foarte bun în acest caz.

Ușa coridorului s-a deschis din nou și când am ridicat ochii l-am văzut de data asta pe Digweed. În lumina pâlpâitoare a felinarului l-am zărit pe el și pe Birch schimbând o privire.

— Treaba ta poate să aștepte, Digweed? a întrebat încordat Birch.

— Desigur, domnule, a răspuns valetul, după care s-a plecat și s-a retras, închizând ușa în urma sa.

— Foarte bine, a spus Birch și atenția i-a revenit asupra jocului. Atunci haide să-l mutăm pe gentilomul acesta aici, pentru a fi conducătorul unității, și el îți va încuraja oamenii la fapte mărețe, îi va conduce prin exemplul personal și-i va învăța importanța ordinii, disciplinei și loialității. Ce zici, domnișorul Haytham?

— Da, domnule, am încuviințat ascultător.

— Mai este ceva, domnișorul Haytham, a spus Birch și a luat un alt soldățel de plumb pe care l-a așezat lângă cel pe care-l numise comandant. Un conducător are nevoie de locotenenți de încredere, nu-i așa?

— Da, domnule, am aprobat.

A urmat o pauză lungă, timp în care l-am privit plasând cu mare grijă doi locotenenți lângă conducător, o pauză care a devenit tot mai inconfortabilă odată cu trecerea clipelor, până ce am rostit, mai degrabă pentru a întrerupe tăcerea stânjenitoare, decât pentru că aș fi vrut să purtăm inevitabila discuție.

— Domnule, ați dorit cumva să vorbiți cu mine despre sora mea?

— Ah, dar îmi poți ghici gândurile cele mai ascunse, domnișorul Haytham! a râs sonor Birch. Tatăl tău este un dascăl excelent. Văd că te-a învățat despre viclenie și șiretenie – alături de multe altele, neîndoios.

N-am fost sigur ce voia să spună, așa că am rămas tăcut.

— Și cum merge instrucția cu arme, dacă te pot întreba? a zis Birch.

— Foarte bine, domnule. Progresez de la o zi la alta, sau cel puțin așa spune tata, am răspuns mândru.

— Excelent, excelent! Și tatăl tău ți-a dat vreodată de înțeles care ar fi scopul instrucției tale?

— Tata spune că adevărata mea instrucție va începe în ziua când voi împlini zece ani.

— Mă întreb ce-ți va spune atunci, a zis Birch și s-a încruntat ușor. Cu adevărat n-ai nicio idee? Nici măcar un indiciu ademenitor?

— Nu, domnule, am spus eu. Tata mi-a zis doar că-mi va oferi o cale pe care s-o urmez. Un crez.

— Am înțeles. Foarte interesant, într-adevăr. Și nu ți-a dat niciodată un indiciu despre ce ar putea fi „crezul” acela?

— Nu, domnule.

— Cu adevărat fascinant! Pun prinsoare că abia aștepți. Iar între timp tatăl tău ți-a dat o sabie adevărată, de bărbat, cu care să înveți meșteșugul armelor sau folosești tot bastoanele din lemn?

M-am încordat.

— Am propria mea sabie, domnule.

— Mi-ar face mare plăcere s-o văd.

— Este ținută în camera pentru jocuri, domnule, într-un loc sigur la care avem acces doar tata și cu mine.

— Doar tatăl tău și cu tine? Adică și tu ai acces la ea?

M-am înroșit la față și am fost recunoscător luminii slabe din coridor care nu-i îngăduia lui Birch să-mi vadă stânjeneala de pe chip.

— Vreau să spun că știu unde este ținută sabia, domnule, nu că știu cum să umblu la ea, am clarificat lucrurile.

— Am înțeles. Birch a surâs larg. O ascunzătoare secretă, așa-i? Un compartiment ascuns în bibliotecă?

Probabil că fața m-a trădat, fiindcă el a izbucnit în râs.

— Nu te teme, domnișorul Haytham, nu voi dezvălui nimănui secretul tău.

L-am privit.

— Mulțumesc, domnule.

— Pentru puțin.

S-a ridicat, s-a aplecat din nou ca să-și ia bastonul, a scuturat praful, real sau imaginar, de pe pantaloni și s-a întors către ușă.

— Și sora mea, domnule? am rostit. Nu m-ați mai întrebat despre ea.

S-a oprit, a chicotit încet și s-a întins să-mi ciufulească părul. Un gest care-mi plăcea. Poate pentru că-l făcea și tata.

— Ah, dar nu mai este nevoie. Mi-ai spus tot ce doream să știu, domnișorul Haytham. Tu știi despre frumoasa Jennifer la fel de puțin ca mine și poate că așa și trebuie să fie în ordinea cuvenită a firii. Femeile trebuie să fie un mister pentru noi, nu crezi, domnișorul Haytham?

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar am zâmbit oricum și am răsuflat ușurat când am rămas iarăși singur pe coridorul spre camera de valori.

III

La scurt timp după conversația cu Birch, mă îndreptam spre camera mea, când am trecut pe lângă cabinetul tatei și am auzit glasuri ridicate dinăuntru: tata și Birch.

Dorința unei ascunzători sigure m-a făcut să rămân prea departe ca să aud ce vorbeau, dar am fost mulțumit că am păstrat distanța, deoarece în clipa următoare ușa cabinetului s-a deschis brusc și Birch a dat buzna afară. Era mânios, iar furia i se citea limpede în culoarea obrazilor și în strălucirea ochilor, însă vederea mea pe hol l-a oprit brusc, deși a rămas tulburat.

— Am încercat, domnișorul Haytham, a rostit el după ce s-a stăpânit și a început să-și încheie haina pentru a se pregăti de plecare. Am încercat să-l previn.

Apoi și-a pus tricornul pe cap și a ieșit din casă. Tata s-a ivit în ușa cabinetului și a privit furios după el și, cu toate că fusese în mod limpede un incident neplăcut, erau chestiuni între adulți și nu mi-am bătut capul cu ele.

Aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Iar numai după o zi, a urmat atacul.

IV

S-a petrecut în noaptea dinaintea aniversării mele. Mă refer la atac. Eu eram treaz, poate nerăbdător în privința zilei următoare, dar și pentru că obișnuisem să mă trezesc după ce Edith părăsea camera, să mă așez pe pervazul ferestrei și să privesc afară prin geamul dormitorului. De acolo, de la înălțime, vedeam pisici și câini, sau chiar vulpi, care traversau pajiștea pictată de lună. Sau, dacă nu mă uitam după animale, priveam pur și simplu noaptea, mă uitam la lună, la culoarea sur-spălăcită pe care o conferea ierbii și copacilor. La început am crezut că ceea ce vedeam în depărtare erau licurici. Auzisem despre licurici, dar nu-i văzusem niciodată. Știam doar că se strâneau în grupuri și răspândeau o strălucire slabă. În scurt timp însă mi-am dat seama că aici nu era o strălucire slabă, ci o lumină care se aprindea și se stingea, apoi se aprindea iarăși. Vedeam un semnal.

Am simțit cum mi se taie răsuflarea. Lumina pâlpătoare părea că vine din apropierea vechii porți de lemn din zid, cea prin care vorbisem cu Tom demult, și primul meu gând a fost că el încerca să ia legătura cu mine. Pare straniu acum, dar nu m-am gândit nici măcar o clipă că semnalul nu-mi era destinat. Eram prea preocupat să-mi trag pantalonii, să-mi îndes cămașa de noapte sub curea, apoi să-mi

trec bretelele peste umeri. Am îmbrăcat după aceea o haină. Nu mă puteam gândi decât că urma să mă aștepte o aventură splendidă.

Și, desigur, privind în urmă, îmi dau seama acum că în reședința de alături poate că și lui Tom îi plăcuse să stea pe pervazul ferestrei sale și să urmărească viața de noapte din grădina casei. Și, ca mine, trebuie să fi văzut semnalul. Și poate că Tom gândise chiar ca mine: că eu voiam să iau legătura cu el. Iar drept răspuns, procedase la fel: coborâse iute de pe pervaz și se îmbrăcase, ca să iasă și să cerceteze...

Două chipuri noi apăruseră în casa noastră: doi foști soldați cu chipuri aspre, angajați de tata. Explicația lui fusese că aveam nevoie de ei, fiindcă primise „informații”.

Doar atât. „Informații” – doar atât spusese. Iar eu mă întrebam atunci, așa cum mă întreb și acum, ce vruse să zică și dacă avea vreo legătură cu discuția aprinsă pe care o auzisem între el și Birch. Indiferent care ar fi fost motivul, îi vedeam rareori pe soldați. De fapt, știam doar că unul dintre ei fusese postat în salonul din față, iar celălalt se afla în preajma sălii de mese a servitorilor, aparent pentru a păzi camera de valori. Ambii au fost ușor de ocolit, când m-am furișat, coborând scara la parter și am intrat în bucătăria tăcută și scăldată în razele lunii, pe care n-o văzusem nicio dată atât de întunecoasă, de pustie și de nemișcată.

Și atât de rece. Răsuflarea mea forma norișori de aburi. M-am cutremurat, simțind în mod neplăcut cât de frig era prin comparație cu dormitorul meu, pe care-l crezusem rece.

Lângă ușă se afla o lumânare, pe care am aprins-o și, cu palma făcută căuș peste flăcăruia ei, am ținut-o pentru a-mi lumina drumul când am ieșit la grajduri. Iar dacă în bucătărie mi se păruse rece, afară era... ei bine, un asemenea frig care-ți lasă impresia că lumea din jur este fragilă și pe punctul de a se sparge; îndeajuns de ger pentru a-mi tăia răsuflarea dătătoare de aburi și pentru a mă face să mă gândesc din nou, încremenit în prag, dacă merita sau nu să continui.

Unul dintre cai a nechezat și a tropăit, iar asta m-a decis și am înaintat tiptil pe lângă cuștile câinilor, până la un zid lateral, apoi am trecut pe sub o arcadă mare, intrând în livadă. Am mers printre merii golași și scheletici, după care am ieșit pe pajiștea deschisă, fiind cât se poate de conștient de casa din dreapta, unde îmi imaginam chipuri la toate ferestrele: Edith, Betty, mama și tata – toți priveau afară și vedeau cum îmi părăsisem camera și o luasem razna prin grădină. Desigur, de fapt n-o luasem câtuși de puțin razna, însă așa ar fi zis ei; așa ar fi zis Edith, când m-ar fi certat, și așa ar fi zis tata când m-ar fi făcut să-i simt bastonul pentru aventura aceasta.

Dar n-am avut parte de un strigăt dinspre casă, așa că m-am îndreptat spre zidul grădinii și am început să alerg iute spre poarta din el. Continuam să tremur, însă pe măsură ce surescitarea îmi creștea, m-am întrebat dacă Tom adusese cumva mâncare pentru un ospăț la miez de noapte: șuncă, prăjituri și biscuiți. Ah, și un grog fierbinte ar fi fost desigur bine-venit...

Un câine a început să latre. Era Thatch, ogarul Bloodhound irlandez al tatei, din cușca lui de la grajduri. Lătrăturile m-au oprit imediat și m-am ghemuit sub ramurile desfrunzite și coborâte ale unei sălcii, până au încetat la fel de brusc pe cât începuseră. Mai târziu aveam să înțeleg, desigur, de ce încetaseră așa brusc. Dar pe moment nu m-am gândit la nimic necurat, întrucât nu aveam niciun motiv să suspectez că beregata lui Thatch fusese retezată de un intrus. Acum credem că au fost cu totul cinci bărbați, care ne-au atacat cu cuțite și săbii. Cinci bărbați care se îndreptau spre casă, iar eu eram în grădină, fără să am habar de nimic.

Dar cum aș fi putut să știu? Eram un băiețel prostuț și nesocotit a cărui minte era plină de gânduri de aventură, ca să nu le mai amintesc pe cele legate de șuncă și prăjituri, și am continuat în lungul zidului, până am ajuns la poartă.

Care era deschisă!

La ce mă așteptasem? Bănuiesc că mă așteptasem ca poarta să fie zăvorâtă, iar Tom să se afle de cealaltă parte a ei. Poate că unul dintre noi ar fi escaladat zidul. Poate că ne-am fi învoit să facem schimb de bârfe prin poartă. Tot ce știam acum era că poarta era deschisă și începuse să mă cuprindă sentimentul că ceva nu era în regulă, iar în cele din urmă m-am gândit că semnalele pe care le zărisem de la fereastra dormitorului puteau să nu-mi fi fost adresate.

— Tom? am șoptit.

Nu s-a auzit niciun sunet. Noaptea era complet tăcută: nu se auzeau nici păsări, nici animale, nimic. De acum îngrijorat, eram pe punctul să plec, să revin în casă, în siguranța patului meu cald, când am zărit ceva. Un picior. M-am îndepărtat puțin de poartă, în pasajul scăldat în lumina alb-murdară a lunii, ce conferea tuturor formelor o strălucire slabă, difuză... inclusiv trupului băiatului care zăcea pe pământ.

Era pe jumătate întins, pe jumătate proptit de zidul opus, îmbrăcat aproape la fel ca mine, cu pantaloni și cămașă de noapte, atât doar că nu se mai obosise s-o îndese sub curea, așa că i se răsucise în jurul picioarelor, care erau rășchirate în unghiuri ciudate, nefirești, pe noroiul întărit și brăzdat de făgașe al pasajului.

Era Tom, într-adevăr. Tom ai cărui ochi morți mă priveau fără să vadă de sub borul pălăriei ce-i stătea strâmbă pe cap. Razele lunii străluceau pe sângele care-i acoperise complet pieptul, revărsat din spintecătura ce i se căsca în beregată.

Dinții au început să-mi clănțane. Am auzit un scâncet și mi-am dat seama că eu fusesem. O sută de gânduri speriate mi s-au îngămădit în minte.

Apoi lucrurile au început să se întâmple prea repede pentru ca să-mi pot aminti măcar ordinea exactă în care s-au derulat, deși cred că totul a început cu zgomot de sticlă spartă și cu un răcnet dinspre casă.

Fugi!

Mi-e rușine să recunosc că vocile, gândurile ce-mi fulgerau prin minte au strigat, toate la unison, același cuvânt.

Fugi!

Iar eu le-am ascultat. Am fugit. Dar nu în direcția în care doreau ele. Oare procedam așa cum mă instruisese tata și le dădeam ascultare instinctelor, ori le ignoram? Nu știam. Tot ce știam era că, deși fiecare fibră din corpul meu dorea să fug din fața a ceea ce știam că era un pericol teribil, de fapt alergam spre el.

Am fugit prin curtea grajdurilor și am dat buzna în bucătărie, abia oprindu-mă să observ că ușa era larg deschisă. De undeva dinăuntru am auzit alte răcnete, am văzut sânge pe podeaua bucătăriei și am trecut pe ușa ce ducea la scară, unde am zărit alt trup. Era unul dintre soldați. Zăcea pe coridor și se apăsa cu palmele pe abdomen; pleoapele i se zbăteau nebunește și un firicel de sânge i se prelingea din colțul gurii, în timp ce murea.

Am pășit peste el și m-am îndreptat spre scară, gândindu-mă doar să ajung la părinții mei. Holul de la intrarea în casă era întunecat, dar răsună de strigăte, pași ce alergau și se simțeau primele fuioare de fum. Am încercat să mă orientez. De deasupra s-a auzit alt răcnet și când am ridicat ochii, am văzut umbre dansând pe palier și, doar pentru o clipă, scânteierea oțelului în mâna unui atacator. Îl întâmpinase unul dintre vafeții tatei, însă lumina neclară m-a oprit să văd soarta bietului flăcău. Am auzit doar și *am simțit* prin tălpi bufnetul corpului său care a căzut peste balustradă, pe podeaua din lemn, nu departe de mine. Asasinul lui a răcnit triumfător și am auzit pași alergând, când a pornit spre dormitoare.

— *Mama!* am țipat și am pornit în goană spre scară.

În aceeași clipă am văzut cum ușa dormitorului părinților mei s-a deschis brusc, iar tata a apărut să-l înfrunte pe intrus. Purta pantaloni și-și trecuse bretelele peste umerii goi; părul îi era despletit și-i atârna pe spate. Într-o mână ținea un felinar, iar în mâna cealaltă sabia.

— Haytham! a strigat el când am ajuns în vârful scării.

Intrusul se afla între noi, pe palier; s-a oprit, s-a întors să mă privească și, în lumina felinarului tatei, l-am putut zări pentru prima dată cu adevărat. Avea pantaloni, un pieptar negru din piele ca o armură și o mască mică pe jumătate din față, dintre cele care se poartă la balurile mascate. Și-a schimbat direcția. În loc să-l atace pe tata, s-a repezit înapoi, către mine, rânjind larg.

— *Haytham!* a răcnit tata din nou.

A lăsat-o pe mama și a pornit să alerge după intrus. Aproape imediat distanța dintre ei s-a micșorat, totuși nu suficient, iar eu m-am răsucit ca să scap, dar am văzut la baza scării un al doilea bărbat, cu sabia în mână, blocându-mi retragerea. Era îmbrăcat la fel ca primul, deși am observat o diferență la urechile lui. Aveau vârfurile ascuțite și, adăugate măștii, îi dădea aspectul unui Mr. Punch¹ hidos, deformat. Pentru o secundă am încremenit, apoi m-am întors și am văzut că bărbatul care rânjea în spatele meu se răsucise ca să-l înfrunte pe tata, iar săbiile lor s-au ciocnit, zăngănind. Tata își abandonase felinarul, așa că se luptau în semiîntuneric. O bătălie scurtă și brutală, punctată de icnete și de zgomotele săbiilor. În ciuda încordării și a pericolului momentului, mi-a părut rău că nu era suficientă lumină, ca să-l pot vedea pe tata duelându-se.

Apoi totul s-a terminat și asasinul rânjitor n-a mai rânjit, ci a scăpat sabia din mână și a căzut peste balustradă cu un urlet, izbind podeaua. Intrusul cu urechi ascuțite suise jumătate din trepte, dar s-a răzgândit și s-a întors pentru a fugi spre holul de la intrare.

De jos s-a auzit un strigăt. Peste balustradă am văzut un al treilea bărbat, de asemenea mascat, care i-a făcut semn celui cu urechi ascuțite, apoi ambii au dispărut sub scară.

¹ Personaj tradițional din teatrul de păpuși englez, consemnat (n. trad.).

Am ridicat ochii și în razele slabe de lumină l-am văzut pe tata încruntându-se.

— Camera pentru jocuri, a zis el.

Iar în clipa următoare, înainte ca mama sau eu să-l fi putut opri, a sărit peste balustradă spre holul de la intrare. Când a sărit, mama a țipat:

— *Edward!*

Agonia din vocea ei s-a făcut ecoul propriilor mele gânduri. Nu! Unicul meu gând a fost: ne abandonează.

„De ce ne abandonează?”

Cămașa de noapte a mamei era în neorânduială când a alergat spre mine, care rămăsesem în vârful scării; fața îi era o mască a terorii. În urma ei venea alt atacator, care apăruse de pe scara din celălalt capăt al etajului și care s-a întins spre mama în clipa când ea a ajuns lângă mine. A prins-o de spate cu o mână, apoi și-a retras mâna cu sabia, pentru a-i reteza gâtul dezgolit.

N-am stat să mă gândesc. De fapt, nu m-am gândit la nimic din toate astea decât după mult timp. Dintr-o singură mișcare, m-am aplecat, am ridicat de pe trepte sabia scăpată de atacatorul ucis de tata, am ridicat-o deasupra capului și am repezit-o, ținând-o cu ambele mâini, în fața agresorului înainte ca să-i poată tăia mamei beregata.

Țintisem bine și vârful lamei a pătruns prin decupajul măștii, și mai departe, în ochiul lui. Răcnetul său a sfâșiat noaptea și i-a dat drumul mamei, cu sabia înfipă în găvan. Apoi și-a smuls-o, s-a lovit de balustradă, a ricoșat pentru o clipă, a căzut în genunchi și s-a prăbușit în față, mort înainte să fi atins podeaua.

Mama a alergat în brațele mele și și-a îngropat capul în umărul meu, iar eu am ridicat sabia, am prins-o de mână și am coborât împreună treptele. De câte ori îmi spusese tata, când se pregătea să plece de acasă: „Azi tu ai rămas șeful, Haytham; tu vei avea grijă de mama în locul meu.” Acum chiar asta și făceam, cu adevărat.

Am ajuns la baza scării, unde o tăcere ciudată părea să fi pogorât peste casă. Holul de la intrare era pustiu acum și tot întunecos, deși se întrevedea o strălucire portocalie ce pâlpâia amenințător. Fumul începea să se îndesească, dar prin pâclă am zărit trupuri: asasinul, valetul care fusese ucis mai devreme... Și Edith, care zăcea cu gâtul tăiat într-o baltă de sânge.

A văzut-o și mama, a scâncit și a încercat să mă tragă spre ieșirea din casă, dar ușa de la camera pentru jocuri era pe jumătate deschisă și am auzit dinăuntru zăngănituri de săbii. Trei bărbați, dintre care unul era tata.

— Tata are nevoie de mine, am zis și am încercat să mă desprind de mama, care a înțeles ce voiam să fac și m-a tras, căutând să mă lipească de ea, însă m-am smucit cu asemenea forță, încât a căzut pe podea.

Preț de o clipă stranie, m-am pomenit sfâșiat între dorința de a o ajuta să se ridice și a-mi cere iertare, într-atât m-a zguduit imaginea ei căzută pe hol... din cauza mea. Apoi însă am auzit un răcnet din camera pentru jocuri și a fost îndeajuns să mă împingă s-alerg într-acolo.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost că tainița din raftul bibliotecii era deschisă și am zărit acolo caseta cu sabia mea. În rest, încăperea era ca întotdeauna, așa cum rămăsese după ultima ședință de instrucție, cu masa de biliard acoperită mutată de la locul ei pentru a lăsa mai mult spațiu pentru antrenament; locul unde mai devreme chiar în cursul acelei zile fusesem învățat și muștrat de tata.

Locul unde tata era acum îngenucheat și murea.

În picioare lângă el se afla un bărbat care-și înfipsea sabia până la mâner în pieptul lui; vârful lamei îi ieșea prin spinare și picura sânge pe dușumea. Nu departe se afla insul cu urechi ascuțite, care avea o creștătură mare pe față. Fusese nevoie de doi oameni să-l doboare pe tata, și numai cu prețul acela.

M-am repezit spre ucigaş, care a fost luat prin surprindere şi n-a mai avut timp să-şi retragă sabia. De aceea s-a răsucit într-o parte pentru a-mi evita atacul şi a dat drumul mânerului sabiei, iar tata a căzut pe podea.

Ca un idiot, am luat-o după asasin, uitând să-mi protejez flancul şi am apucat doar să văd o mişcare bruscă cu coada ochiului, când bărbatul cu urechi ascuţite a ţâşnit spre mine. Nu ştiu dacă a făcut-o cu intenţie, ori dacă pur şi simplu a greşit lovitura, dar, în loc să mă străpungă cu lama sabiei lui, m-a izbit cu garda şi ochii mi s-au încetoşat; m-am lovit cu capul de ceva şi mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama că era piciorul mesei de biliard. Eram pe podea, ameţit, cu membrele răşchirate, de cealaltă parte a tatei, care zăcea pe o parte, cu mânerul sabiei ieşit din piept. În ochii lui mai licărea viaţă, doar o scânteie, şi pleoapele i-au zvâcnit pentru un moment, ca şi cum s-ar fi concentrat şi m-ar fi văzut. Vreme de câteva clipe am zăcut faţă în faţă, doi oameni răniţi. Buzele i s-au mişcat. Printr-un nor negru de durere şi suferinţă, i-am văzut mâna întinzându-se spre mine.

— Tată..., am spus.

În clipa următoare, ucigaşul s-a apropiat, s-a aplecat şi a smuls sabia din trupul tatei. Tata a zvâcnit, corpul i s-a arcuit într-un ultim spasm de durere, buzele i-au dezgolit dinţii însângeraţi şi a murit.

Am simţit vârful unei cizme care m-a întors pe spate şi am privit ochii asasinului tatei, acum asasinul *meu*, care, cu un rânjet şi-a ridicat sabia, ţinând-o cu ambele mâini, gata s-o coboare şi s-o înfigă în mine.

Dacă mi-a fost ruşine să recunosc că vocile din mintea mea îmi porunciseră să fug cu numai câteva clipe mai devreme, sunt mândru să spun că acum erau calme: îmi înfruntasem moartea cu demnitate şi cu ştiinţa că făcusem tot ce putusem pentru familia mea, cu recunoştinţa că în curând mă voi alătura tatei.

Dar, desigur, n-avea să se întâmple așa. Rândurile pe care le citești acum n-au fost scrise de o fantomă. Ceva mi-a atras atenția – vârful unei săbii care a apărut între picioarele ucigașului și în aceeași clipă s-a ridicat, despicându-i trunchiul de la vîntre în sus. Ulterior aveam să înțeleg că direcția loviturii avusese mai puțin de a face cu sălbăticia, cât mai degrabă cu nevoia de a-l îndepărta pe ucigaș de mine. În același timp însă lovitura a fost sălbatică, iar asasinul a urlat, sângele a țâșnit când a fost spintecat și măruntaiele i s-au revărsat pe podea, iar trupul neînsuflețit le-a urmat după aceea.

În spatele lui stătea Birch.

— Ești teafăr, Haytham? a întrebat el.

— Da, domnule, am găfâit.

— Bună treabă, a zis, apoi s-a răsucit cu sabia ridicată spre bărbatul cu urechi ascuțite care se năpustise către el cu lama fulgerând.

M-am ridicat în genunchi, am luat o sabie de pe jos și am rămas gata să mă alătur lui Birch, care-și împinsese adversarul spre ușa camerei pentru jocuri, când, pe neașteptate, atacatorul a zărit înapoia ușii ceva invizibil pentru noi și a făcut un pas mare în lateral. În clipa următoare, Birch s-a retras și a ridicat o mână pentru a mă anunța să rămân pe loc. În pragul ușii a reapărut bărbatul cu urechi ascuțite, atât doar că de data asta avea un ostatic. Nu era mama, așa cum mă temusem inițial, ci Jenny.

— Înapoi, a mârâit Urechi Ascuțite.

Jenny a scâncit și ochii i s-au holbat când tăișul lamei i-a fost apăsător pe bregăță.

Pot oare să recunosc... pot să recunosc că în clipa aceea mi-a păsat mai mult să răzbun moartea tatei, decât s-o protejez pe Jenny?

— Nu vă clintiți, a vorbit Urechi Ascuțite și a tras-o pe sora mea îndărăt.

Poalele cămășii ei de noapte i s-au înfășurat între picioare și călcăiele i-au fost târâte pe podea. Brusc li s-a alăturat alt

bărbat mascat, care flutura o torță aprinsă. Holul de la intrare era acum aproape plin de fum. Zăream flăcări ce înaintau din altă parte a casei, lingând ușile salonului. Bărbatul cu torța s-a repezit spre draperii, le-a atins cu flacăra lui și totul a început să ardă în jurul nostru, iar eu și Birch nu l-am putut opri.

Cu coada ochiului am văzut-o pe mama și i-am mulțumit Domnului că era teafără. În privința lui Jenny însă situația nu stătea la fel. Pe când era târâtă spre ușa reședinței, ne-a privit cu disperare pe mine și pe Birch, ca și cum am fi fost ultimele ei speranțe. Atacatorul cu torță s-a alăturat camaradului său, a deschis ușa larg și s-a repezit către o trăsură pe care am văzut-o pe stradă.

Pentru un moment, am crezut că s-ar putea s-o elibereze, dar n-a fost așa. Ea a început să țipe când a fost purtată cu forța spre trăsură și înghesuită înăuntru. Încă țipa, când un al treilea mascat de pe capra vizitiului a scuturat din hățuri, și-a rotit biciușca și trăsura a pornit hurducându-se în noapte, lăsându-ne să fugim din casa în flăcări și să-i tragem pe cei dragi afară din ghearele valvăților.

1 decembrie 1735

I

Deși l-am îngropat pe tata azi, primul gând care mi-a venit în minte când m-am trezit dimineată n-a fost despre el sau despre înmormântare, ci despre camera de valori din Queen Anne's Square.

Asasinii nu încercaseră să intre acolo. Tata îi angajase pe cei doi foști soldați deoarece se temea de un jaf, dar atacatorii suiseră la etaj fără să se sinchisească să pătrundă în camera de valori.

Pentru că ei căutau să pună mâna pe Jenny – acela era motivul. Și să-l ucidă pe tata? Și asta să fi făcut parte din plan?

Acestea erau gândurile mele când m-am deșteptat într-o odaie înghețată. Nu era ceva neobișnuit, ci mai degrabă o realitate zilnică. Atât doar că azi odaia era *extrem* de rece. Un frig de-ți clănțâne dinții; care-ți intră în oase. Am privit către șemineu, întrebându-mă de ce nu venea căldură dinspre foc și am descoperit că nu era aprins, iar grătarul era sur-alburiu și prăfos de cenușă.

Am coborât din pat și m-am dus la fereastră, al cărei geam era însă acoperit pe dinăuntru cu un strat gros de gheață, prin care nu vedeam nimic afară. Dârdâind, m-am îmbrăcat, am ieșit din cameră și am fost surprins de liniștea care domnea în casă. Coborând încetișor scara, am mers la odaia lui Betty și am ciocănit ușor, apoi mai tare. Când n-a răspuns, am rămas locului întrebându-mă ce să fac, iar grija pentru ea a început să-mi roadă măruntaiele. Deoarece tot

nu-mi răspundea, m-am aplecat să privesc prin gaura cheii, rugându-mă în gând să nu văd ceva ce n-ar fi trebuit.

Betty dormea în unul dintre cele două paturi din camera ei. Celălalt era gol și neatins, ordonat, deși alături se vedea o pereche de cizme ce păreau bărbătești, cu o bandă argintie la călcâi. Am revenit cu ochii la Betty și am privit câteva clipe cum pătura ce o acoperea se ridica și cobora încet, apoi am decis s-o las să doarmă și m-am îndreptat.

Am mers după aceea în bucătărie, unde doamna Searle a tresărit când am intrat, m-a cercetat din cap până în picioare cu o privire ușor nemulțumită, apoi a revenit la ceea ce făcea pe tocătorul de legume. Asta nu însemna că eu și doamna Searle nu ne-am fi înțeles între noi, ci doar că ea îi privea pe toți bănuitor, ba chiar într-o măsură și mai mare după atac.

— Nu-i dintre cele mai iertătoare persoane, îmi spusese Betty într-o după-amiază.

Acesta era alt aspect care se schimbase după atac: Betty devenise mult mai deschisă și la răstimpuri își scăpa părerile *adevărate* despre diverse subiecte. De exemplu, nu-mi dădusem niciodată seama că ea și doamna Searle nu aveau aceleași păreri și nici nu aveam habar că Betty îl privea cu suspiciune pe Birch. Așa era însă.

— Nu știu de ce ia el decizii în numele familiei Kenway, mormăise ursuz ieri. Nu-i un membru al familiei și nici nu va fi vreodată.

Cumva, știința faptului că Betty nu avea o părere grozavă despre doamna Searle o făcea pe menajeră mai puțin neplăcută în ochii mei, așa că, dacă înainte m-aș fi gândit de două ori dacă să intru în bucătărie neanunțat și să cer de mâncare, acum nu mai aveam asemenea rețineri.

— Bună dimineața, doamnă Searle, am spus.

A făcut o reverență scurtă. În bucătărie era rece și ea era singură. În Queen Anne's Square, doamna Searle avusese cel puțin trei ajutoare, ca să nu mai amintesc de alți membri

ai personalului, care intrau și ieșeau pe ușile duble mari ale bucătăriei. Dar asta fusese înainte de atac, când aveam efectiv complet de servitori, și nu există cale mai rapidă de a-i îndepărta pe servitori de o casă decât o invazie de bărbați mascați care flutură săbii. Majoritatea nici măcar nu se mai întorseseră în ziua următoare.

Acum mai erau doar doamna Searle, Betty, Digweed, o cameristă pe nume Emily și doamna Davy, care era camerista personală a mamei. Aceștia erau toți servitorii care se mai ocupau de familia Kenway. Sau de restul familiei Kenway, ar trebui să spun. Din familia propriu-zisă, mai eram doar eu și mama.

Când am plecat din bucătărie, duceam în mână o bucată de prăjitură învelită în șervet, pe care doamna Searle mi-o întinsese cu o privire acră, nemulțumită fără doar și poate că hoinăream atât de devreme prin casă, căutând să mănânc înainte de micul dejun pe care ea tocmai îl pregătea. Îmi place doamna Searle și, întrucât este una dintre puținii rămași alături de noi după noaptea aceea teribilă, îmi place acum și mai mult, totuși am alte probleme despre care să-mi fac griji. Însmormântarea tatei. Și mama, bineînțeles.

Apoi m-am trezit în holul de la intrare, privind ușa din față, și, fără să-mi dau seama, am deschis-o, după care, fără să gândesc – oricum, fără să gândesc prea mult –, am coborât pe trepte, ieșind într-o lume acoperită de chiciură.

II

— Pentru Dumnezeu, ce intenționezi să faci într-o dimineață așa geroasă, domnișorule Haytham?

O trăsură tocmai oprise în fața casei, iar la fereastră se afla Birch. Purta o pălărie mai groasă decât de obicei, iar

eșarfa din jurul gâtului îi era ridicată peste nas, așa că, la prima vedere, părea un brigand de drumul mare.

— Mă uitam doar, domnule, i-am răspuns.

Și-a coborât eșarfa și a încercat să zâmbească. Când zâmbea înainte, în ochi îi apărea o scânteiere jucăușă, dar acum ochii aceia păreau tăciuni dintr-un foc ce se stingea treptat, care se străduiau, dar nu erau în stare, să reverse căldură, iar glasul i-a sunat obosit și încordat când a rostit:

— Cred că poate știu ce cauți, domnișorule Haytham.

— Și ce anume ar fi, domnule?

— Drumul spre casă?

Am căzut pe gânduri și mi-am dat seama că avea dreptate. Necazul era că trăisem primii zece ani din viață, ocrotit și îngrijit de părinți și de bone. Deși știam că Queen Anne's Square se afla în apropiere, ba chiar că puteam ajunge acolo pe jos cu ușurință, nu cunoșteam drumul.

— Și intenționei o vizită? a continuat Birch.

Am ridicat din umeri, însă acela era adevărul – da, mă închipuisem la adăpostul vechii mele case. În camera pentru jocuri. M-am închipuit recuperând...

— Sabia ta?

Am aprobat din cap.

— Mă tem că este prea periculos să intri în casă. Vrei să mergem însă până acolo? Poți măcar s-o vezi. Haide, vino-năuntru – afară este mai rece ca-n trufa unui ogar.

Și n-am găsit niciun motiv pentru care să n-o fac, mai ales când Birch a scos o pălărie și o capă din adâncul trăsorii.

După numai câteva minute, când ne-am oprit în fața fostei reședințe a familiei Kenway, aceasta nu arăta deloc așa cum îmi imaginasem. Nu – era mult, mult mai rău. Părea că un pumn gigantic o lovise din înalturi, zdrobind acoperișul și trecând prin nivelurile de sub el, astfel încât produsese o gaură uriașă, neregulată. Acum nu mai era o casă, ci mai degrabă reprezentarea uneia teribil de ruinate.

Prin ferestrele sparte, puteam vedea în holul de la intrare și în sus – prin podelele rupte până în holul aflat cu trei paliere mai sus, toate înnegrite de funingine. Am văzut mobile pe care le-am recunoscut, tot înnegrite și carbonizate, portrete arse, ce atârnau strâmbe pe pereți.

— Îmi pare rău, domnișorul Haytham, a spus Birch, dar chiar este prea periculos ca să intri.

După încă o clipă, m-a condus înapoi în trăsură, a bătut de două ori cu bastonul în tavan și vizitiul a dat bice cailor.

— Cu toate acestea, a urmat Birch, ieri mi-am luat libertatea de a-ți recupera sabia.

După aceea s-a aplecat și a tras caseta de sub bancheta lui. Și ea era plină de funingine, dar, când i-a ridicat capacul, sabia sclipea înăuntru ca în ziua când mi-o dăruise tata.

— Mulțumesc, domnule Birch, a fost tot ce am putut spune, iar el a închis capacul casetei și a pus-o pe bancheta trăsurii, între noi.

— Este o sabie frumoasă, Haytham. Nu am nicio îndoială că o vei prețui.

— Cu siguranță, domnule.

— Și când, mă întreb, va gusta sânge pentru prima oară?

— Nu știu, domnule.

A urmat o pauză. Birch și-a strâns mâinile pe măciulia bastonului pe care-l ținea între genunchi.

— În noaptea atacului, ai ucis un bărbat, a rostit el.

A întors capul ca să privească afară, pe fereastră. Treceam pe lângă case abia vizibile, care pluteau într-o pâclă de fum și aer înghețat. Era încă devreme. Străzile erau tăcute.

— Ce ai simțit atunci? a urmat el.

— O apăram pe mama, am răspuns.

— Aceea a fost unica opțiune posibilă, a încuviințat din cap, și ai făcut ceea ce se cuvenea. Să nu crezi nicio clipă altceva. Dar chiar dacă a fost unica opțiune posibilă, nu schimbă cu nimic faptul că uciderea unui om nu-i ceva neînsemnat. Pentru nimeni, nici chiar pentru tatăl tău. Nici

pentru mine. Dar mai ales pentru un băiat de vârstă încă fragedă.

— N-am simțit nicio tristețe față de ceea ce am făcut. Am acționat, pur și simplu.

— De atunci te-ai mai gândit la asta?

— Nu, domnule. M-am gândit doar la tata și la mama.

— Și Jenny...?

— Ah. Da, domnule.

A urmat o pauză, iar când Birch a vorbit după aceea, glasul i-a fost inexpresiv, dar solemn.

— Trebuie s-o găsim, Haytham, a spus el.

Am rămas tăcut.

— Eu intenționez să plec în Europa, unde credem că este ținută.

— De unde știi că este în Europa, domnule?

— Haytham, eu fac parte dintr-o organizație influentă și importantă. Un fel de club, sau de societate. Unul dintre numeroasele avantaje ale apartenenței la organizație este că avem ochi și urechi peste tot.

— Cum se numește organizația asta, domnule? am întrebat.

— Templierii, domnișorule Haytham. Eu sunt un cavaler templier.

— Un cavaler? am repetat, privindu-l pătrunzător.

A râs scurt.

— Poate că nu tocmai genul de cavaler la care te gândești, o relicvă a Evului Mediu, totuși idealurile noastre rămân aceleași. Tot așa cum străbunii noștri au plecat cu veacuri în urmă să aducă pacea în Țara Sfântă, la fel și noi suntem puterea nevăzută care ajută la menținerea păcii și ordinii în vremurile noastre. A arătat cu mâna spre fereastra dincolo de care străzile începuseră să se însuflețească. Toate acestea, Haytham, necesită organizare și disciplină, iar organizarea și disciplina necesită un exemplu care să fie urmat. Cavalerii templieri *sunt* exemplul acela.

Mă simțeam amețit.

— Și unde vă întâlniți? Ce faceți? Aveți armuri?

— Mai târziu, Haytham. Mai târziu, îți voi spune mai multe.

— Tata a fost și el membru? A fost cavaler? Am simțit cum mi se iuțesc bătaile inimii. El mă antrena *pe mine* să devin cavaler?

— Nu, domnișorule Haytham, el n-a fost unul dintre noi și mă tem că, din câte știu eu, te instruia în arta scriemei pentru ca să... ei bine, faptul că mama ta trăiește e o dovadă a valorii lecțiilor pe care le-ai primit. Nu, relația dintre noi nu s-a clădit pe apartenența mea la Ordin. Sunt încântat să spun că am fost angajat de tatăl tău pentru abilitatea mea de a gestiona proprietăți, nu pentru alte legături ascunse. Îl știa totuși că eram cavaler. La urma urmelor, templierii au legături puternice și bogate, care pot fi uneori de folos în afacerile noastre. Poate că tatăl tău nu făcea parte dintre ei, totuși era îndeajuns de inteligent ca să înțeleagă meritul acelor legături: un cuvânt prietenos, o informație utilă – aici trase aer adânc în piept –, așa cum a fost avertismentul privind atacul din Queen Anne's Square. I-am spus, desigur. I-am întrebat care putea fi motivul pentru care fusese vizat, dar el a respins ideea în sine – poate nesincer. Ne-am ciondănit în privința aceea. Glasurile au fost ridicate de ambele părți, dar acum regret că n-am fost mai insistent.

— Aceea a fost cearta pe care am auzit-o? am întrebat eu. Birch m-a privit pieziș.

— Deci ai auzit-o, așa este? Sper că n-ai tras intenționat cu urechea.

Tonul lui m-a făcut să mă simt recunoscător că n-o făcusem.

— Nu, domnule, am auzit glasuri ridicate și asta a fost tot.

El mi-a aruncat o căutătură pătrunzătoare. Satisfăcut că spusesem adevărul, s-a întors cu totul spre mine.

— Tatăl tău a fost pe atât de încăpățânat, pe cât era de enigmatic.

— Totuși, nu ți-a ignorat avertismentul, domnule. La urma urmelor, i-a angajat pe soldați.

Birch a oftat.

— Tatăl tău n-a luat amenințarea în serios și n-a făcut nimic. Când nu m-a ascultat, mi-am luat libertatea de a o informa pe mama ta. Soldații au fost angajați la insistențele ei și-mi pare rău că n-am folosit în locul lor oameni din rândurile noastre. Ei n-ar fi fost înfrânți așa ușor. Tot ce pot face acum este să încerc să-i găsesc fiica și să-i pedepsesc pe cei responsabili de cele întâmplate. Pentru asta însă trebuie să știu motivul – care a fost scopul atacului? Domnișorul Haytham, spune ce știi tu despre tatăl tău înainte să se fi stabilit la Londra?

— Nimic, domnule, am răspuns.

A chicotit sec.

— Atunci suntem doi. De fapt, nu numai doi. Nici mama ta nu știe aproape nimic.

— Dar Jenny, domnule?

— Ah, Jenny cea enigmatică. Pe atât de frustrantă, pe cât era de frumoasă, pe atât de enigmatică, pe cât era de adorabilă.

— „Era”... domnule?

— O formă de exprimare, domnișorul Haytham – cel puțin sper asta din toată inima. Îmi păstrez speranța că Jenny este teafără în mâinile răpitorilor, deoarece le poate fi de folos numai dacă rămâne în viață.

— Crezi că au răpit-o pentru răscumpărare?

— Tatăl tău era foarte bogat. Este posibil ca familia voastră să fi fost vizată tocmai de aceea și ca moartea tatălui tău să nu fi fost plănuită. Este cu certitudine o posibilitate, pe care oamenii noștri o cercetează chiar acum. În același timp însă scopul poate să fi fost asasinarea tatălui tău, iar alți oameni cercetează și posibilitatea asta – mai exact, eu, pentru că, desigur, l-am cunoscut bine și aș fi știut dacă avea dușmani... dușmani cu mijloacele necesare

organizării unui asemenea atac, vreau să spun, nu doar niște chiriași nemulțumiți –, dar n-am găsit nici măcar o singură posibilitate, ceea ce mă face să cred că motivul poate să fi fost reglarea unor conturi. Dacă este așa, atunci sunt niște conturi vechi, ceva legat de perioada dinaintea stabilirii la Londra. Deoarece este singura care l-a cunoscut înainte de Londra, Jenny poate să aibă răspunsuri, dar acum a dispărut. Prin urmare, oricum ar sta lucrurile, noi trebuie s-o găsim pe ea.

Ceva din felul cum a spus „noi” mi-a atras atenția.

– După cum spuneam, se crede că a fost dusă în Europa, așa că acolo ne vom desfășura căutarea. Iar prin „noi”, Haytham, mă refer la noi doi.

Am tresărit.

– Domnule? am reușit doar să spun, nevenindu-mi să cred ce auzisem.

– Exact, a aprobat el din cap. Mă vei însoți.

– Mama are nevoie de mine, domnule. N-o pot lăsa singură aici.

Birch m-a privit din nou fix, iar în ochii lui nu exista nici bunățate, dar nici răutate.

– Mă tem că decizia asta nu-ți aparține, a spus el.

– Este a mamei, am insistat.

– Nu tocmai.

– Ce vrei să spui, domnule?

El a oftat.

– Haytham, ai mai vorbit cu mama ta din noaptea atacului?

– A fost prea tulburată, ca să mai primească pe cineva, cu excepția doamnei Davy și a lui Emily. A rămas în camera ei și doamna Davy a spus că voi fi chemat, când ea mă va putea vedea.

– Când o vei vedea, o să observi că s-a schimbat.

– Cum adică?

– În noaptea atacului, și-a văzut soțul murind și băiețelul ucigând un om. Acele întâmplări au avut un efect profund

asupra ei și este posibil să nu mai fie persoana pe care ți-o amintești.

— În cazul acesta, are cu atât mai multă nevoie de mine.

— Poate că are nevoie în primul rând să se facă bine... posibil având în jur cât mai puține amintiri din noaptea aceea îngrozitoare.

— Am înțeles, domnule, am zis.

— Îmi pare rău dacă vestea asta te-a șocat, Haytham. Birch s-a încruntat. Și, desigur, este posibil să mă înșel, deși, după moartea tatălui tău, m-am ocupat de afacerile lui și ca atare am avut întâlniri cu mama ta. Am avut astfel ocazia s-o văd între patru ochi și nu cred că mă înșel. Nu de data asta.

III

Mama m-a chemat la ea cu puțin înainte de înmormântare.

Când Betty, care se înroșise la față cerându-și scuze pentru ceea ce numise „micuța ei zăbavă în pat”, m-a anunțat, primul meu gând a fost că se răzgândise cu privire la plecarea mea în Europa cu Birch, dar mă înșelasem. Am alergat spre camera ei și am ciocănit la ușă; abia dacă am auzit-o spunându-mi să intru – glasul îi era slab și subțire, câtuși de puțin așa cum obișnuia să fie: blând, dar autoritar. Am intrat și am zărit-o stând la fereastră, iar doamna Davy umbla la draperii; deși era în plină zi, afară nu era prea lumină, totuși mama flutura întruna din mână în fața ochilor ca și cum ar fi fost deranjată de o pasăre furioasă, nu doar de razele sure ale soarelui de iarnă. În cele din urmă, doamna Davy a terminat, spre mulțumirea mamei, și apoi mi-a făcut semn să mă așez, cu un surâs obosit.

Mama a întors capul spre mine, foarte lent, m-a privit și s-a silit să zâmbască. Atacul avusese un efect teribil asupra ei. Era ca și cum toată viața i se scursese din trup; ca și cum pierduse lumina pe care o avusese dintotdeauna; așa cum spunea mereu tata, indiferent dacă era veselă sau furioasă, își punea inima pe tavă. Acum zâmbetul i s-a șters încet de pe buze și chipul i-a redevenit inexpresiv și ușor încruntat, de parcă încercase, dar nu mai avea puterea, să mențină aparența.

— Haytham, a rostit apoi cu glas monoton, știi că n-o să vin la înmormântare?

— Da, mamă.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, Haytham, îmi pare sincer rău, dar nu sunt destul de puternică s-o fac.

Nu-mi spunea niciodată Haytham. Întotdeauna îmi spunea „scumpule“.

— Da, mamă, am rostit știind că era o femeie puternică.

Mama ta, Haytham, spunea tata, are mai multă bărbăție decât orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Ei se cunoscuseră la scurt timp după ce tata se stabilise în Londra, iar ea îl urmărise – „ca o leoaică aflată în urmărire prăzii“, glumise tata, „o imagine care în același timp îți îngheață sângele în vene și-ți trezește respectul“, și încasase o palmă după ceafă pentru gluma aceea, genul de glumă despre care te gândești că s-ar putea să aibă un sâmbure de adevăr.

Mamei nu-i plăcea să vorbească despre familia ei. Era „prosperă“ – asta era tot ce știam. Iar lui Jenny îi scăpase o dată că familia o dezmoștenise, din cauza relației cu tata. Desigur, motivul nu-l aflasem niciodată. În rarele ocazii când o săcâisem pe mama despre viața dusă de tata înainte de Londra, ea zâmbise misterios. Tata avea să-mi spună totul când va fi cazul. Stând acum în camera ei, am înțeles că cel puțin o parte din durerea pe care o simțeam era aceea de a ști că nu voi mai afla niciodată ce intenționase tata să-mi

spună cu ocazia aniversării mele. Deși trebuie să precizez că nu reprezenta decât o părticică infimă din durere – cu totul insignifiantă comparativ cu durerea pierderii lui și durerea de a-mi vedea mama așa. Atât de... *împuținată*. Atât de lipsită de bărbăția despre care vorbise tata.

Poate că de fapt sursa tăriei mamei fusese el. Poate că vederea carnagiului din noaptea aceea îngrozitoare însemnase pur și simplu prea mult pentru ea. Se spune că este ceva ce li se întâmplă soldaților. Ei se aleg cu „inima frântă” și devin simple umbre ale bărbaților care au fost cândva. Vărsarea de sânge îi schimbă cumva. M-am întrebat dacă așa se petrecuse și cu mama.

— Îmi pare rău, Haytham, a adăugat ea.

— Nu-i nimic, mamă.

— Nu... vreau să spun că-mi pare rău că vei pleca în Europa cu domnul Birch.

— Dar eu trebuie să rămân aici, cu tine, mamă! Să am grijă de tine.

Ea a râs nepăsător.

— Soldățelul mamei, da?

M-a fixat după aceea cu o privire ciudată, căutătoare.

Am știut cu exactitate încotro se îndreptau gândurile ei. Spre cele întâmplate în noaptea aceea, pe scară. Mă revedea băgând sabia în atacatorul mascat.

Apoi și-a ferit privirea, lăsându-mă cu răsuflarea aproape tăiată din cauza emoțiilor pure pe care i le citisem în ochi.

— Doamna Davy și Emily vor avea grijă de mine, a continuat mama. Ne vom muta în Queen Anne's Square, după ce va fi reparată și voi angaja mai mult personal. Nu, Haytham, de fapt eu trebuie să am grijă de tine, și l-am numit pe domnul Birch administratorul averii familiei și tutorele tău, pentru ca să primești o educație corespunzătoare. Așa ar fi dorit tatăl tău.

S-a uitat apoi la draperie cu un aer întrebător, ca și cum ar fi încercat să-și amintească de ce fusese trasă.

— Domnul Birch mi-a spus de altfel că va discuta cu tine despre plecarea imediată spre Europa.

— Da, mi-a spus, însă...

— Perfect.

M-a privit. O dată în plus, căutătura ei avea ceva neliniștitor; mi-am dat seama că nu mai era mama pe care o știam. Sau poate că eu nu mai eram fiul pe care-l știa ea?

— Așa va fi mai bine, Haytham.

— Dar, mamă...

M-a privit, după care și-a ferit iute ochii.

— Vei pleca și cu asta am terminat, a rostit ferm și a reînceput să examineze draperiile.

M-am uitat la doamna Davy, căutând ajutor, dar n-am găsit nimic; ea s-a mulțumit să-mi zâmbască în semn de compasiune și să înalțe puțin din sprâncene, într-o expresie care spunea: „Îmi pare rău, însă nu pot să fac nimic — a luat deja decizia finală.” În odaie a domnit tăcerea; nu se auzea nimic, cu excepția zgomotelor de copite de afară, dintr-o lume ce-și continua existența, nepăsătoare că a mea era spulberată.

— Poți să pleci, Haytham, a spus mama și a făcut un gest scurt din mână.

Înainte de atac, ea nu „mă chema” niciodată. Nici nu mă concedia în felul în care o făcuse acum. Înainte de atac, nu m-ar fi lăsat niciodată să plec de lângă ea fără să mă sărute măcar o dată pe obraz, și cel puțin o dată pe zi îmi spunea că mă iubește.

Atunci mi-am dat seama că nu spusese absolut nimic despre cele întâmplate în noaptea aceea pe scară. Nu-mi mulțumise că-i salvasem viața. Când am ajuns la ușă, m-am oprit, m-am întors s-o privesc și m-am întrebat dacă nu cumva ea își dorea ca finalul să fi fost altul.

IV

Birch m-a însoțit la înmormântare, o ceremonie mică, neprotocolară, în aceeași capelă pe care o folosisem pentru Edith, cu aproape același număr de participanți: personalul casei, bătrânul domn Fayling și câțiva angajați ai tatei, cu care Birch a stat de vorbă după aceea. M-a prezentat unuia dintre ei – domnul Simpkin, despre care am apreciat că avea în jur de treizeci și cinci de ani – și mi-a spus că el se va ocupa de afacerile familiei. Simpkin a făcut o plecăciune scurtă și mi-a aruncat o privire pe care începeam s-o recunosc ca fiind un amestec de stinghereală și compasiune, fiecare individ străduindu-se să găsească expresia adecvată.

— Voi avea grijă de mama ta cât timp vei fi în Europa, domnișorule Haytham, m-a asigurat el.

Am înțeles atunci, șocat, că voi pleca într-adevăr, că nu aveam de ales și că nu puteam face nimic în privința asta. Deși, am gândit, exista totuși o opțiune: puteam să fug. Desigur însă, fuga nu părea deloc o variantă viabilă.

Am revenit cu trăsurile acasă. Când am intrat, am zărit-o pe Betty, care mi-a surâs șters. Se părea că vestea plecării mele se răspândise. Când am întrebat-o ce plănuia să facă, mi-a spus că Digweed îi găsise alt loc de muncă. M-a privit cu ochii sticlind de lacrimi, iar după ce a ieșit din odaie, m-am așezat la birou și am început să scriu în jurnal, simțindu-mi inima grea.

11 decembrie 1735

I

Mâine-dimineață plecăm spre Europa. Mă surprinde cât de puține pregătiri sunt necesare. Parcă incendiul mi-a retezat deja toate legăturile cu vechea mea viață. Puținele bunuri rămase au fost îndeajuns ca să umple două cufere, care au fost luate azi-dimineață. Astăzi voi întocmi scrisori și voi discuta și cu domnul Birch, pentru a-l înștiința despre ceva ce s-a întâmplat aseară, după ce am mers la culcare.

Aproape că adormisem, când am auzit un ciocănit ușor în ușă. M-am ridicat în capul oaselor și, așteptându-mă să fie Betty, am rostit:

— Intră!

Nu era însă Betty. O altă fată a intrat iute în odaie și a închis ușa în urma ei. A ridicat o lumânare, ca să-i pot vedea chipul și degetul pe care-l ținea la buze. Era Emily, camerista cu păr bălai.

— Domnișorule Haytham, a spus ea, trebuie să-ți spun ceva ce nu-mi dă pace.

— Bineînțeles, am încuviințat și am sperat că glasul nu va trăda faptul că, pe neașteptate, mă simțeam foarte tânăr și foarte vulnerabil.

— Eu o cunosc pe subreta familiei Barrett, a vorbit ea repede. O cheamă Violet și a fost printre cei, care în noaptea aceea, au ieșit din casele lor. Ea a fost aproape de trăsura în care au pus-o pe sora ta, domnișorule. Când au dus-o pe domnișoara Jenny pe lângă ea, spre trăsură, domnișoara

Jenny a zărit-o și i-a spus iute ceva, ceva ce Violet mi-a spus după aceea mie.

— Ce anume? am întrebat.

— A fost foarte repede, domnișorule, și era multă hărmălaie, iar domnișoara Jenny n-a putut spune multe până să fie suită în trăsură, dar lui Violet i s-a părut că aude cuvântul „trădător”. A doua zi, Violet a fost vizitată de un bărbat cu accent din sud-vest, sau cel puțin așa a zis ea, care a dorit să știe ce auzise, însă Violet a spus că nu auzise nimic, chiar și atunci când gentilomul acela a amenințat-o. El i-a arătat un cuțit înspăimântător, domnișorule, pe care-l purta la brâu, dar nici atunci ea n-a zis nimic.

— Ți-a povestit totuși ție?

— Violet este sora mea, domnișorule. Își face griji pentru mine.

— Ai mai povestit cuiva toate astea?

— Nu, domnișorule.

— Măine-dimineață o să-i spun domnului Birch, am zis.

— Dar, domnișorule...

— Ce este?

— Dacă trădătorul este *chiar* domnul Birch?

Am râs scurt și am clătinat din cap.

— Nu se poate. El mi-a salvat viața. A fost acolo și s-a luptat... Apoi mi-a venit o idee. Pe de altă parte, cineva *nu* a fost acolo.

II

Desigur, azi-dimineață i-am trimis vorbă lui Birch cu prima ocazie, iar el a ajuns la aceeași concluzie ca mine.

După o oră a sosit un alt bărbat, care a fost condus în cabinet. Era cam de vârsta tatei și avea chip colțuros, cicatrici

și ochii reci și ficși ai unei specii de viață oceanică. Era mai mult decât Birch, și mai lat în umeri, iar prezența lui părea că umple încăperea. O prezență *sumbră*. Apoi m-a privit. M-a privit de sus, dinapoia nasului său strâmbat cu dispreț.

— Dânsul este domnul Braddock, a spus Birch în timp ce eu rămăsesem locului, ținut de privirea nou-venitului. El este, de asemenea, templier și se bucură de încrederea mea totală și nețărmurită. Și-a dres glasul și a rostit mai apăsător: Și într-un chip care uneori contrazice ceea ce știu că ascunde în adâncul inimii.

Braddock a pufnit și i-a aruncat o privire nimicitoare.

— Haide, Edward, l-a liniștit Birch. Haytham, domnul Braddock se va ocupa de găsirea trădătorului.

— Mulțumesc, domnule, am spus eu.

Braddock s-a uitat la mine, apoi i s-a adresat lui Birch.

— M-ai putea conduce la camera acestui Digweed?

Când am dat să-i urmez, Braddock s-a încruntat spre Birch, care a încuviințat aproape imperceptibil din cap, apoi s-a întors spre mine și a zâmbit, cu o privire care-mi cerea să am răbdare.

— Haytham, a rostit el, poate că ar trebui să te ocupi de alte lucruri. Poate de pregătirile pentru plecare?

Am fost silit astfel să revin în odaia mea, unde mi-am privit cuferele deja strânse, apoi mi-am scos jurnalul în care să scriu evenimentele zilei. Cu câteva momente în urmă, Birch mi-a adus veștile: Digweed fugise, mi-a spus el încruntat, după care m-a asigurat că-l vor găsi totuși. Templierii îi prind întotdeauna pe cei pe care-i urmăresc, iar între timp nimic n-avea să se schimbe. Noi urma să plecăm spre Europa.

Îmi dau seama că aceasta va fi ultima mea însemnare în jurnal făcută aici, în casa din Londra. Acestea sunt ultimele cuvinte ale vechii mele vieți, înainte de a-mi începe noua viață.

Partea a doua

1747, DUPĂ DOISPREZECE ANI

10 iunie 1747

I

L-am privit pe trădător azi, în timp ce umbla prin bazar. Purta pălărie cu pene, cataramă și jartiere colorate, și trecea lanțos de la o tarabă la alta, scânteind în soarele strălucitor de alb al Spaniei. Glumea și râdea cu unii tarabagii; cu alții schimba câteva vorbe aspre. Se părea că nu era nici prieten, nici despot și într-adevăr impresia pe care mi-am format-o despre el, e drept din depărtare, a fost a unui bărbat corect, ba chiar binevoitor. Nu trebuie uitat însă că nu pe oamenii aceia îi trăda el. Trăda Ordinul. Pe noi.

Două gărzi l-au însoțit în tot timpul hoinărelui și mi-am dat seama că erau bărbați cunoscători. Ochii lor se plimbau neîncetat prin piață, iar când un vânzător l-a bătut prietenește pe spate și i-a întins în dar o pâine de pe taraba sa, trădătorul a făcut semn spre cel mai înalt dintre cei doi, care a luat pâinea cu mâna stângă, păstrându-și mereu liberă mâna cu care să apuce sabia. Era un ins priceput. Instruit de templieri.

Peste câteva clipe, un băiețuș a apărut în goană din mulțime și imediat ochii mi s-au îndreptat spre gărzi. Le-am văzut încordându-se, evaluând pericolul și apoi...

Relaxându-se?

Râzând între ele, fiindcă tresăriseră degeaba?

Nu. Au rămas tensionate. Au rămas vigilente, fiindcă nu erau naive și știau că băiețușul putea să fi fost o diversiune.

Erau pricepute. M-am întrebat dacă bărbații aceia fuseseră corupți de învățăturile stăpânului lor, un ins care jurase credință unei cauze, dar promova idealurile alteia. Am sperat să nu fie așa, întrucât decisesem deja să-i las să trăiască. Iar dacă pare să fie convenabil că hotărâsem să-i las să trăiască și că, poate, eram mai degrabă îngrijorat de lupta cu doi oameni așa competenți, atunci este o aparență falsă. Ei puteau fi vigilenți; neîndoios, erau spadasiini experți; erau iscusiți în aducerea morții.

Însă și eu sunt vigilent. Sunt un spadasin expert. Și sunt iscusit în aducerea morții. Am înzestrări înăscute pentru astea. Cu toate că nu simt nicio plăcere în iscusința mea de a aduce moartea... așa cum simt plăcere față de teologie, filosofie, literatură clasică și limbi străine, mai cu seamă spaniola, pe care o vorbesc atât de bine, încât pot trece drept nativ aici, în Altea, e drept că unul mai degrabă tăcut. Pur și simplu, mă pricep să ucid.

Poate că, dacă ținta mea ar fi Digweed, aș putea simți o mică măsură de satisfacție în moartea lui cauzată de mâinile mele. Dar ținta nu este el.

II

Timp de cinci ani de la plecarea din Londra, Reginald și cu mine am cutreierat Europa, trecând de la o țară la alta, într-o caravană de slugi și camarazi templieri, care se roteau în jurul nostru, apărând și dispărând, numai noi doi rămânând statornici. Mergeam în altă țară, luam câteodată urma unui grup de negustori turci de sclavi despre care se credea că ar fi avut-o pe Jenny și acționam uneori pe baza informațiilor despre Digweed pe care ni le transmitea

Braddock, călătorind adesea luni în șir, însă revenind întotdeauna cu mâinile goale.

Reginald era tutorele meu și în această privință semăna cu tata; în primul rând, pentru că privea cu dispreț aproape tot ce exista în cărți, susținând că exista o învățătură superioară, mai avansată decât cea care putea fi găsită în manuale vechi și colbuite, pe care ulterior aveam s-o cunosc ca fiind învățătura templieră; și în al doilea rând, pentru că insista să gândesc cu propria mea minte.

Totuși, spre deosebire de tata, care-mi ceruse să decid singur, Reginald, așa cum mi-am dat seama în timp, vedea lumea în termeni mai absoluți. Cu tata, eu simțisem uneori că gândirea ar fi fost îndeajuns – că gândirea era un scop în sine și concluzia la care ajungeam era mai puțin importantă decât drumul până la ea. Cu tata, faptele și, îmi dau seama privind-mi jurnalele din trecut, întregul concept de *adevăr* se puteau simți ca niște proprietăți mutabile, schimbătoare.

Cu Reginald nu exista însă o asemenea ambiguitate, iar în anii de început când eu spuneam altfel, el îmi zâmbea și zicea că-l putea auzi în mine pe tatăl meu. Îmi spunea că tata fusese un om mareț și înțelept în multe feluri, și probabil spadasinul cel mai bun pe care-l întâlnise vreodată, totuși atitudinea lui față de învățătură nu era pe atât de cărturărească, pe cât ar fi putut.

Să-mi fie oare rușine că de-a lungul timpului am ajuns să prefer calea lui Reginald, calea templieră mai strictă? Deși era mereu amabil, prompt cu o glumă sau un zâmbet, el nu avea bucuria naturală, ba chiar ștregăria tatei. Era mereu perfect îngrijit și aranjat, și era fanatic în privința punctualității; insista ca lucrurile să fie permanent ordonate. Reginald era rigid, având o siguranță atât interioară, cât și exterioară, care, aproape fără să vreau, a ajuns să mă atragă tot mai mult odată cu trecerea anilor.

Într-o zi, am înțeles motivul. Era absența îndoielii... care determina dispariția confuziilor, indeciziilor, incertitudinilor.

Sentimentul acela – sentimentul de „cunoaștere” pe care mi-l insuflase Reginald – a fost călăuza mea din copilărie până la maturitate. Nu am uitat niciodată învățăturile tatei; dimpotrivă, el ar fi fost mândru de mine, pentru că-i pusesem idealurile *sub semnul întrebării*. Procedând astfel, adoptasem unele noi.

N-am găsit-o pe Jenny. De-a lungul anilor, părerea mea despre ea se schimbase. Recitindu-mi jurnalele, am constatat că nu-mi păsase deloc de sora mea vitregă, lucru de care sunt cumva rușinat, pentru că acum sunt adult și văd altfel situația. Desigur, antipatia mea din copilărie n-a impietat cu nimic asupra căutării. În misiunea aceea, Birch manifesta un zel mai mult decât suficient pentru noi doi, totuși n-a fost îndeajuns. Fondurile pe care le primeam din Londra de la Simpkin erau consistente, dar nu aveau să fie veșnice. În Franța, în apropiere de Troyes, în Champagne, am găsit un castel în care ne-am stabilit baza și în care Birch mi-a continuat ucenicia, susținându-mi primirea ca Adept, iar apoi, acum trei ani, ca membru cu drepturi depline al Ordinului Templierilor.

Au trecut săptămâni în care n-am primit nicio veste despre Jenny sau despre Digweed; apoi au început să treacă luni. Noi am fost implicați în alte acțiuni ale templierilor. Războiul de Succesiune Austriacă părea să înghită toată Europa în burdihanul său nesătul și noi a trebuit să ajutăm la protejarea intereselor Ordinului. „Aptitudinea” mea, iscusința mea de a aduce moarte, a devenit evidentă și Reginald i-a înțeles iute avantajele. Primul care a murit – nu primul om „ucis” de mine, desigur, ci primul meu asasinat, ar trebui să spun – a fost un negustor lacom din Liverpool. Al doilea a fost un prinț austriac.

După uciderea negustorului, acum doi ani, am revenit la Londra, doar ca să constat că lucrările de reparații continuau la Queen Anne's Square, iar mama... s-a simțit prea

obosită în ziua aceea ca să mă vadă, însă la fel avea să fie și în ziua următoare.

— Este prea obosită și pentru a-mi răspunde la scrisori? am întrebat-o pe doamna Davy, care s-a scuzat și a ferit ochii.

După aceea am plecat la Herefordshire, sperând să dau de urma familiei lui Digweed, dar în zadar. Trădătorul din casa noastră n-a fost găsit niciodată... sau, ar trebui să reformulez, *deocamdată*.

Pe de altă parte, focul răzbunării din inima mea s-a mai domolit, pur și simplu fiindcă am crescut, sau poate ca urmare a celor învățate de la Reginald despre autocontrol, despre stăpânirea propriilor emoții.

Chiar dacă este mai mocnit acum, focul acela nu se va stinge niciodată.

III

Soția proprietarului *hostale*-ului tocmai mă vizitase, aruncând o privire iute în jos pe scară înainte de a închide ușa în urma ei. Mi-a spus că în cursul absenței mele sosise un mesager și mi-a întins un plic, însoțit de o privire lascivă, care m-ar fi putut ispiti să acționez, dacă n-aș fi avut alte lucruri în minte. De pildă, evenimentele din seara trecută.

Așa că m-am mulțumit s-o conduc afară din odaia mea și m-am așezat la masă să descifrez mesajul. Acesta mă anunța că, de îndată ce terminam în Altea, să nu revin acasă, în Franța, ci să plec la Praga, unde urma să mă întâlnesc cu Reginald, în sediul templierilor din strada Celetná. El avea de discutat cu mine o chestiune urgentă.

Până atunci, voi lua brânza. În seara asta trădătorul își va cunoaște sfârșitul.

11 iunie 1747

S-a terminat. La ucidere mă refer. Și cu toate că n-a fost lipsită de complicații, execuția a fost „curată”, în sensul că trădătorul este mort, iar eu rămân nedescoperit și pentru asta îmi pot îngădui un dram de satisfacție, deoarece mi-am încheiat misiunea.

Numele lui era Juan Vedomir și ar fi trebuit să ne protejeze interesele în Altea. I se tolerase că se folosise de oportunitatea de a-și clădi propriul imperiu; potrivit informațiilor noastre, el controla portul și piața cu mână blândă și, bazându-mă pe ceea ce văzusem cu propriii mei ochi în cursul zilei, părea să se bucure de un oarecare sprijin, chiar dacă prezența constantă a gărzilor sale dovedea că lucrurile nu stăteau mereu așa.

Însă nu cumva el era *prea* blând? Reginald așa considera, investigase și în cele din urmă descoperise că abandonarea doctrinelor templiere de către Vedomir era atât de completă, încât echivala cu trădarea. Noi suntem intoleranți cu trădătorii Ordinului. Am fost trimis la Altea. L-am privit din depărtare. Iar aseară mi-am luat brânza și am plecat definitiv din *hostale*, mergând pe străzi pietruite spre reședința lui.

— Da? a spus garda care mi-a deschis ușa.

— Am brânză, am spus.

— Îi simt mirosul de aici, a replicat el.

— Sper să-l conving pe *señor* Vedomir să-mi dea voie s-o vând în bazar.

El a strâmbat și mai tare din nas.

— *Señor* Vedomir se ocupă de atragerea clienților la piață, nu de izgonirea lor.

— Poate că aceia cu gusturi mai rafinate au altă părere, *señor*.

A mijit ochii.

— Ai un accent ciudat. De unde ești de loc?

Fusese primul care-mi pusese sub semnul întrebării cetățenia spaniolă.

— De loc sunt din Republica Genova, am răspuns zâmbind, unde brânza este una dintre mărfurile noastre cele mai căutate la export.

— Brânza ta va avea mari greutateți s-o detroneze pe a lui Varela.

Am continuat să zâmbesc.

— Sunt sigur că nu va fi așa. Și sunt sigur că *señor* Vedomir va fi de aceeași părere.

A părut că se îndoia, totuși s-a tras într-o parte și m-a lăsat în holul larg de la intrare, care, deși seara era caldă, era răcoros, aproape rece, și în același timp sărăcăcios mobilat, cu numai două scaune și o masă pe care erau niște cărți de joc. Le-am aruncat o privire. Am fost încântat să văd că era un joc de pichet, fiindcă pichetul se joacă în doi, ceea ce însemna că în casă nu se mai aflau alte gărzi.

Bărbatul care-mi deschisese mi-a făcut semn să-mi pun legătura cu brânză pe masă și m-am conformat. Al doilea bărbat stătea puțin retras, cu mâna pe sabie în timp ce camaradul lui m-a căutat de arme, pipăindu-mi straietele și uitându-se apoi în desaga pe care o purtam pe umăr și în care aveam câteva monede și jurnalul, dar nimic altceva. Nu dețineam nicio armă albă.

— Nu-i înarmat, a anunțat el și tovarășul său a încuviințat din cap. Vrei, așadar, ca *señor* Vedomir să guste asta? m-a întrebat după aceea.

Am aprobat din cap cu entuziasm.

— Poate că ar trebui s-o gust eu mai întâi? a zis primul bărbat, privindu-mă cu atenție.

— Sperasem s-o păstrez pe toată pentru *señor* Vedomir, am răspuns cu un zâmbet slugarnic.

A pufnit disprețuitor.

— E suficientă aici. Poate că ar trebui s-o guști *tu*.

Am dat să protestez:

— Sperasem s-o păstrez pe toată pentru...

Bărbatul a dus mâna la sabie.

— *Gust-o*, a insistat.

Am încuviințat.

— Desigur, *señor*.

Am despachetat o bucată, am luat un dărab zdravăn și l-am mâncat. După aceea m-a îndemnat să gust din altă bucată și l-am ascultat, dând ochii peste cap ca să arăt ce gust divin avea.

— Și dacă tot e desfăcută, am spus și am întins-o spre ei, puteți gusta și voi.

Cei doi au schimbat o privire, după care primul dintre ei a surâs, s-a dus la o ușă groasă din lemn de la capătul holului, a ciocănit și a intrat. A ieșit aproape imediat și mi-a făcut semn să înaintez și să intru în odaia lui Vedomir.

Înăuntru era întuneric și domnea o aromă de parfum greu. Când am intrat, o tapiserie din mătase a unduit lin în curentul de aer. Vedomir stătea cu spatele la noi; își desfăcuse părul negru, care era lung și-i cădea pe spate, purta cămașă de noapte și scria la biroul său la lumina unei lumânări.

— Vreți să rămân, *señor* Vedomir? a întrebat garda.

Vedomir nu s-a întors.

— Înțeleg că musafirul nostru nu-i înarmat?

— Nu, *señor*, deși mirosul brânzei lui ar fi îndeajuns să doboare o armată întreagă.

— Pentru mine, mirosul este un parfum, Cristian, a râs Vedomir. Condu-l, te rog, pe musafirul nostru la un scaun și mă voi ocupa imediat de el.

M-am așezat pe un scăunel de lângă șemineul gol, iar el a aplicat sugativa peste ce scrisese în caiet, după care s-a apropiat, luând din mers un cuțitaș de pe o masă din lateral.

— Brânză, da?

Zâmbetul i-a despărțit în două mustața subțire, apoi și-a aranjat cămașa de noapte ca să se poată așeza pe alt scăunel, vizavi de mine.

— Da, *señor*, am spus.

M-a cercetat atent.

— Mi s-a spus că ai fi din Republica Genova, dar după accentul tău văd că ești englez.

Aproape că am tresărit de surprindere, totuși surâsul lui larg mi-a lăsat de înțeles să nu-mi fac griji. Cel puțin nu deocamdată.

— De multă vreme crezusem că mi-am ascuns cu iscusință obârșia, am replicat pe un ton impresionat, totuși *señor* m-a descoperit imediat.

— Și este vădit că am fost primul care a descoperit-o, pentru că altfel n-ai mai avea capul pe umeri. Țările noastre sunt în război, nu?

— Toată Europa este în război, *señor*. Uneori mă întreb dacă știe cineva cine cu cine se luptă.

Vedomir a chicotit și ochii i-au scânteiat.

— Ești nesincer, prietene. Eu cred că știm cu toții care sunt loialitățile regelui tău George, ca și ambițiile sale. Se spune că flota britanică se consideră cea mai bună din lume. Pe de altă parte, francezii, spaniolii – ca să nu mai zic de suedezi – sunt de altă părere. Un englez care vine în Spania își riscă viața.

— Așadar, ar trebui să fiu îngrijorat acum pentru propria-mi piele, *señor*?

— Cu mine? Vedomir și-a deschis brațele și mi-a oferit un surâs strâmb, ironic. Prietene, îmi place să cred că eu mă ridic deasupra grijilor meschine ale regilor.

— Și atunci pe cine slujește *señor*?

— Pe locuitorii acestui oraș, desigur.

— Și cui jură *señor* loialitate, dacă nu regelui Ferdinand?

— Unei puteri mai înalte. Vedomir a zâmbit, punând capăt subiectului și și-a îndreptat atenția la pachetele cu brânză pe

care le așezasem lângă șemineu. Acum însă, a continuat el, scuză-mi lipsa de înțelegere, dar... brânza aceasta... este din Republica Genova sau este brânză englezească?

— Este brânza mea, *señor*. Brânzeturile mele sunt cele mai bune, oriunde mi-aș înfige stindardul.

— Destul de bune ca să le înlăture pe ale lui Varela de pe piață?

— Poate să se vândă alături de ele?

— Și apoi ce se va întâmpla? Voi avea de-a face cu nemulțumirea lui Varela.

— Da, *señor*.

— Poate că o asemenea situație s-ar putea să nu te preocupe, prietene, dar acestea sunt chestiunile cu care mă confrunt zilnic. Iar acum să gust din brânza asta până nu se topește, așa-i?

Prefăcându-mă că mi-era cald, mi-am slăbit eșarfa de la gât și apoi am scos-o cu totul. Pe furiș am strecurat mâna în desaga de pe umăr și am palmat un dublon. Când Vedomir și-a întors atenția asupra brânzei, am lăsat dublonul să cadă în eșarfă.

Cuțitul a scânteiat în lumina lumânărilor când Vedomir a tăiat o bucățică din prima brânză, a sprijinit-o cu degetul mare și a mirosit-o – poate că n-ar fi fost necesar; îi puteam simți izul din locul unde mă aflu –, apoi a băgat-o în gură. A mestecat-o îngândurat, s-a uitat la mine și după aceea a mai tăiat o bucățică.

— Hm, a rostit după câteva clipe. Te înșeli, prietene, nu este mai bună decât brânza lui Varela. Mai exact, este *la fel* ca brânza lui Varela. Zâmbetul i-a dispărut și chipul i s-a întunecat; mi-am dat seama că fusesem demascat. De fapt, asta este brânza lui Varela.

Gura i s-a deschis să strige după ajutor, dar eu am răsu-cit eșarfa de mătase într-o garotă printr-o simplă șfichiuire a încheieturilor și am sărit înainte cu brațele încrucișate, aruncând-o peste capul lui și în jurul gâtului.

Mâna în care ținea cuțitul i s-a înălțat, dar era prea lent și fusese luat prin surprindere, iar cuțitul s-a zbătut zadarnic spre tapiseria de mătase, în timp ce-am potrivit *rumalul* pentru ca moneda ce-i apăsa pe trahee să înăbușe orice zgomot. Ținând garota cu o singură mână, l-am dezarmat, am aruncat cuțitul spre o pernă, după care am folosit ambele brațe ca să strâng *rumalul*.

— Mă numesc Haytham Kenway, am rostit sec și m-am aplecat înainte ca să privesc în ochii lui bulbucați. Ai trădat Ordinul Templier. Pentru asta ai fost condamnat la moarte.

Brațul i s-a ridicat într-o tentativă inutilă de a-mi zgâria fața, însă mi-am ferit capul și am privit mătasea unduind slab, când viața l-a părăsit.

După ce s-a terminat, i-am așezat corpul pe pat, apoi m-am apropiat de birou și i-am luat jurnalul, așa cum fusese instruit. Era deschis și ochii mi-au căzut pe câteva rânduri: „*Para ver de manera diferente, primero debemos pensar diferente.*”

Am recitit cuvintele, traducându-le cu grijă, ca și cum aș fi învățat o limbă nouă: „Ca să vedem diferit, trebuie mai întâi să gândim diferit.”

Le-am privit câteva clipe, adâncit în gânduri, apoi am închis jurnalul, l-am băgat în desagă și mi-am îndreptat iarăși atenția la situația curentă. Moartea lui Vedomir nu avea să fie descoperită până dimineață, iar eu voi fi fost de mult plecat, în drum spre Praga, unde acum aveam ceva să-l întreb pe Reginald.

18 iunie 1747

I

— Este vorba despre mama ta, Haytham.

Reginald stătea în fața mea, în subsolul sediului de pe strada Celetná; nu făcuse niciun efort pentru a se îmbrăca după moda din Praga și-și afișa specificul englezesc ca pe o medalie de onoare: ciorapi albi imaculați și bine întinși, pantaloni negri și, desigur, peruca albă, care-și scuturase majoritatea pudrei pe umerii redingotei. Era luminat de flăcările ce se înălțau din mangaluri înalte din fier susținute pe stâlpi de o parte și alta a sa; pe zidurile din piatră atât de întunecate, încât erau aproape negre, erau fixate torțe ce străluceau cu halouri de lumină mai palidă. În mod obișnuit, stătea relaxat, cu mâinile la spate, sau rezemându-se în baston, dar astăzi avea un aer destul de protocolar.

— Mama?

— Da, Haytham.

„E bolnavă”, a fost primul meu gând și am simțit instantaneu un val fierbinte de vinovăție atât de intensă, încât m-a cuprins amețea. Nu-i mai scrisesem de săptămâni; aproape că nici măcar nu mă gândisem la ea.

— A murit, a zis Reginald și a plecat ochii. Acum o săptămână, a căzut. S-a rănit grav la spinare și mă tem că rănilor acelea i-au adus sfârșitul.

L-am privit. Valul intens de vinovăție a dispărut la fel de repede pe cât sosise, iar în locul lui rămăsese un gol, un pustiu acolo unde ar fi trebuit să fie emoții.

— Îmi pare rău, Haytham. Chipul lui tăbăcit de vreme... a încrețit într-o expresie înțelegătoare, iar ochii îi erau blânzi. Mama ta a fost o femeie minunată.

— Da, am rostit eu.

— Vom pleca imediat spre Anglia, pentru a participa la funeralii.

— Am înțeles.

— Dacă ai nevoie... de orice, te rog nu ezita să ceri.

— Mulțumesc.

— Acum Ordinul este familia ta, Haytham. Poți să vii la noi pentru orice.

— Mulțumesc.

Și-a dres glasul cu un aer stânjenit.

— Iar dacă simți nevoia să... mă-nțelegi, să vorbești, sunt aici gata să te ascult.

Am încercat să nu zâmbesc înaintea acelei idei.

— Mulțumesc, Reginald, dar nu simt nevoia să vorbesc.

— Prea bine.

A urmat o pauză lungă.

El și-a ferit privirea.

— S-a înfăptuit?

— Juan Vedomir este mort, dacă la asta te-ai referit.

— Și ai jurnalul lui?

— Mă tem că nu.

Pentru o clipă, a părut surprins, apoi s-a stăpânit și expresia i-a devenit împietrită. De-a dreptul dură. Mai văzusem asta la el, într-un moment în care își pierduse controlul.

— Poftim? a întrebat scurt.

— L-am omorât pentru că ne-a trădat cauza, nu? am întrebat eu.

— Da, a încuviințat Reginald precaut.

— Atunci ce nevoie aveam de jurnalul lui?

— Conține scrierile și gândurile lui, care ne interesează.

— De ce?

— Haytham, am motive să cred că trădarea lui Juan Vedomir a depășit cu mult simpla aderență la doctrină. Eu

cred că el avansase în *colaborarea* cu Asasinii. Acum spune-mi, te rog, adevărul – ai jurnalul lui?

L-am scos din tașcă și i l-am întins, iar el s-a apropiat de o lumânare, l-a deschis, l-a frunzărit iute, după care l-a închis.

— Și l-ai citit? m-a întrebat.

— Este cifrat, i-am răspuns.

— Dar nu în întregime.

Am încuviințat din cap.

— Da... ai dreptate, am citit unele pasaje. Erau... *gândurile* lui despre viață. O lectură interesantă. Ba chiar trebuie să-ți spun că m-a surprins cât de similară este filosofia lui Juan Vedomir cu cele ce m-a învățat cândva tata.

— Foarte posibil.

— Cu toate acestea, mi-ai cerut să-l omor.

— Ți-am cerut să omori un trădător al Ordinului. Ceea ce este cu totul altceva. Desigur, știam prea bine că tatăl tău avea opinii diferite de ale mele despre multe principii ale Ordinului – poate chiar despre majoritatea lor. Asta nu înseamnă că l-am respectat mai puțin doar pentru că nu era templier.

L-am privit și m-am întrebat dacă nu greșisem să mă îndoiesc în privința lui.

— Atunci de ce interesează jurnalul ăsta?

— Nu pentru reflecțiile lui Vedomir despre viață, asta-i clar, a zis Reginald și a surâs pieziș. Așa cum ai spus, ele erau similare cu ale tatălui tău și amândoi ne cunoaștem prea bine sentimentele în privința respectivă. Pe mine mă interesează pasajele cifrate, care, dacă am dreptate, vor conține detalii despre păstrătorul unei chei.

— O cheie... pentru ce?

— Toate la momentul convenit.

Am scos un sunet de frustrare.

— După ce voi descifra jurnalul, Haytham, a continuat el. Atunci, dacă am avut dreptate, vom putea începe etapa următoare a operațiunii.

— Și care ar putea fi aceea?

Reginald a deschis gura ca să răspundă, dar i-am luat-o înainte.

— „Toate la momentul cuvenit, Haytham”, nu-i așa? Alte secrete, Reginald?

S-a încruntat.

— „Secrete”? Chiar așa? Asta crezi tu? Oare ce am făcut ca să-ți merit suspiciunea, Haytham, în afară de a te lua sub aripa mea, de a te susține în Ordin și de a-ți oferi o viață? Stimată domn, să-mi fie cu iertare, dar uneori te cred de-a dreptul nerecunoscător.

— Cu toate astea, n-am reușit să-l găsim pe Digweed, da? am replicat, refuzând să mă las intimidat. N-a existat niciodată o cerere de răscumpărare pentru Jenny, așa că scopul principal al atacului trebuie să fi fost uciderea tatălui meu.

— Haytham, noi *am sperat* să-l găsim pe Digweed. Doar asta am putut face. *Am sperat* să-l facem să plătească. Speranța aceea n-a fost înfăptuită, dar nu înseamnă că ne-am abandonat încercările. În plus, eu am avut datoria de a avea grijă de *tine*, pe care am îndeplinit-o. Ai devenit un bărbat pe picioarele tale și un cavaler respectat al Ordinului. Am impresia că ignori toate astea. Și nu uita că eu am sperat să mă însor cu Jenny. Poate că, în dorința ta infocată de a-ți răzbuna tatăl, vezi pierderea lui Digweed ca fiind unicul nostru eșec important, dar nu este așa, fiindcă n-am găsit-o pe Jenny, da? Desigur, nu te-ai gândit nicio clipă la soarta crudă a surorii tale.

— Mă acuzi de insensibilitate? De cruzime?

A clătinat din cap.

— Nu. Te rog doar să-ți privești propriile nereușite, înainte de a le scoate la iveală pe ale mele.

L-am privit cu multă atenție.

— Niciodată nu mi-ai destăinuit niciun detaliu în privința căutărilor.

— Braddock a fost trimis pe urmele lui Digweed și m-a informat cu regularitate.

— Dar tu însuși nu m-ai informat la rândul tău.

— Erai prea tânăr.

— Între timp am crescut.

Reginald a plecat capul.

— Atunci îmi cer iertare că n-am ținut seama de asta. Pe viitor te voi trata ca pe un egal.

— Atunci începe de acum și povestește-mi despre jurnal.

A râs, de parcă fusese prins într-o capcană la șah.

— Ai învins. Bun... jurnalul reprezintă primul pas către găsirea unui templu – un templu al primei civilizații, despre care se crede că ar fi fost construit de Cei Care Au Existat Înainte.

A urmat un moment de pauză, în care eu m-am întreat: „Asta-i tot?” Apoi am râs.

Reginald a părut la început șocat, poate amintindu-și prima dată când îmi pomenise despre Cei Care Au Existat Înainte, când îmi fusese greu să mă abțin. „Cei care au existat înaintea... cui?” pufnisem atunci. „Înaintea *noastră*”, răspunsese el încordat. „Înaintea omului. O civilizație anterioară.”

Acum s-a încruntat.

— Tot ți se pare o idee amuzantă?

Am clătinat din cap.

— Nu, de acum nu mai este tocmai amuzantă, ci mai degrabă – m-am străduit să-mi găsesc cuvintele – greu de imaginat. Adică o rasă de ființe care a existat înaintea oamenilor? Zei...

— Nu zei, ci oameni din prima civilizație care au controlat omenirea. Ei ne-au lăsat artefacte, obiecte, cu puteri imense, pe care abia dacă le putem concepe. Eu cred că aceia care vor deține artefactele acelea vor putea controla destinul omenirii.

Râsul mi s-a stins când am văzut cât de serios devenise.

— Este o afirmație importantă, Reginald.

— Așa este. Dacă ar fi fost o afirmație modestă, atunci nu ne-ar fi interesat, nu? Asasinii n-ar fi fost interesați.

Ochii lui scânteiau. Văpăile din mangelurile de fier străluceau și dansau. Îi mai văzusem privirea aceea, dar foarte rar. Nu atunci când îmi predase limbile străine sau filosofia, nici când mă instruisese în clasici sau în tactici de bătlăie. Nici chiar când îmi explicase principiile Ordinului.

Nu, ci doar când vorbise despre Cei Care Au Existat înainte.

Uneori lui Reginald îi plăcea să ia în derădere excesul de pasiune. Îl considera un neajuns. Pe de altă parte, când vorbea despre făpturile din prima civilizație, vorbea ca un propovăduitor.

II

Vom petrece noaptea în sediul templierilor de aici, din Praga. Acum, stând într-o cămăruță sărăcăcioasă, cu pereți din piatră cenușie, pot simți cum mă apasă greutatea a mii de ani de istorie templieră.

Gândurile mi se îndreaptă spre Queen Anne's Square, unde s-a întors tot personalul după ce s-a terminat renovarea. Simpkin ne-a ținut la curent cu activitățile; Reginald supraveghease operațiunile de reconstruire, chiar pe când treceam dintr-o țară în alta în căutarea lui Digweed și a lui Jenny. (Și da, Reginald avusese dreptate. Mă macină că nu-l putem găsi pe Digweed... dar nu mă gândesc aproape niciodată la Jenny.)

Într-o zi, Simpkin ne-a trimis vorbă că toți din Bloomsbury reveniseră la Queen Anne's Square, în vechea noastră reședință, acolo unde ne fusese locul dintotdeauna. În ziua

aceea gândurile mi s-au îndreptat spre pereții lambrisați cu lemn ai casei în care crescusem și am constatat că mi-i puteam aminti perfect pe oamenii de acolo... și mai ales pe mama. Dar, desigur, mi-o aminteam pe mama pe care o cunoscusem în copilărie, care strălucea, luminoasă ca soarele și de două ori mai călduroasă, pe ai cărei genunchi cunoscusem fericirea absolută. Iubirea mea pentru tata era intensă, poate chiar mai puternică, însă pentru mama era mai pură. Față de tata aveam un sentiment de adorare, de admirație atât de măreață, încât uneori mă simțeam neînsemnat pe lângă el, dublat de un alt sentiment pe care nu-l pot descrie decât ca neliniștea că, cumva, trebuia să mă ridic la așteptările lui, să cresc, ieșind din umbra uriașă pe care o proiecta.

Cu mama însă nu exista o asemenea nesiguranță, ci doar senzația aproape copleșitoare de confort, iubire și protecție. Iar ea era o frumusețe. Mă bucuram când oamenii mă comparau cu tata, pentru că el era atât de remarcabil, dar dacă spuneau că semănam cu mama, știam că voiau să spună că eram *chipeș*. Despre Jenny se zicea: „*Va frânge multe inimi*” sau „*Bărbații se vor duela pentru ea*”. Se folosea astfel limbajul conflictului, al luptei. Însă nu și în privința mamei. Frumusețea ei era blândă, maternă, grijulie, despre care se vorbea nu cu circumspecția pe care o inspira farmecul lui Jenny, ci cu căldură și admirație.

Desigur eu n-o cunoscusem niciodată pe mama lui Jenny, Caroline Scott, dar îmi făcusem o părere despre ea: fusese ca Jenny, iar tata fusese captivat de frumusețea ei, tot așa cum pețitorii lui Jenny erau capturați de șarmul surorii mele vitrege.

Despre mama însă îmi închipuiam că era o persoană complet diferită. Când îl cunoscuse pe tata, ea era banala Tessa Stephenson-Oakley. Cel puțin așa spusese întotdeauna: „banala Tessa Stephenson-Oakley”, ceea ce mie nu-mi suna deloc banal, dar asta era lipsit de importanță.

lata venise la Londra fără niciun servitor, dar cu o pungă suficient de doldora pentru a-și cumpăra orice ar fi avut nevoie. După ce închiriasse o casă de la un proprietar bogat, tina acestuia se oferise să-l ajute să-și găsească o reședință pe care s-o cumpere și, de asemenea, să angajeze personalul necesar servirii ei. Fiica aceea fusese „banala Tessa Stephenson-Oakley”...

Mama lăsase de înțeles că ai ei nu fuseseră deloc încântați de legătura cu tata; de altfel, n-am văzut niciodată pe nimeni din familia ei. Ea își dedica toată energia pentru noi și, până în noaptea aceea groaznică, eu fusesem persoana care se bucurase de atenția ei deplină, de afecțiunea ei permanentă, de iubirea ei necondiționată.

Dar ultima oară când o văzusem pe mama, nu zărisem nici urmă a femeii aceleia. Când îmi reamintesc ultima noastră întrevvedere, nu văd decât suspiciunea din ochii ei, despre care am înțeles ulterior că era dispreț. Când l-am ucis pe bărbatul care se pregătea s-o omoare, eu n-am mai fost băiețelul care-i stătea pe genunchi.

Am fost un ucigaș.

20 iunie 1747

În drum spre Londra, am recitit un jurnal vechi. De ce? Poate că mă mânase un instinct. O sâcăială subconștientă, o... îndoială, presupun.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, când am recitit însemnarea din 10 decembrie 1735, am înțeles brusc ce trebuia să fac după ce ajungeam în Anglia.

2-3 iulie 1747

Azi a fost înmormântarea și de asemenea... ei bine, voi explica.

După funeralii l-am lăsat pe Reginald vorbind cu Simpkin pe treptele capelei. Simpkin îmi spusese că trebuia să-i semnez niște acte. După moartea mamei, toată averea îmi rămăsese mie. Cu zâmbet slugarnic, a spus că spera că apreciam felul cum administrase până atunci afacerile familiei. Am aprobat din cap, am zâmbit, i-am răspuns evaziv, le-am zis că doream puțină intimitate și m-am îndepărtat, aparent ca să fiu singur cu gândurile mele.

Am sperat că direcția hoinărelui mele va părea întâmplătoare, când am mers pe stradă, păstrându-mă departe de roțile trăsurilor, ce împrășcau noroi și bălegar într-o parte și alta, strecurându-mă printre oamenii care se înghesuiau peste tot: meseriași cu șorțuri de piele însângerate, prostituate și spălătorese. Nu era însă deloc întâmplătoare.

O femeie anume se afla în fața mea și-și croia, de asemenea, drum prin mulțime, singură și probabil pierdută în gânduri. O văzusem, desigur, la înmormântare. Stătuse alături de ceilalți membri ai personalului – Emily și alți doi-trei pe care nu-i recunoscusem –, de cealaltă parte a catafalcului, cu o batistă în dreptul nasului. Ridicase ochii și mă văzuse – fusese imposibil să nu mă vadă –, totuși nu dăduse niciun semn în privința aceea. M-am gândit chiar că Betty, bona mea de-odinioară, poate nici măcar nu mă recunoscuse.

Iar acum o urmăream, păstrând o distanță discretă în spatele ei, ca să nu mă zărească dacă s-ar fi întâmplat să privească înapoi. Se întunecase până a ajuns acasă, sau nu

acasă, ci mai degrabă casa în care lucra acum, o reședință măreață ce se ridica impunătoare pe cerul cenușiu-argintiu, destul de asemănătoare cu cea din Queen Anne's Square. M-am întrebat dacă era tot bonă sau dacă avansase în ierarhia slujitorilor? Oare purta uniforma unei guvernante pe sub haină? Strada era mai puțin aglomerată decât până atunci și am zăbovit de cealaltă parte a locuinței, păstrându-mă în afara razei vizuale, uitându-mă cum ea a coborât cele câteva trepte din piatră spre intrarea de la demisol prin care a dispărut.

După ce n-am mai văzut-o, am traversat strada și m-am îndreptat alene spre reședința aceea, conștient de nevoia de a nu atrage atenția asupra mea dacă cineva m-ar fi văzut pe fereastră. Cândva, demult, fusesem eu însumi un băiețel care privise pe ferestrele casei din Queen Anne's Square, se uitase la oamenii ce treceau în ambele direcții și se întrebase ce ocupații puteau avea? Oare și în casa asta era vreun băiețel care mă privea acum și se întreba cine eram? De unde venisem? Încotro mă îndreptam?

Așa că am trecut pe lângă gardul din față, mi-am coborât ochii către ferestrele luminate despre care bănuiam că erau de la camerele servitorilor și am fost răsplătit cu silueta inconfundabilă a lui Betty, care venise la geam și trăgea o draperie. Aveam informația pentru care venisem până aici.

Am revenit la adresa aceea după miezul nopții, când draperiile erau trase la toate ferestrele reședinței, strada era întunecată, iar singurele lumini proveneau de la trăsurile ocazionale.

M-am îndreptat iarăși către partea din față a casei, am privit iute în stânga și în dreapta, după care am sărit gardul și am aterizat silențios în rigola de scurgere de după el. Am mers în lungul ei până am găsit fereastra lui Betty, unde m-am aplecat și, cu multă grijă, mi-am lipit urechea de geam, ascultând câteva clipe, până am fost mulțumit că dinăuntru nu se auzeau mișcări.

După aceea, cu foarte multă grijă, mi-am apăsât vârful degetelor de partea inferioară a ferestrei glisante, m-am rugat cerului să nu scârțâie și, când rugăciunile mi-au fost ascultate, m-am strecurat înăuntru și am închis fereastra în urma mea.

Betty s-a foit ușor în pat – poate simțind curentul de aer când am deschis fereastra, sau poate percepându-mi subconștient prezența. Am rămas neclintit ca o statuie și am așteptat ca răsuflarea ei să redevină adâncă și regulată, iar aerul din jurul meu să se domolească, ca prezența mea să fie integrată în odaie, pentru ca, după câteva momente, eu însumi să fi devenit o parte a ei – ca și cum aș fi fost așa dintotdeauna, ca o fantomă.

Apoi am scos sabia.

Era cuvenit – și poate o ironie a sorții – să fie tocmai sabia primită de la tata. În zilele acestea mă despart rareori de ea. Cu ani în urmă, Reginald mă întrebase când mă așteptam ca ea să guste sânge și sabia gustase, desigur, de multe ori. Iar dacă aveam dreptate în privința lui Betty, atunci avea să se întâmple din nou.

M-am așezat pe pat, i-am lipit tăișul lamei de gât, apoi i-am astupat gura cu palma.

S-a trezit. Imediat, ochii i s-au holbat de groază. Gura i s-a mișcat și palma m-a furnicat și a vibrat când ea a încercat să țipe.

I-am apăsat cu putere corpul care se zbătea și n-am rostit niciun cuvânt, ci am îngăduit ochilor ei să se adapteze semiîntunericului până m-a putut vedea și probabil că m-a recunoscut. Cum ar fi putut de altfel să nu mă recunoască, după ce mă crescuse și îngrijise zece ani, când fusese ca o mamă pentru mine? Cum ar fi putut să nu-l recunoască pe domnișorul Haytham?

Când a încetat să se mai zbată, am șoptit:

— Salut, Betty. Nu mi-am desprins palma de pe gura ei și am urmat: Trebuie să te-ntreb ceva. Ca să-mi răspunzi, va

trebui să vorbești. Ca să vorbești, va trebui să-mi iau palma de pe gura ta și ai putea fi ispășită să țiți, dar dacă vei țipa...

Am apăsător tășul pe gâtul ei, ca să înțeleagă mai bine. După care, foarte încet, mi-am ridicat mâna de pe gura ei.

Ochii îi erau duri ca granitul. Pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit din nou copil și aproape că am fost intimidat de focul și de furia din ochii aceia, ca și cum simpla lor vedere declanșase amintirea unor dojeni la care îmi era imposibil să nu răspund.

— Pentru asta ar trebui să te așez pe genunchiul meu cu fundu-n sus, domnișorule Haytham, a șuiert ea. Cum cu-tezi să te furișezi în camera unei femei care doarme? Toată educația mea a fost în zadar? Toată educația lui Edith a fost în zadar? Și a mamei tale? Glasul i s-a ridicat. *Și a tatălui tău?*

Sentimentul acela din copilărie nu m-a părăsit și am fost nevoit să mă stăpânesc, să mă împotrivesc imboldului de a lăsa pur și simplu sabia deoparte, de a spune: „Iartă-mă, bona Betty” și de a-i promite că nu voi mai face niciodată așa ceva, că de acum înainte voi fi băiat cuminte.

Gândul la tatăl meu mi-a dat puterea aceea.

— Este adevărat că odată ai fost ca o mamă pentru mine, i-am zis. Este adevărat că ceea ce fac acum este ceva îngrozitor și de neiertat. Crede-mă, n-am venit aici cu inimă ușoară, dar și ceea ce ai făcut tu este îngrozitor și de neiertat.

Ochii ei s-au mijit.

— Ce vrei să spui?

Am dus cealaltă mână în interiorul redingotei și am scos o bucată de hârtie împăturită, pe care am ridicat-o, ca s-o vadă în semiîntunericul încăperii.

— O mai ții minte pe Laura, fata de la bucătărie?

Betty a încuviințat din cap, precaut.

— Ea mi-a trimis o scrisoare, am urmat eu. O scrisoare în care mi-a povestit despre relația ta cu Digweed. Cât timp ți-a fost amant valetul tatei?

Nu exista o asemenea scrisoare; foaia de hârtie nu conținea altceva decât adresa unde aveam să dorm în noaptea asta și mă bizuiam pe lumina slabă ca s-o păcălesc. Atunci când îmi recitisem vechile jurnale, mă întorsesem în timp la momentul acela de acum mulți ani când pornisem în căutarea lui Betty. Ea avusese „micuța zăbavă în pat” în dimineața aceea geroasă, iar când privisem prin gaura cheii observasem în camera ei o pereche de cizme bărbătești. Atunci nu-mi dădusem seama ce însemna asta, fiindcă eram prea tânăr. Le văzusem cu ochii unui băiețel de nouă ani și nu-mi spusese nimic. Nici atunci și nici după aceea.

Înțelesesem abia când recitisem însemnarea respectivă, aidoma unei glume care brusc capătă sens: cizmele aparținuseră amantului ei. Bineînțeles! Mai puțin sigur eram că amantul acela fusese Digweed. Țineam minte că ea vorbea cu multă afecțiune despre valetul tatei, dar, la urma urmelor, așa vorbeau toți despre el; Digweed ne păcălise fără excepție. Însă când plecasem spre Europa împreună cu Reginald, Digweed îi găsise lui Betty altă slujbă.

Chiar și așa era doar o presupunere din partea mea că ei fuseseră amanți – o presupunere bazată pe niște fapte, desigur, totuși riscantă, cu consecințe teribile dacă mă înșelasem.

– Mai ții minte ziua când ai zăbovit puțin în pat? am întrebat-o acum. „Micuța ta zăbavă”, o mai ții minte?

Ea a încuviințat din cap, bănuitoare.

– Eu venisem să te caut, am continuat. În dormitorul meu era frig, înțelegeți? Iar când am ajuns la ușa camerei tale... ei bine, nu-mi place s-o recunosc, dar am îngenunchat și am privit prin gaura cheii.

M-am simțit înroșindu-mă puțin. Betty mă privise sfredelitor până atunci, dar acum ochii i s-au transformat în două bucăți de cremene și buzele i s-au țuguia, de parcă fapta aceea rea de atunci era aproape la fel de rea ca și cea actuală.

– Nu am văzut nimic, am clarificat iute lucrurile. Mai exact, te-am văzut pe tine dormind adânc în pat și, de

asemenea, o pereche de cizme bărbătești pe care le-am recunoscut ca aparținându-i lui Digweed. Aveai o relație cu el, așa este?

— Of, domnișorule Haytham, a șoptit ea cu ochi triști și clătînând din cap, ce s-a întâmplat cu tine? În ce fel de om te-a transformat Birch acela? Este destul de urât să ții cuțitul la beregata unei doamne cu vârsta mea înaintată, dar privește-te acum – continui să mă rănești, acuzându-mă că am avut o *legătură amoroasă*, că am stricat o căsnicie. Nu a fost niciun adulter. Digweed avea copii, asta-i adevărat, de care se îngrijea sora lui din Herefordshire, dar soția îi murise cu mulți ani înainte ca el să se fi alăturat personalului nostru. Relația dintre noi n-a fost cea pe care o crezi tu cu mintea ta murdară. Noi doi ne iubeam și rușine să-ți fie dacă gândești altfel. Rușine să-ți fie!

A clătinat iarăși din cap.

Am simțit cum degetele mi se încăleștează pe mânerul sabiei și am strâns puternic din ochi.

— Nu, am spus, nu eu trebuie să mă simt vinovat în cazul ăsta. Poți să-ncerci și să te declari nevinovată și virtuoasă cât dorești, dar realitatea este că ai avut o... relație de un fel, indiferent care ar fi fost el – nici *nu contează* – cu Digweed, iar el ne-a trădat pe noi. De n-ar fi fost acea trădare, tata ar fi încă în viață. Mama ar fi încă în viață, iar eu n-aș sta aici cu un cuțit la beregata ta, așa că nu mă acuza pe mine pentru situația ta actuală, Betty, ci acuză-l pe el!

Ea a tras aer adânc în piept și s-a ținut tare.

— N-a avut de ales, a zis în cele din urmă. La Jack mă refer. Apropo, Jack îl chema. Știi asta?

— O să-i citesc numele pe piatra de mormânt, am șuiert, iar faptul că o știam sau nu n-are absolut nicio importanță, Betty, fiindcă el a făcut o alegere. Nu-mi pasă dacă a avut de ales între diavol și adâncul mării. El a putut să aleagă și a ales.

— Nu... bărbatul acela i-a amenințat pe copiii lui.

„Bărbatul acela”? Care bărbat?

Nu știu. Un bărbat care l-a abordat pe Jack în oraș.

Tu l-ai văzut vreodată?

Nu.

Și ce-a spus Digweed despre el? Era cumva din sud-vestul Angliei?

– Da, Jack a zis despre el că avea accentul din regiunea aceea. De ce?

– Când a fost răpită, Jenny a strigat despre un trădător. Violet din casa vecină a auzit-o, dar în ziua următoare un bărbat cu accent din sud-vest a venit să vorbească cu ea – s-o avertizeze să nu spună nimănui ce auzise.

Din sud-vest... Mi-am dat seama că Betty pălise.

– Ce este? m-am răstit. Ce am spus?

– E vorba despre Violet, domnișorule Haytham, a icnit ea. La scurtă vreme după ce ai plecat în Europa – poate chiar a doua zi –, ea și-a găsit sfârșitul într-o tâlhărie de pe stradă.

– Deci ei s-au ținut de cuvânt, am spus și am privit-o pe femeie. Povestește-mi despre cel care i-a dat ordine lui Digweed.

– Nu am mare lucru de povestit. Jack nu mi-a zis niciodată nimic despre el, decât că fusese foarte amenințător – dacă Jack nu făcea așa cum îi spuneau, aveau să-i găsească copiii și să-i omoare. I-au mai spus că, dacă-i va sufla o vorbuliță stăpânului, aveau să-i găsească băieții, să-i tortureze și să-i ucidă încet – pe toți. I-au spus ce intenționau să facă cu casa, dar mă jur pe viața mea, domnișorule Haytham, i-au spus că nimeni nu va fi rănit, că totul se va-ntâmpla în toiul nopții.

M-a fulgerat un gând.

– De fapt, de ce aveau nevoie de el?

A părut uluită.

– În noaptea atacului, am urmat eu, Digweed nici măcar n-a fost acolo. Atacatorii n-aveau nevoie de ajutor.

Au răpit-o pe Jenny și l-au ucis pe tata. Ce nevoie era de Digweed pentru așa ceva?

— Nu știu, domnișorule Haytham, a zis Betty. Chiar că nu știu.

Când am coborât ochii spre ea, am făcut-o cu un soi de răceală. Mai înainte, când așteptasem căderea nopții, furia îmi clocotise, îmi bolborosise pe dinăuntru, gândul trădării lui Digweed ațâțase focul sub furia mea și ideea că Betty fusese complice, sau măcar că știuse, pusese și mai multe paie pe foc.

Dorisem ca ea să fie nevinovată. Mai mult decât orice, dorisem ca relația ei sentimentală să fi fost cu alt bărbat dintre servitorii noștri. Iar dacă fusese totuși cu Digweed, atunci dorisem ca ea să nu fi știut nimic despre trădarea lui. Dorisem să fie nevinovată, pentru că, dacă era vinovată, trebuia s-o omor, pentru că, dacă ea ar fi putut face orice care să oprească măcelul din noaptea aceea, dar nu acționase, atunci trebuia să moară. Asta era... asta era *justiție*. Era cauză și efect. Verificări și sume. Ochi pentru ochi. Iar eu cred în asta. Asta-i ideologia mea. O cale de a negocia o trecere prin viață care este logică, deși viața însăși este rareori logică. Un mod de a impune ordine haosului.

Totuși, ultimul lucru pe care doream să-l fac era s-o omor.

— Unde-i acum? am întrebat-o cu blândețe.

— Nu știu, domnișorule Haytham. Glasul îi tremura de frică. N-am mai auzit nimic de la el din dimineața când a dispărut.

— Cine mai știa că voi doi erați iubiți?

— Nimeni, a răspuns ea. Am fost mereu foarte atenți.

— Mai puțin în dimineața când și-a lăsat cizmele la vedere.

— Au fost mutate iute. Ochii i s-au înăsprit. Și majoritatea celor de acolo nu aveau obiceiul să privească prin gaura cheii.

A urmat o pauză.

— Ce vei face acum, domnișorul Haytham? a întrebat ea cu glas sugrumat.

— Ar trebui să te ucid, Betty, am rostit simplu.

Privind-o în ochi, am văzut că înțelesese că într-adevăr puteam s-o fac, dacă doream; eram capabil de fapta asta.

Ea a scâncit. Eu m-am ridicat în picioare.

— Dar n-o voi face. De pe urma nopții aceleia au fost deja prea multe morți. N-o să ne mai revedem. Pentru anii cât ne-ai slujit familia și m-ai îngrijit pe mine, te răsplătesc cu viața și te las cu rușinea. La revedere.

14 iulie 1747

I

După ce mi-am neglijat jurnalul aproape două săptămâni, am multe de povestit și ar trebui să recapitulez totul, întorcându-mă la noaptea în care am vizitat-o pe Betty.

După ce am plecat de la ea, am revenit la gazda mea, am dormit neîntors câteva ore, apoi m-am trezit și am luat o trăsură înapoi la reședința familiei unde lucra Betty. Acolo i-am cerut vizitiului să aștepte la oarecare distanță, destul de aproape ca să pot vedea, dar nu așa aproape ca să stârnească bănuieli, și în timp ce el moțâia, recunoscător pentru odihna-i plătită, eu am privit pe fereastră și am așteptat.

Ce anume? Nu știam cu siguranță, însă, o dată în plus, îmi dădeam ascultare instinctelor.

Și într-adevăr ele s-au dovedit corecte, întrucât, la scurtă vreme după revărsatul zorilor, Betty a ieșit din casă.

L-am plătit pe vizitiu și l-am lăsat să plece, iar eu am urmărit-o pe jos. S-a îndreptat către oficiul central al poștei de pe Lombard Street, a intrat, a ieșit după câteva minute și a pornit apoi iarăși pe stradă până a fost înghițită de mulțime.

Am privit-o îndepărtându-se fără să simt absolut nimic, nici imboldul de a o urmări și a-i reteza beregata pentru trădare, nici măcar vestigiile afecțiunii pe care o avusesem cândva pentru ea. Pur și simplu... nimic.

M-am postat în firida intrării unei case și am privit trecătorii, îndepărtând cerșetorii și vânzătorii ambulanți cu câte

o șfichiuitură de baston, și am așteptat poate chiar un ceas, până ce...

Până ce poștașul a apărut, cu clopoțelul și tolba plină cu plicuri. M-am desprins de la locul meu și l-am urmărit, rotindu-mi nepăsător bastonul, apropiindu-mă treptat, până ce el a intrat pe o stradă mărginașă unde erau mai puțini pietoni și unde mi s-a părut ocazia numai bună...

Peste câteva clipe, îngenuncheam lângă corpul lui însângerat și lipsit de cunoștință de pe o alee, scotocind printre scrisorile din tolba, până am găsit – un plic adresat lui „Jack Digweed”. L-am citit – Betty îi scrisese că-l iubea și că eu aflasem despre relația lor; nimic ce nu știam deja –, dar nu conținutul scrisorii mă interesa atât de mult, cât destinația, și iat-o chiar pe partea din față a plicului, care trebuia să ajungă în Pădurea Neagră din Germania, în târgușorul St. Peter, nu departe de Freiburg.

După aproape două săptămâni de călătorie, Reginald și cu mine am zărit în depărtare St. Peter, un pâlc de căsuțe cuibărite pe fundul unei văi bogate în câmpuri verzi și petice de pădure. Asta a fost azi-dimineață.

II

Am ajuns acolo pe la amiază, obosiți și murdari după călătoriile noastre. Înaintând fără grabă pe străzile înguste și labirintice, am zărit chipurile locuitorilor, fie întrezărite pe alei lăturalnice, fie dispărând iute de la ferestre, închizând uși și trăgând draperii. Noi doi purtam moartea în gând și la momentul acela m-am gândit că ei simțeau cumva asta sau poate că erau foarte sperioși. Nu știam însă că nu eram primii străini care sosiseră în dimineața aceea în târgușor. Locuitorii săi erau *deja* speriați.

Scrisoarea lui Betty avea ca destinatar prăvălia centrală din St. Peter. Am ajuns la o piațetă cu o fântână adumbrită de nuci și am cerut îndrumări unei localnice agitate. Alți trecători ne-au ocolit pe departe în timp ce ea ne-a arătat drumul, după care s-a îndepărtat iute, cu privirile plecate. După câteva minute ne legam caii în fața prăvăliei și intram pe ușa ei, moment în care singurul client dinăuntru ne-a privit și a decis să-și facă târguielile altădată. Reginald și cu mine am schimbat o căutătură derutată, după care eu am privit în jur. Trei pereți erau acoperiți cu polițe înalte din lemn, ticsite cu borcane și pachete legate cu sfoară, iar pe al patrulea perete se găsea o tejghea, îndărătul căreia se afla proprietarul prăvăliei, cu un șorț, mustață deasă și un zâmbet care s-a stins ca o lumânare când s-a uitat la noi.

În stânga mea era o scăriță pliantă întrebuințată pentru a ajunge la polițele de sus. Pe ea ședea un băiat de vreo zece ani, care părea fiul proprietarului. Aproape că se împiedicase când se ridicase iute de pe scară, iar acum stătea în mijlocul podelei cu brațele pe lângă corp, așteptând să primească ordine.

— Bună ziua, domnilor, a rostit prăvăliașul în germană. După cum arătați, se pare că ați călărit multă vreme. Aveți nevoie de oarece provizii pentru a vă continua drumul? A indicat apoi un vas de pe tejghea. Doriți să vă refaceți forțele, poate? Ceva de băut?

După aceea a făcut semn din mână spre băiat:

— Christophe, unde-ți sunt bunele maniere? Ia hainele domnilor...

În fața tejghelei se aflau trei scăunele și prăvăliașul le-a indicat cu mâna, spunând:

— Vă rog, vă rog, luați loc.

M-am uitat din nou spre Reginald, am văzut că era pe punctul de a înainta ca să accepte oferta aceea ospitalieră, și l-am oprit.

— Nu, mulțumim, am spus eu. Prietenul meu și cu mine nu intenționăm să zăbovim. Cu coada ochiului am văzut umerii lui Reginald gârbovinduse, însă n-a intervenit. Nu dorim decât niște informații.

O expresie precaută a coborât aidoma unei cortine întinse peste chipul prăvăliașului.

— Da? a spus el grijuliu.

— Căutăm un bărbat pe nume Digweed, Jack Digweed. Il cunoști?

A clătinat din cap.

— Nu-l cunoști defel? am insistat.

Altă negare din cap.

— Haytham..., a început Reginald, ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile din tonul vocii.

L-am ignorat.

— Așadar, ești sigur? am repetat.

— Da, domnule, a zis prăvăliașul.

Mustața îi tremura nervos. A înghițit un nod.

Am simțit cum fălcile mi se îndeștează și apoi, înainte ca vreunul dintre ei să fi putut reacționa, am scos sabia din teacă și, întinzând brațul, am pus vârful lamei sub bărbia lui Christophe. Băiatul a icnit, s-a ridicat pe vârfuri și ochii i-au țâșnit de la mine la tatăl lui, în timp ce apăsarea sabiei sporea lent. Eu nu-mi desprinsesem privirea de la prăvăliaș.

— Haytham..., a repetat Reginald.

— Lasă-mă, te rog, să mă ocup eu, i-am replicat și m-am adresat din nou proprietarului prăvăliei: Scrisorile adresate lui Digweed au ca destinație această adresă. O să te mai întreb doar o dată. Unde este?

— Domnule, a îngăimat bărbatul și ochii i-au alergat de la mine la Christophe, care scotea niște sunete înăbușite de parcă i-ar fi venit greu să-și înghită un nod din gât. Vă rog, nu-i faceți rău fiului meu.

Rugămințile lui au ajuns la urechi surde.

— Unde este Digweed? am repetat.

— Domnule, m-a implorat el și a făcut un gest deznădăjduit din mâini. Nu pot spune.

Printr-o mișcare ușoară a mâinii am sporit apăsarea sabiei pe beregata lui Christophe și am fost răsplătit cu un scâncet. Cu coada ochiului l-am văzut pe băiat ridicându-se și mai mult pe vârfurile picioarelor și am simțit, dar n-am văzut, stânjeneala lui Reginald din cealaltă parte a mea. Ochii mei nu i-au părăsit însă nicio clipă pe ai prăvăliașului.

— Vă rog, domnule, vă rog, a vorbit el iute, iar mâinile rugătoare i s-au mișcat prin aer ca și cum ar fi încercat să jongleze cu un obiect invizibil. Nu pot spune... Am fost prevenit să n-o fac.

— Aha! am spus eu. Și cine te-a prevenit? El? Digweed?

— Nu, domnule, a insistat bărbatul. Nu l-am văzut pe domnul Digweed de câteva săptămâni. A fost... a fost altcineva, dar nu vă pot spune... nu vă pot spune cine. Bărbații aceia au fost foarte amenințatori.

— Cu toate acestea, o știm prea bine că și eu sunt amenințator, am rostit zâmbind larg, însă diferența dintre „bărbații aceia” și mine este că eu sunt aici, iar ei nu. Spune-mi acum: câți bărbați, cine erau și ce voiau să știe?

Ochii lui au trecut de la mine la Christophe, care, deși brav și stoic, și dovedind genul de tărie sub amenințare pe care sper s-o aibă și fiul meu, a scâncit totuși din nou, ceea ce trebuie să-l fi decis pe tatăl său, deoarece mustața i-a mai tremurat o clipă, după care a început să relateze, repede, cu vorbele revărsându-se:

— Au fost aici, domnule, acum un ceas sau mai bine. Doi bărbați cu haine negre și lungi peste tunicile roșii ale armatei britanice. Au intrat în prăvălie la fel ca dumneavoastră și s-au interesat de domnul Digweed. Când le-am spus unde-l pot găsi, fără să mă gândesc prea mult, ei au devenit foarte gravi, domnule, și mi-au spus că s-ar putea să mai vină și alții care să întrebe de domnul Digweed, dar eu nu trebuia

să suflu nicio vorbă, fiindcă altfel riscam moartea, și nici să nu destăinui că ei fuseseră aici.

— Unde locuiește Digweed?

— Într-o cabană, la vreo douăzeci și cinci de kilometri spre miazănoapte, în pădure.

Nici Reginald, nici eu n-am scos o vorbă. Amândoi știam că nu mai aveam de pierdut nicio clipă, așa că, fără să facem alte amenințări, să ne luăm rămas-bun sau poate chiar să ne cerem scuze lui Christophe pentru că-l îngroziserăm, ne-am repezit afară pe ușă, ne-am dezlegat caii, am încălecat și le-am dat pintoni, îmboldindu-i și strigând la ei.

Am galopat, cât de tare am cutezat, mai bine de o jumătate de oră, până ce am parcurs doisprezece-treisprezece kilometri de pășuni, toate la deal, iar caii au obosit. Am ajuns la o lizieră de copaci, doar ca să descoperim că era o fâșie îngustă de pini, iar după ce am străbătut-o, am văzut de o parte și alta două dealuri cu poalele împădurite, dar coamele lipsite de arbori. În fața noastră însă terenul cobora spre altă pădure, după care se întindea, unduind ca o uriașă pătură verde, presărată de crânguri, pășuni și câmpuri.

Ne-am oprit pe dată, iar eu am scos luneta. Caii noștri au nechezat, iar eu am cercetat zona aflată drept în față, deplasând luneta de la stânga la dreapta, cu mișcări pripite la început, agitat, copleșit de urgența acțiunii noastre, acționând sub imperiul panicii. În cele din urmă am reușit să mă calmiez, să inspir adânc și să strâng puternic din ochi, după care am reînceput, însă de această dată mișcând luneta lent și metodic peste teren. Am împărțit în minte teritoriul într-un caroi aj și am trecut de la un pătrățel la următorul, redevenind sistematic și eficient, rațional, nu stăpânit de emoții.

Liniștea, în care nu se auzea decât briza blândă și cântecele păsărilor, a fost întreruptă de Reginald:

— Ai fi făcut-o?

— Ce să fac?

Voia să știe dacă aș fi fost în stare să-l omor pe băiat.

— Să-l omori pe băiat. Ai fi făcut-o?

— O amenințare este lipsită de sens, dacă n-o poți pune în aplicare. Prăvăliașul și-ar fi dat seama dacă era o cacealma din partea mea. Mi-ar fi citit-o în ochi. Ar fi știut.

Reginald s-a foit stânjenit în șa.

— Așadar... *da*? Adică l-ai fi ucis?

— Exact, l-aș fi ucis.

A urmat o pauză. Am completat următorul pătrățel de teren, apoi pe următorul.

— Haytham, a spus Reginald, uciderea celor nevinovați a făcut vreodată parte din învățăturile pe care le-ai primit tu?

Am pufnit.

— Doar pentru că m-ai învățat să ucid nu înseamnă și că ai cuvântul final în privința celor pe care-i ucid și în ce scop o fac.

— Eu te-am învățat despre onoare. Te-am învățat un cod.

— Reginald, îmi amintesc perfect când ai fost gata să-ți aplici propria formă de justiție în față la White's Chocolate House, cu mulți ani în urmă. Aceea a fost o acțiune onorabilă?

Oare se îmbujorase ușor la față? În tot cazul, s-a foit stânjenit pe spinarea calului.

— Bărbatul ăla era un hoț, a replicat el.

— Iar bărbații pe care îi caut eu sunt ucigași.

— Chiar și așa, a urmat Reginald cu o undă de iritare în glas, poate că ardoarea îți întunecă judecata.

Am pufnit din nou disprețuitor.

— Tocmai tu să spui așa ceva! Fascinația ta pentru Cei Care Au Existat Înainte urmează strict politica templierilor?

— Bineînțeles.

— Serios? Ești sigur că nu ți-ai neglijat celelalte îndatoriri în favoarea ei? Ce scrisori, ce însemnări în jurnal și ce lecturi ai făcut în ultima vreme?

— Destule, a replicat el indignat.

— Care să nu fi fost legate de Cei Care Au Existat Înainte, am adăugat eu.

Pentru o clipă Reginald s-a înecat de furie, semănând cu un grăsan roșu la față care nu primise la cină friptura comandată.

— Acum sunt aici, nu?

— Da, am rostit eu și în aceeași clipă am zărit un firicel de fum ridicându-se din pădure. Văd fum în față – poate de la o cabană. Ar trebui să pornim într-acolo.

În același timp însă am zărit o mișcare nu departe într-un pâluc de brazi și am deslușit un călăreț care suia dealul din față, îndepărtându-se de noi.

— Uite! am strigat, atrăgându-i atenția lui Reginald. L-ai văzut?

Am dus luneta la ochi și i-am reglat focalizarea. Călărețul era cu spatele la noi, desigur, și se afla destul de departe, totuși i-am putut vedea urechile. Am fost cât se poate de sigur că avea urechi ascuțite.

— Da, a zis Reginald, văd un bărbat, dar unde-i celălalt? Mi-am îndemnat iapa din hățuri și am răspuns:

— Încă în cabană. Să-i dăm drumul!

III

Până am ajuns, au trecut poate vreo douăzeci de minute. Douăzeci de minute în care mi-am cravașat iapa la limită, punându-i în pericol picioarele printre copaci și peste ramuri căzute la pământ, lăsându-l pe Reginald în urmă pe când galopam spre locul unde văzusem fumul – spre cabana în care eram sigur că-l voi găsi pe Digweed.

Viu? Mort? Nu știam. Totuși, prăvăliașul spusese că doi bărbați se interesaseră de el, iar noi nu zăriserăm decât unu,

așa că doream să știu ce se întâmplase cu celălalt. Oare se afla și mai departe?

Sau se găsea tot în cabană?

Apoi am văzut și cabana, în mijlocul unei poieni. O casă din lemn, scundă, cu un cal priponit afară, cu o singură fereastră în față și fuiorul de fum ridicându-se din horn. Ușa din față era deschisă. Larg deschisă. În clipa când am pătruns în galop în poiană, dinăuntru a răsunat un țipăt și am dat pinteni iepei, trăgând în același timp sabia din teacă. Am ajuns în fața casei și m-am aplecat în așa ca să văd înăuntru.

Digweed era legat de un scaun, cu umerii gârboviți și fruntea aplecată. Chipul îi era o mască de sânge, dar puteam vedea că mișca buzele. Era viu, iar lângă el, în picioare, stătea al doilea bărbat, care ținea în mână un cuțit mânjit de sânge – un cuțit cu lama curbată și zimțată –, aflat pe punctul de a-și termina treaba. De a-i reteza beregata lui Digweed.

Până atunci nu folosisem niciodată o sabie ca pe o sulită și, crede-mă, nu-i nici pe departe întrebuițarea ei ideală, dar în acel moment prioritatea mea era să-l țin în viață pe Digweed. Trebuia să stau de vorbă cu el și, în plus, nimeni în afară de mine n-avea să-l ucidă pe fostul valet al tatei. Așa că am aruncat sabia. Era tot ce mai aveam timp să fac. Și cu toate că aruncarea mea a avut puțină forță și puțină precizie, sabia a lovit brațul înarmat cu pumnal al bărbatului, exact când începuse să-l coboare, iar asta a fost îndeajuns ca să-l facă să se retragă, împleticindu-se, cu un țipăt de durere. În aceeași clipă, am sărit de pe iapă, m-am năpustit în cabană, m-am repezit și mi-am recuperat sabia scurtă.

Fusese îndeajuns pentru a-l salva pe Digweed.

M-am oprit exact lângă el. O funie pătată de sânge îi lega brațele și picioarele de scaun. Hainele îi erau rupte și înnegrite tot de sânge, chipul tumefiat și însângerat. Buzele continuau să i se miște. Ochii i-au trecut încet peste mine și m-am întrebat la ce s-a gândit în clipa când m-a văzut. Oare

mi-a recunoscut? Oare a simțit un fulger de vinovăție, sau o licărire de speranță?

După care ochii mi s-au îndreptat spre o fereastră din spate și am văzut picioarele bărbatului dispărând prin ea, pe urmă s-a auzit un bufnet pe pământul de afară. Dacă l-aș fi urmat prin aceeași fereastră, ar fi însemnat să mă pun într-o poziție vulnerabilă – nu mi-ar fi plăcut să rămân înțepenit în cadrul ei, în timp ce el ar fi dispus de tot timpul de pe lume ca să mă înjunghie. De aceea am sprintat spre ușa din față și am revenit în poieniță, pentru a-l urmări. Reginald tocmai sosea. Îl văzuse pe individ, avea o poziție mai bună și țintea deja cu arcul.

— Nu-l ucide! am strigat, tocmai când a tras, iar Reginald a mormăit nemulțumit deoarece tresărise și ratase ținta.

— La naiba, a mormăit el, era al meu. Acum s-a pierdut în pădure.

Am ocolit cabana, ridicând sub tălpi un covor de cetină uscată, la timp pentru a-l vedea pe bărbatul cu pumnal dispărând în lizieră.

— Reginald, am strigat, îl vreau viu! Digweed e-n cabană. Ai grijă de el până mă-ntorc!

Apoi m-am repezit printre copaci, iar frunzele și crenșile mi-au biciuit fața, pe când goneam cu sabia în mână. Înaintea mea zăream o siluetă întunecată care înainta prin vegetație cu aceeași lipsă de abilitate ca și mine.

Sau poate cu *și mai puțină* abilitate, fiindcă-l prindeam din urmă.

— Ai fost acolo? am urlat după el. Ai fost acolo-n noaptea când l-au ucis pe tata?

— N-am avut plăcerea aia, băiete! mi-a strigat el peste umăr. Am regretat că n-am fost. Mi-am făcut însă și eu treaba. Am încheiat socotelile după aceea.

Bineînțeles! Avea un accent din sud-vestul Angliei. Și cine oare fusese descris ca având un accent din sud-vest?

Cel care-l șantajase pe Digweed. Cel care o amenințase pe Violet și-i arătase un cuțit ce arăta înspăimântător.

— Oprește-te și-ntoarce-te cu fața la mine! am strigat. Dacă-ți dorești într-atât sângele Kenway, să vedem dacă-l poți vărsa pe-al meu.

Eram mai sprinten decât el și de acum tot mai aproape. Îi auzisem găfâitul din glas când îmi răspunsese și era doar o chestiune de timp până aveam să-l prind. El însuși o știa și în loc să se mai obosească și mai mult, a decis să se întoarcă și să lupte. După ce a sărit peste o ultimă creangă ruptă de vânt, a ajuns într-un luminiș, unde s-a rotit cu lama curbată în mână. Lama curbată și zimțată, „ce arăta înspăimântător”. Fața îi era teribil de ciupită de vărsat, ca și cum ar fi fost așa încă din copilărie. A găfâit greoi, apoi s-a șters la gură cu dosul mâinii. În timpul urmăririi își pierduse pălăria, dezvăluind părul tuns scurt și grizonant, iar haina – neagră, așa cum o descrisese prăvăliașul – era sfâșiată pe alocuri și acum flutura deschisă, dezvăluind tunica roșie de dedesubt.

— Ești soldat britanic, am rostit.

— Asta-i uniforma pe care o port, a rânjit el, dar loialitățile îmi sunt altele.

— Chiar așa? Și cui anume le-ai jurat atunci? l-am întrebat. Ești un Asasin?

A clătinat din cap.

— Sunt propriul meu stăpân, băiete. Ceva ce tu nu poți decât să visezi.

— A trecut mult de când cineva mi-a spus „băiete”, am zis.

— Crezi că ți-ai făcut un renume, Haytham Kenway? „Ucigașul.” Spadasinul templierilor. Pentru c-ai ucis doi negustori grășani? Pentru mine, ești un băietan. Ești un băietan, fiindcă un bărbat își înfruntă țințele față în față, nu se furișează înapoia lor la adăpostul nopții, ca un șarpe. A făcut o pauză. Ca un *Asasin*.

A început să-și treacă iute cuțitul dintr-o mână în alta. Tectul era aproape hipnotic – sau cel puțin așa l-am lăsat să creadă.

Crezi că nu pot lupta? l-am întrebat.

Încă n-ai dovedit-o.

Aici este un loc la fel de bun ca oricare altul.

A scuipat pe jos și mi-a făcut cu o mână semn să mă apropii, rotind cuțitul pe care-l ținea în mâna cealaltă.

Haide, m-a zgândărit. Haide și fii luptător cu-adevărat. Haide să vezi cum se simte. Haide, băiete, fii bărbat.

Cuvintele acelea ar fi trebuit să mă înfurie, dar de fapt mi-au sporit concentrarea. Trebuia să-l capturez în viață, ca să îl pot interoga.

Am sărit peste ramură și am pătruns în luminiș, clătindu-mă ușor dezechilibrat, dar mi-am revenit iute, înaintea ca el să fi putut înainta și profita. Pentru câteva clipe, nu-am dat târcoale unul celuilalt, fiecare așteptându-și adversarul să lanseze primul atacul. Eu am pus capăt situației printr-o fandare, urmată de o spintecare, după care m-am retras fulgerător în gardă.

Pentru o clipă a crezut că-mi ratasem ținta. După aceea am simțit sângele șiroindu-i pe obraz și a dus o mână la față, iar ochii i s-au căscat de surprindere. Fusesem cel care vărsase primul sânge.

— M-ai subestimat, i-am spus.

De data asta, zâmbetul i-a fost mai reținut.

— Nu va mai exista o a doua ocazie.

— Ba da, am răspuns și am fandat iarăși spre stânga, după care am schimbat fulgerător spre dreapta, când corpul îi pornise deja în direcția greșită de apărare.

O creștătură i-a apărut pe brațul neînarmat. Sângele i-a pătat mâneca sfârtecătă și a început să picure pe sol, roșu-aprins pe cetina verde și maro.

— Sunt mai bun decât crezi, am spus. Nu te așteaptă decât moartea – dacă nu vorbești. Dacă nu-mi spui tot ce știi. În slujba cui ești?

Am dansat înainte și am lovit din nou, în timp ce cuțitul lui s-a mișcat sălbatic, dar inutil. Celălalt obraz îi era acum tăiat. Pe chipul brun și bătucit de vreme se vedeau două panglici stacojii.

— De ce a fost ucis tatăl meu?

Am înaintat iarăși și de data asta l-am tăiat pe dosul mâinii înarmate. N-a scăpat arma, dar îi oferisem o demonstrație clară a abilităților mele și i s-a citit pe chip. Pe chipul lui în-sângerat. De acum nu mai zâmbea.

Nu-și pierduse însă curajul, iar când a înaintat a fost rapid și cu mișcări fluide, trecând cuțitul dintr-o mână în cealaltă ca să încerce să-mi abată atenția și aproape c-a reușit. Aproape. Poate că ar fi reușit chiar să mă lovească... dacă nu mi-ar fi arătat deja trucul acela și dacă n-ar fi fost deja încetinit de rănilor pe care i le cauzasem.

Așa însă, m-am strecurat cu ușurință pe sub cuțitul lui și am lovit de jos în sus, înfigând sabia. În secunda următoare m-am și blestemat, deoarece lovisem prea tare și în zona rinichilor. Era ca și mort. Hemoragia internă avea să-l ucidă în treizeci de minute... dar putea la fel de bine să-și piardă cunoștința imediat. Nu știu dacă el însuși avea sau nu habar de asta, pentru că se repezea din nou spre mine, cu dinții dezveliți. Am observat că acum erau mânjiți de sânge, după care am făcut un pas într-o parte, am eschivat cu ușurință, i-am prins brațul, l-am răsucit brutal și i l-am rupt din cot.

Sunetul pe care l-a scos n-a fost un zbieret, cât mai degrabă un horcăit chinuit, și, când i-am scrâșnit oasele rupte laolaltă, mai mult pentru efect decât pentru vreun scop util, cuțitul i-a bufnit surd pe sol și el l-a urmat, năruindu-se în genunchi.

L-am eliberat brațul, care a căzut moale, un sac de oase rupte și piele. Coborând ochii, am văzut că fața i se golise de sângeră, iar în jurul mijlocului i se lățea o pată întunecată. Haina i s-a boțit de jur împrejur pe pământ. Cu un gest lipsit de putere și-a prins brațul rupt cu degetele mâinii stângi, iar când a ridicat fruntea, ochii îi erau aproape plângători, aproape patetici.

— De ce l-ați ucis? am întrebat inexpresiv.

El s-a înmuia și s-a prelin într-o parte, aidoma apei care părăsește un burduf găurit, rămânând întins pe o rână. Acum nu-l mai preocupa decât propria-i moarte.

— Spune-mi, am insistat și m-am aplecat spre locul unde zăcea, cu ace de brad lipite de sângele de pe față.

Își sufla ultimele clipe de viață în solul pădurii.

— Tatăl tău..., a început, apoi a tușit un cheag mic de sânge, după care a urmat: Tatăl tău n-a fost templier.

— Știu! m-am răstit. De-asta a fost ucis? Am simțit cum fruntea mi se încruntă. A fost ucis fiindcă a refuzat să se alăture Ordinului?

— El a fost un... un Asasin.

— Și templierii l-au ucis? L-au ucis pentru asta?

— Nu. El a fost ucis pentru ceea ce avea.

— Ce? M-am aplecat și mai mult, disperat să-i aud cuvintele. Ce avea?

Nu mi-a răspuns.

— Cine? aproape că am strigat. Cine l-a ucis?

Își pierduse însă cunoștința. A rămas cu gura deschisă, iar pleoapele i-au tremurat și apoi s-au închis, și oricât l-am palmuit nu și-a mai revenit.

Un Asasin. Tatăl meu fusese un Asasin. L-am întors pe mort pe spate, i-am închis ochii holbați și am început să-i golesc buzunarele pe pământ. Obișnuitele tinichele, plus câteva petice de hârtie ferfenițite. Am netezit unul dintre ele și am văzut că era un document de înrolare. Fusese eliberat de regimentul Coldstream Guards, care-i plătise o

guinee și jumătate pentru înrolare, și câte un șiling pe zi. Numele plătorului se citea clar pe hârtie: locotenent-colonel Edward Braddock.

Iar Braddock era cu trupele lui în Țările de Jos, unde lupta împotriva francezilor. M-am gândit la bărbatul cu urechi ascuțite pe care-l văzusem mai devreme, îndepărându-se călare. Brusc, am știut unde mergea.

IV

M-am întors și am revenit prin pădure spre cabană, unde am ajuns în câteva clipe. Cei trei cai pășteau răbdători sub razele puternice ale soarelui; în cabană era întuneric, și mai răcoare, iar Reginald stătea lângă Digweed, al cărui cap îi atârna moale pe piept; bărbatul era tot legat în scaun și mi-am dat seama în clipa când l-am văzut...

— E mort, am rostit simplu și m-am uitat la Reginald.

— Am încercat să-l salvez, dar era deja dus.

— Cum adică? am întrebat tăios.

— Din cauza rănilor, s-a încruntat Reginald. Uită-te la el, ce naiba!

Fața lui Digweed părea o mască de sânge închegat. Hainele erau la fel. Cuțitarul îl făcuse să sufere, asta era cât se poate de clar.

— Când am plecat, era viu.

— Și când am sosit eu, era tot viu, a mârâit Reginald.

— Spune-mi măcar c-ai aflat ceva de la el.

A coborât ochii.

— A spus doar că-i pare rău, a zis el plecându-și privirea.

Am șfichiuit iritat cu sabia, trimițând o carafă în vatră.

— Doar atât? N-a spus nimic despre noaptea atacului? Niciun motiv? Niciun nume?

— La dracu', Haytham! La dracu', crezi că l-am ucis eu? Crezi c-am bătut atâta cale, neglijându-mi toate îndatoririle, doar ca să m-asigur că Digweed e mort? Doream la fel de mult ca tine să-l gădesc. Îl doream *viu* la fel de mult ca tine!

Simțeam că-mi încremenea pur și simplu toată fața.

— Mă-ndoiesc de asta, am replicat.

— Și ce s-a-ntâmplat cu celălalt bărbat?

— A murit.

Reginald a arborat o expresie ironică.

— Am înțeles. Și a cui a fost vina?

L-am ignorat.

— Ucigașul îi era cunoscut lui Braddock.

Reginald a tresărit.

— Vorbești serios?

În luminiș, îndesasem hârțiile în redingotă și acum le-am scos, ținându-le în pumn, ca pe niște foi de varză.

— Uite, ăsta-i actul lui de înrolare. A făcut parte din Coldstream Guards, sub comanda lui Braddock.

— Nu-i același lucru. Edward conduce o mie cinci sute de soldați și mulți dintre ei au fost înrolați în Anglia. Sunt sigur că toți au un trecut dubios și sunt la fel de sigur că Edward știe foarte puține despre trecutul lor.

— Nu ți se pare totuși o coincidență? Prăvăliașul a spus că amândoi purtau uniforme ale armatei britanice, iar bănuiala mea este că cel pe care l-am văzut îndepărtându-se călare merge acum într-acolo. Ce avans are față de noi – o oră? Nu voi fi cu mult în urma lui. Braddock este în Țările de Jos, așa-i? Într-acolo se va îndrepta și bărbatul ăsta, înapoi la generalul lui.

— Ai grijă ce spui, Haytham, a zis Reginald, iar glasul și ochii i s-au oțelit. Edward îmi este prieten.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată, am comentat cu un ton de puști obraznic.

— Rahat! a explodat Reginald. Este o opinie pe care ți-ai format-o în copilărie, pentru că Edward nu ți-a arătat

deferența cu care erai obișnuit – pentru că, aş putea adăuga, el se străduia din răspuiteri să-i aducă în fața justiției pe ucigașii tatălui tău. Dă-mi voie să-ți spun ceva: Edward slujește Ordinul, este un servant bun și credincios și-a fost mereu așa.

M-am răsucit și mi-a stat pe vârful limbii să-i spun: „Dar tata n-a fost un Asasin?“, însă m-am oprit. Un... sentiment sau instinct – greu de spus ce anume era – m-a făcut să decid să păstrez informația pentru mine.

Reginald m-a simțit, a văzut cum cuvintele mi se opreau pe buze și poate chiar mi-a citit minciuna din ochi.

– Și ucigașul, a insistat el, n-a spus nimic-nimic? N-ai izbutit să mai afli ceva de la el înainte să moară?

– Doar atât cât ai reușit și tu să afli de la Digweed, am răspuns.

Într-o parte a cabanei se afla o plită micuță, iar lângă ea un tocător; pe el am găsit o bucată de pâine pe care am băgat-o în buzunar.

– Ce faci? a întrebat Reginald.

– Strâng toate proviziile pe care le pot găsi pentru călătoria mea.

Am mai găsit un castron cu mere. Aveau să fie bune pentru iapă.

– O pâine mucegăită? Niște mere? N-ajung, Haytham. Întoarce-te măcar în târgușor pentru niște provizii.

– N-am timp, am replicat. Și, oricum, urmărirea va fi scurtă. N-are un avans mare și nu știe că am pornit după el. Cu puțin noroc îl pot prinde înainte să am nevoie de provizii.

– Putem cumpăra hrană de pe drum. Te pot ajuta.

L-am oprit însă. I-am spus că voi pleca singur și, înainte să poată protesta, am încălecat și am pornit în direcția în care-l văzusem călărind pe Urechi-ascuțite, cu speranța că-l voi putea prinde în scurt timp.

Speranța aceea a fost spulberată. Am galopat fără oprire, dar în cele din urmă s-a lăsat noaptea; devenise prea periculos

să continui și să risc rănirea iepei. Și ea era vlăguită, așa că, fără chef, am decis să mă opresc și s-o las să se odihnească câteva ore.

Acum stau aici, scriu rândurile astea și mă întreb de ce, după atâția ani în care Reginald mi-a fost ca un tată, tutore și călăuză... decisesem să plec singur? Și de ce-i ascunsesem ce aflasem despre tata?

Oare eu mă schimbasem? Oare el se schimbase? Sau de fapt se schimbase legătura pe care o avuseserăm cândva?

Temperatura a coborât. Iapa mea – pare corect să-i dau un nume și de aceea, ținând seama de felul în care începuse deja să mă înghiontească cu botul când dorea un măr, i-am spus Mușina – s-a întins alături, cu ochii închiși, și pare mulțumită, iar eu scriu în jurnal.

Mă gândesc la discuția mea cu Reginald. Mă întreb dacă el are dreptul să ia la întrebări bărbatul care am devenit.

15 iulie 1747

Dimineață m-am trezit devreme, de îndată ce s-a luminat, am aruncat țărână peste tăciunii mocniți ai focului și am încălecat-o pe Mușina.

Urmărirea a continuat. În timp ce galopam, am examinat posibilitățile. De ce oare Urechi-ascuțite și bărbatul cu cuțitul curbat urmaseră căi diferite? Oare ambii aveau să călătorească spre Țările de Jos și să i se alăture lui Braddock? Oare Urechi-ascuțite se aștepta ca tovarășul său să-l ajungă din urmă?

Nu puteam să știu răspunsurile la întrebările acestea. Puteam doar să sper că, indiferent care i-ar fi fost planurile, cel din fața mea nu știa că eram pe urma lui.

Dar, dacă el nu știa – și cum ar fi putut să știe? –, atunci de ce nu-l ajungeam?

Am continuat să galopez, iute și constant, însă am înțeles că, dacă dădeam peste el prea brusc, ar fi fost la fel de dezastruos ca și când nu l-aș fi găsit deloc.

După trei sferturi de oră, am ajuns într-un loc unde făcuse popas. Dacă aș fi silit-o aseară pe Mușina să mai galopeze o vreme, oare l-aș fi putut lua prin surprindere? Am ingenuncheat și am pipăit căldura muribundă a focului. În stânga, Mușina a găsit pe pământ ceva de mâncat, o bucățică de cârnat abandonată, și stomacul mi-a ghiorțait. Reginald avusese dreptate. Ținta mea era mai bine echipată pentru călătorie decât mine, care aveam doar o jumătate de pâine și niște mere. M-am blestemat în gând pentru că nu scotocisem prin coburii tovarășului său.

— Haide, Mușina, i-am spus. Haide, fato!

Am călărit tot restul zilei și singura dată când am încetinit a fost atunci când am scos luneta din buzunar și am cercetat zarea, căutând semne ale bărbatului pe care-l urmăream. Era tot mult înaintea mea. Supărător de mult. Toată ziua. Până ce, când lumina începuse să pălească, am început să mă îngrijorez ca nu cumva să-l fi pierdut complet. Puteam doar să sper că nu mă înșelasem în privința destinației lui.

În cele din urmă, n-am avut de ales și m-am oprit, am făcut popas, am aprins un foc, i-am îngăduit Mușinei să se odihnească și m-am rugat cerului să nu-i fi pierdut urma.

Iar acum stau lungit și mă întreb: „De ce n-am izbutit să-l ajung?”

16 iulie 1747

I

Când m-am trezit dimineată, am avut un fulger de inspirație. Bineînțeles! Urechi-ascuțite făcea parte din trupele lui Braddock, iar acesta își unise forțele cu armata comandată de prințul de Orange în Țările de Jos, unde ar fi trebui să fie Urechi-ascuțite. Motivul pentru care se grăbea era...

Că plecase fără permisiune și se grăbea să se înapoieze, probabil înainte ca absența să-i fie descoperită.

Iar asta însemna că prezența lui în Pădurea Neagră nu fusese aprobată oficial. Deci Braddock, care-i era locotenent-colonel, nu știa despre ea. Sau *probabil* nu știa despre ea.

Scuze, Mușina! Am mânat-o din nou la galop – a treia ei zi succesivă – și i-am simțit oboseala, vlăguiala care o încetinea. După numai o jumătate de oră am dat peste rămășițele taberei lui Urechi-ascuțite, atât doar că acum nu m-am mai oprit să pipăi tăciunii, ci am îndemnat-o viguros pe Mușina. I-am îngăduit să se odihnească doar pe culmea următorului deal, unde ne-am oprit, iar eu am scos luneta și am cercetat zona din fața mea, pătrățel cu pătrățel, centimetru cu centimetru... până l-am zărit! El era – un punctuleț care suia călare dealul de vizavi și care a dispărut la un moment dat printre copaci.

Unde ne aflam oare acum? Nu știam dacă trecusem hotarul și intrasem în Țările de Jos. De două zile nu văzusem nici țipenie de om, nu auzisem decât zgomotele Mușinei și propria-mi răsuflare.

În scurt timp situația avea să se schimbe. Am dat pinteni Mușinei și după douăzeci de minute am ajuns la aceiași arbori printre care dispăruse vânatul meu. Primul lucru pe care l-am zărit a fost o căruță abandonată. În apropiere, se găsea stârvul unui cal peste ai cărui ochi sticloși se târau muște; vederea lui a făcut-o pe Mușina să se cabreze ușor. Ca și mine, ea se obișnuise cu solitudinea: doar noi, copacii și păsările. Acum apăruse pe neașteptate un memento hâd al realității că în Europa nu te afli niciodată departe de conflict, departe de război.

Am continuat înaintarea, dar mai încet, fiind atent la orice mișcare din pădure sau la alte obstacole pe care le-am fi putut întâlni. Pe măsură ce mergeam, tot mai multă vegetație era înnegrită, ruptă sau călcată în picioare. Era clar că aici se purtasera lupte; am început să zăresc trupuri de oameni, cu membrele rășchirate și ochii goi, sânge negru și noroi ce trimiteau în anonim cadavrele, dacă n-ar fi existat frânturi de uniforme: albul armatei franceze, albastrul celei olandeze. Am văzut muschete frânte, baionete și săbii rupte; orice mai putea fi utilizat fusese deja recuperat. Când am ieșit din lizieră, m-am trezit pe câmpul unde avusese loc bătălia și unde erau și mai multe leșuri. Potrivit standardelor războiului, aici nu fusese decât o încăierare, totuși lăsa impresia că moartea domnea peste tot.

Nu puteam preciza cu cât timp în urmă se întâmplase: destul pentru ca jefuitorii să curețe câmpul, dar nu îndeajuns ca trupurile să fie strânse; cândva în cursul zilei de dinainte, aș fi zis, judecând după starea cadavrelor și după pătura de fum ce atârna încă peste pajiște – un lințoliu ca pâcla dimineții, dar care păstra izul intens și acru al prafului de pușcă.

Aici noroiul era mai gros, răscolit de copite și picioare, și, când Mușina a înaintat mai greu, am tras de hățuri într-o parte, încercând să ocolesc perimetrul luptei. Apoi, tocmai când iapa se poticnise și aproape că mă azvârlise peste

greabănu ei, l-am zărit în față pe Urechi-ascuțite. Se afla de cealaltă parte a câmpului, la vreun kilometru depărtare, o siluetă neclară, aproape nedistinctă, care înainta la fel de greu pe terenul clisos. Calul îi era probabil tot așa de epuizat ca Mușina, fiindcă descălecaser și încerca să-l tragă de căpăstru; blestemele i se auzeau slab de la distanță.

Mi-am scos luneta, ca să-l cercetez mai bine. Ultima dată îl văzusem din apropiere cu doisprezece ani în urmă, iar atunci purtase mască, și m-am trezit întrebându-mă – ba chiar sperând – dacă nu cumva vederea lui clară acum va fi un soi de revelație. Oare aveam să-l recunosc?

Nu. Era un bărbat necunoscut, cu chip bățuit de vreme și păr grizonant, așa cum fusese și camaradul său, murdar și vlăguit după drum. Privindu-l, nu am fost încercat de nicio recunoaștere bruscă. Niciun resort nevăzut nu mi s-a declanșat în minte. Era pur și simplu un alt soldat britanic, la fel ca acela pe care-l ucisese în Pădurea Neagră.

L-am văzut întinzându-și gâtul când s-a străduit să privească prin pâcle spre mine. Și-a scos de sub tunică luneta și preț de o clipă ne-am cercetat amândoi prin instrumentele noastre optice, apoi l-am văzut alergând înaintea calului său, pe care l-a smucit energic de căpăstru, pentru a-și relua drumul, aruncând la răstimpuri priviri în urmă, către mine.

Mă recunoscuse. Asta era bine. Mușina își recăpătase echilibrul și am îndreptat-o spre o zonă unde solul era mai ferm. În final, am izbutit să-l prindem din urmă. În fața mea, Urechi-ascuțite devenea tot mai distinct și-i puteam observa strădania pe chip în timp ce-și trăgea calul; apoi a înțeles brusc că se împotmolise, că eu mă apropiam și că aveam să-l ajung foarte repede.

Atunci a făcut singurul lucru pe care-l mai putea face. A dat drumul căpăstrului și a luat-o la fugă. În același timp, pământul a redevenit mocirlos sub copitele Mușinei, care-și tot pierdea echilibrul. I-am șoptit iute „mulțumesc!” la ureche, apoi am sărit din șa și am pornit pe jos în urmărire.

Eforturile din ultimele zile m-au ajuns într-un val care amenința să mă înghită. Noroiul îmi trăgea de cizme, așa că nu era o alergare, cât mai degrabă o înaintare anevoioasă, iar răsuflarea îmi zgâria plămânii, ca și cum aș fi inspirat țărână. Toți mușchii îmi țipau de durere, implorându-mă să nu mai continui. Nu puteam decât să sper că Urechi-ascuțite se chinuia la fel de rău, ba poate chiar mai rău, întrucât tot ce mă mai îndemna înainte, tot ce-mi mai împingea picioarele să alerge și pieptul să horcăie guri neregulate de aer era știința că mă apropiam.

Urechi-ascuțite a privit îndărăt și ajunsesem destul de aproape ca să-i văd ochii holbându-se de frică. Acum nu mai avea mască. Nu se mai putea ascunde în spatele a nimic. În ciuda durerilor și a epuizării, am rânjit spre el, simțind cum buzele mele uscate și scorojite mi-au dezgolit dinții.

El nu s-a oprit însă, ci a continuat gemând de istovire. Incepuse să plouă, o burniță care încărcă ziua cu încă un strat de pâclă, de parcă am fi fost capturați în interiorul unui peisaj colorat cu nuanțe de cenușiu.

Bărbatul a privit iarăși înapoi și a văzut că acum eram și mai aproape; de data asta s-a oprit și a scos sabia din teacă, ținând-o cu ambele mâini, cu umerii gârboviți, răsuflând greoi. Arăta epuizat. Arăta ca un om ce petrecuse zile la rând în șa, călărind neîntrerupt, cu prea puțin somn. Arăta ca un om ce aștepta să fie înfrânt.

Mă înșelasem totuși; el mă momea, atrăgându-mă să înaintez, iar eu, ca un nesăbuit, am mușcat nada și peste o clipă m-am poticnit și am căzut de-a dreptul, când solul de sub tălpile mele a cedat și am intrat într-o baltă de noroi gros și lipicios, care m-a făcut să mă opresc imediat.

— Dumnezeule, am murmurat.

Glezele mi-au dispărut și, înainte să-mi dau seama, m-am afundat până la genunchi, ridicând cu disperare picioarele ca să le eliberez, iar în același timp m-am încordat,

sprijinindu-mă cu o mână de solul ferm din spate, în timp ce mâna cealaltă se străduia să țină sabia ridicată.

Ochii mi s-au îndreptat spre Urechi-ascuțite; acum venise rândul lui să rânjească și să înainteze, după care și-a coborât sabia cu o lovitură de tăietor de lemne, care avea multă forță, dar era stângace. Cu un icnet de efort și un zăngănit metalic, am parat-o și imediat după aceea l-am îmbrâncit cu putere, trimițându-l doi pași înapoi. După care, întrucât era încă dezechilibrat, mi-am smuls un picior din noroi, lăsându-mi însă captivă cizma, și mi-am văzut ciorapul, așa murdar cum era, strălucitor de alb prin comparație cu mocirla din jur.

Văzând că avantajul îi fusese anulat, Urechi-ascuțite a revenit în atac, dar acum a împuns cu sabia, iar eu am parat o dată și apoi a doua oară. Pentru câteva secunde s-au auzit doar zăngăniturile lamelor ce se ciocneau, icnetele noastre și ploaia, care se întetise și răpăia puternic pe sol; în gând, i-am mulțumit Domnului că rezervele de șiretenie ale adversarului meu păreau să se fi epuizat.

Sau nu? În cele din urmă, el a înțeles că mă putea învinge mai ușor dacă venea înapoia mea, dar i-am ghicit intenția și mi-am repezit sabia, atingându-l în genunchi, imediat deasupra cizmei, astfel încât a căzut pe spate, urlând. Cu alt răcnet, atât de durere, cât și de furie pentru că victoria nu era așa de ușoară cum se așteptase, s-a ridicat și a lovit spre mine cu piciorul sănătos.

L-am prins imediat cu mâna liberă și în aceeași clipă l-am răsucit cât am putut de tare, îndeajuns ca să-l trântesc din nou, brutal, cu fața în noroi.

A încercat să se rostogolească, dar era prea lent, sau poate amețit, iar eu am lovit în jos cu sabia, străpungându-i complet partea din spate a coapsei, astfel încât vârful armei a intrat în pământ, ținându-l. M-am folosit apoi de mânerul ei ca să mă sprijin și, cu un efort uriaș, m-am smuls cu totul din mlaștină, lăsând în urmă și a doua cizmă.

Urechi-ascuțite a urlat și s-a zbatut, dar era ținut de sabia mea, înfiptă în sol prin piciorul lui. Probabil că apăsarea pe mâner, atunci când îl folosisem pentru a scăpa din noroi, fusese enormă, fiindcă zbiera de durere și dăduse ochii peste cap. În același timp însă lovea orbește în jur cu propria lui sabie, iar eu eram dezarmat și de aceea, când am căzut peste el ca un pește azvârlit din undiță pe mal, tăișul ei mi-a crestat gâtul într-o parte și am simțit imediat sângele cald care se prelingea.

Mi-am repezit mâinile spre brațul lui înarmat și ne-am luptat pentru sabie. Icneam și suduiam amândoi, când am auzit ceva în spate... era cu siguranță zgomot de pași. Apoi glasuri. Cineva vorbea în flamandă. Am blestemat.

— Nu, a rostit o voce și mi-am dat seama că era a mea.

Probabil că și Urechi-ascuțite auzise.

— Ai ajuns prea târziu, Kenway, a mârâit el.

Pași greoi înapoia mea. Ploaia. Propriile mele strigăte „Nu, nu, *nu*”, când un glas a zis în engleză:

— Voi doi, încetați imediat!

M-am răsucit cu spatele la Urechi-ascuțite, izbind plin de supărare cu pumnul în pământul îmbibat de apă, după care m-am ridicat și, ignorând râsetele lui răgușite și horcăiturile, m-am întors către soldații ce apăreau prin păcle și ploaie. Am încercat să-mi îndrept spinarea și să am o ținută demnă, apoi am rostit:

— Mă numesc Haytham Kenway și sunt un asociat al locotenent-colonelului Edward Braddock. Cer ca omul acesta să-mi fie încredințat în custodie.

N-am fost sigur dacă hohotele de râs pe care le-am auzit veneau dinspre Urechi-ascuțite, care zăcea ținut la pământ, sau de la unul dintre soldații din grupul mic care se ivise în fața mea ca fuioarele de ceață de pe câmp purtate de vânt. Din comandantul lor n-am văzut decât o mustață, o tunică la două rânduri murdară și udă, tivită cu fireturi ce avuseseră cândva culoarea aurie. L-am văzut apoi ridicând

ceva – care a părut să-mi fulgere prin fața ochilor –, după care mi-am dat seama că mă lovea cu mânerul sabiei, dar în clipa imediat următoare am primit lovitura în plin și mi-am pierdut cunoștința.

II

Ei nu omoară oameni leșinați. Așa ceva n-ar fi cavaleresc. Nici chiar într-un corp de armată comandat de locotenent-colonelul Edward Braddock.

De aceea, următorul lucru pe care l-am simțit a fost apa rece care m-a izbit în față... sau fusese o palmă? În tot cazul, am fost trezit cu brutalitate și, când mi-am recăpatat simțurile, am petrecut câteva clipe întrebându-mă cine și unde eram...

Și de ce aveam un ștreang în jurul gâtului?

Și de ce aveam mâinile legate la spate?

Mă aflu la capătul unui eșafod. În stânga mea erau patru bărbați, care aveau, de asemenea, ștreanguri în jurul gâturilor. Pe când mă uitam, cel aflat în stânga de tot a tresărit și s-a cutremurat, lovind apoi cu picioarele în aer.

Un icnet s-a ridicat din fața mea și mi-am dat seama că aveam spectatori. Nu ne mai găseam pe câmpul de băta-lie, ci pe o pajiște mai mică, unde se regroupaseră soldați. Purtau culorile armatei britanice și căciulile din blană de urs ale Coldstream Guards, și erau pământii la față. Era clar că fuseseră aduși aici și siliți să privească, în vreme ce nefericitul de la capătul rândului meu își trăia ultimele clipe de viață, cu gura deschisă și vârful limbii, însângerat fiindcă-l mușcase, ieșit afară, cu fălcile mișcându-se spasmodic în tentativa de a înghiți aer.

A continuat să se zbată și să dea din picioare, zgâlțâind grinda care trecea pe deasupra capetelor noastre pe toată

lungimea platformei. Am ridicat ochii și am văzut propriul meu ștreang legat de ea, am coborât după aceea privirea spre scăunelul din lemn pe care stăteam și mi-am văzut picioarele, încălțate doar în ciorapi.

Apoi s-a lăsat tăcerea. Se auzeau doar horcăiturile muribundului, scârțâiturile funiei și protestele lemnăriei eșafodului.

— Așa se va-ntâmpla cu toți hoții! a răcnit gâdele, arătându-l pe spânzurat, după care s-a apropiat de al doilea condamnat și a strigat spre publicul încremenit: Își vor afla sfârșitul la capătul ștreangului din ordinul locotenent-colonelului Braddock!

— Eu îl cunosc pe Braddock! am urlat brusc. Unde-i? Adu-l aici!

— Gura! a lătrat gâdele, arătându-mă cu degetul, și în aceeași clipă ajutorul lui, cel care-mi aruncase apă în față, a venit din dreapta mea și m-a pălmuit brutal, de data asta nu ca să mă trezească din leșin, ci ca să mă reducă la tăcere.

Am șuiertat și m-am zbătut în frânghia care-mi lega brațele, dar nu prea viguros, nu într-atât încât să mă dezechilibrez și să cad de pe scăunelul pe care stăteam nesigur.

— Mă numesc Haytham Kenway! am strigat iarăși și am simțit cum funia îmi intră în pielea gâtului.

— Am zis „Gura!”, a lătrat gâdele din nou, iar de data asta ajutorul lui m-a lovit atât de tare, încât aproape că m-a dărâmat de pe scăunel.

Pentru prima dată am văzut chipul soldatului aflat imediat în stânga mea și mi-am dat seama cine era. Urechi-ascuțite, care avea în jurul coapsei un bandaj înnegrit de sânge. S-a uitat la mine cu ochi umflați și împăienjeniți, apoi pe față i-a înflorit lent un zâmbet moale.

Gâdele trecuse la următorul condamnat.

— Bărbatul ăsta i-un dezertor! a răcnit el. Și-a abandonat camarazii să moară. Soldați ca voi. V-a lăsat *pe voi* să muriți. Care ar trebui să-i fie pedeapsa?

Fără prea mult entuziasm, oamenii au strigat:

— Spânzurătoarea!

— Dacă ziceți voi..., a rânjit călăul.

S-a retras un pas, și-a pus talpa pe spatele nefericitului și a împins, savurând reacția de revoltă a privitorilor.

Mi-am scuturat capul, alungându-mi durerea cauzată de lovitura ajutorului său și am continuat să mă zbat, în timp ce gâdele a trecut la următorul condamnat, a pus gloatei aceeași întrebare, a primit același răspuns obedient și lipsit de ardoare, după care l-a îmbrâncit pe sărman în brațele morții. Platforma eșafodului scârțâia și tremura de la zbaterele celor trei în capetele ștreangurilor. Bârna de deasupra mea a gemut și, ridicând ochii, am văzut cum îmbinările s-au îndepărtat pentru o clipă.

Gâdele a ajuns după aceea la Urechi-ascuțite.

— Bărbatul ăsta... s-a bucurat de o mică escapadă în Pădurea Neagră și-a crezut că se va putea strecura înapoi neobservat, dar s-a-nșelat. Spuneți-mi, cum ar trebui pedepsit?

— Spânzurătoarea! a mormăit publicul fără chef.

— Credeți c-ar trebui să moară? a urlat gâdele.

— Da, a răspuns mulțimea.

I-am văzut totuși pe unii clătinând pe furiș din capete în semn de dezaprobare, iar alții deșertau bucuroși burdufuri din piele părând de-a dreptul încântați, așa cum este posibil să te simți dacă ai fost mituit cu bere. Poate ca berea aceea să fi explicat aparenta amorțeală a lui Urechi-ascuțite? El continua să suradă chiar și când călăul a trecut înapoia lui și și-a proptit talpa în spinarea sa.

— E timpul să spânzurăm un dezertor! a răcnit el și a împins cu toată puterea.

— Nu! am strigat eu în aceeași clipă și mi-am tras de leghături, străduindu-mă cu disperare să mă eliberez. Nu, el trebuie să rămână în viață! Unde-i Braddock? Unde-i locotenent-colonelul Edward Braddock?

Ajutorul gâdelui a apărut în fața mea, rânjind prin barba-i rară; gura îi era aproape complet știrbă.

— N-ai auzit ce-a zis omul ăsta! a întrebat el. Ține-ți fleanca!

Și-a retras apoi pumnul, gata să mă pocnească.

N-a reușit s-o facă. Picioarele mele au țâșnit înainte, au răsturnat scăunelul și în clipa următoare s-au încrucișat în jurul gâtului său, s-au petrecut unul peste celălalt în dreptul gleznelor... și au strâns.

El a scos un țipăt. Am strâns și mai tare. Țipătul i-a devenit un horcăit strangulat și a început să se înroșească la față, iar mâinile i s-au ridicat spre gambele mele, străduindu-se să le depărteze. M-am legănat într-o parte și alta, scuturându-l ca un câine cu prada în fălci, aproape ridicându-l în aer, încheștându-mi mușchii coapselor și în același timp încercând să nu îngădui ca greutatea corpului meu să strângă lațul. Alături, Urechi-ascuțite se zvârcolea la capătul ștreangului său. Limba îi ieșise printre buze și ochii lăptoși i se bulbucau, gata parcă să-i iasă din orbite.

Gădele se dusesse în capătul opus al eșafodului, unde trăgea de picioarele spânzuraților, ca să se asigure că muri-seră, dar agitația din capătul meu i-a atras atenția, a privit și, zărindu-și ajutorul prins în menghină, s-a repezit spre noi, blestemând în același timp în care și-a dus mâna la sabia din teacă.

Cu un urlat de efort, mi-am răsucit trupul, trăgându-l pe ajutor și rotindu-l, printr-o minune exact în clipa sosirii gâdelui. Izbit de masa ajutorului său, călăul a răcnit și s-a rostogolit de pe platformă. În fața noastră, soldații încremeniseră cu gurile căscate de șoc; niciunul nu s-a clintit ca să se implice.

Am strâns mai tare din picioare și am fost răsplătit cu un trosnet sec al gâtului bărbatului. Pe nări a început să-i curgă sânge. Strânsoarea mâinilor i-a slăbit. M-am răsucit din nou. Am urlat iarăși, când mușchii mi-au protestat vehement, și

l-am rotit, de data asta în partea opusă, izbindu-l cu toată puterea în stâlpul de susținere a grinzii eșafodului.

A eșafodului care scârțâia, trosnea și se dezagrega.

A mai trosnit și a mai gemut încă o dată. Cu un ultim efort – nu-mi mai rămăsese nicio fărâmbă de putere și dacă nici acum nu reușeam, atunci aici aveam să-mi găsesc sfârșitul –, l-am repezit din nou pe ajutorul gădelui în stâlp, care, în cele din urmă, a cedat. În același timp în care mă simțeam pierzându-mi cunoștința, ca și cum un vâl negru mi-ar fi pogorât peste minte, strânsoarea din jurul beregatei mi-a dispărut brusc, când stâlpul s-a năruit pe pământ în fața platformei, grinda s-a prăbușit, după care platforma însăși a cedat sub greutatea bruscă a bărbaților și lemnului căzute pe ea, cu un bubuit impresionant, ridicând așchii de lemn în jur.

Ultimul meu gând înainte să leșin a fost „Dă, Doamne, să nu fi murit”, iar primele mele cuvinte când mi-am revenit în cortul în care zac acum au fost:

— Trăiește?

III

— Cine să trăiască? a întrebat doctorul, care avea o mustață cu aer distins și un accent ce sugera o origine mai nobilă decât a majorității.

— Bărbatul cu urechi ascuțite, am răspuns și am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar el m-a împins imediat înapoi cu mâna.

— Mă tem că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, a spus după aceea pe un ton destul de prietenos. Am auzit că ești un cunoscut al locotenent-colonelului. Poate că el îți va putea explica totul, când va sosi dimineață.

Așa se face că acum stau aici, scriu evenimentele zilei și-mi aștept audiența la Braddock...

17 iulie 1747

Arăta ca o variantă mai mare și mai elegantă a soldaților lui, cu toate însemnele rangului său. Cizmele negru-strălucitor îi ajungeau până la genunchi. Purta redingotă cu garnitură albă peste tunică neagră încheiată până sus, eșarfă albă la gât, iar de cingătoare lată din piele maronie îi atârna sabia.

Părul îi era pieptănat peste cap și legat la spate cu o panglică neagră. Și-a aruncat pălăria pe măsuta de lângă patul pe care zăceam, și-a pus mâinile în șolduri și m-a privit cu ochii incolori și sfredelitori pe care-i știam prea bine.

— Kenway, a rostit după aceea simplu. Reginald nu mi-a trimis vorbă că urmează să mi te alături aici.

— A fost o decizie spontană, am zis, simțindu-mă brusc aproape intimidat în prezența lui, ca în adolescență.

— Am înțeles. Ți-ai zis să treci și să-mi faci o vizită, așa-i?

— De cât timp sunt aici? am întrebat. Câte zile au trecut?

— Trei zile, a răspuns Braddock. Doctorul Tennant era îngrijorat să nu faci friguri. Potrivit spuselor lui, probabil că cineva mai firav nu le-ar fi putut face față. Ai noroc că mai ești viu, Kenway. Nu oricine scapă atât de spânzurătoare, cât și de friguri. Ai avut noroc și că am fost informat că unul dintre condamnații la eșafod mă solicitase personal; altfel poate că oamenii mei ar fi terminat treaba gâdelui. Ai văzut cum îi pedepsim pe răufăcători.

Mi-am ridicat mâinile la gâtul care era bandajat după lupta cu Urechi-ascuțite și care continua să mă doară după rosătura produsă de ștreang.

— Da, Edward, am spus. Am simțit pe propria-mi piele cum îi tratezi pe oamenii tăi.

El a oftat și i-a făcut semn doctorului Tennant să iasă din cort. După aceea s-a așezat greoi pe un scaun și a pus un picior încălțat în cizmă pe pat, de parcă l-ar fi revendicat.

— Nu sunt oamenii mei, Kenway, ci *nelegiuiți!* Tu ne-ai fost predat de către flamanzi în compania unui dezertor care dispăruse împreună cu un camarad. În mod firesc, s-a bănuie că tu erai camaradul acela.

— Și ce s-a-ntâmpnat cu el, Edward? Cu dezertorul împreună cu care am fost?

— De soarta lui întrebai, nu-i așa? Cel despre care doctorul Tennant mi-a spus că te-ai interesat? Cum a spus el – un bărbat „cu urechile ascuțite”?

Braddock nu și-a putut ascunde disprețul din glas când a rostit cuvintele acelea.

— Dezertorul, Edward, a participat la atacarea casei mele în noaptea aceea. El este unul dintre cei pe care-i căutăm de doisprezece ani. (L-am privit pătrunzător.) Și pe care l-am găsit înrolat în trupele *tale*.

— Chiar așa, în trupele mele. Și ce-nseamnă asta?

— O coincidență, nu crezi?

Braddock arbora permanent o grimasă pe chip, dar acum i se accentuase.

— Băiete, ce-ar fi să lași deoparte insinuările și să-mi spui ce gândești de fapt? Și, apropo, *unde* este Reginald?

— L-am lăsat în Pădurea Neagră. Fără îndoială se află de-acum la jumătatea drumului spre casă.

— Ca să-și continue cercetările în legende și povești din popor?

Ochii i-au scânteiat disprețuitor. Acea reacție a trezit în mine o loialitate neașteptată față de Reginald și investigațiile sale, în ciuda propriilor mele îndoeli.

— Reginald crede că, dacă am putea afla secretele tainitei, Ordinul ar fi mai puternic decât pe timpul Războiului Sfânt, poate chiar mai puternic ca oricând. Atunci am putea să conducem și să stăpânim complet.

Mi-a aruncat o privire ușor obosită.

— Dacă tu într-adevăr crezi asta, atunci ești la fel de prost și de idealist ca Reginald. Ca să-i convingem pe oameni de cauza noastră, noi nu avem nevoie de magie și scamatorii, ci de săbii.

— Dar de ce nu le-am folosi pe amândouă? am încercat să-l conving.

Braddock s-a aplecat puțin în față.

— Pentru că una dintre ele este o pierdere totală de timp, de aceea!

Am continuat să-l privesc drept în ochi.

— Poate că da, totuși eu nu cred că metoda cea mai bună de a câștiga inimile și mințile oamenilor este executarea lor. Tu ce părere ai?

— Repet: niște lepădături.

— Și bărbatul acela fost executat?

— Amicul tău cu – scuze, cum era? – „urechi ascuțite”?

— Edward, bațjocura ta nu-nseamnă nimic pentru mine. Are aceeași valoare ca și respectul tău, adică zero. Poate că ești de părere că mă tolerezi numai din cauza lui Reginald – ei bine, te pot asigura că sentimentul este reciproc. Spune-mi acum, bărbatul cu urechi ascuțite este mort?

— A murit pe eșafod, Kenway. A avut parte de moartea pe care o merita.

Am închis ochii și pentru o clipă am rămas nemișcat, fără să fiu conștient de nimic altceva decât de propria mea... ce? O combinație malignă de durere, furie și supărare, de neîncredere și îndoială. Eram, de asemenea, conștient de piciorul lui Braddock pe patul meu și-mi doream să mă pot repezi cu o sabie și să-l elimin pentru totdeauna din viața mea.

Acea era însă calea lui, nu? Nu și calea mea.

— Așadar, el a fost acolo în noaptea aceea, da? a întrebat Braddock. (Oare glasul lui continua să poarte o undă de bațjocură?) El a fost unul dintre cei responsabili de moartea tatălui tău, iar în tot acest timp a fost printre noi, fără

ca să avem habar de asta. O ironie amară a sorții, nu crezi, Haytham?

— Într-adevăr. O ironie a sorții sau o coincidență.

— Ai grijă, băiete, Reginald nu se mai află aici ca să te scoată din bucluc.

— Care era numele lui?

— Ca sute de alți oameni din trupele mele, el se numea Tom Smith – nu știm mai multe despre toți Tom Smith care vin din Anglia. Era fugar, căutat probabil de judecători, sau poate că-l ucisese pe fiul moșierului său într-un duel, sau poate că răpise fecioria unei fiice a moșierului sau poate că se culcase cu nevasta lui. Cine poate ști? Noi nu punem întrebări. Dacă m-ai întreba dacă mă surprinde că unul dintre cei pe care-i căutam s-a aflat tot timpul chiar aici, în rândul trupelor mele, răspunsul meu ar fi „nu”.

— Avea prieteni printre soldați? Pe cineva cu care aș putea sta de vorbă?

Braddock și-a coborât fără grabă piciorul de pe patul meu.

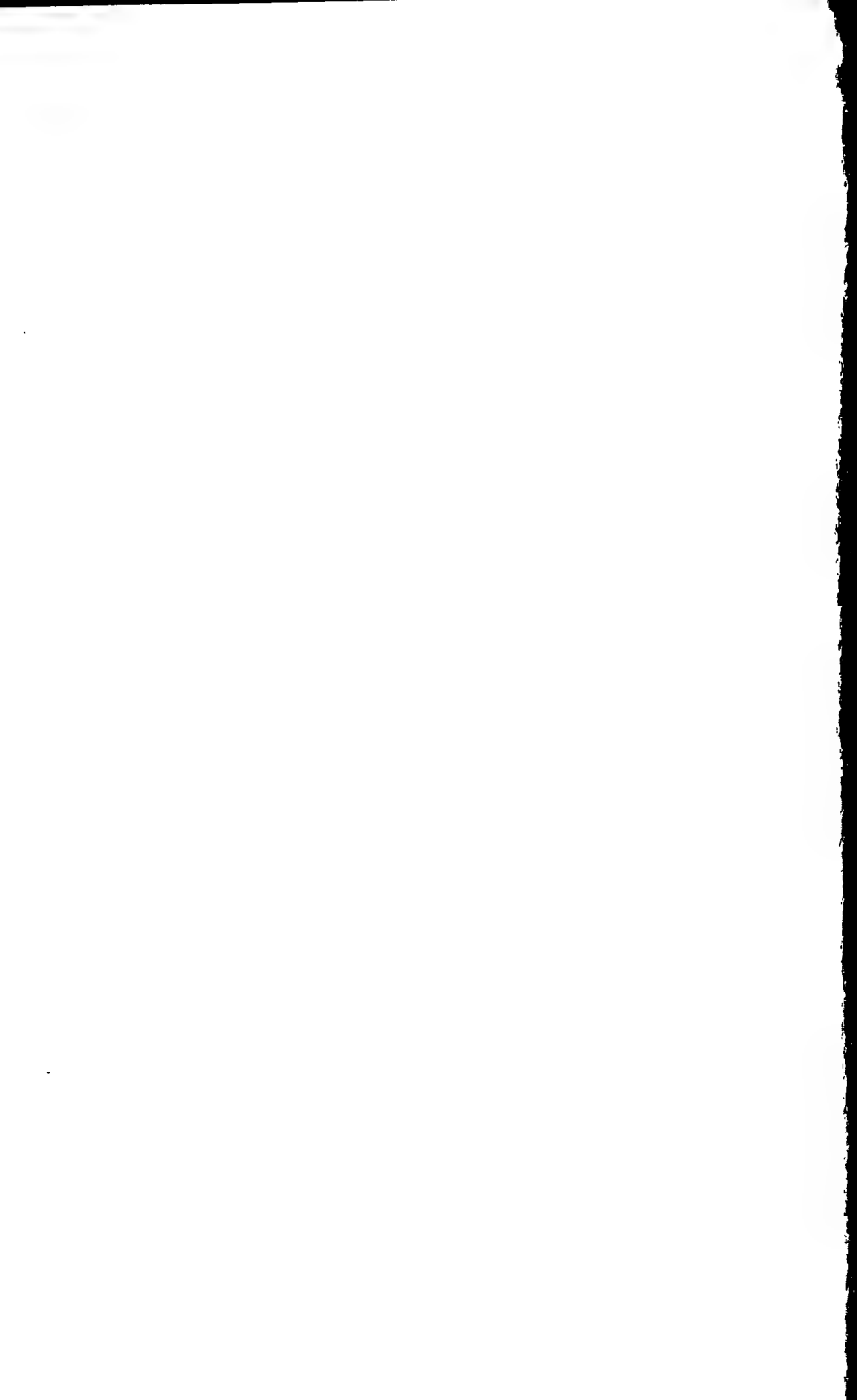
— Ca tovarăș templier, te poți bucura de ospitalitatea mea aici și poți, desigur, să-ți conduci propriile cercetări. Sper că, drept răsplată, voi putea, de asemenea, să apelez la ajutorul tău în acțiunile noastre.

— Și care ar fi acelea?

— Francezii asediază fortăreața Bergen op Zoom, în care se află aliații noștri: flamanzi, austrieci, susținătorii Casei de Hanovra și hessieni, ca și, bineînțeles, britanici. Francezii au săpat deja un rând de tranșee și acum au început rândul al doilea, paralel cu primul. În curând vor începe să bombardeze fortăreața. Vor încerca s-o cucerească înainte de începerea ploilor. Ei cred că le va oferi accesul spre Țările de Jos și de aceea Alianții consideră că fortăreața trebuie păstrată cu orice preț. Avem nevoie de absolut toți oamenii care ni se pot alătura. Înțelegi acum de ce nu tolerăm dezertorii? Ești dispus să te arunci în luptă, Kenway, sau ești atât de concentrat asupra răzbunării, încât nu ne mai poți ajuta?

Partea a treia

1753, DUPĂ ȘASE ANI

7 iunie 1753

I

— Am o misiune pentru tine, a zis Reginald.

Am aprobat din cap, deoarece mă așteptam la asta. Trecuse mult de când nu-l mai văzusem și mă gândisem că propunerea lui de a ne întâlni nu fusese doar un pretext pentru a face schimb de noutăți, chiar dacă localul era White's, unde sorbeam amândoi din beri, cu o ospătăriță atentă și – nu-mi scăpase atenției – pieptoasă, doritoare să ne mai aducă altele.

În stânga noastră, o masă de gentilomi – faimoșii și infamii „cartofori din White's” – participau gălăgios la un joc de zaruri, dar altfel localul era pustiu.

Nu-l mai văzusem pe Reginald din ziua aceea din Pădurea Neagră, în urmă cu șase ani, iar de atunci se întâmplaseră multe. După ce mă alăturasem lui Braddock în Țările de Jos, participasem alături de Coldstream la asediul fortăreței Bergen op Zoom și continuasem până la semnarea Tratatului de la Aix-la-Chapelle în anul următor, care consfințise încheierea războiului. După aceea rămăsesem alături de ei în câteva campanii de menținere a păcii, care mă ținuseră departe de Reginald, ale cărui scrisori soseau fie de la Londra, fie de la castelul din Franța. Știind prea bine că propriile mele epistole puteau fi citite înainte de a fi expediate, mi-am păstrat relatările vagi, așteptând momentul în care puteam în cele din urmă să stau față în față cu el și să-i povestesc despre temerile mele.

Dar după ce am revenit la Londra și în reședința din Queen Anne's Square, am descoperit că Reginald nu era disponibil. Așa mi s-a spus: se izolase cu cărțile lui – el și John Harrison, alt cavaler al Ordinului, care părea la fel de obsedat de temple, tainite străvechi și năluci ale trecutului.

— Mai ții minte când am fost aici pentru a opta mea aniversare? am zis, dorind, cumva, să amân clipa în care aveam să aflu identitatea persoanei pe care trebuia s-o ucid. Mai ții minte ce s-a-ntâmplat afară, când pețitorul impulsiv era gata să facă dreptate în stradă?

A încuviințat din cap.

— Haytham, oamenii se schimbă.

— Așa este – tu, de pildă, te-ai schimbat. Ești preocupat în primul rând de investigarea primei civilizații.

— M-am apropiat foarte mult, a spus el de parcă gândul la asta înlăturase un lîțoliu obositor pe care-l purtase.

— Ai reușit să descifrezi jurnalul lui Vedomir?

Reginald s-a încruntat.

— Nu, n-am avut deloc noroc, dar nu pentru că nu m-aș fi străduit, să știi. Sau poate că ar trebui să spun „nu încă”, deoarece acum am un descifrator, un Asasin italian afiliat – este o femeie, îți vine să crezi? Am dus-o la castelul francez din adâncul pădurii, dar zice că are nevoie de fiul ei care s-o ajute, ori fiul a dispărut de niște ani. Eu mă cam îndoiesc de spusele ei și cred că, dacă ar vrea, ar putea descifra și singură jurnalul. Bănuiesc că se folosește de noi ca să-i găsim fiul. Și, în cele din urmă, am dat de urma lui.

— Unde este?

— Acolo unde vei pleca tu însuși să-l aduci: în Corsica.

Așadar, mă înșelasem. N-avea să fie un asasinat. Urma să am grijă de un copil.

— Ce este? a continuat el, văzându-mi expresia de pe chip. Crezi că-i o misiune mai prejos de tine? Dimpotrivă, Haytham. Aceasta-i cea mai importantă misiune pe care ți-am încredințat-o vreodată.

— Ba nu, am oftat, nu-i deloc așa. Pur și simplu ție ți se pare cea mai importantă.

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Că poate interesul tău în această direcție a însemnat neglijarea unor afaceri în alte părți. Poate că ai lăsat ca alte chestiuni să scape de sub control.

— Care „chestiuni”? a repetat el consternat.

— Edward Braddock.

A părut surprins.

— Am înțeles. Bun. Așadar, vrei să-mi spui ceva despre el? Ceva ce nu mi-ai zis până acum?

Am ridicat brațul, făcând semn să ni se mai aducă bere, iar ospătărița noastră a venit cu halbele, le-a pus pe masă surâzând larg, apoi s-a îndepărtat, legănând din șolduri.

— Ce ți-a spus Braddock despre mișcările lui din ultimii ani? l-am întrebat pe Reginald.

— Am auzit foarte puține din partea lui și l-am văzut și mai puțin, mi-a răspuns. Din câte îmi aduc aminte, în ultimii șase ani ne-am întâlnit o singură dată, iar comunicările lui au devenit tot mai sporadice. Dezaprobă interesul meu față de Cei Care Au Existat Înainte și, spre deosebire de tine, nu și-a păstrat obiectiile pentru sine. Se pare că avem convingeri complet opuse despre felul cel mai bun în care să răspândim mesajul templier. Drept urmare... știu foarte puține despre el, ba chiar, dacă aș dori să aflu ceva despre Edward, aș cuteza să spun că aș întreba pe cineva care i-a fost alături în campaniile sale... Mi-a aruncat o privire batjocoritoare. Unde crezi că aș putea găsi o asemenea persoană?

— Ai fi un neghiob dacă m-ai întreba pe mine, am chicotit. Știi foarte bine că nu sunt un observator tocmai imparțial în privința lui Braddock. Am început prin a-l displacea, iar sentimentul s-a accentuat. Totuși, în absența altor observații mai obiective, iată părerea mea: a devenit un tiran.

— Cum adică?

— Mă refer în primul rând la cruzime, manifestată atât față de cei care suferă sub comanda lui, dar și față de inocenți. Am văzut-o cu propriii mei ochi, prima dată în Țările de Jos.

— Felul cum Edward își tratează oamenii este treaba lui, a strâns din umeri Reginald. Haytham, știi prea bine că oamenii răspund la disciplină.

Am clătinat din cap.

— În ultima zi a asediului, a existat un incident anume. Reginald s-a instalat mai comod în scaun ca să asculte.

— Sunt numai urechi, a zis el și eu am continuat.

— Noi ne retrăgeam. Soldații flamanzi scuturau pumnii spre noi, blestemându-l pe regele George pentru că nu trimisese mai mulți oameni care să ajute la despresurarea fortăreței. Nu știu de ce nu sosiseră mai multe trupe. Oare ele ar fi putut juca un rol important? O dată în plus, nu știu. Nu sunt sigur dacă vreunul dintre noi, care fuseserăm închiși între zidurile cetății aceleia pentagonale, știa cum să lupte împotriva unui asalt francez care era pe cât de decis, pe atât de brutal și pe cât de nemilos, pe atât de susținut.

Braddock avusese dreptate: francezii săpaseră tranșeele paralele și începuseră să bombardeze orașul, apropiindu-se de fortăreață, iar în luna septembrie au ajuns la ele, au îngropat explozibili sub zidurile fortificației și le-au distrus.

Noi am ieșit în exterior și am întreprins atacuri, pentru a încerca să spargem asediul, dar în zadar, iar pe 18 septembrie francezii au pătruns în fortăreață – la ora patru dimineața, dacă mai țin bine minte. I-au luat pe soldații aliați realmente din paturi și am fost copleșiți până să înțelegem ce se întâmpla. Francezii au măcelărit toată garnizoana. În cele din urmă, trupele lor nu și-au mai ascultat comandanții și i-au trecut prin sabie și pe sărmanii locuitori ai orașului, totuși carnagiul începuse deja. Edward făcuse rost de o corabie în port și decisese de mult că, dacă

francezii vor cuceri orașul, o va folosi pentru a-și evacua oamenii. Ziua aceea a sosit.

Un grup dintre noi s-a îndreptat spre port, unde am început să organizăm îmbarcarea oamenilor și echipamentelor. Am păstrat o forță mică la zidurile portului pentru a respinge orice trupe franceze dedate jafului, iar Edward, eu și alții am stat lângă pasarelă, supraveghind operațiunile de încărcare. Veniserăm la fortăreața Bergen op Zoom cu o mie patru sute de oameni, dar lunile de lupte le redusese ră numărul la jumătate. Pe corabie era loc. Nu foarte mult – în niciun caz n-am fi putut îmbarca mulți pasageri; oricum, nu câți ar fi trebuit să se evacueze din fortăreață –, totuși era loc.

M-am oprit o clipă și l-am privit în ochi pe Reginald.

— Vreau să spun că i-am fi putut lua.

— Pe cine ați fi putut lua, Haytham?

Am tras o dușcă zdravănă de bere.

— În port am fost abordați de o familie ce număra în rândurile ei un bătrân care abia putea să meargă, dar și copii. Dintre ei s-a desprins un tânăr, care m-a întrebat dacă mai aveam locuri pe corabie. Am încuviințat – nu vedeam niciun motiv pentru care să-l refuz – și i-am făcut semn lui Braddock, dar el, în loc să le aprobe îmbarcarea, așa cum mă așteptasem, a ridicat brațul și le-a ordonat să părăsească portul, cerându-le în același timp soldaților săi să se grăbească. Tânărul a fost la fel de surprins ca mine și eu am deschis gura ca să protestez, dar el a făcut-o înaintea mea; s-a înroșit la față și i-a spus lui Braddock ceva ce n-am înțeles, dar care fusese în mod clar un soi de insultă.

Ulterior Braddock mi-a spus că-l numise „laș”. Nici pe departe afrontul cel mai insultător, în niciun caz pe măsura reacției lui – și-a tras sabia din teacă și a înfipt-o în pieptul tânărului.

Braddock păstra aproape tot timpul lângă el un grup mic. Companionii lui obișnuiți erau călăul Slater și ajutorul

său... mai exact noul său ajutor, întrucât pe cel dinainte îl omorâsem chiar eu. Aproape că puteau fi numiți gărzi de corp. În mod clar, ei erau mult mai apropiați de Braddock decât mine. Nu pot spune dacă el ținea seama de sfaturile lor, dar îi erau loiali și protectori, iar atunci s-au repezit chiar pe când tânărul se prăbușea la pământ. Braddock și acești doi oameni ai lui s-au năpustit asupra familiei și i-au omorât pe toți: doi bărbați, o femeie mai vârstnică, una mai tânără și, desigur, copiii, dintre care unul era un țănc, iar unul un prunc ținut în brațe.

Am tăcut câteva clipe, simțind cum falcile mi se încleștează de furie la amintirea aceea. Apoi am urmat:

— A fost un masacru, Reginald, atrocitatea cea mai groaznică pe care am văzut-o în timpul războiului... și mă tem că am văzut o mulțime.

El a încuviințat cu gravitate.

— Înțeleg. În mod firesc, asta ți-a înăsprit inima față de Edward.

Am făcut o grimasă.

— Bineînțeles... mi se pare firesc. Noi toți suntem oameni de arme, dar nu barbari.

— Înțeleg, da, da.

— Chiar? Chiar înțelegi că Braddock nu mai poate fi controlat?

— Liniștește-te, Haytham. „Nu mai poate fi controlat”? Una este să ți se pogoare ceața furiei peste minte, dar cu totul altceva să spui că „nu mai poate fi controlat”.

— Își tratează oamenii ca pe niște sclavi.

Reginald a ridicat din umeri.

— Și ce dacă? Ei sunt soldați britanici – se așteaptă să fie tratați ca niște sclavi.

— Am impresia că Braddock se îndepărtează de noi. Bărbații care-i sunt mereu în preajmă nu sunt templieri, ci mercenari.

Reginald a aprobat din cap.

— Cei doi din Pădurea Neagră. Ei făceau parte din cercul apropiaților lui Braddock?

M-am uitat la el. L-am privit cu atenție și am mințit:

— Nu știu.

A urmat o pauză lungă și, pentru a evita să-l mai privesc în ochi, am sorbit pe îndelete din bere și m-am prefăcut că o admir pe ospătăriță, încântat că subiectul a fost schimbat când Reginald s-a aplecat în cele din urmă peste masă către mine, pentru a-mi comunica detalii despre călătoria în Corsica.

II

Reginald și cu mine ne-am despărțit în fața lui White's și ne-am dus la trăsurile noastre. După ce m-am îndepărtat binișor, am ciocănit cu bastonul în tavan, iar vizitiul a oprit. A coborât de pe capră, a privit în stânga și în dreapta, ca să verifice că nu ne privea nimeni, după care a deschis ușa și mi s-a alăturat înăuntru. S-a așezat vizavi de mine, și-a scos pălăria, a pus-o pe locul de lângă el și m-a privit cu ochi vii și curioși.

— Da, Maestre Haytham?

M-am uitat la el, am inspirat adânc și mi-am întors apoi ochii spre fereastră.

— Diseară voi părăsi Londra pe mare. Ne vom întoarce la Queen Anne's Square, unde îmi voi face bagajele, după care voi merge direct la docuri, dacă vei fi amabil.

El a ridicat o șapcă imaginară.

— Oricând la serviciile tale, domnule Kenway. Am început de acum să mă obișnuiesc binișor cu slujbulașta asta. Sigur că da, de cele mai multe ori stau și aștept – mi-ar fi fost mai bine fără asta –, dar altfel, ei bine, cel puțin nu trag

francezii în mine și nici chiar propriii mei ofițeri. De fapt, aș zice că adevărata atracție a slujbei ăsteia e că nu prea trage nimeni în mine.

Uneori putea fi de-a dreptul obositor.

— Chiar așa, Holden, am replicat cu o încruntătură care avusese intenția de a-l reduce la tăcere, deși era doar o speranță deșartă.

— Ei bine, domnule, ai aflat ceva?

— Mă tem că nimic concret.

M-am uitat pe geam, luptându-mă cu sentimente de îndoială, vinovăție și lipsă de loialitate, întrebându-mă dacă exista cineva în care să cred cu adevărat – oricine față de care să rămân acum cu adevărat loial.

Ca o ironie a sorții, persoana în care aveam cea mai mare încredere era Holden.

Îl întâlnisem pe când eram în Țările de Jos. Braddock se ținuse de cuvânt și-mi îngăduise să stau de vorbă cu soldații săi, întrebându-i dacă știau ceva despre „Tom Smith”, care-și găsisese sfârșitul pe eșafod, dar nu fusesem surprins când investigațiile mi se dovediseră zadarnice. Niciunul dintre cei pe care i-am întrebat n-a vrut măcar să admită că l-ar fi cunoscut pe Smith, dacă într-adevăr acela îi era numele – până ce, într-o noapte, am auzit un foșnet la ușa cortului meu. M-am ridicat în capul oaselor în pat, la timp pentru a vedea apărând o siluetă.

Era tânăr, încă nu împlinise treizeci de ani, cu păr roșcovan tuns scurt și un zâmbet ștrengăresc ce-i flutura pe chip. Am aflat că era soldatul Jim Holden, un londonez de treabă care dorea să se facă dreptate. Fratele lui se numărase printre cei spânzurați în aceeași zi în care eu însumi mă apropiasem atât de mult de moarte. Fusese executat pentru vina de a fi furat niște tocană; doar atât făcuse furase un blid cu tocană, fiindcă era flămând; un delict care ar fi trebuit, în cazul cel mai rău, să fie pedepsit cu biciuirea, dar el fusese spânzurat. Se părea că marea lui

greșeală fusese că furase blidul acela de la unul dintre oamenii lui Braddock, unul dintre membrii gărzii sale private de mercenari.

Holden îmi spusese atunci că cei o mie cinci sute de oameni din Coldstream Guards erau în majoritate soldați din armata britanică, așa cum era chiar el, dar printre ei exista un grup mai mic de inși pe care-i selectase personal Braddock: mercenarii. Dintre aceia făceau parte Slater și ajutorul lui, dar și... mai îngrijorător, cei doi care fuseseră în Pădurea Neagră.

Niciunul dintre bărbații aceia nu purta inelul Ordinului. Ei erau niște brute, simpli mardeiași. M-am întrebat de ce care Braddock alesese asemenea indivizi pentru cercul lui cel mai apropiat, și nu cavaleri templieri? Cu cât am petrecut mai mult timp alături de el, cu atât eram mai sigur că știam răspunsul: el se îndepărta de Ordin.

Acum l-am privit din nou pe Holden. În noaptea aceea, eu protestasem, însă el era un om care întrezărise corupția din sânul organizației lui Braddock. Holden dorea să se facă dreptate pentru fratele său și, drept urmare, niciun fel de proteste din partea mea nu aveau să conteze câtuși de puțin. Urma să mă ajute, indiferent dacă-mi plăcea sau nu.

Fusesem de acord, dar cu condiția ca ajutorul lui să rămână secret. Deoarece nutream speranța de a-i păcăli pe cei care păreau să fie mereu cu un pas înaintea mea, trebuia să procedez astfel încât să pară că renunțasem la ideea de a-i găsi pe ucigașii tatei, astfel încât ei să nu mai poată fi cu un pas în față.

Și astfel, atunci când am plecat din Țările de Jos, Holden mi-a devenit valet și vizitiu, și exact asta a și fost, din toate punctele de vedere, în ochii lumii înconjurătoare. Nimeni nu știa că, de fapt, el desfășura investigații în numele meu. Nici chiar Reginald n-o știa.

Sau poate *tocmai* Reginald n-o știa.

Holden mi-a citit vinovăția de pe chip.

— Domnule, tu nu-i spui minciuni domnului Birch. Doar procedezi exact așa cum procedează și el – adică nu-i destăinui toate informațiile până nu ești mulțumit că este „curat” – și eu sunt sigur că va fi, domnule, pentru că ți-este prietenul cel mai vechi.

— Aș vrea să-ți pot împărtăși optimismul în privința asta, Holden, cu adevărat aș vrea. Haide, însă, trebuie să-i dăm drumul. Misiunea mea mă așteaptă.

— Desigur, domnule. Pot întreba încotro te vor purta pașii acum?

— Corsica, i-am răspuns, plec în Corsica.

— Am auzit că acolo e-n plină desfășurare o revoluție...

— Da, Holden. Un loc bântuit de conflicte este un loc perfect pentru a te ascunde.

— Și ce vei face acolo, domnule?

— Mă tem că nu-ți pot spune. Ajunge să știi că nu are nicio legătură cu găsirea ucigașilor tatei și, ca atare, este doar de interes minor pentru mine. Este o sarcină, o misiune, nimic mai mult. Sper că pe durata absenței mele tu-ți vei continua propriile investigații?

— Bineînțeles, domnule.

— Excelent. Și ai grijă să rămână secrete.

— Nu te-ngrijora în privința asta, domnule. Din câte știu toți, Maestrul Kenway și-a abandonat demult încercarea de a-i găsi pe făptași. Indiferent cine ar fi ei, domnule, până la urmă vor coborî garda.

25 iunie 1753

I

În Corsica era fierbinte peste zi, dar temperatura scădea noaptea. Nu foarte mult – nu ajungea nici pe departe la îngheț –, totuși îndeajuns pentru ca să fie chiar incomod să stai întins pe coasta presărată de pietre a unui deal, fără pătură dedesubt.

Și chiar dacă ar fi fost mai rece, existau chestiuni mult mai presante care să mă preocupe, așa cum era grupul de soldați genovezi ce suiau dealul și despre care mi-ar fi plăcut să fi spus că înaintau pe furiș.

Mi-ar fi plăcut să fi spus-o, dar nu era așa.

Pe platoul din vârful dealului se afla ferma. O supravegheam de două zile, cu luneta ațintită asupra ușilor și ferestrelor clădirii mari, înconjurată de hambare mici și acareturi, fiind atent la toate sosirile și plecările: rebeli soseau cu provizii, dar și plecau cu ele. În prima zi, un grup mic – număraseram opt oameni – plecase din complex pentru a-și ataca stăpânii genovezi, ceea ce am înțeles când s-au întors. Când au revenit, erau doar șase și toți arătau vlăguiți și însângerați, dar purtând o aură triumfătoare.

La scurtă vreme după aceea au sosit femei cu alimente și petrecerea a durat mult în noapte. În dimineața aceasta sosiseră și mai mulți rebeli, cu muschete înfășurate în pături. Erau bine echipați și se părea că beneficiau de sprijin; nu era de mirare că genovezii doreau să nimicească punctul acesta de rezistență de pe hartă.

Eu petrecusem cele două zile deplasându-mă în jurul dealului, pentru a evita să fiu reperat. Terenul era pietros și mă țineam la distanță sigură de clădiri. Cu toate acestea, în dimineața celei de-a doua zile mi-am dat seama că aveam companie. Pe deal se mai afla un bărbat, un alt observator. Spre deosebire de mine, el rămăsese în aceeași poziție, o groapă în solul dintre niște stânci, camuflată de tufișuri și de arbuștii scheletici care supraviețuiseră ca prin minune pe coasta dealului scorojită de soare.

II

Numele țintei mele era Lucio, iar rebelii îl ascundeau. Nu știam dacă și ei erau membri ai Asasinilor, însă asta nu conta oricum; pe el îl urmăream – un flăcău de douăzeci și unu de ani, care era cheia rezolvării unei enigme ce-l chinuia de șase ani pe sârmanul Reginald. Un tânăr neatrăgător, cu plete până la umeri, care, din câte îmi puteam da seama din observarea fermei, dădea o mână de ajutor la cărarea găleților cu apă și la hrănirea animalelor, iar ieri frânăsese gâtul unei găini.

Așadar, băiatul se găsea aici: asta stabilisem fără doar și poate. Deocamdată era bine. Însă existau probleme. În primul rând, Lucio avea o gardă de corp. În preajma lui se afla mereu un bărbat cu straiete și gluga unui Asasin, ai cărui ochi scrutau adesea împrejurimile fermei, pe când Lucio aducea apă sau arunca grăunțe păsărilor. La brâu purta o sabie și-și flexa frecvent degetele mâinii drepte. M-am întrebat dacă purta oare faimosul pumnal secret al Asasinilor. Mai mult ca sigur. Trebuia să am grijă în privința lui, asta era limpede, ca să nu mai amintesc de rebelii ce-și aveau sediul în fermă și păreau că mișună peste tot prin curtea ei.

Un alt aspect de care trebuia să țin seama era faptul că ne pregăteau în mod clar să plece în curând. Poate că utilizaseră ferma ca pe o bază temporară pentru atac sau poate știau că genovezii vor căuta în curând răzbunare și vor veni în căutarea lor. În tot cazul aduseseră provizii în hambare și lăra doar și poate încărcau căruțe cu ele. Bănuiala mea era că aveau să plece în ziua următoare.

Ca atare, răspunsul părea să fie o incursiune nocturnă. Și trebuia să fie în noaptea asta. În cursul dimineții izbutisem să aflu locul unde dormea Lucio: împărțea cu Asasinul și cu alți șase rebeli o gospodărie anexă de mărime mijlocie. Aveau o parolă pe care o foloseau la intrarea în casuță și le-am citit-o pe buze, folosindu-mi luneta: *Lucrăm în întineric pentru a sluji lumina.*

Prin urmare, era o operațiune ce necesita o planificare anterioară, dar abia mă pregătisem să mă retrag de pe coasta dealului pentru a reflecta asupra viitoarelor acțiuni, când l-am văzut pe celălalt bărbat.

Iar planurile mele s-au schimbat. Apropiindu-mă pe furiș, am izbutit să-l identific ca fiind un soldat genovez. Dacă aveam dreptate, asta însemna că el era iscoada celor ce intenționau să atace ferma, dar când aveau să-i apară camarazii?

M-am gândit că nu aveau să mai întârzie prea mult, fiindcă voiau să se răzbune pentru raidul corsicanilor din ziua anterioară și în plus doreau să se vadă că reacționează prompt față de rebeli. În noaptea asta, așadar.

De aceea m-am îndepărtat de iscoadă. Am lăsat-o să-și continue supravegherea, dar nu m-am mai retras, ci am rămas pe coasta dealului, punând la punct un plan diferit. Noul meu plan îi implica pe soldații genovezi.

Iscoada era pricepută. A stat ascunsă, iar după lăsarea întinericului a plecat pe furiș, coborând dealul în tăcere. M-am întrebat unde putea fi restul trupei.

Nu prea departe; după vreo oră am observat mișcări la poalele dealului, ba chiar la un moment dat am auzit pe

cineva înjurând înăbușit în italiană. În momentul acela mă aflam pe la jumătatea pantei, așa că, înțelegând că genovezii vor începe în curând să urce, m-am apropiat de platou și de gardul unui țarc pentru animale. La cincizeci de metri depărtare puteam zări una dintre santinelele corsicane. În noaptea trecută în jurul fermei fuseseră cinci asemenea santinele. În noaptea aceasta aveau fără doar și poate să le sporească numărul.

Am scos luneta și am privit santinela, care se contura pe luna din spatele său și privea cu atenție în jos pe deal. Pe mine nu mă putea vedea; nu eram decât altă formă imprecisă dintr-un peisaj de forme imprecise. Nu era de mirare că deciseseră să plece atât de iute după incursiunea pe care o făcuseră. Ferma nu era ascunzătoarea cea mai sigură pe care o văzusem vreodată. Ba chiar ar fi fost victime sigure, dacă soldații genovezi ce se apropiau n-ar fi fost atât de neîndemânatici. Dibăcia iscoadei lor pe ei nu-i caracteriza nici pe departe. Pentru bărbații aceștia strecuratul în tăcere era o idee nefamiliară, ba chiar străină, și începeam să aud tot mai multe zgomote dinspre poalele dealului. În mod aproape sigur, rebelii aveau să le audă și ei. Iar dacă le auzeau, atunci urmau să aibă o mulțime de oportunități să poată evada. Iar dacă evadau, aveau să-l ia pe Lucio cu ei.

De aceea am decis să le ofer genovezilor o mână de ajutor. Fiecare santinelă răspundea de un sector circular din curtea fermei, astfel încât cea mai apropiată de mine patrula înainte și înapoi pe o distanță de douăzeci și cinci de metri. Era pricepută în ceea ce făcea; avea grijă să nu scape niciodată din vedere ansamblul, atunci când cerceta cu privirea o parte din zona de care se ocupa. În același timp însă se mișca întruna, iar atunci dispuneam de câteva secunde prețioase în care să mă apropii.

Așa că m-am apropiat. Metru cu metru. Până am ajuns suficient de aproape ca să pot vedea detalii cu ochiul liber: barba stufoasă și sură, pălăria al cărei bor lat îi acoperea

ochii ca umbre negre și muscheta ținută pe umăr. Și cu toate că *deocamdată* nu-i puteam nici vedea, nici auzi pe soldații genovezi, eram perfect conștient de prezența lor, iar în curând avea să-i audă și santinela.

Puteam doar să presupun că aceeași scenă se derula pe cealaltă parte a dealului, ceea ce însemna că trebuia să acționez rapid. Mi-am scos sabia scurtă și m-am pregătit. Îmi părea rău de corsican și mi-am cerut scuze în gând. El nu-mi făcuse nimic, ci fusese o santinelă bună și sânguincioasă, care nu merita să moară.

După care, acolo pe panta pietroasă a dealului, m-am oprit. Pentru întâia oară în viața mea m-am îndoit de capacitatea de a mai continua. M-am gândit la familia din port care fusese măcelărită de Braddock și de oamenii lui. Șapte morți lipsite de sens. Și brusc m-a fulgerat convingerea că nu mai eram pregătit să cresc numărul morților. N-o puteam trece prin sabie pe santinelă, care nu-mi era un dușman. N-o puteam face.

Șovăiala a fost cât pe ce să mă coste scump, întrucât chiar în momentul acela stângăcia soldaților genovezi și-a făcut simțită prezența în cele din urmă și s-au auzit zgomote de bolovani rostogolindu-se și o înjurătură în josul dealului, care a răsunat clar în liniștea nopții, ajungând mai întâi la mine, și apoi la santinelă.

Bărbatul a întors imediat capul și a dus mâna la muschetă, încordând gâtul și mijind ochii ca să vadă mai bine coasta. M-a zărit pe mine. Pentru o clipă ne-am ținut cu privirile. Momentul meu de șovăială a luat sfârșit și am tășnit, parcurgând distanța dintre noi printr-un singur salt.

Am sărit cu mâna dreaptă întinsă înainte, goală, însă cu degetele încovoiate ca o gheară, ținând sabia în mâna stângă. L-am prins pe corsican cu mâna dreaptă de ceafă și mi-am înfipt sabia în gâtul lui. Fusese pe punctul de a-și avertiza tovarășii, dar strigătul i s-a preschimbat într-un gâlgâit, când sângele i s-a revărsat peste mâna mea și apoi

pe piept. Continuând să-l țin zdravăn cu mâna stângă, l-am lăsat încetișor, fără zgomot, pe pământul uscat din curtea fermei.

M-am ghemuit. La șaizeci de metri mai departe se afla a doua santinelă. În întuneric o distingeam doar ca pe o siluetă vagă, dar mi-am dat seama că era pe punctul să se întoarcă, iar atunci probabil că avea să mă observe. Am pornit în goană – atât de rapid, încât, pentru un moment, am putut auzi vâjâind aerul nopții și am ajuns lângă el exact când se răsucea. Din nou, l-am prins cu mâna dreaptă de ceafă și am împlântat sabia. Din nou, a murit înainte să atingă pământul.

De pe deal am auzit alte zgomote scoase de soldații genovezi, care nu aveau habar că eu împiedicasem să le fie descoperită înaintarea. Desigur însă camarazii lor de pe cealaltă parte a dealului fuseseră la fel de inepti și, lipsiți de un inger păzitor Kenway, fuseseră auziți de santinelele de acolo. Strigăte s-au făcut auzite imediat și în doar câteva clipe lumini s-au aprins în clădirea fermei, iar rebelii au năvălit afară cu torțe aprinse, încălțându-și ghetele, îmbrăcând jachete și distribuind din mână în mână săbii și muschete. M-am ghemuit și am continuat să privesc: am văzut cum ușile unui hambar au fost larg deschise și doi corsicani au început să tragă afară o căruță deja plină ochi, în vreme ce altul s-a îndreptat grăbit spre ei, purtând un cal de dârlogi.

Se terminase cu încercarea de furișare, iar soldații genovezi din ambele părți ale dealului au înțeles asta, așa că au renunțat la tentativa atacului-surpriză și s-au repezit cu răcnete în sus, spre fermă.

Eu dispuneam de un avantaj – mă aflam deja în curtea fermei și, de asemenea, nu purtam uniforma soldaților, așa că mă puteam mișca fără să stârnesc bănuieli printre rebelii ce alergau de colo colo în haos și confuzie.

M-am dus către anexa în care dormea Lucio și aproape că m-am ciocnit de el când a dat buzna afară. Părul îi era

despletit, dar era complet îmbrăcat și răcnea către cineva, îndemnându-l să se ducă la hambar. În apropiere l-am văzut pe Asasin, care alerga, strângându-și cămașa peste piept și în același timp scoțându-și sabia cu cealaltă mână. Doi soldați genovezi au apărut de după colțul gospodăriei și Asasinul a intrat imediat în luptă cu ei, strigând peste umăr:

— Lucio, fugi la hambar!

Excelent! Exact ce dorisem: ca atenția Asasinului să fie distrasă.

În clipa următoare am văzut alt soldat apărând în goană pe platou, îngenunchind, ridicând muscheta și ochind. Lucio, care ținea torța, era ținta sa, însă soldatul n-a mai apucat să tragă, întrucât am ajuns lângă el înainte să mă fi zărit. A scos un singur strigăt, înăbușit, când mi-am înfipt sabia până la mâner în ceafa lui.

— Lucio! am răcnit și în același timp am apăsas degetul mortului pe trăgaci, iar muscheta s-a descărcat... dar nepri-mejdios, în văzduh.

Tânărul s-a oprit și a dus mâna pavază la ochi ca să privească peste curte, spre locul unde eu am oferit un spectacol de luptă triumfătoare cu cadavrul inert al soldatului, pe care l-am aruncat până la urmă la pământ. Tovarășul lui Lucio nu se oprise din alergare, ceea ce era perfect. Ceva mai departe, Asasinul continua să se lupte și pentru un moment i-am admirat abilitatea, când i-a evitat pe ambii soldați dintr-o singură mișcare.

— Mulțumesc! a strigat Lucio.

— Trebuie să fugim de-aici, am răspuns, înainte ca ferma să fie cucerită.

El a clătinat din cap.

— Trebuie s-ajung la căruță! a strigat. Mulțumesc din nou, prietene.

După aceea s-a întors și și-a reluat alergarea.

La dracu'! am înjurat și am pornit tot în direcția hambarului, alergând paralel cu Lucio, dar rămânând în întuneric,

ascuns vederii lui. În dreapta am zărit un genovez, care tocmai suise dealul și intra în curte; ne aflam destul de aproape unul de celălalt pentru a-i vedea ochii holbându-se. N-a apucat să reacționeze însă, deoarece l-am înhățat de braț, am fandat și mi-am înfipt sabia în subsuoara lui, imediat deasupra pieptarului armurii, apoi l-am lăsat să se prăbușească, urlând, pe spate, spre panta dealului, nu înainte de a-i fi smuls făclia din mână. Mi-am continuat apoi drumul, înaintând în dreptul lui Lucio și asigurându-mă că se afla în afara pericolului. Am ajuns la hambar cu puțin înaintea lui. Tot din umbre, am privit înăuntru prin ușile ce rămăseseră deschise. Doi rebeli înhămau un cal la căruță, în vreme ce alți doi stăteau de pază; unul trăgea cu muscheta, iar altul își încărca propria armă. Mi-am continuat alergarea, după care m-am lipit de peretele hambarului, unde am întâlnit un soldat genovez, care se pregătea să intre pe o ușă laterală. Cu o lovitură ascendentă, l-am străpuns prin baza șirei spinării. S-a zvârcolit câteva clipe în agonie, ca tras în țepă și i-am îmbrâncit trupul pe ușa din fața mea, am azvârlit făclia aprinsă în spatele căruței și m-am retras în umbre.

— Prindeți-i! am răcnit, sperând că imitam destul de bine glasul și accentul unui genovez. Prindeți-i pe nemernicii de rebeli!

După aceea, recurgând la un accent corsican, am strigat:

— Căruța e-n flăcări!

Am ieșit apoi din umbre, prefăcându-mă că mă luptam cu cadavrul genovezului, pe care l-am lăsat să cadă ca și cum abia îl ucisese.

— Căruța e-n flăcări! am repetat, însă acum mi-am întors atenția către Lucio, care tocmai intrase în hambar. Trebuie să plecăm de-aici. Haide, Lucio!

Am văzut doi rebeli schimbând priviri derutate, fiecare întrebându-se cine eram și ce treabă aveam cu Lucio. S-au auzit apoi focuri de muschete și așchii de lemn au fost împrășcate în jurul nostru. Un rebel a căzut, lovit de un

glonț în ochi, iar eu m-am repezit în celălalt, prefăcându-mă că-l scot din bătaia focurilor inamice, dar împlântându-i din aceeași mișcare pumnalul în inimă. Când a murit, am văzut că era tovarășul lui Lucio.

— E mort, i-am spus lui Lucio, ridicându-mă.

— Nu! a strigat el, cu ochii în lacrimi.

Nu era de mirare că-l considerau potrivit doar ca să dea hrană animalelor, m-am gândit, dacă îl bufnea plânsul pentru primul camarad pe care-l vedea căzut în luptă.

De acum hambarul ardea în flăcări în jurul nostru. Văzând că nu mai puteau salva nimic, ceilalți doi rebeli au ieșit și au pornit în goană peste curte, spre panta dealului, dispărând în beznă. Și alți rebeli fugeau, iar prin curte soldații genovezi începuseră să incendieze și alte clădiri.

— Trebuie să-l aștept pe Miko, a zis Lucio.

Am presupus că acela era Asasinul care-i era gardă de corp și am spus:

— El este prins în altă parte. Mi-a cerut mie, ca tovarăș de Frăție, să mă-ngrijesc de tine.

— Ești sigur?

— Un bun Asasin pune totul sub semnul întrebării, am încuviințat din cap. Miko te-a învățat bine, dar acum nu-i momentul pentru lecții despre principiile Crezului nostru. Trebuie să plecăm.

A clătinat din cap.

— Spune-mi parola, a cerut pe un ton ferm.

— „Lucrăm în întuneric pentru a sluji lumina.”

S-a părut că în cele din urmă câștigasem suficientă încredere pentru a-l convinge pe Lucio să vină cu mine și am început să coborâm împreună dealul: eu, bucuros și mulțumindu-i Domnului că reușisem în cele din urmă să pun mâna pe el; Lucio, nu la fel de sigur. Brusc, s-a oprit.

— Nu, a rostit și a clătinat din cap. N-o pot face, nu-l pot abandona pe Miko.

„Grozav”, mi-am spus.

— El a spus să plecăm, am vorbit repede, și să-l așteptăm pe fundul râpei, unde ne sunt caii.

În urma noastră, incendiile se întindeau în fermă și puteam auzi zgomote de încăierări. Soldații genovezi îi lichidau pe ultimii rebeli. Nu departe s-au auzit zgomote de pietre ciocnindu-se și am văzut alte siluete în beznă: doi rebeli care fugeau. Și Lucio i-a văzut și a dat să-i strige, însă eu i-am acoperit gura cu palma.

— Nu! am șuierat. Soldații vor fi pe urmele lor.

Ochii tânărului erau larg deschiși.

— Sunt camarazii mei. Sunt prietenii mei. Trebuie să fiu alături de ei. Trebuie să vedem dacă Miko e bine.

De pe vârful dealului s-au auzit strigăte de implorare, urmate de țipete de durere și ochii lui Lucio au țâșnit de colo colo, ca și cum ar fi fost sfâșiat între dorința de a se întoarce pentru a-și ajuta prietenii de sus și cea de a se alătura celor care fugeau, îndepărtându-se de fermă. Mi-am dat seama în tot cazul că decisesese că nu dorea să fie alături de mine.

— Străine..., a rostit.

„Aa, acum sunt «străin», nu?” am gândit.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine și sper că ne vom putea întâlni în circumstanțe mai fericite – și poate că atunci îmi voi putea exprima recunoștința pe deplin –, dar acum trebuie să fiu alături de tovarășii mei.

S-a ridicat să plece. I-am pus o mână pe umăr, readucându-l la nivelul meu, dar s-a tras îndărăt, încheștând maxilarele.

— Ascultă-mă, Lucio, i-am spus, am fost trimis de mama ta să te duc la ea.

La auzul acelor cuvinte, s-a tras brusc înapoi.

— Ah, nu, a zis el. Nu, nu, nu.

Era o reacție cu totul neașteptată.

A trebuit să înaintez iute pe solul pietros pentru a-l prinde din urmă, însă el a început să mă împingă, pentru a se descotorosi de mine.

— Nu, nu, a spus. Nu știu cine ești – lasă-mă-n pace!

— Pentru Dumnezeu! am exclamat și, recunoscând în sinea mea că fusesem învins, i-am aplicat o priză de strangulare.

I-am ignorat zbaterile și am aplicat suficientă presiune pentru a-i reduce fluxul de sânge prin artera carotidă; nu atât de mult, încât să pățească ceva permanent, totuși îndeajuns ca să-și piardă cunoștința.

Și când l-am pus pe umăr – era destul de micuț – și am coborât dealul, grijuliu să evit ultimele grupuri de rebeli ce fugeau de atacul genovezilor, m-am întrebat de ce oare nu făcusem asta de la bun început?

III

M-am oprit la marginea râpei și l-am dat jos pe Lucio de pe umăr, apoi mi-am luat frânghia, am ancorat-o și am coborât-o în întunericul de dedesubt. După aceea am scos cingătoarea tânărului, i-am legat mâinile cu ea, i-am trecut celălalt capăt pe sub coapse și l-am legat, astfel încât trupul lui inert îmi era fixat acum pe spinare. Apoi am început să mă deplasez în jos încetișor.

Pe la jumătatea coborâșului, greutatea a devenit insuportabilă, dar era o posibilitate pentru care mă pregătisem și am izbutit să continui până am ajuns la o deschidere în peretele stâncii, care ducea la o peșteră întunecoasă. M-am împleticit înăuntru și l-am lăsat pe Lucio din spate, simțindu-mi mușchii cum se relaxează recunoscători.

Din peștera aflată în fața mea s-a auzit un zgomot. Mai întâi o mișcare, ca și cum cineva și-ar fi mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, apoi un clic.

Sunetul pe care pumnalul secret al unui Asasin îl face în momentul acționării.

— Știam că vei veni aici, s-a auzit un glas... care aparținea lui Miko, Asasinul. Știam că vei veni aici, pentru că la fel aș fi procedat și eu.

Apoi a atacat, năpustindu-se dinăuntrul peșterii, folosindu-se de șocul surprizei. Mi-am scos fulgerător sabia scurtă și în clipa următoare ne-am ciocnit, arma lui spintecând spre mine ca o gheară și lovindu-mi sabia cu atâta putere, încât mi-a zburat-o din mână, pentru ca după aceea să cadă peste marginea pragului de la intrarea în peșteră și să dispară în adâncul râpei.

Sabia mea. Sabia tatei.

Nu aveam însă timp s-o jelesc, deoarece Asasinul își relua atacul și era bun, era foarte bun. Neînarmat, într-un spațiu mic, nu aveam nicio șansă. Tot ce aveam, de fapt, era...

Norocul.

Și norocul a făcut ca, atunci când m-am lipit de peretele peșterii, Asasinul să calculeze greșit, suficient cât să se dezechilibreze foarte ușor. În orice alte circumstanțe, împotriva oricărui alt oponent, s-ar fi redresat imediat și m-ar fi ucis... dar acum nu erau alte circumstanțe, iar eu nu eram orice alt oponent, și l-am făcut să plătească pentru mărunta lui eroare. Am înaintat iute, l-am prins de braț, l-am răsu-cit și l-am împins pe lângă mine, astfel încât s-a împleticit spre abisul întunecat. Miko însă m-a tras după el și m-a târât până în pragul peșterii, așa că am urlat de durere, străduindu-mă să mă opresc pentru a nu ajunge în spațiu deschis. Complet întins pe burtă, am privit în jos și l-am văzut, cu un braț încheștat de al meu și cu celălalt străduindu-se să ajungă la frânghie. I-am simțit teaca-suport a pumnalului secret, mi-am întins cealaltă mână și am început să bâjbâi, străduindu-mă să-i desfac legăturile. Și-a dat seama prea târziu ce intenționeam și a abandonat încercarea de prindere a frânghiei, concentrându-și toate eforturile pentru a mă opri să-i desfac teaca. Pentru câteva clipe, mâinile noastre s-au lovit una pe cealaltă, căutând să pună

stăpânire pe armă, care, după ce i-am descheiat prima cataramă, i-a alunecat brusc în sus pe încheietură, clătinându-l într-o parte, într-o poziție și mai precară. Și-a rotit brațul celălalt cu disperare, însă era exact ce aveam nevoie și, cu un răcnet de efort, am descheiat a doua cataramă, am deschis astfel suportul și, în același timp, am mușcat mâna ce-mi strângea sălbatic încheietura. Combinația de durere și pierderea tracțiunii a fost îndeajuns pentru a scăpa în cele din urmă de Asasin.

L-am văzut înghițit de întuneric și m-am rugat cerului să nu cadă peste calul meu. N-am auzit însă nimic. Niciun bufnet îndepărtat pe fundul râpei – nimic. Am văzut însă cum frânghia mea vibrează și se întinde, și am întins gâtul, mișcând ochii ca să scrutez în beznă. Am fost răsplătit cu imaginea lui Miko, ceva mai jos, viu și suind pe funie spre mine.

Am luat pumnalul lui și l-am apropiat de frânghie.

— Dacă mai sui, căderea te va ucide când voi tăia funia! am strigat.

Ajunsesse deja destul de aproape ca să-l pot privi în ochi și să-i zăresc șovăiala când s-a uitat la mine.

— N-ar trebui să suferi o asemenea moarte, prietene, am continuat. Coboară și-ți vei putea continua lupta în altă zi.

Am început apoi să mișc tăișul pumnalului peste frânghie, aidoma unui fierăstrău, iar el s-a oprit și a privit în jos, în beznă; fundul râpei era imposibil de deslușit.

— Ai pumnalul meu, a rostit Miko.

— Prada aparține învingătorului, am strâns eu din umeri.

— Poate că ne vom reîntâlni și-l voi putea recupera.

— Cred că numai unul dintre noi va supraviețui altei întâlniri.

Asasinul a încuviințat din cap.

— Poate, a zis el după care a dispărut în noapte.

Era neplăcut că trebuia să urc înapoi și că fusesem silit să renunț la cal. Preferam totuși asta decât să-l înfrunt din nou pe Asasin.

Așa că deocamdată ne odihnim. Mai exact, eu mă odihnesc; sărmanul Lucio încă nu și-a recăpătat cunoștința. Mai târziu îl voi preda unor asociați ai lui Reginald, care-l vor transporta cu o căruță cu coviltir, vor traversa Mediterana până în sudul Franței și-l vor duce la castel, unde își va regăsi mama, descifratoarea.

Între timp eu voi închiria o ambarcațiune spre Italia, având grijă să fiu văzut când o voi face și pomenind o dată sau de două ori de „tânărul meu tovarăș”. Dacă, și când, Asasinii vor veni după Lucio, într-acolo își vor concentra ei eforturile.

Reginald a spus că după aceea nu va mai fi nevoie de mine. Mă voi face nevăzut în Italia, fără urme, fără nicio pistă care să ducă la mine.

12 august 1753

I

Mi-am început ziua în Franța, după ce am revenit din Italia. N-a fost tocmai simplu; știu că-i ușor de scris, totuși „revenirea” din Italia în Franța n-a fost floare la ureche. Motivul pentru care plecasem în Italia fusese de a-i pune pe o pistă falsă pe Asasinii ce aveau să-l caute pe Lucio. De aceea întorcându-mă în Franța, în locul unde-i țineam pe Lucio și pe mama lui, puteam pune în primejdie nu doar misiunea mea recent îndeplinită, ci și toată activitatea lui Reginald din ultimii ani. Era riscant. Ba chiar era atât de riscant, încât, dacă stăteam să mă gândesc pe îndelete, mi se oprea pur și simplu respirația. De aceea, m-am întrebat: „Eram oare idiot? Ce fel de prost și-ar fi asumat un asemenea risc?”

Iar răspunsul era: Un prost cu inima sfâșiată de îndoieli.

II

La o sută de metri de poartă, am întâlnit un paznic singuratic, îmbrăcat în straie de țăran, dar cu muschetă în spate, părând somnoros, însă în realitate cu ochii-n patru. La apropierea mea, privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă și a mișcat foarte scurt din cap pentru a mă anunța că puteam

trece. Știam prea bine că o altă santinelă era de cealaltă parte a castelului. Am ieșit din pădure și am mers pe lângă zidul exterior înalt, până am ajuns la poarta uriașă și arcuită din lemn ce avea decupată în ea o ușă obișnuită. Acolo stătea de pază un bărbat pe care l-am recunoscut din anii pe care-i petrecusem în castel.

— Ca să vezi, a comentat el, dacă nu-i chiar Maestrul Haytham, dar care s-a făcut mare.

A zâmbit larg și mi-a prins căpăstrul calului, când am descălecat, apoi a deschis ușa, iar eu am intrat, clipind des înaintea luminii puternice a soarelui, după întunecimea din pădure.

În fața mea se întindea peluza castelului și, pe când o străbăteam, am simțit cum măruntaiele îmi erau răscolite de o senzație ciudată, despre care am știut că era nostalgia după vremea pe care o petrecusem în castel în tinerețe, când Reginald...

...continuase lecțiile tatei? Așa afirmase el. Dar, desigur, acum știam că mă indusese în eroare. Da, poate că-mi predase artele luptei și furișării, însă Reginald mă crescuse după principiile Ordinului Templierilor și mă învățase că *singura* cale era calea templierilor; și că aceia care credeau altfel erau, în cel mai bun caz, nechibzuiți, sau, în cel mai rău, ticăloși.

De atunci însă eu aflasem că tata fusese unul dintre cei nechibzuiți și ticăloși, și cine putea ști ce m-ar fi învățat *el* pe măsură ce creșteam? Cine putea ști?

larba era netunsă și neîngrijită, în ciuda prezenței a doi grădinari, care purtau amândoi săbii scurte la brâu, și mâinile lor s-au îndreptat spre mânerele armelor când am mers către ușa din față a castelului. M-am apropiat de unul dintre ei, care, văzând cine eram, a încuviințat din cap.

— Mă simt onorat să te-ntâlnesc în cele din urmă, Maestre Kenway, a rostit el. Înțeleg că misiunea ți-a fost încununată de succes.

— Așa a fost, da, mulțumesc, i-am răspuns paznicului... sau grădinarului, orice ar fi fost el.

Pentru el, eram un cavaler templier și încă unul dintre cei mai onorați din Ordin. Puteam oare cu adevărat să-l urăsc pe Reginald când călăuzirea sa îmi adusese asemenea recunoaștere? Și, la urma urmelor, mă îndoisem vreodată de învățăturile lui? Răspunsul era „nu”. Fusesem *silit* să le urmez? „Nu”, din nou. Avusesem permanent opțiunea de a-mi alege propria cale, dar rămăsesem în Ordin, deoarece credeam în codul său.

Cu toate acestea, Reginald mă mințise.

De fapt, nu mă mințise. Cum spusese Holden? „Nu des-tăinuise toate informațiile.”

De ce?

Și, mai ales, de ce reacționase Lucio în felul acela, când îi spusese că urma să-și vadă mama?

La auzul numelui meu, al doilea grădinar m-a privit mai cu atenție, după care s-a înclinat respectuos, când am trecut și am încuviințat din cap spre el. M-am simțit brusc mai înalt și, aproape umflându-mi pieptul, m-am apropiat de ușa din față pe care o cunoșteam atât de bine. Înainte de a ciocăni, m-am întors și m-am mai uitat o dată spre peluza de pe care mă priveau cei doi paznici. Mă înstruisem pe iarba aceea, îmi petrecusem nenumărate ore pe ea, șlefuiindu-mi abilitățile de spadasin.

Apoi am ciocănit și ușa a fost deschisă de alt bărbat îm-brăcat asemănător, care purta, de asemenea, o sabie scurtă la brâu. În vremea când stătusem aici, castelul nu avusese niciodată atât de mult personal, dar, pe de altă parte, când stătusem eu aici, nu se aflase niciodată un oaspete așa im-portant ca descifratoarea.

Primul chip familiar pe care l-am văzut a fost al lui John Harrison, care s-a uitat de două ori la mine, după care a tresărit surprins.

— Haytham, a rostit el, ce naiba cauți aici?

— Salut, John, am spus sec. Reginald este în castel?

— Păi, da, însă el *trebuie* să fie în castel. Ce cauți *tu* aici?

— Am venit să mă interesez de Lucio.

— Poftim? Harrison s-a înroșit pe dată la față. Ai venit să te „interesezi de Lucio”? De acum avea greutate în a-și găsi cuvintele. De ce? Ce Dumnezeu crezi că faci?

— John, am zis pe un ton liniștit, te rog, calmează-te. N-am fost urmărit din Italia. Nimeni nu știe că sunt aici.

— Pe toți dracii, sper să fie așa!

— Unde-i Reginald?

— Sub scară, cu prizonierii.

— „Prizonierii”?

— Monica și Lucio.

— Am înțeles. Nu știusem că sunt considerați prizonieri.

În clipa aceea o ușă s-a deschis sub scară și a apărut Reginald. Cunoșteam bine ușa aceea – ducea în beciul care, pe timpul cât stătusem eu aici, era un loc umed, cu tavan scund, cu un perete acoperit de rafturi din lemn pentru sticlele de vin, dispărute în mare parte, iar ceilalți pereți înnegriți de mucegai.

— Salut, Haytham, a rostit el printre dinți. Nu erai așteptat.

Nu departe se afla o santinelă, căreia acum i s-a alăturat alta. M-am uitat de la ele, la Reginald și John, care păreau o pereche de funcționari îngrijorați. Niciunul dintre ei nu era înarmat, dar, chiar dacă ar fi fost, probabil că i-aș fi putut doborî pe toți patru. Dacă s-ar fi ajuns la așa ceva...

— Așa este, am încuviințat. John tocmai îmi spunea cât de surprins este de vizita mea.

— Păi... cam așa e. Ai acționat nesăbuit, Haytham...

— Poate, însă am vrut să văd care-i soarta lui Lucio. Acum mi s-a spus că este prizonier, așa că poate am căpătat răspunsul.

Reginald a chicotit.

— La ce te-ai așteptat?

— La ceea ce mi s-a spus inițial. Că misiunea era de a-i reuni pe mamă și fiu, că descifratoarea fusese de acord să

lucreze la jurnalul lui Vedomir, dacă noi îl puteam recupera pe fiul ei de la rebeli.

— Nu ți-am spus nicio minciună, Haytham. Este adevărat: după sosirea lui Lucio, Monica a început să lucreze la descifrarea jurnalului.

— Dar nu așa cum îmi imaginasem eu.

— Dacă zăhărelul nu dă roade, mai recurgem și la bici, a replicat Reginald cu ochi reci. Îmi pare rău dacă ți-ai închipuit că era vorba de mai mult zăhărel decât bici.

— Vreau s-o văd, am spus și el a încuviințat scurt din cap.

S-a întors și a luat-o înainte pe ușa care ducea la o scară cu trepte din piatră. Lumina dansa pe pereți.

— În privința jurnalului, a spus Reginald pe când coboram, am făcut progrese importante. Deocamdată am reușit să stabilem că există o amuletă. Cumva se potrivește cu tainița. Dacă am putea obține amuleta...

La piciorul scării, mangaluri din fier fixate pe drugii luminau drumul spre o ușă în fața căreia se afla un gardian. S-a tras într-o parte și ne-a deschis ușa, ca să trecem. Înăuntru, beciul era așa acum mi-l reaminteam, iluminat de făclii ce pâlpâiau. La un capăt era o masă. Era fixată de podea, iar Lucio era prins cu cătușe de ea; alături se afla mama lui, care oferea o imagine stranie. Stătea pe un jilț ce părea că fusese adus în beci special în acest scop. Purta fustă lungă, peste care avea o haină încheiată cu nasturi până sus și ar fi arătat ca o femeie bisericoasă, dacă nu i-ai fi zărit legăturile din fier ruginit din jurul încheieturilor și brațelor jilțului, și mai cu seamă masca din fier ce-i acoperea fața ca un căpăstru.

Lucio s-a întors în scaunul lui, m-a zărit și ochii i-au fulgerat de ură, după care a revenit la treaba lui.

Eu mă oprisem în mijlocul podelei, la jumătatea drumului între ușă și descifratori.

— Ce-nseamnă asta? am spus, arătând spre mama lui Lucio, care m-a privit cu ură dinapoia căpăstrului metalic.

— Masca e doar temporară. În dimineața asta, Monica a fost cam gălăgioasă în condamnarea tacticii noastre. De aceea i-am mutat aici pentru restul zilei. Reginald a ridicat glasul și s-a adresat celor doi: Sunt sigur că, după ce vă veți reconsidera manierele, mâine vă puteți întoarce în camerele voastre.

— Nu mi se pare-n regulă.

— Haytham, m-a asigurat el iritat, camerele lor sunt mult mai plăcute.

— N-ar trebui totuși să fie tratați așa.

— Și nici bietul copil din Pădurea Neagră n-ar fi trebuit să fie speriat de moarte, așa cum ai făcut tu când i-ai pus sabia la gât! s-a răstit Reginald.

Am tresărit, am deschis gura, dar nu mi-am găsit cuvintele.

— Atunci a fost... Atunci a fost...

— Altceva? Fiindcă era vorba despre încercarea de a-i găsi pe ucigașii tatălui tău? Haytham... Reginald m-a prins de cot și m-a condus afară din beci, pe coridor, după care am suit scara. Lucrul acesta este mai important decât acela. Poate că tu n-o crezi, dar așa este. Implică întregul viitor al Ordinului.

Nu mai eram sigur în privința respectivă. Nu mai eram sigur ce era mai important, dar n-am spus nimic.

— Și ce se va întâmpla după ce vor termina de descifrat jurnalul? am spus când am revenit în holul de la intrare.

M-a privit în ochi.

— Ah, nu, am rostit înțelegând. Niciunul nu trebuie să pățească vreun rău.

— Haytham, nu-mi place când te porți de parcă mi-ai da ordine...

— Atunci nu-l considera un ordin! am șuiert eu. Consideră-l o amenințare. După ce-și vor termina treaba, ține-i aici dacă nu vrei să-i eliberezi, dar dacă vor păți ceva, va trebui să-mi dai socoteală.

Reginald m-a privit îndelung și sfredelitor. Mi-am dat seama că inima îmi bubuia și am sperat să nu mă trădez

prin alte semne, mai vizibile. Oare mă mai ridicasem vreodată împotriva lui în felul acesta? Cu asemenea vehemență? Nu-mi aminteam.

— Fie, a spus el după o clipă. Nu vor păți niciun rău.

Am cinat într-o tăcere aproape absolută, iar oferta unui pat pentru a-mi petrece noaptea a fost făcută cu jumătate de gură. Voi pleca dimineață; Reginald mi-a promis că mă va ține la curent cu cele aflate din jurnal. Căldura dintre noi a dispărut însă. În mine, el vede nesupunere; în el, eu văd minciună.

18 aprilie 1754

I

La începutul acestei seri m-am aflat la Royal Opera House, alături de Reginald, care aştepta cu vădită încântare *Opera cerşetorului*¹. La ultima noastră întâlnire, eu îl ameninţasem şi nu uitasem asta, dar părea că el o făcuse. Fie că uitase, fie că iertase – una din două. În tot cazul, era ca şi cum confruntarea nu avusese loc niciodată; tabla fusese ştersă, fie de spectacolul promiţător din seara aceasta, fie de încredinţarea că amuleta se afla în apropiere.

Se afla în clădirea Operei, mai exact în jurul gâtului unui Asasin care fusese numit în jurnalul lui Vedomir şi care fusese apoi descoperit de agenţi templieri.

Un Asasin. El era următoarea mea ţintă. Prima mea misiune după ce-l recuperasem pe Lucio din Corsica şi prima în care aveam să-mi utilizez arma cea nouă: pumnalul secret. Am luat binoclul de operă şi am privit spre bărbatul aflat în partea opusă a sălii – ţinta mea –, iar ironia situaţiei m-a izbit din plin.

Ţinta mea era Miko.

L-am lăsat pe Reginald şi am mers pe coridoarele Operei, prin spatele scaunelor, pe lângă spectatori, până am ajuns la staluri. Am intrat fără zgomot în loja în care se găsea Miko şi l-am atins uşor pe umăr.

¹ *The Beggar's Opera*, operă compusă în 1728 de poetul englez John Gay (1685-1732) (n. trad.).

Eram pregătit dacă ar fi încercat orice, însă deși corpul i s-a încordat și l-am auzit inspirând șuierat printre dinți, nu a schițat nicio mișcare pentru a se apăra. Era aproape ca și cum s-ar fi așteptat, când am întins mâna și i-am rupt amuleta de pe șiretul din jurul gâtului... și oare am perceput și un sentiment de ușurare? Ca și cum ar fi fost recunoscător să scape de responsabilitate, ca și cum ar fi fost încântat să nu-i mai fie custode?

— Ar fi trebuit să fi venit la mine, a oftat el. Am fi găsit altă cale...

— Da, însă atunci ai fi știut, am replicat.

S-a auzit un clic când am activat pumnalul și l-am văzut surâzând, știind că era cel pe care i-l luasem în Corsica.

— Dacă mai contează, i-am spus, îmi pare rău.

— Și mie, a zis el și l-am ucis.

II

După câteva ore am participat la întâlnirea din casa de pe Fleet and Bride, așezat împreună cu alții în jurul unei mese, cu atenția concentrată asupra lui Reginald, dar și asupra cărții din fața noastră. Era deschisă, iar pe pagina respectivă se vedea simbolul Asasinilor.

— Domnilor, a rostit Reginald și ochii îi sclipeau de parcă ar fi fost gata să lăcrimeze, am în mâna mea o cheie. Iar dacă putem da crezare acestei cărți, atunci cheia asta va deschide ușile unei tainite construite de Cei Care Au Existat înainte.

Nu m-am putut abține.

— Aha, dragii noștri prieteni care au stăpânit, au rui-
nat și apoi au dispărut din lume, am zis eu. Știi cumva și ce
vom găsi acolo?

Dacă Reginald îmi simțise sarcasmul, nu s-a trădat în niciun fel. S-a întins către amuletă, a ridicat-o și s-a desfătat în liniștea lăsată brusc în jurul mesei când amuleta a început să-i strălucească în mână. Până și eu a trebuit să recunosc că am fost impresionat, iar Reginald m-a privit cu subînțeles.

— Am putea găsi cunoaștere, a răspuns el. Poate o armă, sau ceva încă necunoscut, a cărei realizare și scop să fie de nepătruns. Poate fi ori una, ori alta. Sau niciuna dintre ele. Înaintașii continuă să fie o enigmă. Sunt sigur totuși într-o privință — indiferent ce ne așteaptă îndărătul acelor uși, va însemna pentru noi un avantaj uriaș.

— Sau pentru adversarii noștri, am comentat eu, dacă vor ajunge cumva primii acolo.

Reginald a zâmbit. Începusem să cred, în cele din urmă?

— Nu vor ajunge. Ai avut tu grijă în privința asta.

Miko murise, regretând că nu găsise altă cale. Oare ce dorise să spună? Un acord între Asasini și Templieri? Gândurile mi s-au îndreptat spre tata.

— Presupun că știi unde se află tainița, am zis după o pauză.

— Domnule Harrison! a rostit Reginald, și John a înaintat cu o hartă pe care a desfășurat-o. Ce arată calculele tale?

John a trasat un cerc pe hartă; aplecându-mă mai mult, am văzut că includea provinciile New York și Massachusetts din America.

— Domnule Birch, a rostit el, cred că este undeva în regiunea aceasta.

— Este o suprafață destul de mare, am zis încruntându-mă.

— Îmi pare rău. Aș fi vrut să fiu ceva mai precis...

— E-n regulă, a intervenit Reginald. Ajunge pentru început. Și de aceea te-am chemat aici, Maestre Kenway. Dorim să pleci în America, să găsești tainița și să ne aduci conținutul ei.

— Sunt la dispoziția voastră, am spus și l-am blestemat în gând pentru nebunia lui, regretând că nu puteam fi lăsat

în pace să-mi continui propriile investigații, după care am adăugat: Deși o sarcină de asemenea amploare va necesita ajutoare.

— Bineînțeles, a fost de acord Reginald și mi-a întins o foaie de hârtie. Iată numele a cinci bărbați care simpatizează cu cauza noastră. De asemenea, fiecare dintre ei are abilități particulare pentru a-ți fi de folos în acțiunea ta. Cu ei, nu-ți va mai lipsi nimic.

— Atunci ar fi bine să pornesc fără zăbavă.

— Știam că nu mi-am pus zadarnic încrederea în tine. Ți-am cumpărat un bilet până la Boston. Corabia pleacă în zori. Du-te, Haytham – și onorează întregul Ordin!

8 iulie 1754

I

Bostonul scânteia sub soare, în timp ce pescăruși cârâitori dădeau roată în văzduh, apa plescăia zgomotos, lovindu-se de zidul portului, și pasarela răpăia ca o darabană când am debarcat din *Providence*, obosit și dezorientat după mai bine de o lună petrecută pe ocean, dar în culmea fericirii că revenisem pe uscat. M-am oprit, lăsând marinari de pe o fregată din apropiere să rostogolească butoiașe de-a curmezișul drumului, cu zgomote ca tunetele unei furtuni îndepărtate, și privirea mi-a trecut de la smaraldul strălucitor al oceanului, pe care se clătinau lin catargele corăbiilor de război din Marina Regală, iahturilor și fregatelor, spre doc, spre treptele late din piatră ce suiau de pe debarcadere și pontoane către portul ticsit de soldați, negustori și mateloți, apoi mai sus, dincolo de port, către orașul Boston, ale cărui turle de biserici și clădiri specifice din cărămidă roșie păreau să se împotrivească oricăror încercări de aranjare, ca și cum fuseseră azvârlite de mâna Divinității pe coasta dealului. Și, peste tot, steagurile Regatului Unit cu fluturau alene în briză, pentru a reaminti vizitatorilor – dacă mai aveau îndoieli – că britanicii fuseseră aici.

Voiajul din Anglia până în America nu fusese lipsit de peripeții, pe scurt fie spus. Îmi făcusem prieteni și descoperisem dușmani, supraviețuind unei tentative de asasinat – de către Frăție, fără doar și poate, care dorea să se răzbune pentru crima de la Operă și să recupereze amuleta.

Pentru ceilalți pasageri și pentru echipajul corabiei, eu fusesem un mister. Unii credeau că eram un cărturar. I-am spus noii mele cunoștințe, James Fairweather, că „rezolvam probleme” și că vizitam America pentru a vedea cum era viața acolo: ce fusese păstrat din imperiu și ce fusese abandonat, ce schimbări adusesse conducerea britanică.

Erau, desigur, simple născoceli, totuși nu minciuni sfruntate. Asta deoarece, deși venisem cu o misiune clară din partea templierilor, eram și curios să văd această țară despre care auzisem atâtea, uriașă, se părea, și ai cărei locuitori erau însuflețiți de un spirit neîmblânzit de pionierat.

Unii dintre noi afirmau că spiritul acela ar putea într-o bună zi să fie folosit chiar împotriva noastră și că supușii noștri, dacă ar fi exploatat hotărârea aceea, ar fi reprezentat un dușman formidabil. Erau însă și alții care spuneau că America era pur și simplu prea mare pentru a fi guvernată de noi, că era un butoi cu pulbere, gata să explodeze, că locuitorii săi se vor sătura în scurt timp de taxele ce le erau impuse pentru ca o țară aflată la mii de kilometri depărtare să se poată război cu alte țări aflate la mii de kilometri depărtare și că, atunci când avea să explodeze, era posibil ca noi să nu avem resursele necesare pentru a ne apăra interesele. Ca atare, speram să pot fi în stare să judec toate acestea cu propriii mei ochi.

Însă numai ca adaos pe lângă misiunea mea principală, care... ei bine, ar fi corect să spun că, pentru mine, misiunea se schimbase pe drum. Pășisem la bordul lui *Providence* cu un set de convingeri și debarcasem după ce convingerile acelea îmi fuseseră mai întâi contestate, apoi zdruncinate, și în cele din urmă schimbate – și totul numai din cauza cărții.

Cartea pe care mi-o dăduse Reginald. Petrecusem mare parte din timpul scurs la bordul corabiei citind-o; fără exagerare, cred că am parcurs-o de douăzeci de ori și tot nu eram sigur dacă o înțelesesem pe deplin.

Eram sigur totuși de ceva. Dacă până atunci mă gândisem cu îndoială la Cei Care Au Existat Înainte, ca un sceptic, un agnostic, și considerasem că obsesia lui Reginald față de ei era în cazul cel mai fericit o belea, iar în cazul cel mai rău o preocupare ce amenința să deraieze însăși funcționarea Ordinului nostru, acum lucrurile nu mai stăteau așa. Acum *credeam*.

Cartea părea să fi fost scrisă – sau poate, mai bine zis, scrisă, ilustrată, decorată, *mâzgălită* – de un bărbat, sau poate de mai mulți: câțiva lunatici, care umpluseră pagină după pagină cu ceea ce, la prima vedere, mi s-au părut niște afirmații nebunești și bizare, pe care trebuia fără doar și poate să le ignori, luându-le în râs.

Cu toate acestea, cu cât am citit mai mult, cu atât am început să văd adevărul. De-a lungul anilor, Reginald îmi povestise (eu obișnuiam să spun că mă „plictisise”) despre teoriile lui referitoare la o rasă de ființe ce existase înaintea oamenilor. El susținuse mereu că noi apăruserăm în urma strădaniilor lor și că de aceea eram obligați să-i slujim; că strămoșii noștri luptaseră pentru a-și câștiga libertatea într-un război lung și sângeros.

În cursul voiajului meu am descoperit că toate acelea își aveau originea în carte, care, pe măsură ce am citit-o, a avut asupra mea un efect pe care-l pot descrie doar ca profund. Brusc am înțeles de ce Reginald devenise atât de obsedat de rasa aceea. Mai ții minte cum râsesem de el? Acum însă, citind cartea, n-am mai simțit dorința respectivă, ci doar un sentiment de uimire, un fel de iluminare interioară care, la răstimpuri, aproape că mă amețea de surescitare și de un simțământ pe care-l pot descrie doar ca „nimicnicie”, de înțelegere a propriului meu loc în lume. Parcă privisem printr-o gaură de cheie, așteptându-mă să văd de cealaltă parte o încăpere, dar văzusem de fapt o altă lume.

Și ce se întâmplase cu Cei Care Au Existat Înainte? Ce lăsaseră în urmă și cum puteau să ne ajute vestigiile lor? Asta nu știam. Era un mister care-mi nedumerise de multe veacuri Ordinul, un mister pe care mi se ceruse să-l rezolv, un mister care mă adusese aici, în Boston.

— Maestre Kenway! Maestre Kenway!

Eram strigat de un tânăr gentilom, care apăruse din mulțime. Apropiindu-mă de el, am întrebat precaut:

— Eu sunt acela. Te pot ajuta cu ceva?

A întins mâna, ca s-o strângă pe a mea.

— Mă numesc Charles Lee, domnule. Încântat de cunoștință. Mi s-a cerut să-ți arăt orașul. Să te ajut să te instalezi.

Mi se spusese despre Charles Lee. Nu făcea parte din Ordin, însă dorea să ni se alăture și, potrivit spuselor lui Reginald, avea să se dea bine pe lângă mine cu speranța de a-și asigura susținerea mea. Când l-am văzut, mi-am reamintit: acum eram Mare Maestru al Ritului Colonial.

Charles avea păr negru și lung, favoriți groși și nas corioat și proeminent și, cu toate că mi-a plăcut imediat de el, am observat că, deși zâmbea când îmi vorbea, îi privea mai degrabă cu dispreț pe toți din port.

Mi-a făcut semn să-mi las valizele unor hamali și am început să ne strecurăm prin mulțimile de pe cheiul lung, pe lângă pasageri cu privirile ameteite și mateloți care încă se reobișnuiau cu mersul pe uscat, printre hamali, docheri, negustori și soldați, copii neastâmpărați și câini ce ni se încurcau printre picioare.

Mi-am scos pălăria, salutând două tinere femei ce chicoteau, apoi l-am întrebat:

— Charles, ție îți place aici?

— Aș zice că Bostonul are un farmec anume, mi-a răspuns peste umăr. De altfel, asta se poate spune despre toate coloniile. Este adevărat că orașele lor n-au nimic din sofisticarea sau splendoarea Londrei, dar oamenii sunt cinstiți

și muncitori. Predomină un soi de spirit de pionierat, care mi se pare fascinant.

Am privit în jur.

— Este într-adevăr mare lucru să privești un loc care și-a găsit până la urmă calea.

— O cale scăldată în sângele altora, din păcate.

— Ah, dar aceasta-i o poveste veche de când lumea și care, probabil, nu se va schimba. Oamenii sunt creaturi disperate și crude, porniți pe căile cuceririlor. Saxonii și francii... Otomanii și sefevizii... Aș putea-o ține așa ore în șir. Întreaga istorie a omenirii nu este decât o succesiune de subjugări.

— Mă rog cerului ca într-o bună zi să ne ridicăm deasupra ei, a replicat Charles.

— În vreme ce tu te vei ruga, eu voi acționa. Vom vedea cine va izbândi primul.

— A fost doar un fel de a vorbi, a rostit el pe un ton rănit.

— Așa este, dar este unul periculos. Cuvintele au putere. Mănuiește-le cu înțelepciune.

Am tăcut amândoi.

— Ți-ai primit însărcinarea de la Edward Braddock, da? am întrebat, trecând pe lângă o cotigă încărcată cu fructe.

— Da, însă m-am gândit că aș putea... ei bine, mi-am spus...

Am pășit iute în lateral, ca să evit o fetiță cu părul prins în codițe.

— Spune odată! l-am îndemnat.

— Îmi cer iertare, domnule. Am... am sperat că aș putea studia sub îndrumarea ta. Dacă va fi să slujesc Ordinul, nu-mi pot imagina un mentor mai bun.

Am simțit un fior mărunț de satisfacție.

— Măgulitor din partea ta, însă cred că mă supraestimezi.

— Cu nepuință, domnule.

Nu departe de noi, un băiețuș aprins la față și purtând o șapcă vindea gazete și răcnea de zor știri despre bătălia de la Fort Necessity:

— Trupele franceze au declarat victoria după retragerea lui Washington! țipa el. Drept răspuns, ducele de Newcastle a angajat și mai mulți soldați pentru a contracara amenințarea străină!

„Amenințarea străină”, m-am gândit. Cu alte cuvinte, francezii. Dacă se putea da crezare zvonurilor, conflictul acesta, pe care ei îl numeau Războiul franco-indian, era pe punctul să ia amploare.

Nu exista nici măcar un englez în viață care să nu-i de-teste pe francezi, dar eu cunoșteam un englez anume care-i ura cu atâta patimă, încât venele de pe tâmpile i se umflau, iar acela era Edward Braddock. Când a venit în America, într-acolo ar fi trebuit să se îndrepte, lăsându-mă pe mine să-mi văd de treburile... sau așa speram.

I-am făcut semn băiețașului să se îndepărteze, când a încercat să mă estorcheze de șase penny pentru gazetă. Nu aveam chef să citesc despre și mai multe victorii ale francezilor.

Când am ajuns la caii noștri, și Charles mi-a spus că vom merge la taverna „Green Dragon”, m-am întrebat cum vor fi cei cu care urma să mă întâlnesc.

— Ți s-a spus de ce am venit la Boston? I-am întrebat.

— Nu. Maestrul Birch a spus că trebuie să știi doar atât cât vei considera de cuviință să-mi împărtășești. Mi-a trimis o listă de nume și mi-a cerut să mă îngrijesc să-i poți găsi pe oamenii aceia.

— Și ai avut noroc în privința asta?

— Da. William Johnson ne așteaptă la „Green Dragon”.

— Cât de bine îl cunoști?

— Nu prea bine. Dar a văzut semnul Ordinului și n-a șovăit să vină.

— Dovedește-te credincios cauzei și s-ar putea să afli și tu care sunt planurile noastre, am zis.

A surâs radios.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, domnule!

II

„Green Dragon” era o clădire mare din cărămidă cu acoperiș în pantă, smolit, care avea deasupra ușii din față o firmă pictată cu dragonul ce-i împrumutase numele. Potrivit spuselor lui Charles, era localul cel mai faimos din oraș, unde toți, de la patrioți, la soldați și la guvernatori se întâlneau pentru a flecări, a complota, a bârfi și a încheia afaceri. Orice se întâmpla în Boston avea șanse mari să fi fost plănuțit aici, pe Union Street.

Asta nu însemna însă că Union Street în sine ar fi fost o stradă plăcută. Era practic un râu de noroi și ne-a încetinit înaintarea când ne-am apropiat de tavernă, având grijă să nu stropim vreunul dintre grupurile de gentilomi ce stăteau afară și discutau de zor, rezemați în bastoane. Ocolind căruțe și salutând scurt din cap soldații călări, am ajuns la o clădire scundă din lemn care adăpostea grajdul, unde ne-am lăsat caii, apoi am traversat cu grijă peste torentele de lături, mergând spre local. Înăuntru am făcut de îndată cunoștință cu proprietarii: Catherine Kerr, care era (fără dorința de a jigni) o femeie destul de voinică, și Cornelius Douglass, ale cărui prime cuvinte pe care le-am auzit după ce am intrat au fost:

— Să mă pupi în dos, scârbă!

Din fericire, nu ni se adresase nici mie, nici lui Charles, ci Catherinei. Când cei doi ne-au zărit, comportamentele li s-au schimbat instantaneu din belicoase în slugarnice și s-au îngrijit ca bagajele să-mi fie duse în cameră.

Charles avusese dreptate: William Johnson se afla deja acolo și am făcut cunoștință într-o cameră de la etaj. Era mai vârstnic și purta același fel de straie ca Charles, dar răspân-dea un aer de oboeală, o experiență de viață întipărită în cutele feței; s-a ridicat de la masa unde studia niște hărți și mi-a scuturat mâna.

— Încântat de cunoștință, a rostit, iar apoi, după ce Charles a plecat să stea de pază în fața ușii, s-a aplecat spre mine și a adăugat: Un flăcău de treabă, chiar dacă nițel cam prea zelos.

Am păstrat pentru mine orice păreri aș fi avut despre Charles și i-am făcut semn din ochi să continue.

— Mi s-a spus că pregătiți o expediție, a zis el.

— Noi credem că în regiune există un loc străvechi al înaintașilor, am vorbit eu alegându-mi cu grijă cuvintele. Ca să-l găsim, am nevoie de cunoștințele tale despre locuri și oameni.

William a făcut o grimasă.

— Din păcate, mi-a fost furat sipetul în care-mi țineam cercetările. Fără el, nu am cu ce să te ajut.

Din propria mea experiență, știam bine că nimic nu era niciodată simplu.

— Atunci îl vom găsi. Am suspinat. Ai vreun indiciu?

— Asociatul meu, Thomas Hickey, a început deja să pună întrebări. Este destul de priceput la dezlegatul limbilor.

— Spune-mi unde-l pot găsi și voi vedea dacă pot grăbi lucrurile.

— Am auzit zvonuri despre niște bandiți care-și au sediul într-o fermă în sud-vestul orașului, a zis William. Probabil că-l vei găsi acolo.

III

În afara orașului, grâul din lanuri se legăna în briza ușoară a serii. Nu departe se afla gardul înalt al fermei ce aparținea bandiților, iar dinăuntru se auzea hărmălaia unei petreceri. „De ce nu?” mi-am zis. Când duci o viață de bandit, fiecare zi în care ai scăpat de moartea în

ștreangul călăului sau sub baioneta unui soldat este motiv de sărbătoare.

La poartă erau adunați mai mulți bărbați, gărzi și prieteni de-ai lor; unii beau, alții încercau să stea de pază și toți discutau gălăgios. În stânga fermei, lanul de grâu se ridica lin spre o colină în vârful căreia o santinelă avea grijă de un foc micuț. Șederea lângă un foc nu-i chiar cea mai râvnită îndeletnicire pentru un paznic, dar altfel părea unul dintre puținii bandiți care-și luau îndatorirea în serios. În mod sigur, nu existau și alte santinele. Sau, dacă existau, atunci zăceau undeva pe sub copaci, răpuse de alcool, întrucât nimeni nu ne-a observat pe mine și pe Charles când ne-am furișat, apropiindu-ne de un bărbat care stătea ghemuit lângă un zid de piatră pe jumătate năruit, de unde supraveghea ferma.

Era Thomas Hickey. Un ins cu fața rotundă, cam zdrențaros și pesemne cam prea topit după băutură, dacă nu mă înșelam. El era cel care, potrivit spuselor lui William, se pricepea la dezlegarea limbilor? După cum arăta, ai fi zis că nu-i în stare să se dezlege nici măcar la izmene.

Poate că, din amor-propriu, l-am găsit antipatic și fiindcă Thomas era prima persoană pe care o întâlnisem de la sosirea în Boston căreia numele meu nu-i spunea nimic. Însă, dacă asta m-a nemulțumit pe mine, nu s-a comparat nici pe departe cu efectul pe care l-a avut asupra lui Charles, care a tras sabia din teacă.

— Puțin respect, băiete! a șuiert el.

I-am pus o mână pe braț, pentru a-l domoli.

— Fii pe pace, Charles! i-am zis, după care m-am adresat lui Thomas: William Johnson ne-a trimis cu speranța că am putea să-ți... grăbim căutarea.

— N-am nevoie de ajutoare, a răspuns el pe un ton tă răgănat, și nici de vorbirea ta șmecheră de londonez. I-am găsit pe hoți.

Lângă mine, Charles s-a burzului.

— Atunci de ce pierzi vremea?

— Mă gândesc cum să mă ocup de golanii ăștia, a zis Thomas.

A arătat curtea fermei, după care s-a întors către noi cu ochi întrebători și un rânjel obraznic. Am oftat. Era timpul să trec la treabă.

— Bine, eu lichidez santinela de pe colină și mă duc în spatele gărzilor de la poartă. Voi doi vă apropiați din față. Când deschid focul, vă năpustiți. Vom putea să-i luăm prin surprindere. Îi vom doborî pe jumătate înainte să-și dea măcar seama ce se-ntâmplă.

Mi-am luat muscheta, i-am părăsit pe cei doi tovarăși ai mei și m-am târât până la marginea lanului de grâu, unde m-am ghemuit și am țintit santinela. Bărbatul își încălzea mâinile, ținând pușca între picioare, și probabil că nu m-ar fi văzut sau auzit nici dacă m-aș fi apropiat călare pe o cămilă. M-am simțit ca un laș să apăs pe trăgaci, dar am făcut-o.

Am înjurat în barbă când santinela a căzut cu fața în foc, ridicând o jerbă de scânteii. În curând mirosul de ars, dacă nu altceva, avea să-i alerteze pe tovarășii lui. Am revenit în grabă la Charles și Thomas, care s-au apropiat de tabăra bandiților, iar eu am ocupat o poziție nu departe, mi-am sprijinit patul puștii în umăr și am țintit unul dintre bandiții care stăteau în picioare – deși ar fi fost poate mai corect spus „se clătinau” – imediat în afara porții. Pe când îl priveam, a pornit spre lanul de grâu, poate pentru a schimba santinela pe care o împușcasem deja și care acum se frigea la propriul ei foc. Am așteptat până a ajuns la marginea lanului, am stat răbdător, deoarece hărmălaia din curtea fermei se domolise dintr-un motiv necunoscut, după care, când strigătele și hohotele au reînceput, am apăsas pe trăgaci.

Banditul a căzut în genunchi, apoi s-a răsturnat pe o parte, cu jumătate din țeastă spulberată, iar eu m-am uitat imediat la poarta fermei ca să văd dacă împușcătura fusese auzită.

Se părea că nu. Cei de la poartă își îndreptaseră atenția spre Charles și Thomas, își scosese răbiile și pistoalele și începuseră să răcnească la ei:

— Cărați-vă de-aici!

Camarazii mei au mai zăbovit însă, așa cum le cerusem. Puteam vedea cum le furnicau degetele ca să-și scoată armele, dar nu s-au grăbit. Erau soldați ascultători. Mă așteptau să deschid focul.

Sosise momentul. Am ochit individul care mi se părea a fi șeful grupului. Am apăsat trăgaciul și am văzut sângele țâșnindu-i prin ceafă, după care s-a prăbușit pe spate.

De data asta focul de armă îmi fusese auzit, dar n-a mai contat, fiindcă Charles și Thomas și-au scos răbiile din teci la unison și au atacat, iar alți doi paznici au căzut, cu sângele țâșnindu-le din beregate.

La poartă s-a declanșat haosul și lupta a început cu adevărat.

Am izbutit să mai ucid alți doi bandiți, după care am abandonat muscheta, am tras sabia din teacă și m-am năpustit în toiul încăierării, unde am stat umăr la umăr cu Charles și Thomas. De data asta mi-a plăcut să lupt alături de camarazi și am anihilat alți trei tâlhari, care s-au prăbușit urlând, pe când tovarășii lor s-au repezit spre clădirea fermei și s-au baricadat înăuntru.

Singurii rămași afară eram eu, Charles și Thomas, toți gâfâind din greu și scuturându-ne răbiile de sânge. L-am privit pe Thomas cu alți ochi: se descurcase bine, cu o viteză și iscusință care nu i s-ar fi ghicit după înfățișarea. Și Charles se uita la el, deși mai degrabă cu neplăcere, ca și cum îndemânarea sa în luptă îl iritase.

Acum ne confruntam însă cu altă problemă: pusese stăpânire pe curte, însă ușa fermei era baricadată de cei care se retrăseseră. Thomas a fost cel care a sugerat să tragem un foc în butoiușul cu pulbere – altă idee bună din partea celui pe care inițial îl desconsiderasem, socotindu-l un bețivan –,

așa că am procedat ca atare și am deschis o gaură mare în perete, prin care am năvălit, călcând peste cadavrele sfărtecate de pe holul aflat dincolo de perete.

Am alergat mai departe. Pe jos erau covoare și carpete groase, iar la ferestre atârnav draperii scumpe. Totul era în penumbră. Am auzit strigăte, glasuri de femei și de bărbați deopotrivă, apoi zgomot de pași ce fugeau, pe când înaintam, eu cu sabia într-o mână și cu un pistol în cealaltă, folosind ambele arme, ucigând pe oricine mi-ar fi ieșit în cale.

Thomas se înarmase cu un sfeșnic și l-a folosit pentru a zdrobi țeasta unui bandit, după care și-a șters sângele și creierii care-i împroșcaseră fața, iar în clipa imediat următoare Charles ne-a reamintit pentru ce ne aflam aici: să recuperăm sipetul lui William. L-a descris în vreme ce străbateam coridoare mai întunecoase, pe care întâmpinam de-acum tot mai puțină rezistență. Bandiții fie fugeau din calea noastră, fie se regrupau undeva într-o formațiune mai organizată. Asta nu conta însă câtuși de puțin pentru mine; scopul era găsirea sipetului.

L-am găsit până la urmă în fundul unui budoar ce duhnea a bere și sex, și care era ticsit de oameni: femei aproape dezbrăcate, care au înhățat veșminte și au fugit țipând, și câțiva hoți ce încărcau arme. Un glonț s-a înfipt în canatul ușii, lângă mine, și ne-am adăpostit pe dată, când alt bărbat, gol-puşcă, a ridicat pistolul să tragă.

Charles a răspuns focului din cealaltă parte a ușii, iar bărbatul dezbrăcat a căzut pe covor cu o gaură roșie, zdrențuită, în piept, trăgând după el așternutul. Alt glonț a brăzdat un canat și toți trei ne-am retras la adăpost. Thomas a scos sabia, când alți doi bandiți au apărut pe coridor și s-au năpustit spre noi. Charles i s-a alăturat.

— Aruncați armele, a strigat unul dintre bandiții din budoar, și s-ar putea să vă cruț viețile!

— Vă fac aceeași ofertă, am replicat dinapoia ușii. N-am nimic de împărțit cu voi, ci doresc numai să restitui sipetul proprietarului său de drept.

În glasul tâlharului s-a auzit un pufnet de dispreț.

— Domnul Johnson nu are mai nimic *drept* în el.

— Nu-mi voi repeta oferta.

— De acord.

Am auzit o mișcare în apropiere și am sărit fulgerător dintr-o parte în cealaltă a ușii. Unul dintre bărbații dinăuntru încercase să se apropie pe furiș de ușă, dar i-am trimis un glonț între ochi și s-a prăbușit pe podea, iar pistolul i-a zburat din mână. Cel rămas în cameră a tras din nou, apoi s-a întins să recupereze arma tovarășului său, dar eu îmi reîncărcasem deja pistolul și-i ghicisem intenția, așa că l-am împușcat, nimerindu-l în coaste. S-a retras îndată aiudoma unui animal rănit și a căzut pe pat, ghemuit, printre așternuturi mototolite și pătate de sânge, iar eu am intrat precaut, cu pistolul înainte.

M-a privit cu ură. În niciun caz nu așa plănuise să ia sfârșit seara.

— Cei ca tine n-au nevoie de hărți și înscrisuri, am rostit, arătând sipetul lui William. Cine te-a trimis să-l furi?

— N-am văzut pe nimeni, a șuiert el scuturând din cap. Au fost întotdeauna scrisori și cutii poștale oarbe. Dar ei plătesc mereu, așa că noi ne facem treaba.

Peste tot unde mergeam întâlneam oameni ca el, care păreau gata să facă orice pentru bani. Unii ca el invadaseră casa copilăriei mele și-mi uciseseră tatăl. Unii ca el mă îmbrânciseră pe calea pe care merg astăzi.

Dar ei plătesc mereu, așa că noi ne facem treaba.

Cumva, printr-un vâl de dezgust, am reușit să-mi înfrânez pornirea de a-l ucide.

— Ei bine, zilele acelea au luat sfârșit. Așa să le transmiți stăpânilor tăi.

Banditul s-a ridicat puțin, într-un cot, înțelegând poate că aveam să-l las în viață.

— Cine ai zis că ești?

— N-am zis nimic. Ei vor ști, am răspuns. Și l-am lăsat să plece.

Thomas începuse să-și burdușească buzunarele cu pradă, în timp ce eu și Charles am luat sipetul și am ieșit din fermă. Retragerea a fost mai ușoară, întrucât bandiții decisese că prudența era partea cea mai bună a curajului și nu ne-au aținut calea, așa că am ajuns nestingheriți la cai și am plecat în galop.

IV

La „Green Dragon”, William Johnson se găsea tot în fața hărților. Când am sosit, a început imediat să scoțoească în sipet, verificându-și hărțile și pergamentele.

— Mulțumesc, Maestre Kenway, a zis el și a revenit la masă, satisfăcut că totul era în ordine. Spune-mi acum ce ai nevoie.

Purtam amuleta la gât; uneori aveam obiceiul s-o scot și s-o admir. Îmi imaginam oare, sau părea într-adevăr să strălucească? Nu se întâmplase așa în seara când o luasem de la Miko, în clădirea Operei. Prima dată văzusem amuleta strălucind când Reginald o ridicase la Fleet and Bride. Acum însă părea să-mi strălucească în mână, la fel cum se întâmplase în mâna lui, ca și cum ar fi fost alimentată – ce ridicol mi se păruse atunci – de credință.

M-am uitat la William, apoi am dus mâna la gât, am scos amuleta și i-am întins-o peste masă. M-a privit drept în ochi când a luat-o, simțindu-i importanța, după care a studiat-o atent și amănunțit, în vreme ce eu am spus:

— Imaginile de pe amuleta aceasta... îți sunt familiare? Poate că vreun indian din triburi ți-a arătat ceva asemănător.

— Pare a fi de origine Kanien'kehá:ka, a zis William. Mohicanii. Pulsul mi s-a iuțit.

— Ai putea să identifici locul de unde provine? am întrebat. Trebuie neapărat să-l gădesc.

— Poate că voi putea acum, după ce am toate documentele cercetărilor mele. O să văd ce pot face.

Am încuviințat din cap în semn de mulțumire.

— Mai întâi însă, am zis, aș dori să știu cât mai multe despre tine. Ce-mi poți spune?

— Ce ar fi de spus? M-am născut în Irlanda, într-o familie catolică, ceea ce – asta am învățat repede în viață – îmi limita drastic oportunitățile. Atunci m-am convertit la religia protestantă și am venit aici la solicitarea unchiului meu. Mă tem însă că unchiul Peter n-a fost chiar una dintre mințile cele mai agere. A încercat să deschidă negoțul cu mohicanii... dar a ales să-și construiască așezarea la distanță de căile comerciale, în loc s-o pună chiar *pe ele*. Am încercat să-l lămuresc, însă... – a oftat – cum ziceam, nu era un tip isteț. De aceea, am luat puținii bani pe care-i câștigasem și mi-am cumpărat propriul lot. Mi-am construit o casă, o fermă, o prăvălie și o moară. Începuturi modeste – dar eram bine poziționat și asta făcea diferența.

— Așa ai ajuns, deci, să-i cunoști pe mohicani?

— Exact. Iar relația cu ei s-a dovedit valoroasă pentru mine.

— N-ai auzit însă nimic despre locul acela al înaintașilor? Despre vreun templu ascuns sau despre construcții străvechi?

— Și da, și nu. Altfel spus, ei au o mulțime de locuri sacre, dar niciunul nu s-ar potrivi cu ceea ce mi-ai descris. Gorgane de pământ, poienițe, grote ascunse... Toate sunt însă naturale. Niciun metal straniu. Niciun fel de... străluciri bizare.

— Hm... Înseamnă că-i bine ascuns.

— Ba chiar se pare că-i bine ascuns și pentru ei, a surâs William. Fruntea sus, prietene! Vei căpăta comoara înaintașilor. Ți-o jur!

Am ridicat paharul.

— Pentru succesul nostru, atunci!

— Și cât mai curând!

Am zâmbit. De acum eram patru oameni. Eram o echipă.

10 iulie 1754

I

Aveam acum camera noastră în „Green Dragon” – o bază, ca să-i spun așa –, iar când am intrat acolo, i-am găsit pe Thomas, Charles și William; Thomas bea ceva, Charles părea nemulțumit, iar William își studia hărțile. I-am salutat și am fost răsplătit de Thomas cu un râgâit.

— Fermecător! a șuierat Charles.

Am zâmbit larg.

— Fruntea sus, Charles! O să ajungi să-l îndrăgești.

După aceea m-am așezat lângă Thomas, care m-a privit recunoscător.

— Noutăți? m-am interesat.

A clătinat din cap.

— Zvonuri. Deocamdată, nimic serios. Știu că ești-n căutare d-orice... anormal. Afaceri cu temple, spirite, vremuri străvechi și câte și mai câte. Da'... până acum nu pot spune că băieții mei au auzit ceva.

— Niciun flecușteț, niciun obiect care să fi apărut pe piața ta... neagră?

— Nimic nou. Vreo două puști de haram venite... niște bijuterii, pesemne furate de la oameni în viață. Da' tu ai zis să fiu atent la discuții despre străluciri, zumzete și apariții ciudate, nu? N-am auzit nimic de felul ăsta.

— Continuă, i-am zis.

— Negreșit. Mi-ai făcut un mare hatâr, dom'le... și-am de gând să-mi achit pe deplin datoria... ba chiar întreit, dac-o să pot.

— Mulțumesc, Thomas.

— Un acoperiș deasupra capului și crăpelniță în destul pentru-un mulțam. Nu-ți face griji. În curând o s-aflăm ceva.

Și-a ridicat halba, doar pentru a descoperi că era goală, iar eu am râs, l-am bătut pe spinare și m-am uitat cum s-a ridicat și s-a împleticit, căutând bere altundeva. După aceea mi-am îndreptat atenția spre William: m-am dus la pupitrul lui și mi-am tras un scaun ca să mă așez lângă el.

— Cum merg căutările tale?

El s-a încruntat.

— Hărțile și matematica n-ajung.

„Nimic nu-i niciodată simplu”, am gândit.

— Și contactele tale locale? l-am întrebat, așezându-mă pe un scaun vizavi.

Thomas a revenit cu o halbă de bere înspumată în mână și o urmă roșie de palmă pe obraz, la timp ca să-l audă pe William spunând:

— Va trebui să le câștigăm încrederea, înainte să împărtășească ce știu.

— Am o idee cum am putea să facem asta, a rostit Thomas cu limba împletită.

Toți ne-am întors să-l privim, unul mai interesat, altul mai puțin: Charles, așa cum obișnuia să se uite la el, de parcă tocmai călcase într-un rahat de câine; William, cu surprindere; iar eu, cu sincer interes. Beat sau treaz, Thomas era mult mai isteț decât îl considerau Charles sau William. A continuat:

— I-un bărbat care ia indieni în sclavie. Dacă i-am elibera, indienii ne-ar fi ndatorați.

„Indieni”, am gândit. Mohicanii. Era într-adevăr o idee.

— Știi unde sunt ținuți? am întrebat.

A clătinat din cap, dar Charles s-a aplecat puțin în față.

— Asta ar putea ști Benjamin Church. El se pricepe să găsească chestii și în același timp să rezolve trebușoare – figurează, de asemenea, pe lista ta.

I-am zâmbit larg. „Bună treabă“, mi-am spus în gând, după care am rostit cu glas tare:

— Tocmai mă întrebam la cine am putea să apelăm în continuare.

II

Benjamin Church era doctor și i-am găsit locuința destul de ușor. Când nimeni n-a răspuns ciocăniturilor noastre, Charles n-a pierdut timpul, ci a tras un picior în ușă, spărgând-o, iar când am intrat, am constatat că interiorul fusese vandalizat. Mobilele fuseseră răsturnate, hârtii erau aruncate peste tot și se părea că cineva scotocise amănunțit; în plus, pe podea se vedeau urme de sânge.

Am schimbat priviri între noi.

— Se pare că n-am fost singurii care-l căutam pe doctorul Church, am rostit eu și am tras sabia din teacă.

— La naiba! a explodat Charles. Ar putea fi oriunde. Ce facem acum?

Am indicat către un portret înrămat al doctorului, care atârna deasupra căminului. Înfățișa un bărbat tânăr, de vreo douăzeci de ani, dar cu aspect distins.

— O să-l găsim. Vino, o să-ți arăt cum vom proceda.

Am început după aceea să-i explic lui Charles arta filajului, despre contopirea cu mediul înconjurător, dispariție, observarea rutinelor și obiceiurilor, studierea mișcărilor celor din jur și adaptarea la ele, integrarea în mediu, pe scurt abilitatea de a face parte din decor.

Mi-am dat seama cât de mult îmi plăcea noul meu rol de tutore. În copilărie fusesem învățat de tata, iar apoi de Reginald, și întotdeauna abia așteptasem orele de instrucție cu ei – întotdeauna îmi plăcuse transmiterea și împărtășirea

cunoștințelor noi – cunoștințe *interzise*, pe care nu le puteai găsi în cărți.

Instruindu-l astfel pe Charles, m-am întrebat dacă tata și Reginald se simțiseră la fel cum mă simțeam eu acum: senin, înțelept și cunoscător. I-am arătat cum să pună întrebări, cum să tragă cu urechea, cum să se miște prin oraș ca o umbră, culegând și prelucrând informații. Iar după aceea ne-am despărțit, ne-am desfășurat singuri investigațiile, apoi, peste vreun ceas, ne-am reîntâlnit cu chipuri încruntate.

Aflaserăm că Benjamin Church fusese văzut în tovărășia altor bărbați – trei sau patru –, care-l luaseră din casa lui. Unii martori presupuseseră că Benjamin era beat; alții însă observaseră că era învinețit și însângerat. Cineva care vrusese să-i sară în ajutor se alesese cu o rană de cuțit. Indiferent unde ar fi plecat ei, era clar că Benjamin avea ne-cazuri. Dar încotro o luaseră? Răspunsul l-am căpătat din partea unui crainic, care striga în gura mare veștile zilei.

– L-ai văzut pe bărbatul ăsta? l-am întrebat.

– E greu de zis... A clătinat din cap. Așa mulți oameni trec prin piață, că-mi vine greu să-mi reamintesc...

I-am strecurat niște monede în palmă și și purtarea i s-a schimbat pe dată. S-a aplecat spre noi cu un aer conspirativ.

– A fost dus la antrepozitele de pe chei, spre est de-aici.

– Mulțumesc pentru ajutor, i-am spus.

– Ar fi bine să vă grăbiți, a adăugat el. Era în mâinile oamenilor lui Silas și asemenea întâlniri se sfârșesc prost.

„Silas”, am repetat în minte pe când mergeam pe străzi către cartierul antrepozitelor și magaziilor. „Cine mai e și Silas ăsta?”

Mulțimile de pe străzi se răriseră destul de mult până am ajuns la destinația aflată departe de artera principală și unde părea să domnească un permanent iz de pește. Magazia indicată se găsea într-un șir de clădiri similare, toate imense și cu aspect de erodare și deteriorare; probabil că aș fi trecut pe

lângă ea fără s-o bag în seamă, dacă n-aș fi văzut un gardian la ușă. Stătea pe un butoiș, cu picioarele ridicate pe altul, și mesteca nepăsător, nu pe atât de atent pe cât ar fi trebuit să fie, așa că mi-a fost ușor să-l prind pe Charles de braț și să-l trag după colțul clădirii înainte de a fi observați.

În apropierea noastră exista o altă ușă, care nu era păzită și am apăsas pe clanța ei. Era încuiată. Dinăuntru am auzit zgomote ca de încăierare, apoi un zbieret de agonie. Nu sunt vreun parior, dar aș fi pus prinsoare că țipătul acela fusese al lui Benjamin Church. Charles și cu mine am schimbat priviri. Trebuia să intrăm, și cât mai repede. Am scos capul pe după colțul antrepozitului, l-am privit din nou pe gardian, am zărit sclipirea unui inel cu chei la cingătoarea lui și am știut ce trebuia să fac.

Am așteptat până ce un bărbat care împingea o roabă a trecut pe lângă noi, după care i-am șoptit lui Charles să aștepte și am ieșit din ascunzătoare, clătinându-mă puțin în vreme ce înaintam spre ușa principală, ca să las impresia că exagerasem cu băutura.

Așezat pe butoiș, gardianul a întors capul și m-a privit, apoi a răsfrânt disprețuitor buza. Și-a tras puțin sabia din teacă, arătând cam un lat de palmă de lamă strălucitoare. Bălăbănindu-mă, m-am îndreptat brusc, am ridicat o mână, anunțând că-i văzusem avertismentul și apoi m-am prefăcut că-mi schimb direcția mersului, după care m-am împiedicat și am căzut peste el.

— Hei! a protestat bărbatul și m-a îmbrâncit, atât de brutal, încât m-am dezechilibrat și am căzut pe caldarâm.

M-am ridicat și, fluturând iarăși din mână, de data aceasta în semn de scuză, mi-am urmat drumul.

Paznicul nu știa însă că eram de acum în posesia inelului său cu chei, pe care i-l șterpelisem de la brâu. Am ocolit după aceea clădirea, revenind la Charles, și am încercat vreo două chei până ce, spre marea noastră ușurare, am găsit-o pe cea potrivită. Înfiorându-ne la fiecare scârțâit, cât de

mic, al uşii, am deschis-o şi ne-am furişat în interiorul întunecos, care mirosea a umezeală.

Ne-am ghemuit apoi lângă uşă, adaptându-ne încetişor locului: un spaţiu vast, învăluit aproape cu totul în beznă. Caverna neagră, care dădea naştere la ecouri, părea să se întindă la infinit, iar singura lumină provenea de la trei mângaluri ce fuseseră instalate în mijlocul încăperii. L-am văzut, în cele din urmă, pe bărbatul pe care-l căutam, cel din portret. Doctorul Benjamin Church fusese legat într-un scaun şi era flancat de doi indivizi; capul îi atârna moale în piept, avea un ochi umflat şi învineţit, iar dintr-o buză spartă îi picura sânge pe eşarfa albă, acum murdară, de la gât.

În faţa lui stătea un bărbat elegant – Silas, fără îndoială –, însoţit de alt ins, care ascutea un cuţit. Şuieratul lin şi slab al ascuţirii era aproape hipnotic, blând, şi pentru o clipă a fost unicul sunet din depozit.

— Benjamin, a rostit după aceea Silas pe un ton de tristeţe teatrală, de ce trebuie să îngreunezi întotdeauna situaţia?

Mi-am dat seama că avea accent englez şi părea de obârşie nobilă. A continuat:

— Ajunge să-mi dai răsplata, şi totul va fi uitat.

Benjamin l-a privit cu o expresie rănită, dar nu mai puţin sfidătoare.

— Nu voi plăti pentru o protecţie de care n-am nevoie! s-a răstit el curajos.

Silas a zâmbit, după care a fluturat nepăsător din mână spre interiorul umed, murdar şi întunecat al magaziei.

— Eu aş zice că în mod clar ai nevoie de protecţie – altfel ce am căuta noi aici?

Medicul a întors capul şi a scuipat puţin sânge care a plescăit pe pardoseala din piatră, apoi l-a privit din nou pe Silas, care afişa o expresie de neplăcere scârbită de parcă auzise un vânt tras în timpul unei mese.

— Ce nepoliticos, a rostit el. În cazul ăsta, ce ar trebui noi să facem cu oaspetele nostru?

Bărbatul care ascuțea cuțitul a ridicat ochii. Acesta era momentul când trebuia el să intervină.

— Poate c-ar fi bine să-i tai deștele? a rostit el răgușit. Să-i punem capăt carierei lui de doctoraș? Ori să-i tai limba? Să nu mai trângăneasc-atât? Ori să-i tai mădularul? Să nu ne mai frece-atât la cap?

Un fior de dezgust, teamă și amuzament a părut să-i străbată pe ceilalți bărbați. Silas a reacționat prompt:

— Ah, dar cât de multe opțiuni! Chiar mi-e imposibil să decid. S-a uitat la cuțitar, s-a prefăcut cufundat în gânduri, după care a zis: Taie-le pe toate!

— Stai așa, a spus Benjamin repede. Poate că m-am grăbit când te-am refuzat mai devreme.

— Îmi pare atât de rău, a rostit Silas cu tristețe, dar porțița aceea s-a închis.

— Haide, fii rezonabil..., a zis doctorul cu glas rugător.

Silas a înclinat capul spre un umăr și sprâncenele i s-au unit între ele, prefăcându-se îngrijorat.

— Aș crede că am fost destul de rezonabil, dar tu ai profitat de generozitatea mea. Nu voi îngădui să fiu luat peste picior a doua oară.

Cuțitarul a înaintat, apropiind vârful tăișului de propriul lui glob ocular, holbând ochii și rânjind dement.

— Mă tem că-mi lipsește tăria de a lua parte la asemenea barbarii, a continuat Silas cu aerul unei bătrâne ofensate. Cutter, după ce termini să vii la mine.

Silas a ieșit, iar Benjamin Church a răcnit după el:

— O să regreti asta! M-auzi, Silas? O să-ți iau gâtul!

Ajuns la ușă, Silas s-a oprit, s-a întors și l-a privit.

— Nu, a zis el și a râs după aceea scurt. Nu, cred că n-oi face.

Apoi Benjamin a început să urle, când Cutter și-a început treaba, chicotind încetișor și mânuind cuțitul ca un pictor ce-și trasează primele tușe, la începutul unui tablou vast. Sărmanul Church era pânza de pe șevalet, iar Cutter avea să-și picteze capodopera.

I-am șoptit lui Charles ce trebuia să facă, iar el s-a îndepărtat, furișându-se prin întuneric către partea din spate a depozitului, unde l-am văzut ducând palmele la gură și strigând:

— Aici, ticăloșilor!

Apoi s-a îndepărtat imediat din locul acela, iute și silențios.

Cutter a ridicat brusc capul și le-a făcut semn celor doi tovarăși ai săi; a privit îngrijorat în jur, în vreme ce ei și-au scos săbiile din teci și au început să înainteze precaut către locul unde se auzise strigătul... însă imediat după aceea, de data asta din altă zonă întunecoasă, s-a auzit o șoaptă:

— Aici!

Cele două gărzi au înghițit un nod și au schimbat priviri agitate, pe când ochii lui Cutter cercetau umbrele din depozit, cu fălcile încleștate, pe jumătate de frică, pe jumătate de frustrare. Aproape că-i puteam citi gândurile: Oare propriii săi oameni îi jucau o farsă? Oare erau niște puști care-și făceau de cap?

Nu. Era o acțiune a inamicului.

— Ce se-ntâmplă? a mârâit unul dintre bătauși.

Ambii priveau încordați ungherele întunecoase ale magaziei.

— Adu o lumină! s-a răstit unul dintre ei.

Celălalt s-a repezit în mijlocul sălii, a ridicat cu grijă un mangel și s-a cocoșat sub greutatea lui când a început să-l miște din loc.

Pe neașteptate, din umbre s-a auzit un țipăt sugrumat și Cutter a răcnit:

— Ce-i? Ce dracu' se-ntâmplă?

Bărbatul cu mangelul a lăsat coșul jos și a privit cu atenție în beznă.

— Greg nu mai i-acolo, șefu', a anunțat el peste umăr.

Cutter s-a încordat.

— Cum adică „nu mai i-acolo”? Adineauri a fost acolo.

— Greg! a strigat celălalt. Greg?

Nu i-a răspuns nimeni.

— Îți zic io, șefu', nu mai i-acolo.

Și în clipa imediat următoare, parcă pentru a-i întări spusele, o sabie a apărut zburând din întuneric, a zăngănit pe pardoseala din piatră și s-a oprit la picioarele lui Cutter.

Tăișul ei era pătat de sânge.

— Asta-i sabia lui Greg, a spus apăsător primul bărbat. L-au ras pe Greg.

— Cine l-a ras pe Greg? s-a răstit Cutter.

— Nu știu, da' el nu mai este.

— Arată-te, oricine ai fi! a strigat Cutter.

Ochii i s-au întors spre Benjamin și i-am putut vedea mintea la lucru, ca și concluzia la care ajunsese: erau atacați de prieteni ai doctorului și aceasta era o operațiune de salvare. Primul bătaș a rămas locului, în siguranța oferită de mangal, cu vârful sabiei scânteind în lumina focului, în vreme ce el tremura. Charles și-a păstrat locul în umbre, ca o amenințare tăcută. Eu știam că nu era nimeni altul decât Charles, dar, pentru Cutter și camaradul său, părea un demon răzbunător, tăcut și implacabil ca moartea însăși.

— Ar fi bine să te-arăți, a șuierat Cutter, înainte să-ți termin amicul.

S-a apropiat de doctor, pregătindu-se să-i lipească tăișul cuțitului de beregată, cu spatele la mine. Am profitat imediat de ocazie și am ieșit din ascunzătoare, furișându-mă spre el. În momentul acela, bătașul care pornise în căutarea lui Charles s-a întors, m-a văzut și a răcnit:

— Șefu'! 'Napoaia ta!

Cutter s-a răsucit fulgător.

Am sărit și în același timp am acționat pumnalul secret. Cutter a intrat în panică și am văzut cum i s-a încordat mâna în care ținea cuțitul, gata să-l ucidă pe Benjamin. Într-o fandare completă, am izbutit să-l lovesc peste braț, abătându-l, și să-l trântesc cu totul, dar și eu mi-am pierdut

echilibrul, așa că a avut timp să-și tragă sabia și să mă confrunte, față în față, ținând într-o mână sabia, iar în cealaltă mână cuțitul de tortură.

Peste umărul lui am văzut că Charles nu irosise ocazia, ci se năpustise asupra bătaușului, iar zăngănitul oțelului a răsunat de cum li s-au încrucișat spadele. Peste alte câteva secunde, eu și Cutter ne duelam, de asemenea. Chipul îi era concentrat, totuși s-a dovedit destul de iute că era depășit. Poate că se pricepea în mânuirea cuțitului, însă nu era obișnuit cu oponenți care să i se împotrivescă prin luptă; el era un expert în torturi, nu un războinic. Și chiar dacă mâinile i se mișcau rapid, iar lamele îi pâlpâiau ca niște fulgere în fața ochilor mei, nu-mi demonstra decât trucuri, iuțeală de mână, mișcări ce ar fi putut îngrozi pe cineva legat de un scaun, dar nu pe mine. Eu vedeam doar un sadic – un sadic speriat. Iar dacă pe lumea asta există ceva mai jalnic și mai demn de dispreț decât un sadic, atunci acela este un sadic speriat.

Nu avea deloc simțul anticipării. Nici joc de picioare, nici abilități defensive. În spatele lui lupta luase sfârșit: al doilea bătauș căzuse în genunchi, gemând, iar Charles și-a proptit talpa în pieptul lui și a tras sabia, lăsându-l să se prăbușească pe piatră.

Cutter a văzut și el și l-am lăsat să se uite, m-am retras un pas și i-am îngăduit să-și vadă tovarășul, ultimul dintre gărzile sale, murind. S-a auzit după aceea o bubuitură în ușa; santinela de afară descoperise până la urmă că-i fuseseră furate cheile și încerca, fără sorti de izbândă, să intre. Ochii lui Cutter s-au rotit într-acolo, căutând salvare. N-au găsit nimic. Ochii înspăimântați au revenit la mine, iar eu am rânjit, apoi am înaintat și am început să creștez la rândul meu. Nu-mi făcea nici cea mai mică plăcere. I-am acordat însă tratamentul pe care-l merita, iar când în cele din urmă s-a prăbușit pe podea cu o tăietură largă și roșie de-a curmezișul gâtului și cu piepții cămășii îmbibați de sânge,

n-am simțit decât un sentiment detașat de mulțumire, de aplicare a justiției. Nimeni n-avea să mai sufere de pe urma cuțitelor sale.

Uitasem de izbiturile din ușă, până când au încetat, și în tăcerea neașteptată l-am privit pe Charles, care a ajuns la aceeași concluzie ca mine: paznicul plecase după ajutoare. Benjamin a gemut și m-am dus la el, i-am retezat legăturile din două lovituri de sabie, apoi l-am prins când s-a prăvălit.

Mâinile mi s-au mânjit pe dată de sânge, totuși medicul părea să respire normal și, cu toate că mai strângea din ochi, înfiorându-se probabil de durere, era în viață și avea să supraviețuiască. Suferise răni dureroase, însă nu adânci.

S-a uitat la mine.

— Cine... cine ești? a reușit să îngaime.

Mi-am dus un deget la borul pălăriei.

— Haytham Kenway la dispoziția ta.

Pe chip i-a apărut o umbră de surâs și a zis:

— Îți mulțumesc, dar... nu-nțeleg... de ce ești aici?

— Ești cavaler templier, nu?

A încuviințat din cap.

— La fel sunt și eu, iar noi nu avem obiceiul să ne lăsăm camarazii la mila nebunilor ce mânuiesc cuțite. În plus, am nevoie de ajutorul tău.

— Te poți bizui pe el, a zis Benjamin. Spune-mi doar ce vrei...

L-am ajutat să se ridice în picioare și i-am făcut semn lui Charles să se apropie. Împreună l-am însoțit către ușa laterală a antrepozitului, după care am ieșit, savurând aerul răcoros și proaspăt, după duhoarea apăsătoare de sânge și de moarte dinăuntru.

Iar după ce am pornit către Union Street și sanctuarul nostru din „Green Dragon”, i-am povestit lui Benjamin Church despre listă.

13 iulie 1754

I

Eram strânși în „Green Dragon”, sub grinzile negre și joase ale camerei din spate pe care acum o numeam „a noastră” și pe care începusem s-o umplem rapid, înghesuindu-ne sub căpriorii colbuiți: Thomas, căruia îi plăcea să se tolănească, atunci când nu deșerta bere sau când nu le plictisea pe gazdele noastre, cerându-le să-i umple halba; William, ale cărui încruntături se adânceau pe măsură ce lucra peste hărțile și desenele întinse pe o masă, deplasându-se de acolo la pupitrul său și oftând exasperat la răstimpuri, făcându-i semn lui Thomas să se îndepărteze cu halba de câte ori se clătina prea aproape de el; Charles, mâna mea dreaptă, care se așeza lângă mine de câte ori mă aflam în odaie și a cărui devoțiune mi se părea uneori apăsătoare, dar alteori o adevărată sursă de putere; și acum, desigur, doctorul Church, care petrecuse ultimele două zile refăcându-se de pe urma rănilor într-un pat pe care Cornelius i-l pusese la dispoziție fără chef. Îl lăsaserăm pe Benjamin în pace; el își îngrijise singur rănilor, iar când în cele din urmă se ridicase din pat, ne asigurase că aproape sigur niciuna dintre tăieturile de pe față nu avea să-i lase urme.

Vorbisem cu el acum două zile, când îl întrerupsesem din tratarea celei mai grave răni... în tot cazul, cea care arăta cel mai rău: o bucată de piele ce-i fusese jupuită de Cutter.

— Am o întrebare pentru tine, am rostit, cu sentimentul că nu-mi formasem încă o părere despre el. De ce te-ai dedicat medicinei?

A zâmbit strâmb.

— Ar trebui să-ți spun că țin la semenii mei, nu? Că am ales calea asta pentru că-mi permite să mă pun în slujba unui bine superior?

— Și nu este așa?

— Poate. Dar nu asta m-a călăuzit. Nu... pentru mine a fost vorba despre ceva mai puțin abstract: îmi plac banii.

— Există și alte căi de a face avere, am replicat.

— Perfect adevărat, totuși ce bun mai prețios există decât *viața*? Nimic altceva nu-i la fel de valoros... și nici la fel de dorit cu disperare. Și niciun preț nu-i prea mare pentru bărbatul sau femeia care se teme de un sfârșit brusc și definitiv.

Am făcut o grimasă.

— Sunt niște cuvinte crude.

— Însă adevărate.

Ușor derutat, l-am întrebat:

— Ai jurat totuși să-i vindecii pe oameni, nu?

— Și respect jurământul acela, care nu menționează vreun preț. Eu solicit doar să fiu recompensat – o recompensă adecvată – pentru serviciile mele.

— Și dacă oamenii n-au cu ce te recompensa?

— Atunci mă voi ocupa de alții. Oare un brutar îi dă pâine pe gratis unui cerșetor? Oare croitorul oferă o rochie unei femei care nu-și poate permite s-o plătească? Nu! Atunci eu de ce aș face-o?

— Ai spus-o tu însuși, i-am atras atenția. Nimic nu-i mai prețios decât *viața*.

— Așa este și tocmai de aceea oamenii trebuie să se asigure că au mijloace pentru a o păstra.

L-am privit chiorăș. Era mai tânăr decât mine. M-am întrebat dacă și eu fusesem ca el, cândva.

II

Mai târziu gândurile mi-au revenit la chestiuni mult mai presante. Toți știam că Silas va dori să se răzbune pentru cele întâmplate în antrepozit și era doar o chestiune de timp până când avea să ne atace. Noi stăteam în „Green Dragon”, poate locul cel mai vizibil din oraș, așa că știa unde să ne găsească, dacă dorea. Eu dispuneam totuși de spadasi experimentați, așa că nu intenționam nici să fug, nici să mă ascund.

William îi explicase lui Benjamin ce plănuiam – să obținem bunăvoința mohicanilor, prin eliberarea indienilor din ghearele neguțătorului de sclavi –, iar acum doctorul s-a aplecat puțin în față și a spus:

— Johnson mi-a zis ce intenții ai. Întâmplător cel care m-a luat prizonier este unul și același cu cel pe care-l cauți. Numele lui este Silas Thatcher.

M-am blestemat în gând, fiindcă nu făcusem și singur legătura. Bineînțeles! De lângă mine, Charles a reacționat cumva mai nestăpânit.

— Vrei să zici că bărbatul acela spilcuit este un neguțător de sclavi? a zis el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu te lăsa amăgit de vorba lui catifelată, a răspuns Benjamin încuviințând încetișor din cap. N-am cunoscut în viața mea o făptură mai crudă și mai ticăloasă.

— Și ce-mi poți spune despre operațiunea lui cu sclavi? am rostit.

— Silas conduce minimum o sută de oameni, dintre care mai mult de jumătate sunt soldați britanici.

— Toți ăștia doar pentru niște sclavi?

Benjamin a izbucnit în râs.

— Nici vorbă! Silas este comandant în Armata Regală și conduce Fortul Southgate.

Cumva nedumerit, am spus:

— Dar, dacă Britania vrea să aibă șanse reale în respingerea francezilor, ar trebui să se *alieze* cu băștinașii... nu să-i înrobească.

— Silas are o singură loialitate – față de punga sa, a intervenit William de la pupitru. Pentru el este irelevant dacă acțiunile lui aduc prejudicii Coroanei. Atât timp cât există cumpărători pentru ce are el de oferit, va continua să facă rost de sclavi.

— Un motiv în plus pentru a-l opri, așadar, am rostit încruntat.

— Eu discut toată ziua cu localnicii și mă străduiesc să-i conving că ar trebui să se încreadă în noi, a adăugat William, pentru că francezii îi folosesc doar ca pe simple instrumente, pe care le vor abandona după obținerea victoriei.

— Probabil că vorbele tale își pierd din convingere când sunt puse față în față cu realitatea acțiunilor lui Silas, am suspinat eu.

— Am încercat să le explic că el nu ne reprezintă, dar poartă uniforma armatei britanice. Este comandantul unui fort. În ochii indienilor, eu apar fie ca un mincinos, fie ca un nebun... Mai degrabă, ambele.

— Nu te necăji, l-am liniștit. Când le vom aduce capul lui, vor ști că le-ai spus adevărul. În primul rând, trebuie să găsim o cale de a intra în fort. O să mă gândesc la asta. Până atunci vreau să mă întâlnesc însă cu ultimul om al echipei noastre.

Auzindu-mi cuvintele, Charles a tresărit.

— Se numește John Pitcairn și te voi duce de îndată la el.

III

Am ajuns la o tabără militară britanică dinafara orașului, la ale cărei porți soldații îi verificau zelos pe cei care intrau și ieșeau. Erau din trupele lui Braddock și m-am întrebat dacă l-aș recunoaște pe vreunul din campaniile în care luptasem cu ani în urmă.

Mă îndoiam însă; regimul lui Braddock era prea brutal, iar oamenii săi, mercenari, foști deținuți sau fugari din calea justiției nu zăboveau niciodată prea mult în același loc. Un soldat a ieșit acum în calea noastră, arătând neras și murdar în ciuda uniformei militare.

— Cu ce treburî? a rostit el și ochii lui ne-au cercetat din cap până în picioare, fără să-i placă prea mult ce vedea.

Eram pe punctul de a-i răspunde, când Charles a făcut un pas înainte, m-a arătat și i-a spus soldatului:

— Un nou recrut.

Santinela s-a tras într-o parte.

— Alte uscături pentru ațâțat focul, da? a rânjit el. Dați-i drumul!

Am trecut prin poartă, intrând în tabără.

— Cum ai reușit? l-am întrebat pe Charles.

— Ai uitat, domnule? Sunt în slujba generalului Braddock... când nu te ajut pe tine, desigur.

Pe lângă noi a trecut o cotigă ce ieșea din tabără, condusă de un bărbat cu o pălărie cu boruri largi, după care ne-am tras într-o parte pentru a face loc unui grup de spălătorese. Peste tot se zăreau corturi, deasupra cărora atârna o pătură joasă de fum provenit de la focurile întreținute de bărbați și de copii, vivandieri ce urmau armata și care se ocupau cu pregătirea mâncării și a cafelei pentru stăpânii lor din imperiu. Rufe spălate atârnav pe frânghiile întinse în fața corturilor, civili încărcau lăzi cu provizii pe cotigi din lemn, sub supravegherea ofițerilor călări. Am văzut un grup de

soldați care se căznea cu un tun împotmolit în noroi, și alții ce stivuiau lăzi, în vreme ce pe platoul mare din centrul taberei, care putea fi echivalat cu piațeta unei așezări, un pluton de douăzeci-treizeci de soldați erau instruiți de un ofițer ale cărui comenzi răcnite abia dacă erau inteligibile.

Privind în jur, mi-am dat seama că tabăra era fără doar și poate a celui Braddock pe care-l știam: animată și ordonată, un furnicar de activitate, un monument de disciplină. Orice vizitator ar fi considerat-o meritul armatei britanice și al conducătorului ei, dar, dacă priveai mai atent sau dacă-l știai pe Braddock de ceva vreme, așa cum îl știam eu, puteai să percepi resentimentele omniprezente: bărbații emanau un aer de nemulțumire, indiferent ce anume ar fi făcut. Nu erau însuflețiți de sentimentul de mândrie față de uniforme lor, ci trudeau sub jugul brutalității.

Și pentru că tot veni vorba... Pe măsură ce ne-am apropiat de un cort, am auzit și am simțit în aceeași clipă o senzație profund neplăcută care mi-a invadat măruntaiele... întrucât glasul care răcnea era al lui Braddock.

Când timp trecuse de când îl văzusem ultima dată? Plecasem din Coldstream acum câțiva ani și niciodată nu fusesem mai încântat să întorc spatele cuiva, ca în ziua aceea. Părăsisem compania, jurând că voi face tot ce voi fi în stare pentru ca Braddock să dea socoteală pentru crimele la care asistasem cât timp servisem sub el – crime brutale și crude. Dar o făcusem fără să mă gândesc la legăturile ce țin laolaltă Ordinul, fără să mă gândesc la loialitatea neabătută a lui Reginald față de Braddock și, în cele din urmă, a trebuit să accept că va continua așa cum o făcuse și până atunci. Nu-mi plăcea, dar trebuia să accept situația. Răspunsul era să-l evit pur și simplu.

În clipa de față însă nu-l puteam evita.

Când am intrat, el se afla în mijlocul cortului și muștra vehement un bărbat cam de vârsta mea, în haine civile, dar care era evident militar. Era John Pitcairn, care stătea

nemișcat și făcea față dezlănțuirii de furie a lui Braddock – o furie pe care o cunoșteam prea bine –, în vreme ce generalul răcnea:

— ...intenționei să te prezinți? Sau sperai că oamenii mei îți vor observa sosirea?

Mi-a plăcut de Pitcairn imediat. Mi-a plăcut felul netulburat în care a răspuns, accentul lui de scoțian, tonul măsurat și calm, neintimidat.

— Domnule general, dacă-mi îngăduiți să vă explic...

Timpul nu trecuse cu blândețe peste Braddock. Fața îi era mai purpurie ca oricând, iar părul i se rărise. Se înroșise și mai mult la chip când a replicat:

— Bineînțeles! Doresc foarte mult să te-ascult.

— Nu am dezertat, domnule general, a protestat Pitcairn. Mă aflu aici sub ordinele comandantului Amherst.

Braddock nu era însă în dispoziția de a se lăsa impresionat de numele comandantului suprem al armatei Jeffrey Amherst; dimpotrivă, s-a înnegurat și mai mult la față.

— Arată-mi un înscris cu pecetea lui și s-ar putea să scapi de ștreang, a mârâit el.

— Nu am așa ceva, a răspuns Pitcairn înghițind un nod – singurul semn de tulburare pe care-l dovedise; poate gândindu-se la nodul lațului ce avea să i se strângă în jurul gâtului, deoarece natura activității mele, domnule general... este...

Braddock s-a retras un pas, parcă plictisit de scena aceea – și poate că era chiar pe punctul de a ordona execuția rapidă a lui Pitcairn –, când am profitat de ocazie și am înaintat.

— Este dintre acelea care mai bine nu sunt încredințate hârtiei, am rostit.

Braddock s-a răsucit spre mine cu o mișcare bruscă, văzând pentru prima dată că eu și Charles eram în cort și ne-a examinat cu grade diferite de iritare. Charles? Nu-l interesa prea mult. Eu? Ca s-o spun pe șleau, antipatia era reciprocă.

— Haytham, a spus el simplu, dar numele a sunat ca un cuvânt de ocară de pe buzele lui.

— *Generale* Braddock, am răspuns, fără să mă sinchisesc în a-mi arăta neplăcerea față de noul lui rang.

A privit de la mine la Pitcairn și poate că a făcut în cele din urmă legătura.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins. Lupii umblă adesea în haine.

— Maestrul Pitcairn nu va fi aici pentru câteva săptămâni, i-am spus, și-l voi readuce la postul lui cuvenit, odată ce ne vom termina lucrarea.

Braddock a clătinat din cap. M-am străduit să-mi ascund zâmbetul și aproape am reușit să-mi disimulez satisfacția. Era furios nu numai fiindcă îi fusese subminată autoritatea, ci și mai rău, că eu fusesem cel care o făcuse.

— Lucrarea diavolului fără doar și poate, a comentat el. Și așa-i îndeajuns de rău că superiorii mei au insistat să ți-l las pe Charles. N-au spus însă nimic despre acest trădător. Nu ți-l voi da.

Am suspinat.

— Edward..., am început eu.

Însă Braddock le-a făcut semn oamenilor săi.

— Am terminat aici. Conduceți-i afară pe gentilomii aceștia.

IV

— Ei bine, n-a mers așa cum mă așteptasem, a oftat Charles.

Ne aflam din nou în afara taberei militare; în fața noastră, Bostonul se întindea până la oceanul scânteietor de la orizont, pe care se zăreau catargele și pânzele corăbiilor din port. Ne-am oprit la o pompă de apă de la umbra unui cireș,

ne-am așezat și ne-am rezemat de zid; de aici puteam să-i urmărim pe cei care intrau și ieșeau din tabără, fără să atragem atenția asupra noastră.

— Și când te gândești că a fost o vreme când îi spuneam lui Edward „frate“..., am rostit posomorât.

Trecuse mult de atunci și-mi venea greu să-mi reamintesc, dar era adevărat. Fusesse o vreme când îl apreciasem pe Braddock și mă gândeam la el și la Reginald ca fiind prietenii și aliații mei. Acum îl detestam pe Braddock din tot sufletul. Dar pe Reginald?

În privința lui nu eram deocamdată sigur.

— Ce facem? a întrebat Charles. Dacă vom încerca să ne întoarcem, ne vor alunga.

Privind în tabără, l-am văzut pe Braddock ieșind din cort, răcnind ca întotdeauna și gesticulând spre un aghiotant – fără îndoială, unul dintre mercenarii aleși de el personal – care s-a apropiat în goana mare. În urma lui venea John. Cel puțin, era încă în viață; fie Braddock se calmase, fie răbufnirea lui se abătuse asupra altcuiva. Asupra mea, probabil.

În timp ce ne uitam, aghiotantul i-a adunat pe soldații pe care-i văzusem instruindu-se pe platoul din mijlocul taberei și i-a organizat într-o patrulă, după care, cu Braddock în frunte, au ieșit din tabără. Alți soldați și civili s-au grăbit să li se ferească din cale, iar poarta, în care până atunci fuseseră o mulțime de oameni, s-a golit imediat, pentru a le îngădui să iasă. Patrula a trecut la vreo sută de metri de noi și am privit-o printre ramurile cireșului ce atârnav mult spre pământ; a coborât dealul și s-a îndreptat către marginea orașului, purtând cu mândrie drapelul Regatului Unit.

În urma lor s-a instaurat un fel de tihnă și m-am ridicat, spunându-i lui Charles:

— Haide după ei.

Am urmat patrula la vreo două sute de metri în spate și chiar de la depărtarea aceea puteam auzi glasul lui Braddock, care începuse să fie tot mai sonor când am intrat în oraș.

Până și în timpul acestei deplasări, avea aerul cuiva care se află mereu în centrul atenției, însă destul de iute a devenit clar că era vorba despre o misiune de recrutare. Braddock a început prin a se apropia de un fierar, poruncindu-le oamenilor săi să privească și să învețe. Toate semnele mâniei sale dispăruseră și, cu un zâmbet cald, i s-a adresat fierarului mai degrabă ca un uncheș grijuliu, decât ca un tiran nemilos cum era în realitate.

— Pari cătrănit, prietene, a zis el. Ce s-a-ntâmplat?

Charles și cu mine am rămas la o distanță sigură. Charles mai cu seamă a stat cu fruntea plecată și s-a menținut în afara razei vizuale, temându-se să nu fie recunoscut. Eu am ciulit urechile ca să aud răspunsul fierarului.

— Afacerile au mers prost în ultima vreme, a răspuns. Mi-am pierdut atât dugheana, cât și uneltele.

Braddock a ridicat brațele cu un gest de nepăsare, de parcă problema aceea putea fi rezolvată cu ușurință, pentru că...

— Și dacă ți-aș spune că te-aș putea scăpa de necazuri? a rostit el.

— Păi, aș fi cam bănuitor...

— Corect! Ascultă-mă însă până la capăt. Francezii și sălbaticii cu care s-au aliat au pustiit împrejurimile orașului. Regele a încredințat unora ca mine misiunea strângerii unei armate cu care să-i putem respinge. Alătură-te mie și vei fi răsplătit din plin. Peste numai câteva săptămâni, vei reveni cu punga plină de galbeni și-ți vei putea deschide o dugheană nouă – mai mare și mai bună!

În vreme ce ei doi stăteau de vorbă, am văzut cum ofițerii le-au poruncit membrilor patrului să intre în vorbă cu alți cetățeni și să acționeze în același fel. Între timp, fierarul a spus:

— Cu adevărat?

Braddock i-a întins îndată actele de recrutare pe care le scosese din veston.

— Citește cu ochii tăi, a spus el mândru, de parcă îi dăduse aur, și nu hârtii pentru a-l înrola în armata cea mai brutală și mai înjositoare pe care o cunoscusem vreodată.

— De-acord, a încuviințat sârmanul fierar naiv. Arată-mi unde să semnez!

Braddock a mers apoi mai departe, spre o piațetă publică, unde s-a oprit ca să țină un discurs scurt, în vreme ce tot mai mulți dintre soldații lui s-au împrăștiat prin mulțime.

— Ascultați-mă, oameni buni ai Bostonului, a început el pe tonul sfătos al cuiva aflat pe punctul de a anunța vești minunate. Armata regelui are nevoie de bărbați puternici și loiali. În nord se adună forțe malefice, care râvnesc la pământurile și bogățiile sale. Vin acum înaintea voastră cu o rugămințe: dacă țineți la proprietățile voastre, la familiile voastre, ba chiar la viețile voastre – atunci alăturați-vă nouă. Înrolați-vă în slujba Domnului și a țării deopotrivă, ca să putem apăra ceea ce am creat aici!

Unii orășeni au pufnit și au plecat mai departe; alții au stat de vorbă cu prietenii lor. Iar alții s-au apropiat de soldații britanici, probabil doritori să-și ofere serviciile... și să câștige ceva bani. Mi-a fost imposibil să nu observ o corelație evidentă între cei care păreau sărăntoci și probabilitatea de a fi fost atrași de cuvintele lui Braddock.

L-am auzit după aceea adresându-se aghiotantului său:

— Unde ar trebui să mergem acum?

— Poate la Marlborough? a răspuns omul lui de încredere, care, deși era prea departe ca să-i disting bine trăsăturile, avea un glas familiar.

— Nu, a răspuns Braddock, cei de acolo sunt prea mulțumiți. Au locuințe frumoase și duc o viață tihnită.

— Ce zici atunci de Lyn, sau de Ship Street?

— Da. Nou-sosiții au adesea necazuri. Este mult mai probabil ca ei să profite de ocazia de a-și rotunji pungile și de a-și hrăni copiii.

Nu departe de Braddock se afla John Pitcairn și așa fi vrut să mă apropii de el. Privind soldații britanici din jur, mi-am dat seama că aveam nevoie de o uniformă.

L-am compătimit pe sârmanul care s-a desprins de grup pentru a se ușura. Era locotenentul lui Braddock. S-a îndepărtat de ceilalți, îmbrâncind două femei bine îmbrăcate și cu bonete, apoi a mârâit, când ele au țâțâit dezaprobator în urma lui – făcând o treabă excelentă în a câștiga inimile și mințile localnicilor în numele Maiestății Sale.

L-am urmărit de la depărtare, până a ajuns în capătul străzii, unde se afla un soi de depozit scund din lemn. Acolo, după ce a privit rapid peste umăr, pentru a se asigura că nu era urmărit, și-a rezemat muscheta de un perete, apoi și-a descheiat pantalonii, pregătindu-se să urineze.

Bineînțeles că *era* urmărit. De către mine. Am verificat dacă în jur se aflau soldați și m-am apropiat, strâmbând din nas înaintea mirosului pătrunzător; se părea că mulți se ușuraseră tot în acel locul. După aceea am activat pumnalul cu un clic slab, pe care el l-a auzit; s-a tensionat ușor în timp ce urina, dar nu s-a întors.

— Oricine ai fi, ar fi bine să ai un motiv serios ca să stai în spatele meu când mă slobod, a rostit el scuturându-și mădularul și încheindu-se la pantaloni.

Atunci i-am recunoscut glasul. Era călăul. Era...

— Slater, am rostit.

— Țsta mi-e numele: nu-l rosti fără măsură. Și tu cine ești?

Se prefăcea că avea probleme cu încheierea prohabului, dar i-am văzut mâna apropiindu-se de sabie.

— S-ar putea să-ți amintești de mine. Mă numesc Haytham Kenway.

S-a încordat din nou, iar capul i s-a îndreptat.

— Haytham Kenway! a șuierat. Într-adevăr – ăsta-i nume interesant. Sperasem că n-o să te mai revăd.

— La fel și eu. Întoarce-te, te rog.

O căruță trasă de cal a trecut prin noroi, în timp ce, fără grabă, Slater s-a întors către mine și mi-a privit pumnalul de la încheietura mâinii.

— Acum ești Asasin? a pufnit el.

— Sunt templier, Slater, la fel ca stăpânul tău.

A pufnit din nou.

— Pe generalul Braddock nu-l mai interesează de-acum cei ca voi.

Era așa cum bănuisem. De aceea Braddock încercase să-mi saboteze eforturile de a recruta o echipă pentru misiunea lui Reginald. Acționa acum împotriva noastră.

— Scoate-ți sabia, i-am cerut lui Slater.

A clipit scurt din ochi.

— Mă vei ucide, dac-o s-o fac.

Am încuviințat din cap.

— Nu te pot ucide cu sânge rece. Nu sunt generalul tău.

— Nu, a spus el, nu ești decât o fărâma din omul care-i el.

Și a dus mâna la sabie...

După o secundă, bărbatul care încercase cândva să mă spânzure, și pe care-l văzusem ajutând la măcelărirea unei familii la asediul fortăreței Bergen op Zoom, zăcea mort la picioarele mele. I-am privit corpul care încă se zbătea, gândindu-mă doar că trebuia să-i scot uniforma până n-o acoperea de sânge.

Am scos-o și am revenit la Charles, care m-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Da, a comentat el, te prinde rolul ăsta.

I-am surâs ironic.

— Acum îi vom face cunoscute planurile noastre lui Pitcairn. La semnalul meu, tu vei stârni un scandal. Ne vom folosi de acea distragere pentru a ne îndepărta.

Între timp, Braddock continua să dea ordine.

— Gata, flăcăi, a zis el după aceea, să-i dăm drumul mai departe.

Am profitat de ocazie pentru a mă strecura printre soldații din patrulă, rămânând cu capul plecat. Știam că Braddock

se va concentra asupra recrutărilor, și nu asupra oamenilor săi; totodată, eram încrezător că cei din patrulă erau atât de îngroziți să nu abată furia lui asupra lor, încât aveau să fie mai preocupați de atragerea de noi recruți și nu vor băga în seamă apariția unui chip necunoscut printre ei. Am înaintat până am ajuns în dreptul lui Pitcairn și i-am vorbit cu glas scăzut:

— Salut din nou, Jonathan.

El a tresărit ușor, m-a privit și a exclamat:

— Maestre Kenway!

I-am făcut semn să tacă, am privit iute în jur pentru a vedea dacă nu atrăseserăm atenție nedorită, apoi am continuat:

— Nu mi-a fost lesne să mă strecur aici... dar, iată-mă, am venit să te salvez.

De data asta, a vorbit în șoaptă.

— Chiar crezi că putem scăpa de aici?

I-am zâmbit.

— N-ai încredere în mine?

— Nu prea te cunosc...

— Cunoști destule.

— Uite ce-i, a șoptit, aș dori foarte mult să te ajut, dar l-ai auzit pe Braddock. Dacă află, ne termină pe amândoi.

— O să mă ocup eu de Braddock, l-am liniștit.

Pitcairn a întors capul și m-a întrebat:

— Cum?

I-am aruncat o privire care să-l anunțe că știam precis ce făceam, mi-am băgat degetele în gură și am fluierat puternic.

Era semnalul așteptat de Charles, care s-a ivit în goană pe stradă, ieșind dintre două clădiri. Își scosese cămașa și o folosea pentru a-și acoperi fața, restul hainelor îi erau în neorânduială și se mânjise cu noroi, așa că nu mai semăna deloc a ofițer de armată, deși asta și era. De fapt, arăta ca un nebun și imediat s-a și comportat ca atare, stând în fața patrulei, care s-a oprit de-a valma, cu soldații prea surprinși

sau derutați pentru a-și ridica măcar armele, după care Charles a început să zbiere:

— Voi! Sunteți toți niște hoți și escroci! Făgăduiți că imperiul ne va... ne va răsplăti și ne va onora! Dar pân-la urmă, aduceți doar moarte! Și pentru ce? Bolovani și gheață, copaci și pâraie? Câțiva francezi morți? Noi nu vrem asta! N-avem nevoie! Luați-vă promisiunile deșarte, pungile pe care le legănați, uniformele și armele – luați-vă toate astea care vă sunt atât de dragi și băgați-vi-le în dos!

Soldații au schimbat priviri între ei, cu gurile căscate a neîncredere, atât de surprinși, încât, pentru un moment, am fost îngrijorat că nu vor reacționa defel. Până și Braddock, care se afla ceva mai departe, a rămas locului, neștiind dacă să fie furios sau amuzat de răbufnirea aceea neașteptată de nebunie pură.

Oare ei aveau să-i întoarcă pur și simplu spatele și să-și vadă de drum? Poate că Charles a fost încercat de aceeași îngrijorare, deoarece a continuat:

— Rușine să vă fie – vouă și falsului vostru război! a adăugat el tușa finală și decisivă.

S-a aplecat, a luat de jos balebă de cal și a azvârlit-o apoi în direcția grupului, care s-a împrăștiat iute. Mai exact, cei norocoși s-au împrăștiat... iar generalul Edward Braddock nu făcuse parte dintre ei.

A rămas pentru o clipă încremenit, cu uniforma mânjită de balebă, fără să mai stea în cumpănă dacă-i amuzat ori furios. Pe urmă l-a copleșit furia și mugetul lui a părut să scuture frunzele din copaci:

— *După el!*

Unii soldați s-au desprins din grup și au pornit după Charles, care se întorsese deja și sprinta acum pe lângă o prăvălie universală, după care a cotit la stânga pe o stradă mărginită de o parte și de alta de prăvălie și o tavernă.

Acum era ocazia noastră. Dar în loc să profite de ea, John a spus doar:

— La naiba!

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat. Acum e momentul să ne facem nevăzuți.

— Mă tem că nu. Omul tău a intrat într-o fundătură acolo. Trebuie să-l salvăm.

Am gemut în gând. Avea să fie într-adevăr o misiune de recuperare... dar nu a celui pe care intenționasem să-l recuperez. Am pornit în goană spre pasajul prin care dispăruse Charles, însă fără intenția de a spăla onoarea nobilului nostru general, ci doar de a-mi proteja camaradul.

Era însă prea târziu. Până am ajuns acolo, el fusese deja reținut și m-am retras, blestemând în gând, în vreme ce Charles era târât înapoi, pe strada principală, și dus înaintea generalului Braddock, care clocotea și dusesese mâna la sabie. Am decis că se ajunsese prea departe.

— Dă-i drumul, Edward.

Braddock s-a răsucit spre mine. Deși ar fi părut imposibil, chipul i s-a înnegurat și mai mult la vederea mea. În jurul nostru, soldații au schimbat priviri nedumerite, pe când Charles, care era tot fără cămașă și imobilizat de doi bărbați voinici, m-a privit cu recunoștință.

— Din nou, tu? a scuipat generalul furios.

— Credeai că n-o să mai revin? am replicat calm.

— Mă surprinde mai mult ușurința cu care ai fost demascat, a rânjit el mulțumit. Se pare că te-ai mai înmuiat.

Nu aveam chef să schimb insulte cu el.

— Lasă-ne să plecăm, i-am spus, și să-l luăm cu noi pe John Pitcairn.

— În niciun caz nu voi tolera ca autoritatea să-mi fie contestată, a răspuns el.

— Nici eu.

Ochii i-au fulgerat. Oare era cu adevărat pierdut pentru Ordin? Pentru o clipă, m-am închipuit stând alături de el, arătându-i cartea și privind cum era cuprins de transformare, așa cum se întâmplase și cu mine. Oare el ar fi putut avea aceeași senzație de înțelegere bruscă pe care o avusesem eu? Oare ar fi putut reveni în rândurile noastre?

— Puneți-i pe toți în lanțuri! a ordonat Braddock.

Nu, am decis că nu mai putea reveni.

O dată în plus, am regretat absența lui Reginald, pentru că el ar fi oprit conflictul din fașă: el ar fi împiedicat ceea ce s-a petrecut în continuare.

Am decis că-i puteam doborî și am acționat ca atare. Într-o secundă, pumnalul meu a tăsnit și soldatul cel mai apropiat a murit cu o expresie de surprindere pe chip, când l-am înjunghiat. Cu coada ochiului l-am zărit pe Braddock sărind într-o parte, trăgându-și sabia din teacă și răcnind spre alt bărbat, care a dus mâna la pistolul deja încărcat. John a ajuns însă la el înaintea mea, sabia i-a sclipit și a coborât, lovind încheietura fără s-o reteze complet, dar ajungând până la os, așa că pentru o clipă mâna a fluturat la capătul brațului, iar pistolul a căzut inofensiv pe pământ.

Un alt soldat m-a atacat din stânga și am schimbat lovituri – una, două, trei. L-am împins înapoi, până a ajuns cu spatele la un zid, iar ultima mea fandare și-a găsit ținta printre curelele încrucișate peste veston, străpungându-i inima.

M-am răsucit fulgerător și l-am înfruntat pe al treilea atacator, i-am deviat lovitura și l-am spintecat de-a curmezișul trunchiului, prăbușindu-l în țărână. Cu dosul mâinii mi-am șters sângele de pe față la timp ca să-l văd pe John doborând alt soldat, iar pe Charles, care înhățase sabia unuia dintre cei ce-l țineau prizonier, terminându-l pe celălalt din câteva lovituri precise.

Apoi încheștarea s-a terminat și m-am îndreptat spre ultimul care mai rămăsese în picioare: generalul Edward Braddock.

Ar fi fost foarte ușor. Extrem de ușor să termin totul, aici. Ochiul mi-au spus că o știa – că în adâncul inimii știa că doream să-l ucid. Poate că înțelesese în sfârșit că se rupseseră legăturile care ne țineau laolaltă în trecut: ale Ordinului și ale respectului reciproc pentru Reginald.

Am rămas o clipă nemișcat, după care am coborât sabia.

— Îmi opresc mâna astăzi, pentru că mi-ai fost cândva frate, i-am spus, și un om mai bun decât ești acum. Însă dacă drumurile noastre se vor mai încrucișa vreodată, toate datoriile vor fi uitate.

M-am întors după aceea către John.

— Acum ești liber.

Noi trei – eu, John și Charles – ne-am întors și ne-am îndepărtat.

— *Trădătorule!* a răcnit Braddock. Du-te atunci! Alătură-te lor în căutarea aia nesăbuită. Și când vei ajunge cu oasele rupte și pe moarte în fundul unui puț întunecat, fie ca vorbele mele de azi să fie ultimele pe care ți le vei aminti!

Apoi a plecat, pășind peste cadavrele oamenilor săi și croindu-și loc printre gură-cască. Pe străzile din Boston, patrulele de soldați britanici abundau și întrucât Braddock putea să cheme întăriri, am decis să ne facem iute pierduți. După ce generalul a dispărut, am mai privit o dată trupurile celor căzuți în noroi și m-am gândit că nu fusese cea mai bună după-amiază pentru recrutări.

N-a fost de mirare că locuitorii orașului ne-au ocolit pe departe când ne-am grăbit pe străzi spre „Green Dragon”. Eram mânjiți de noroi și pătați de sânge, iar Charles se străduia să se îmbrace din mers. Între timp, John era curios să afle de ce mă dușmăneam cu Braddock, și i-am povestit despre măcelul de lângă corabie, sfârșind prin cuvintele:

— După aceea relația dintre noi doi n-a mai fost niciodată la fel. Am mai participat împreună în câteva campanii, dar fiecare s-a terminat și mai neplăcut decât cea dinainte. El ucidea și ucidea: inamici sau aliați, civili sau soldați, vinovați sau inocenți – nu conta. Dacă considera că un om era un obstacol pentru el, îl omora. Afirma că violența era o soluție mai eficientă. Asta ajunsese deviza lui. Și mi-a frânt inima.

— Ar trebui să-l oprim, a spus John privind îndărăt, de parcă am fi putut încerca s-o facem chiar atunci.

— Bănuiesc că ai dreptate... Eu îmi păstrez totuși speranța, prostească poate, că ar putea fi readus pe calea rațiunii. Știu... este o prostie să cred că cineva atât de mânjit de moarte s-ar putea schimba brusc.

Sau nu era chiar o prostie? m-am întrebat, în timp ce mergeam. La urma urmelor, nu mă schimbasem eu însumi?

14 iulie 1754

I

Întrucât stăteam în „Green Dragon”, ne găseam în locul cel mai potrivit pentru a auzi orice zvonuri legate de noi, iar Thomas era foarte atent la tot ce se șușotea pe străzi. Desigur, pentru el nu însemna mare chin: ascultarea bârfelor despre vreo acțiune împotriva noastră însemna pentru Thomas să deșerte bere în vreme ce trăgea cu urechea la conversații și-i descosea pe alții pentru ultimele noutăți. Era foarte priceput la treaba asta. Așa și trebuia să fie. Ne făcuserăm dușmani: Silas, bineînțeles, dar, mai îngrijorător, generalul Edward Braddock.

În noaptea trecută am stat la masa din camera mea pentru a scrie în jurnal. Pumnalul secret se afla lângă mine, iar sabia în imediata apropiere pentru eventualitatea în care Braddock ar fi decis să-și lanseze inevitabilul atac răzbu-nător, și știam prea bine că așa va fi de acum încolo: urma să dorm iepurește, cu armele mereu la îndemână, privind tot timpul peste umăr, socotind că fiecare chip necunoscut aparținea unui potențial inamic. Mă obosea numai și gândul la așa ceva, dar ce alternativă aveam? Potrivit spuselor lui Slater, Braddock abandonase Ordinul Templierilor. Acum era un ins cu totul imprevizibil, și mai rău decât un ins cu totul imprevizibil este un ins cu totul imprevizibil care comandă o armată întreagă.

Mă puteam consola măcar cu știința că acum dispuneam de o echipă aleasă pe sprânceană și, o dată în plus, ne-am

reunit în camera din spate, întăriți de venirea lui John Pitcairn; formam într-adevăr un adversar formidabil pentru oricare dintre cei doi oponenți ai noștri.

Când am intrat în odaie, toți s-au ridicat în semn de salut – până și Thomas, care părea mai treaz decât de obicei. Rănile lui Benjamin se vindecaseră fără a lăsa urme. John părea să fi scăpat din lanțurile contractului său cu Braddock și aerul preocupat îi fusese înlocuit de o voioșie neștiută până atunci. Charles era încă ofițer al armatei britanice și se temea că Braddock l-ar putea rechema; de aceea, atunci când nu-l privea cu superioritate pe Thomas, avea o expresie îngrijorată. William stătea la pupitrul său cu o pană în mână, absorbit de muncă, comparând însemnele de pe amuletă cu cartea și cu propriile lui hărți și desene, încă nedumerit, încă nereușind să pună cap la cap fragmentele din puzzle. În privința aceea însă aveam o idee.

Le-am făcut semn să se așeze, apoi am luat și eu loc.

— Domnilor, am rostit, cred că am găsit o soluție la problema noastră. Mai precis, Ulise a găsit-o.

Numele eroului grec a avut efecte destul de variate asupra tovarășilor mei și dacă William, Charles și Benjamin au încuviințat știutori din capete, John și Thomas au părut mai degrabă derutați, Thomas fiind cel mai puțin stânjenit de neștiința sa.

— Ulise? a întrebat el și a râgâit prelung. Un camarad nou în echipă?

— Eroul grec, prostovane, a zis Charles dezgustat.

— Dați-mi voie să vă explic, am spus. Vom intra în forțul lui Silas, deghizați în comercianți. Odată ajunși înăuntru, vom intra în acțiune: îi vom elibera pe captivi și-l vom ucide pe neguțătorul de sclavi.

I-am privit cum îmi absorbeau planul. Thomas a vorbit primul.

— Riscant, riscant, a zis el după care a rânjit larg. Îmi place!

— Să-ncepem atunci, am continuat eu. Mai întâi trebuie să găsim un convoi...

II

Charles și cu mine eram pe un acoperiș cu vedere spre una dintre piețele publice din Boston, amândoi îmbrăcați în soldați britanici.

Mi-am examinat propria uniformă. Pe centironul din piele maro mai era o pată din sângele lui Slater, ca și pe unul dintre ciorapii albi, dar altfel arătam corespunzător; la fel și Charles, deși își aranja întruna uniforma.

— Uitasem cât este de inconfortabilă, s-a scuzat el.

— Mă tem că sunt absolut necesare pentru a ne juca rolul așa cum se cuvine, am spus.

I-am aruncat o privire. Nu avea să mai sufere prea mult.

— Convoiul ar trebui să ajungă în curând, i-am spus. Vom ataca la semnalul meu.

— Am înțeles, domnule.

Sub noi, o căruță răsturnată bloca ieșirea pieței din capătul opus, iar doi bărbați găfâiau și icneau, străduindu-se s-o ridice.

Sau ar trebui să spun că *se prefăceau* că găfâie și icnesc, deoarece aceștia erau Thomas și Benjamin, iar căruța fusese anume răsturnată de noi patru cu câteva clipe în urmă, plasată strategic pentru a bloca ieșirea. Nu departe se aflau John și William, care așteptau în umbra unei fierării din apropiere, așezați pe găleți întoarse cu fundul în sus și cu pălăriile mult coborâte pe ochi – doi simpli fierari, care făceau o pauză și-și petreceau timpul privind trecătorii.

Capcana era pregătită. Am dus luneta la ochi și am privit dincolo de piață, iar de data asta am zărit convoiul, o grupă de nouă soldați britanici care se apropia. Unul dintre ei mîna o căruță plină cu fân, iar lângă el, pe capră, se afla...

Am reglat focalizarea lunetei. Era o mohicană – o *frumoașă* mohicană, care, în ciuda lanțurilor cu care fusese legată, arbora o expresie mândră și disprețuitoare și stătea

cu spatele perfect drept, spre deosebire de vizitiul ai cărui umeri erau gârboviți și care ținea în gură o pipă cu coada lungă. Am observat că femeia avea o vânătaie pe obraz și am fost surprins de valul de mânie pe care l-am simțit la vederea ei. M-am întrebat de cât timp o prinseseră și, de fapt, cum reușiseră s-o prindă? Era limpede că le dăduse de furcă.

— Domnule, a rostit Charles de lângă mine, n-ar fi bine să dai semnalul?

Mi-am dres glasul.

— Desigur, am încuviințat.

Am dus degetele la gură și am fluierat, nu foarte tare; camarazii noștri de jos au răspuns prin semne din mâini că erau pregătiți, iar Thomas și Benjamin și-au întetit preținsele eforturi de ridicare a căruței.

Noi am așteptat... am așteptat până când soldații au intrat în piață și au descoperit că înaintarea le era blocată de căruță.

— Ce dracu-i asta? a întrebat unul dintre soldații aflați în față.

— Mii de scuze, domnilor, se pare că-am avut un mic și nefericit accident, a spus Thomas desfăcând larg brațele și rânjind slugarnic.

Soldatul i-a recunoscut accentul și s-a strâmbat disprețuitor. S-a înroșit la față, nu chiar atât de tare, încât să capete culoarea propriului său veston, însă destul de intens.

— Grăbiți-vă! s-a răstit el și Thomas a dus servil palma în dreptul frunții, după care s-a întors la Benjamin, pentru a-l ajuta la căruță.

— Sigur că da, milord, numaidecât, a zis el.

Înținși pe burtă, Charles și cu mine priveam. John și William stăteau cu fețele ascunse și-i priveau și ei pe soldații care, în loc să ocolească pur și simplu căruța sau chiar – fe-rească Domnul! – să-i ajute pe Thomas și Benjamin s-o îndrepte, stăteau și se uitau în timp ce șeful lor devenea tot mai mânios, până în cele din urmă a răbufnit.

— Măi flăcăi – sau o puneți pe roți, sau îi dăm bice și trecem peste ea!

— Nu, vă rog, nu!

Am văzut cum Thomas a ridicat ochii spre acoperișul pe care stăteam noi, apoi a privit scurt către William și John, de acum cu mâinile pe mânerele săbiilor, și a rostit semnalul convenit:

— Aproape am terminat.

Cu o singură mișcare, Benjamin și-a tras sabia din teacă și l-a străpuns pe soldatul cel mai apropiat, după care, înainte ca șeful celorlalți să fi avut o șansă de a reacționa, i-a înfipt fulgerător în ochi un pumnal ce apăruse ca prin farmec din mâneca lui Thomas.

William și John au intrat în acțiune și trei soldați au căzut sub săbiile lor, iar eu și cu Charles am sărit de sus, luându-i pe neașteptate pe cei mai apropiați de noi: patru morți. Nici măcar nu le-am oferit mângâierea unei ultime răsuflări demne. Îngrijorați ca uniforme să nu li se păteze de sânge, i-am dezbrăcat în grabă. În câteva minute, am tras cadavrele într-un grajd, i-am închis și i-am zăvorât ușa, după care ne-am regrupat în piață: șase soldați în uniforme britanice, care luaseră locul celor nouă. Un alt convoi.

Am privit în jur. Piața nu fusese aglomerată nici înainte, dar acum era pustie. Nu știam cine putuse fi martor la ambuscadă: coloniști care-i urau pe britanici și fuseseră încântați să-i vadă căzând? Simpatizanți ai trupelor regale, care chiar acum se aflau în drum spre Fortul Southgate, pentru a-l avertiza pe Silas despre cele petrecute? Nu aveam deloc timp de pierdut.

Am sărit pe capra vizitiului, iar indianca s-a îndepărtat puțin de mine – în măsura în care-i dădeau voie lanțurile – și m-a privit bănuitoare și în același timp rebelă.

— Suntem aici ca să te ajutăm, am încercat s-o liniștesc. Pe tine, dar și pe cei închiși în Fortul Southgate.

— Atunci, descătușează-mă, mi-a spus.

Cu regret, i-am răspuns:

— N-o pot face înainte să intrăm acolo. Nu pot risca o inspecție la poartă, care să se sfârșească prost.

Ea mi-a aruncat o privire dezgustată, parcă pentru a-mi zice că era exact cum se așteptase.

— Voi avea grijă să nu pățești nimic, am insistat, îți dau cuvântul meu.

Am scuturat hățurile și caii au pornit la drum, cu tovarășii mei mergând de o parte și cealaltă a căruței.

— Știi ceva despre operațiunea lui Silas? am întrebat-o pe indiană. La câți oameni ne putem aștepta în interior? Ce natură au liniile lor defensive?

Însă n-a rostit niciun cuvânt.

— Trebuie să fii destul de importantă pentru el, ca să ai propria ta escortă, am insistat, dar femeia a continuat să mă ignore. Aș fi vrut să ai încredere în noi... deși bănuiesc că este firesc să fii suspicioasă. Așa să fie!

Cum nu zicea nimic, am decis să fac și eu la fel, înțelegând că-mi iroseam vorbele.

Când am ajuns la poarta fortului, o santinelă ne-a ieșit în cale.

— Opriti-vă! ne-a cerut.

Am tras hățurile și ne-am oprit, eu și soldații mei. Privind pe lângă prizonieră, mi-am ridicat chipiul spre santinele:

— Bună seara, domnilor.

Mi-am dat seama pe dată că straja nu avea chef de glume.

— Cu ce treabă? a rostit sec, privind-o pe indiană cu ochi curioși și lascivi.

Ea l-a fulgerat cu o căutătură veninoasă. Pentru o clipă mi-am amintit că atunci când sosisem în Boston, dorisem să văd ce schimbări adusesese domnia britanică asupra acestei țări, ce efect avea guvernarea ei asupra locuitorilor săi. Era clar că efectul nu fusese pozitiv pentru băștinașii mohicani. Noi vorbeam cu pioșenie despre mântuirea noului pământ, dar în realitate îl corupeam.

Am indicat din cap spre femeie.

— I-o ducem lui Silas, am spus, iar santinela a încuviințat din cap, și-a umezit buzele, apoi a bătut în poartă, care s-a deschis și noi am înaintat încet.

La interior, fortul era tăcut. Am intrat în curte pe lângă metereze, ziduri puțin înalte din piatră întunecată, pe care tunurile erau amplasate pentru a bate spre Boston, spre ocean, iar soldați cu muschete pe umăr patrolau înainte și înapoi. Atenția le era îndreptată în afara zidurilor; se temeau de un atac din partea francezilor și, după ce ne-au aruncat o privire de pe metereze, aproape că ne-au ignorat în vreme ce am înaintat cu căruța și, străduindu-ne să părem cât mai nepăsători, ne-am oprit într-un loc retras, unde primul lucru pe care l-am făcut a fost să tai legăturile femeii.

— Vezi? Te eliberez, așa cum ți-am promis. Acum, dă-mi voie să-ți explic...

Ea s-a mulțumit să-mi mai arunce o privire sfredelitoare, după care a sărit de pe capră și a dispărut în întuneric, lăsându-mă să mă holbez în urma ei cu sentimentul vădit de treabă neterminată; aș fi dorit să mă explic față de ea; aș fi dorit să petrec mai mult timp cu ea.

Thomas a pornit după indiană, dar l-am oprit.

— Las-o, i-am zis.

— Ne va da de gol, a protestat el.

M-am uitat în locul unde fusese femeia – deja era o amintire, o fantomă.

— N-o va face, am răspuns și am coborât de pe capră, privind în jur ca să mă conving că eram singuri în curte.

După aceea i-am strâns pe ceilalți în jurul meu și le-am transmis ordinele: să elibereze captivii și să evite să fie demascați. Au încuviințat tăcuți și cu expresii serioase pe chipuri, pe deplin dedicați misiunii care-i aștepta.

— Cum rămâne cu Silas? a întrebat Benjamin.

M-am gândit la bărbatul pe care-l văzusem în antrepozit, care răsese și-l lăsase pe doctor în seama lui Cutter.

Mi-am reamintit și jurământul lui Benjamin de a-i lua gâtul și mi-am privit prietenul.

— Va muri, i-am spus.

M-am uitat cum oamenii mi s-au făcut nevăzuți în noapte și am decis să-l privesc îndeaproape pe Charles, elevul meu. Am văzut că se apropiase de un grup de soldați și că li se prezenta. De cealaltă parte a curții, Thomas intrase deja în vorbă cu unul dintre cei care patrulau. Între timp, William și John mergeau cu pas nepăsător în direcția unei clădiri despre care bănuiam că era probabil arestul fortului, unde erau ținuți prizonierii, și de unde un gardian se pregătea chiar acum să le iasă în cale. Celelalte gărzi erau distrase de Charles și Thomas și, când am fost mulțumit, i-am transmis lui John un semnal furiș. După aceea l-am văzut vorbind scurt cu William, pe când se apropiau de gardian.

— Cu ce vă pot ajuta? am auzit glasul gardianului, iar în clipa următoare genunchiul lui John l-a izbit cu putere în boașe.

Cu un geamăt surd, ca al unui animal prins într-o cursă, el a dat drumul lăncii și a căzut în genunchi. Fulgerător, John i-a smuls de la brâu un inel cu chei, a deschis ușa, a luat o făclie de pe un suport de afară și a dispărut în clădire.

M-am uitat în jur. Niciun gardian nu văzuse ce se întâmplase în fața arestului. Cei de pe metereze priveau sânguincios spre ocean; cei din interior erau distrași de Charles și Thomas.

Am privit apoi ușa arestului și l-am văzut pe John reapărând cu primul dintre prizonieri.

Pe neașteptate însă un soldat de pe metereze a observat și el ce se întâmpla.

— Hei, tu, ce vrei să faci? a strigat și a ridicat muscheta, iar alarma s-a dat pe ziduri.

Imediat m-am repezit spre metereze, unde soldatul se pregătea să apese pe trăgaci, am suit treptele din piatră câte două-trei odată și am ajuns la el, înfigându-mi pumnalul sub falca lui printr-o lovitură scurtă și brutală. M-am ghemuit,

am lăsat trupul să cadă peste mine și am țâșnit de dedesubt, pentru a-l înjunghia pe al doilea soldat în inimă. Un al treilea era cu spatele la mine și-l ochea cu pușca pe William, dar am sfichiuit cu lama peste partea din spate a picioarelor lui, după care i-am aplicat lovitura de grație în ceafă când a căzut. Nu departe, William mi-a mulțumit, ridicând brațul, după care s-a răsucit pentru a înfrunta altă santinelă. Sabia lui a lovit și soldatul s-a prăbușit, iar când William s-a întors pentru a face față altui inamic, chipul îi era împrôscat de sânge.

În mai puțin de un minut toate santinelele erau moarte, dar ușa uneia dintre clădirile din curte se deschisese și Silas apăruse, deja mânios.

— Am cerut doar o oră de liniște! a răcnit el. Și peste nici zece minute sunt trezit de hărmălaia asta îngrozitoare. Aștept imediat o explicație – și ar fi bine să fie una bună.

S-a oprit apoi brusc, cu strigătele amuțite pe buze și culoarea i s-a scurs din obraji. Curtea era presărată de cadavrele soldaților săi, iar când a întors capul și a privit spre arest, a văzut ușa deschisă, indienii ieșind și pe John îndemnându-i să se miște mai repede.

Silas și-a scos sabia din teacă, iar în spatele lui au apărut și alți bărbați.

— Cum? a strigat el. Cum s-a-ntâmplat asta? Mărfurile mele valoroase – să fie eliberate? Așa ceva nu se poate! Fiți fără grijă, cei răspunzători vor plăti scump, dar mai întâi... să curățăm mizeria asta!

Soldații lui își îmbrăcau vestoane, se încingeau cu săbii, încărcau muschete. Curtea, care cu o clipă în urmă fusese pustie cu excepția trupurilor căzute, s-a umplut iute cu alți soldați, dornici să se răzbune. Silas parcă era ieșit din minți, urlând la ei și zorindu-i să se înarmeze, totuși s-a calmat îndeajuns încât să ordone:

— Închideți toate ieșirile din fort. Ucideți pe oricine încercă să scape. Nu-mi pasă dacă-i unul dintre noi sau unul dintre... ei. Oricine se apropie de poartă este omorât pe loc! S-a-nțeleș?

Luptele au continuat. Charles, Thomas, William, John și Benjamin s-au mișcat întruna printre soldați și au profitat din plin de uniforme ce-i făceau să se piardă printre ceilalți. Bărbații pe care-i atacau au început să se lupte între ei, nemaifiind siguri cine era prieten și cine dușman. Indienii, neînarmați, s-au adăpostit ca să aștepte sfârșitul luptelor, iar un grup de oameni ai lui Silas au format o linie în fața porții fortului. În clipa aceea, mi-am întrezărit șansa – Silas se plasase într-un capăt al liniei și-i îndemna pe soldați să fie nemiloși. Era perfect clar că nu-i păsa cine murea atât timp cât „mărfurile” lui valoroase nu aveau să scape, atât timp cât mândria nu-i era afectată.

I-am făcut semn lui Benjamin și ne-am apropiat de Silas; mi-am dat seama însă că ne zărise cu coada ochiului. Pentru o clipă, am văzut cum s-a încruntat nedumerit, după care și-a dat seama că, în primul rând, eram doi dintre intruși și în al doilea rând, nu avea unde să se refugieze, întrucât ne aflam între el și restul oamenilor săi. Pe de altă parte, oricine ne-ar fi privit, ar fi crezut că eram două gărzi de corp loiale, care-l fereau de orice rău.

— Pe mine nu mă știi, am rostit eu, dar cred că voi doi vă cunoașteți bine.

Apoi Benjamin Church a făcut un pas înainte.

— Ți-am făgăduit ceva, Silas, a zis el, și intenționez să mă țin de cuvânt...

Totul s-a terminat în câteva secunde. Benjamin a fost mult mai milos cu Silas decât fusese Cutter cu el. Odată cu moartea conducătorului lor, apărătorii fortului au dat bir cu fugiții, porțile s-au deschis și noi le-am îngăduit să plece. După ei au ieșit prizonierii mohicani, printre care am zărit-o pe femeia de mai devreme. În loc să fugă, ea rămăsese să-și ajute semenii: era și curajoasă, nu doar frumoasă și dârză. Pe când îi ajuta pe membrii tribului ei să se îndepărteze de fortul blestemat, privirile ni s-au întâlnit și m-am simțit atras de ea. Apoi femeia a dispărut.

15 noiembrie 1754

I

A fost ger și zăpada acoperea tot pământul din jur când am pornit la drum azi-dimineață către Lexington în căutarea...

Poate că „obsesie” este un termen excesiv. „Preocupare”, așadar: „preocuparea” mea față de indianca din căruță. Mai exact – găsirea ei.

De ce?

Dacă Charles m-ar fi întrebat, i-aș fi spus că doream s-o găsesc pentru că știam că vorbea bine engleza și mă gândeam că ar fi un contact util cu mohicanii, care să ne ajute să găsim locul unde trăiseră înaintașii.

Asta aș fi spus dacă Charles ar fi fost curios de ce doream s-o găsesc pe femeie și ar fi fost o parte din adevăr. *O parte.*

Oricum, Charles și cu mine porniserăm în una dintre expedițiile mele, spre Lexington, când mi-a spus:

— Mă tem că am o veste proastă, domnule.

— Despre ce-i vorba?

— Braddock insistă să revin sub comanda lui. Am încercat să-l rog să mă păsuiască, dar în zadar, a încheiat el trist.

— Fără doar și poate că este furios fiindcă l-a pierdut pe John... ca să nu mai zic de umilința îndurată din partea noastră, am rostit gânditor și m-am întrebat dacă n-aș fi putut termina totul atunci când mi se oferise șansa. Bine, am urmat apoi, fă cum îți cere. Între timp eu voi interveni ca să fii eliberat din armată.

Cum? Nu eram foarte sigur. Fusese o vreme când m-aș fi putut bizui pe o scrisoare severă din partea lui Reginald care să-l determine pe Braddock să se răzgândească, însă devenise limpede că de acum generalul nu mai avea afinități cu principiile noastre.

— Îmi pare rău că-ți fac greutate, a zis Charles.

— Nu-i vina ta.

Avea să-mi lipsească. Deja făcuse multe pentru localizarea indiencei misterioase, care potrivit informațiilor aflate de Charles, se găsea în Lexington, la câteva ore de mers pe jos de Boston, unde se părea că atâtă la revolte împotriva britanicilor conduși de Braddock. Cine ar fi putut-o învinui, după ce-și văzuse tribul întemnițat de Silas? Așa se face că acum eram în Lexington – pe locul unei tabere de vânatoare recent părăsită.

— Nu se află prea departe, a spus Charles.

Și oare doar mi-am imaginat sau chiar am simțit cum bătăile inimii mi s-au întetit puțin? Trecuse mult de când o femeie mă făcuse să mă simt așa. Îmi petrecusem viața fie studiind, fie deplasându-mă, și nu puteam spune că vreuna dintre femeile ce-mi trecuseră prin pat însemnase ceva serios pentru mine: spălătorese, când făcusem parte din Coldstream, ospătărițe, fiice de proprietari – femei care-mi aduseseră liniște și confort, fizic și de altă natură, totuși n-o puteam descrie pe niciuna ca fiind specială.

Pe de altă parte, mohicana... în ochii ei văzusem ceva care mi se păruse un suflet-pereche; și ea era solitară, și ea era războinică – tot un suflet rănit ce privea lumea cu ochi obosiți.

Am cercetat locul taberei.

— Focul abia a fost stins și urmele din zăpadă sunt recente. Am ridicat ochii. Este aproape.

Am descălecat, dar când am văzut că Charles se pregătea să facă la fel, l-am oprit.

— Mai bine întoarce-te la Braddock, înainte să devină suspicios. De aici mă pot descurca și singur.

A încuviințat din cap, a tras de dârlogi și a întors calul. L-am privit îndepărtându-se, după care mi-am întors atenția la solul acoperit cu zăpadă, întrebându-mă care fusese motivul *real* pentru care-l îndepărtasem. Și știind în același timp răspunsul.

II

M-am furișat printre copaci. Reîncepuse să ningă și pădurea era cufundată într-o liniște stranie, cu excepția zgomotului răsuflării mele, care se ridica în față într-un norișor de aburi. Înaintam iute, dar tăcut, și nu peste mult timp am văzut-o – mai exact, i-am zărit spatele. Era ingenuncheată în zăpadă, își sprijinise muscheta de un copac și examina o capcană pentru animale. M-am apropiat cât mai silențios, însă am zărit-o încordându-se brusc.

Mă auzise. Dumnezeuule, era pricepută!

În clipa următoare, s-a rostogolit pe o parte, a înșfăcat muscheta, a aruncat o privire în urmă și a sprintat prin pădure.

Am alergat după ea.

— Te rog, oprește-te! am strigat, pe când fugeam prin pădurea acoperită de zăpadă. Vreau doar să vorbim. Nu-ți sunt dușman.

Indianca nu s-a oprit. Am alergat sprinten prin zăpadă, mișcându-mă iute și evitând cu abilitate obstacolele, însă ea era mai rapidă și se folosea de copaci, ridicându-se deasupra troienelor înalte și pendulându-se de pe o ramură pe alta de câte ori avea posibilitatea.

În cele din urmă am pătruns adânc în pădure și probabil că mi-ar fi scăpat, dacă n-ar fi avut ghinion. S-a împiedicat într-o rădăcină, și-a pierdut echilibrul, a căzut, iar în

secunda următoare am fost lângă ea, dar nu ca s-o atac, ci ca să-i vin în ajutor. I-am întins mâna, gâfâind, și am izbutit să articulez:

— Eu... sunt... Haytham. Am... venit... cu gânduri de pace.

M-a privit de parcă nu înțelesese nici măcar un cuvânt. Am simțit începuturile unei panici. Poate că în căruță mă înșelasem în privința ei. Poate că de fapt nu știa engleza.

Până ce, pe neașteptate, ea a replicat:

— Ești lovit la cap?

Engleză perfectă.

— Ah... scuză-mă.

A scuturat dezgustată din cap.

— Ce vrei?

— Păi, aș vrea, mai întâi, să știu cum te cheamă.

Umerii mi se ridicau și coborau pe măsură ce-mi regăseam, treptat, ritmul normal de respirație, care se înălța în vâlătuci groși în aerul înghețat.

După o clipă de șovăială – i-am putut-o distinge limpede pe chip –, indianca a spus:

— Mă numesc Kaniehti:io.

Am încercat să repet numele și am dat greș, așa că ea a zis:

— Spune-mi Ziio. Și după aceea spune-mi ce cauți aici?

Am dus mâna la gât, am prins amuleta și i-am arătat-o.

— Știi ce-i asta?

Brusc, Ziio m-a prins de braț.

— Tu ai asta?

Pentru o clipă am fost derutat, până mi-am dat seama că nu se uita la amuletă, ci la pumnalul meu secret. Am privit-o o clipă, simțind ceea ce pot descrie doar ca un vâlmășag straniu de emoții: mândrie, admirație, apoi neliniște, când ea a activat, accidental, lama. Trebuie să recunosc însă că nici măcar n-a tresărit, ci doar m-a privit cu ochi mari și căprui, iar eu m-am simțit vrăjit încă puțin, când Ziio a spus:

— Ți-am văzut secretul.

Am zâmbit, străduindu-mă să par mai sigur pe mine decât mă simțeam în realitate, după care am ridicat amuleta și am reluat.

— Știi ce-i asta?

A luat-o și a privit-o cu atenție.

— De unde o ai?

— De la un prieten vechi, am răspuns.

M-am gândit la Miko și am spus o rugăciune scurtă în gând, pentru sufletul lui. M-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit ca el să fi fost aici, în locul meu, un Asasin, nu un Templier?

— Am mai văzut astfel de semne doar într-un singur loc, a spus Ziio și am simțit imediat un fior.

— Unde?

— Este... îmi este interzis să vorbesc despre el.

M-am aplecat spre ea. Am privit-o în ochi, sperând s-o înduplec cu puterea mea de convingere.

— Eu i-am salvat pe cei din tribul tău. Asta nu înseamnă chiar nimic?

Nu a răspuns.

— Uite, am insistat, nu sunt inamicul vostru.

Și poate că s-a gândit într-adevăr la riscurile pe care mi le asumam în cucerirea fortului, la semenii ei pe care-i eliberasem din mâinile lui Silas. Și poate, poate că a văzut în mine ceva ce i-a plăcut.

În tot cazul, a încuviințat din cap și a zis:

— În apropiere se află un deal. În vârful lui crește un copac măreț. Vino – vom vedea dacă spui adevărul.

III

M-a dus până acolo, apoi mi-a arătat că de cealaltă parte a dealului, la poalele lui, se afla o așezare despre care mi-a spus că se numea Concord.

— Acolo sunt soldați care caută să-mi alunge semenii de pe pământurile astea. Sunt conduși de un bărbat cunoscut ca Bulldogul, a zis ea.

Am înțeles brusc.

— Braddock. Edward Braddock.

Ziio s-a întors spre mine.

— Îl cunoști?

— Nu-mi este prieten, am asigurat-o și n-am fost nici-când mai sincer.

— În fiecare zi, tot mai mulți dintre semenii mei mor din cauza unora ca el, a rostit ea aprinsă.

— Sugerez atunci să punem capăt acestei situații. Împreună.

M-a privit pătrunzător. În ochii ei se citea îndoială, dar și o umbră de speranță.

— Ce propui?

În clipa aceea am știut exact ce trebuia făcut.

— Va trebui să-l omorâm pe Edward Braddock.

Am lăsat cuvintele acelea să-i pătrundă în minte, apoi am adăugat:

— Dar mai întâi trebuie să-l găsim.

Am pornit să coborâm dealul spre Concord.

— Nu am încredere în tine, a spus Ziio sec.

— Știu.

— Totuși, ai rămas.

— Ca să-ți pot dovedi că te-nșeli.

— Asta nu se va-ntâmpla.

Avea maxilarele încleștate. Era convinsă de adevărul propriilor spuse. Aveam o cale lungă de străbătut cu femeia aceasta misterioasă și captivantă.

După ce am intrat în oraș, ne-am apropiat de tavernă, unde am oprit-o.

— Așteaptă aici. O indiană va ridica probabil multe întrebări... dacă nu chiar muschete.

Ea a clătinat din cap și și-a ridicat gluga.

— Nu-i nici pe departe prima dată când sunt printre cei din poporul tău, a zis. Mă pot descurca.

Am sperat că așa va fi.

Când am intrat, am întâlnit grupuri de oameni ai lui Braddock care beau cu o sete ce l-ar fi impresionat pe Thomas Hickey și ne-am strecurat printre ei, trăgând cu urechea la conversații. Am aflat astfel că Braddock era în mișcare. Britanicii intenționau să-i atragă pe mohicani de partea lor și să-i convingă să înainteze spre nord pentru a-i ataca pe francezi. Mi-am dat seama că până și soldații lui Braddock erau înfricoșați de generalul lor. Toate discuțiile erau despre cruzimea lui și despre faptul că până și ofițerii se temeau de el. Am auzit în mod repetat numele George Washington, care părea singurul destul de curajos pentru a-i contesta ordinele – asta potrivit bârfelor a doi soldați la care am tras cu urechea. Când am ajuns în fundul tavernei, l-am găsit chiar pe numitul George Washington, care stătea cu alt ofițer la o masă izolată; m-am apropiat cât am putut de mult ca să le aud conversația.

— Spune-mi că ai vești bune, a zis unul dintre ei.

— Generalul Braddock a refuzat oferta, a spus celălalt. Nu va fi niciun armistițiu.

— La naiba! De ce, George? Ce motiv a avut?

Cel care fusese numit George – și despre care am bănuir că era George Washington – a răspuns:

— A zis că o acțiune diplomatică nu-i o soluție. Că, dacă le vom îngădui francezilor să se retragă, nu vom face decât să amânăm un conflict inevitabil – unul în care, în prezent, ei dețin superioritatea.

— Oricât aș detesta s-o recunosc, are dreptate. Și totuși... nu-ți dai seama că-i lipsit de înțelepciune?

— Nici eu nu sunt încântat, să știi. Suntem departe de casă, iar trupele ne sunt divizate. Mai rău, mă tem că setea de sânge îl face pe Braddock să acționeze nesăbuit. Îi pune pe oameni într-o situație riscantă. Aș prefera să nu transmit vești rele mamelor și văduvelor, pentru simplul motiv că Bulldogul vrea să-și impună punctul de vedere.

— Unde-i acum generalul?

— Mobilizează trupele.

— Și după aceea, presupun, va pleca spre Fort Duquesne?

— În cele din urmă. Oricum, marșul spre nord va dura mult.

— Cel puțin, totul se va încheia în curând...

— Eu am încercat, John.

— Știu, prietene, știu...

— Braddock a plecat să-și mobilizeze trupele i-am spus lui Ziio, după ce am ieșit din tavernă. Și se îndreaptă către Fort Duquesne. Va dura o vreme până vor fi pregătiți, ceea ce ne oferă timp să concepem un plan.

— Nu-i nevoie, a spus ea. Îl vom aștepta în ambuscadă în apropiere de râu. Du-te și adună-ți oamenii. Eu voi proceda la fel. Îți voi da de veste când este momentul să atacăm.

8 iulie 1755

I

Trecuseră aproape opt luni de când Ziio îmi spusese să-i aștept vestea, și în sfârșit a sosit, și am plecat spre Ținutul Ohio, unde britanicii pregăteau o campanie majoră împotriva forturilor franceze. Expediția lui Braddock avea ca scop cucerirea fortului Duquesne.

În timpul scurs până atunci, toți fuseserăm ocupați, iar Ziio cel mai mult dintre noi, așa cum am descoperit când ne-am întâlnit în cele din urmă și am văzut că adusese mulți oameni, dintre care majoritatea indieni.

— Toți fac parte din multe triburi diferite, a zis ea, unite de dorința lor de a scăpa de Braddock. Sunt din triburile Abenaki, Lenape și Shawnee.

— Dar tu? am întrebat-o după ce a terminat de făcut prezentările. Tu de partea cui ești?

A surâs scurt.

— De partea mea.

— Spune-mi ce vrei să fac? am zis în cele din urmă.

— Îi vei ajuta pe ceilalți să se pregătească...

Nu glumise. Mi-am pus oamenii la treabă și m-am alăturat lor în construirea de bariere și umplerea unei căruțe cu praf de pușcă, pentru a pregăti o capcană. Când totul a fost pregătit, am anunțat-o pe Ziio cu un rânet larg:

— Abia aștept să văd expresia de pe fața lui Braddock, când se va închide cursa.

Ea m-a privit bănuitoare.

- Te bucură așa ceva?
 - Tu mi-ai cerut să te ajut să ucidem un om.
 - Ceea ce nu-nseamnă că-mi face plăcere. El este sacrificat pentru ca pământurile și cei ce trăiesc pe ele să poată fi salvați. Pe tine ce te motivează? Niște nedreptăți din trecut? O trădare? Sau pur și simplu fiorul vânătorii?
 - M-ai citit greșit, am replicat eu ceva mai potolit.
- Ziio a arătat printre copaci, spre râul Monongahela.
- Oamenii lui Braddock vor fi aici în curând, a spus ea.
- Ar trebui să ne pregătim pentru sosirea lor.

9 iulie 1755

I

O iscoadă mohicană călare a rostit iute câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles, dar, când a arătat cu mâna în urmă, în vale spre Monongahela, am bănuir ce spunea: oamenii lui Braddock traversaseră râul și aveau în curând să ajungă la noi. A plecat după aceea să-i informeze și pe ceilalți, iar Ziio, întinsă pe pământ lângă mine, mi-a confirmat ceea ce înțelesesem deja.

— Vin, a rostit ea simplu.

Îmi făcuse plăcere să stau lângă ea în ascunzătoarea noastră, să-i simt apropierea trupului. Așa că am privit cu regret pe sub ramurile tufărișului din fața noastră și am văzut regimentul ce apărea din liziera de la poalele dealului. Am și auzit în același timp un vuiet îndepărtat, care sporea întruna și anunța sosirea nu a unei patrule, nu a unui grup de cercetași, ci a unui întreg regiment de soldați. În frunte erau ofițerii, călări, apoi toboșarii și fanfara, apoi trupele, urmate de hamali și de vivandierii ce păzeau convoiul de bagaje. Întreaga coloană se întindea cât vedeai cu ochii.

Iar în fruntea regimentului se afla însuși generalul, legănându-se ușor în pasul calului său, cu răsufierea perfect vizibilă în aerul rece, avându-l alături pe George Washington.

Înapoia ofițerilor, toboșarii mențineau un ritm egal și constant, pentru care le-am fost recunoscător, pentru că în copaci se aflau trăgători de elită, atât francezi, cât și indieni. Pe terenul mai ridicat, zeci de bărbați stăteau întinși pe burtă,

acoperiți cu ramuri și iarbă, așteptând semnalul de atac: mai bine de o sută de oameni, gata să declanșeze ambuscada, o sută de oameni care-și țineau răsuflarea... când, pe neașteptate, Braddock a ridicat un braț, un ofițer din cealaltă parte a sa a lătrat un ordin, toboșarii au încetat să mai răpăie și regimentul s-a oprit, caii nechezând și fornăind, scurmând cu copitele solul, iar peste coloană s-a lăsat treptat liniștea.

Un calm straniu pogorâse asupra întregului regiment. În ambuscadă, ne-am ținut răsuflarea și sunt sigur că, la fel ca mine, toți bărbații și femeile s-au întrebat dacă fuseserăm descoperiți.

George Washington s-a uitat la Braddock, apoi a privit în spate, unde ofițerii, soldații și civilii stăteau în așteptare. După aceea a revenit spre general.

Și-a dres glasul.

— Totul este-n regulă, domnule general? a întrebat el.

Braddock a inspirat adânc.

— Savuram momentul, a răspuns, după care a inspirat din nou adânc și a continuat: Fără îndoială, mulți se întreabă de ce am înaintat așa mult spre vest. Sunt teritorii sălbatice, încă neîmblânzite și necolonizate. Nu va fi însă mereu așa. Cu timpul, pământurile noastre nu ne vor mai ajunge, iar ziua aceea este mai aproape decât crezi. Trebuie să ne asigurăm că oamenii noștri au loc suficient pentru a se dezvolta și prospera în continuare. Iar asta înseamnă că avem nevoie de mai multe teritorii. Francezii au înțeles-o și se străduiesc să ne împiedice extinderea. Ei ne înconjoară pământurile – ridică forturi și încheie alianțe –, așteptând ziua în care ne-ar putea sugruma cu lațul pe care l-au pregătit. Așa ceva nu trebuie să se întâmple. Noi trebuie să retezăm funia aceluiași laț și să-i alungăm. De aceea am pornit acum. Să le oferim o ultimă șansă: francezii fie vor pleca, fie vor muri.

De lângă mine, Ziio mi-a aruncat o privire din care mi-am dat seama că-și dorea din tot sufletul să poată șterge de pe buzele lui Braddock toate vorbele acelea pompoase.

Avusesem dreptate.

— Acum e momentul să lovim! a şuiert ea.

— Aşteaptă, am spus. Când am întors capul, am văzut că Ziio mă privea şi chipurile noastre se găseau la numai doi-trei centimetri unul de celălalt. Nu ajunge să împrăştiem expediţia, ci trebuie să ne asigurăm că Braddock va eşua pe deplin. Altfel, va încerca din nou, cu siguranţă.

Să-l ucidem, voiam să spun, şi într-adevăr nu aveam să ne mai întâlnim niciodată cu un asemenea moment. M-am gândit iute, după care am indicat o unitate mică de cercetaşi care se desprinsese de regimentul principal şi am spus:

— Mă voi deghiza în unul dintre oamenii lui, ca să mă pot apropia de el. Ambuscada voastră îmi va oferi acoperirea perfectă pentru a-l ucide.

Am coborât panta şi m-am furişat spre iscoade. Silenţios, mi-am activat pumnalul, am străpuns gâtul celui mai apropiat soldat şi-i descheiam vestonul înainte ca el să fi atins măcar pământul.

La vreo trei sute de metri de mine, regimentul şi-a reînceput marşul cu un vuiet ca al apropierei unei furtuni cu tunete, tobele au pornit iarăşi să dea cadenţa şi indienii s-au folosit de zgomotele acelea pentru a începe să se deplaseze printre copaci, să-şi găsească poziţiile, pregătind ambuscada.

Am încălecat iapa iscoadei şi am petrecut câteva clipe calmând-o, lăsând-o să se obișnuiască cu mine, după care am coborât panta scurtă către coloană. Un ofiţer, tot călare, m-a zărit şi mi-a ordonat să revin în formaţie, aşa că am ridicat braţul cu un gest de scuză şi am pornit în trap uşor spre capul coloanei, pe lângă convoiul de bagaje şi vivandiere, pe lângă infanteriştii care m-au privit cu ranchiună şi au şuşotit în urma mea, pe lângă fanfară, până am ajuns în preajma primelor rânduri. Acum eram mai aproape, dar totodată mai vulnerabil. Eram suficient de aproape ca să-l aud

pe Braddock vorbind cu unul dintre oamenii săi apropiați, un mercenar.

— Francezii, spunea el, recunosc că sunt slabi în toate privințele, așa că s-au aliat cu sălbaticii care locuiesc în pădurile astea. Sunt cu puțin mai mult decât niște animale, dorm în copaci, îi scalpează pe cei uciși în luptă, ba chiar își mănâncă propriii morți. Mila este prea îngăduitoare pentru ei. Nu-l cruțați pe niciunul!

N-am știut dacă să chicotesc sau nu. *Își mănâncă propriii morți.* De acum nimeni nu mai putea crede așa ceva!

Ofițerul părea să gândească la fel ca mine.

— Domnule general, a protestat el, sunt simple scorneli. Băștinașii pe care i-am cunoscut eu nu fac așa ceva.

Braddock s-a întors în șa către el.

— Mă faci mincinos? a răgit el.

— M-am exprimat greșit, domnule general, a răspuns mercenarul tremurând. Îmi cer iertare. Sunt fericit să vă servesc.

— Că *m-ai servit*, a mârâit Braddock.

— Poftim? a zis bărbatul speriat.

— Ești fericit că *m-ai servit*, a repetat Braddock, apoi a scos pistolul și l-a împușcat.

Ofițerul a căzut pe spate, de pe cal, cu o gaură roșie în locul feței, iar corpul i-a bufnit surd pe solul pădurii acoperit cu cetină uscată. Detunătura speriase păsările din copaci și coloana s-a oprit busc, iar soldații și-au luat muschetele din spate, crezând că erau atacați.

Au rămas în alertă vreme de câteva minute, până a sosit ordinul să-și pună armele pe umeri și, în șoaptă, s-a răspândit zvonul că generalul tocmai împușcase un ofițer.

Mă afluam destul de aproape de capul coloanei pentru a vedea reacția șocată a lui George Washington, care a fost de altfel singurul care a avut curajul să-l interpeleze pe Braddock.

— Domnule general!

Braddock s-a răsucit spre el și poate că, pentru o clipă, Washington s-a întrebat dacă va primi același tratament. Apoi însă Braddock a tunat:

— Nu voi tolera îndoiala în rândurile celor pe care-i comand! Și nici simpatia față de inamic. N-am vreme pentru acte de nesubordonare.

Curajos, George Washington a replicat:

— Nimeni nu contestă că omul acela a greșit, domnule general, doar...

— A plătit pentru trădarea lui, așa cum trebuie să plătească toți trădătorii. Dacă vrem să câștigăm războiul împotriva francezilor... Ba nu, *când* vom câștiga războiul... o vom face pentru că oameni ca voi au ascultat oameni ca mine – și au făcut-o fără șovăială. În rândurile noastre trebuie să existe orânduială și un lanț ierarhic clar. Cei care conduc și cei care sunt conduși. Fără o asemenea organizare, nu pot exista victorii. S-a-nțeles?

Washington a încuviințat din cap, dar apoi și-a ferit iute ochii, păstrându-și pentru sine adevăratele sentimente. Când coloana s-a pus din nou în mișcare, s-a îndepărtat de primele rânduri, sub pretextul că avea treabă altundeva. Mi-am întrezărit oportunitatea și am înaintat, ajungând în spatele lui Braddock și puțin în lateral, pentru ca el să nu mă poată zări. Nu încă.

Am așteptat momentul prielnic. Pe neașteptate, îndărătul nostru s-a iscat zarvă, iar ofițerul care-l flanca pe Braddock în cealaltă parte s-a dus să vadă ce se întâmplase, iar în față am rămas doar noi doi. Eu și generalul.

Am scos pistolul.

— Edward, am rostit și am savurat clipa în care el s-a răsucit în șa, iar ochii i s-au mișcat de la chipul meu, la țeava pistolului, apoi din nou la mine.

A deschis gura și n-am știut ce intenționa să facă – probabil să strige după ajutor –, dar n-aveam să-i dau ocazia. Acum nu mai avea scăpare.

— Nu-i plăcut să te uiți tu însuși în țeava unei arme, așa-i? am rostit și am apăsat pe trăgaci.

Exact în momentul acela, regimentul a fost atacat – la naiba, ambuscada se declanșase prea devreme! –, iar calul meu s-a speriat și glonțul și-a ratat ținta. Ochii lui Braddock au scânteiat de speranță și triumf, deoarece, brusc, în jurul nostru au apărut francezi și din copacii care mărgineau drumul s-a revărsat o ploaie de săgeți. Braddock a tras de hățurile calului său, a răcnit și în clipa următoare a pornit în galop, suind panta către pădure, iar eu am rămas, cu pistolul în mână, uluit de răsturnarea neașteptată de situație.

Șovăiala aceea a fost cât pe-aici să mă coste viața. M-am pomenit în calea unui francez – veston albastru, pantaloni roșii –, care și-a rotit sabia și s-a năpustit spre mine. Era prea târziu să-mi mai activez pumnalul. Prea târziu să-mi mai trag sabia din teacă.

Apoi însă, la fel de fulgerător, francezul a zburat din șaua calului său, de parcă ar fi fost smucit de o frânghie nevăzută, iar tâmpla i-a explodat într-o jerbă roșie. În aceeași clipă am auzit și sunetul împușcăturii și l-am văzut, pe un cal în spatele său, pe prietenul meu Charles Lee.

Am încuviințat din cap în semn de mulțumire, dar aveam să-mi exprim recunoștința pe îndelete mai târziu, fiindcă, văzându-l pe Braddock cum dispărea printre copaci, dând pintoni armăsarului său și aruncând o privire iute în urmă, am pornit după el.

II

Răcnindu-i încurajări iepei mele, l-am urmat în pădure, trecând pe lângă indieni și francezi care se repezeau în josul dealului spre coloana regimentului. Înaintea mea, săgeți au

fost trase către Braddock, dar niciuna nu și-a atins ținta. Acum, când ambuscada fusese declanșată, am văzut cum căruța încărcată cu praf de pușcă a apărut greoi dintre copaci și a împrăștiat un grup de muschetari, după care a explodat și a aruncat în aer cai fără călăreți, împrăștiindu-i departe, în timp ce, de deasupra mea, țintași băștinași ocheau în soldații speriați și dezorientați.

Braddock se menținea enervant de departe, până când, în cele din urmă, panta terenului a fost prea abruptă pentru calul lui, care s-a cabrat și l-a azvârlit din șa.

Urlând de durere, s-a rostogolit pe pământ și a bâjbâit o clipă în căutarea pistolului, după care a renunțat, s-a ridicat în picioare și a pornit să alerge. De acum pentru mine era simplu să-l ajung și am dat pintenii iepei.

— Nu te-am crezut niciodată un laș, Edward, am spus când am ajuns în dreptul lui și am întins pistolul.

S-a oprit locului, s-a întors și m-a privit. În ochi i se citea... aroganța. Ca și disprețul pe care-l știam prea bine.

— Haide-atunci, a mârâit.

M-am apropiat fără grabă, continuând să-l ațintesc cu pistolul, când, pe neașteptate, s-a auzit o împușcătură, iapa mi s-a prăbușit moartă și eu am căzut pe solul pădurii.

— Câtă aroganță! l-am auzit pe Braddock strigând. Am știut dintotdeauna că asta îți va aduce sfârșitul.

Lângă el apăruse George Washington, care și-a ridicat muscheta, ochindu-mă. Am simțit brusc un sentiment acut, dulce-amar, de consolare la gândul că cel puțin viața urma să-mi fie curmată de Washington, care în mod clar avea conștiință, și nu semăna deloc cu generalul. Am închis ochii, pregătit să-mi accept moartea. Am regretat că nu apucasem să-i văd pe ucigașii tatei aduși în fața justiției și că mă apropiasem supărător de mult de descoperirea secretelor Celor Care Au Existat Înainte, dar nu apucasem să pătrund în tainică, și mi-am dorit să fi putut vedea idealurile Ordinului meu răspândindu-se în lume. Până la urmă,

nu izbutisem să schimb lumea, însă cel puțin mă schimbasem eu. Nu fusesem mereu un om bun, dar încercasem să mă îmbunătățesc.

Împușcătura n-a sosit. Iar când am deschis ochii, l-am văzut pe Washington doborât de pe calul lui, iar pe Braddock întorcându-se pentru a-și vedea secundul la comandă luptându-se cu o siluetă pe care am recunoscut-o imediat ca fiind Ziio; indianca nu numai că-l luase pe Washington prin surprindere, ci îl și dezarmase și acum îi lipise tăișul cuțitului de gât. Braddock s-a folosit de ocazie ca s-o ia la fugă, iar eu m-am ridicat și am pornit în goană spre luminișul unde Ziio îl ținea ferm pe Washington.

— Grăbește-te, mi-a zis ea, până nu-l scapi!

Am șovăit, nedorind s-o las singură cu Washington și alți soldați care aveau să sosească aici, fără doar și poate, dar ea l-a lovit în tâmplă cu mânerul cuțitului, ochii bărbatului s-au dat peste cap și am știut că Ziio putea să-și poarte și singură de grijă. Am pornit din nou după Braddock, însă acum amândoi mergeam pe jos. Mai avea pistolul și l-am văzut adăpostindu-se după trunchiul gros al unui copac, întorcându-se și ridicând brațul. M-am oprit și m-am aruncat pe jos, rostogolindu-mă, exact în clipa când a tras și am auzit glonțul înfigându-se într-un copac din stânga mea, după care am sărit pe dată în picioare și am continuat urmărirea. Braddock o luase deja la fugă, sperând să se distanțeze, totuși eram cu treizeci de ani mai tânăr; nu-mi petrecusem ultimele două decenii îngrășându-mă la conducerea unei armate și abia dacă începusem să transpir, în vreme ce el a încetinit vizibil pasul. A privit în urmă și tricornul i-a căzut de pe cap, când a călcat greșit și a fost cât pe-aici să cadă, împiedicându-se de rădăcinile unui arbore ieșite deasupra pământului.

Am încetinit, i-am îngăduit să-și regăsească echilibrul și să-și reia alergarea, apoi am continuat; de acum aproape că mergeam la pas. În spatele nostru, împușcăturile și strigătele

oamenilor și ale animalelor rănite sau muribunde au scăzut. Pădurea părea să absoarbă ca un burete zgomotele bătăliei, lăsând să se audă doar gâfâitul neregulat al lui Braddock și pașii lui greoi pe stratul de cetină. El a privit iarăși în urmă și m-a văzut... a văzut că de acum nu mai alergam și, într-un final, s-a lăsat să cadă, epuizat, în genunchi.

Mi-am mișcat degetul, am deschis pumnalul și m-am apropiat de el. Cu umerii mișcându-se greoi, în vreme ce căuta să-și recapete suflul, a întrebat:

— De ce, Haytham?

— Moartea ta deschide o ușă, i-am răspuns. Nu este nimic personal.

Am înfipt pumnalul și am privit cum sângele a răbufnit pe lângă oțel, iar trupul lui s-a încordat și apoi a tresărit de agonia rănii.

— Deși poate că există și un mic aspect personal, am continuat, coborându-i corpul muribund pe pământ. La urma urmelor, ai fost ca un ghimpe în coaste.

— Dar suntem frați de arme, a zis el.

Pleoapele i-au tremurat scurt sub chemarea morții.

— Cândva, poate că am fost. Nu mai suntem însă. Crezi că eu am uitat ce ai făcut? Crezi că am uitat toți oamenii nevinovați pe care i-ai ucis fără să clipești? Și pentru ce? Pacea nu este adusă de omorurile pe care le justifici prin rezultate.

Și-a pironit ochii asupra mea.

— Greșit, a spus cu o forță interioară neașteptată. Dacă noi am folosi sabia mai mult și mai des, lumea ar fi încercată de mult mai puține necazuri decât în prezent.

Am căzut pe gânduri.

— În privința asta, sunt de acord, am zis.

I-am luat apoi mâna și i-am scos inelul cu sigiliul templierilor.

— Adio, Edward, am rostit și m-am ridicat în picioare, așteptându-l să moară.

În clipa aceea însă am auzit zgomotele unui grup de soldați ce se apropiau și am înțeles că nu mai aveam timp să fug. M-am aruncat pe burtă și m-am târât sub trunchiul unui copac prăbușit, unde, am ajuns pe neașteptate față în față cu Braddock. Ochii i-au sclipit și am știut că m-ar fi trădat, dacă ar fi putut. Și-a întins foarte încet un braț, străduindu-se să îndrepte un deget spre mine, când i-au sosit oamenii.

La naiba! Ar fi trebuit să-i fi dat lovitura de grație.

Am văzut cizmele celor care au intrat în lumină, m-am întrebat care fusese soarta bătăliei, apoi l-am zărit pe George Washington croindu-și loc printre soldați, repezindu-se înainte și îngenunchind lângă generalul lui muribund.

Pleoapele lui Braddock au clipit. Buzele i s-au mișcat, străduindu-se să articuleze cuvinte – cuvinte care să mă trădeze. M-am încordat și am numărat picioarele: erau cel puțin șase, poate chiar șapte oameni. I-aș fi putut ucide pe toți?

Dar eforturile lui Braddock de a-și alerta oamenii asupra prezenței mele erau ignorate. George Washington și-a lipit urechea pe pieptul lui, a ascultat, apoi a exclamat:

— Trăiește!

Sub trunchiul copacului, eu am închis ochii și am bleșmat în gând, iar soldații l-au ridicat pe Braddock pe brațe și s-au îndepărtat.

Mai târziu, m-am alăturat lui Ziio.

— Am făcut-o, i-am zis și ea a încuviințat din cap. Acum, după ce mi-am respectat partea de înțelegere, mă aștept să-ți onorezi și tu promisiunea.

A aprobat din nou, în tăcere, și mi-a făcut semn s-o urmez. Am pornit amândoi, călări.

10 iulie 1755

Am mers toată noaptea, iar Ziio s-a oprit în cele din urmă și a indicat un gorgan de pământ din fața noastră. Ai fi zis că s-a ivit pe neașteptate din solul pădurii. M-am întrebat dacă eu l-aș fi zărit, când aș fi trecut singur pe aici. Bătăile inimii mi s-au iuțit și am înghițit un nod. Oare mi se părea sau amuleta pe care o țineam pe un șiret în jurul gâtului devenise cu adevărat mai grea și mai caldă?

M-am uitat la Ziio, apoi m-am apropiat de intrare. Înăuntru era o odăiță cu pereții acoperiți de ceramică simplă. În jurul lor se vedeau o serie de pictograme ce duceau la o adâncitură micuță. O adâncitură ce avea forma amuletei.

Am luat artefactul de la gât și am fost încântat să-l văd strălucindu-mi ușor în palmă. M-am uitat la Ziio, care mi-a întors privirea cu ochii mari de tulburare, după care m-am apropiat de adâncitură. Când ochii mi s-au obișnuit cu semiîntunericul, am văzut că pe perete erau pictate două siluete îngenunchiate în fața adânciturii, cu brațele întinse, ca și cum ar fi adus o ofrandă.

Amuleta părea să strălucească acum și mai intens, ca și cum artefactul însuși abia aștepta să intre în contact cu perețele. Oare ce vechime avea? m-am întrebat. Oare cu câte milioane de ani în urmă fusese cioplită amuleta chiar din piatra aceasta?

Dându-mi seama că-mi ținusem instinctiv răsuflarea, am expirat prelung și sonor, apoi m-am întins și am apăsat obiectul în locaș.

Nu s-a întâmplat nimic.

M-am uitat la Ziio. Apoi am privit din nou amuleta, a cărei strălucire începuse să pălească, de parcă îmi oglindea propria dezamăgire. Buzele mi s-au mișcat, străduindu-se să găsească cuvinte.

— Nu...

Am retras amuleta, apoi am încercat-o din nou, dar tot fără efect.

— Pari dezamăgit, a rostit Ziio de lângă mine.

— Crezusem că am cheia, am zis și am fost îngrozit să-mi aud tonul înfrânt și decepționat din glas. Că ea va deschide ceva aici...

Indianca a strâns din umeri.

— În afară de odaia asta nu mai există altceva.

— Mă așteptasem...

La ce mă așteptasem?

— ...la mai mult. Revenindu-mi apoi din deziluzie, am întrebat: Imaginile astea au vreo semnificație?

Ziio s-a apropiat de perete și le-a privit. Una dintre ele părea mai cu seamă să-i atragă atenția. Era un zeu sau o zeiță, care purta o podoabă de cap străveche și foarte elaborată.

— Este legenda lui Iottsitison, a spus ea după aceea cu un aer concentrat, care a sosit în lumea noastră și i-a dat formă, ca să poată exista viața. Călătoria ei a fost grea, presărată de pierderi și pericole mari, însă a crezut mereu în potențialul copiilor ei și în ce ar putea realiza. Deși a părăsit de mult lumea pământescă, ochii zeiței ne urmăresc încă. Urechile ei încă ne aud vorbele. Mâinile ei încă ne călăuzesc. Iubirea ei încă ne dă putere.

— Ziio, ai dovedit o mare bunătate față de mine. Ți mulțumesc.

M-a privit, iar de data asta ochii îi erau mai blânzi.

— Îmi pare rău că n-ai găsit ce căutai.

Am prins-o de mână.

— Ar trebui să plec, i-am zis, deși nu-mi doream deloc să plec, iar în cele din urmă ea m-a oprit: s-a aplecat și m-a sărutat.

13 iulie 1755

— Maestre Kenway, ai găsit taina?

Acelea au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat Charles Lee, când am intrat în odaia noastră din taverna „Green Dragon”. Toți oamenii mei erau deja acolo și mă priveau cu ochi nerăbdători, însă dezamăgirea le-a apărut pe chipuri când am clătinat din cap că nu.

— Nu era locul pe care-l căutam, am spus după aceea. Templul nu era decât o grotă pictată. Conținea totuși imagini și scriere a înaintașilor, ceea ce înseamnă că suntem aproape. Trebuie să ne dublăm eforturile, să extindem Ordinul și să stabilim aici o bază permanentă. Deși n-am găsit taina, sunt convins că va sosi și ziua aceea.

— Așa e! a exclamat John Pitcairn.

— Da, da! a încuviințat Benjamin Church.

— În plus, cred că este timpul să-l primim pe Charles în rândurile noastre. El s-a dovedit un discipol loial și a slujit fără preget din ziua când a venit printre noi. Acum ar trebui să ne poată împărtăși cunoștințele și să culeagă toate beneficiile pe care le implică darul acesta al nostru. Este cineva împotrivă?

Toți au tăcut și l-au privit aprobator pe Charles.

— Perfect, am urmat eu. Charles, ridică-te! După ce s-a apropiat de mine, am zis: Juri să aperi principiile Ordinului și toate cele pentru care luptăm?

— Jur.

— Juri să nu destăinuie niciodată secrete și nici să nu divulgi adevărata natură a activității noastre?

— Jur.

— Și s-o faci de acum și până la moarte, indiferent care ar fi prețul?

— Jur.

Toți bărbații s-au ridicat în picioare.

— Atunci bine ai venit printre noi, frate! Laolaltă, vom vesti zorile unei lumi noi, care va fi definită prin scop și prin ordine. Dă-mi mâna.

Am luat inelul pe care-l recuperasem de la Braddock și l-am pus pe degetul lui Charles.

După aceea l-am privit în ochi.

— Acum ești un Templier.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Fie ca părintele înțelegerii să ne călăuzească, am rostit eu și ceilalți s-au apropiat de noi.

Echipa noastră era completă.

1 august 1755

Oare o iubesc?

Constat că-mi vine greu să răspund la întrebarea aceasta. Tot ce știu este că mi-a făcut plăcere să fiu alături de ea și am ajuns să prețuiesc timpul pe care l-am petrecut împreună.

Era... altfel. În ea exista ceva ce nu mai văzusem până atunci în altă femeie. „Spiritul” despre care am mai amintit părea să-i răzbată din fiecare cuvânt și din fiecare gest. Mă pomeneam privind-o, fascinat de lumina ce părea că-i arde permanent în ochi, și mă întrebam, mă întrebam întruna, ce se afla pe dinăuntru? La ce gândea?

Credeam că mă iubea. Ar trebui să spun, cred că mă iubește, dar Ziio este ca mine. O parte importantă a ei rămâne ascunsă. Și, la fel ca mine, cred că ea știe că iubirea nu poate înainta, că noi doi nu putem fi împreună, nici în pădurea asta, dar nici în Anglia, pentru că între noi și viața noastră laolaltă există prea multe bariere: de pildă, tribul ei. Ziio nu dorește să-și lase viața în urmă. Consideră că trebuie să fie alături de tribul ei, pentru a-și apăra pământurile – pământuri despre care consideră că sunt amenințate de unii ca mine.

Și eu am, de asemenea, o responsabilitate față de oamenii mei. Oare principiile Ordinului meu corespund cu idealurile tribului ei? Nu sunt sigur. Dacă mi s-ar cere să aleg între Ziio și idealurile în care am fost crescut să cred, ce aş alege?

Gândurile astea nu mi-au dat pace în ultimele săptămâni, chiar pe când mă bucuram de orele dulci pe care le furam alături de Ziio. Mă întrebam cum să procedez.

4 august 1755

În cele din urmă, decizia a fost luată pentru mine, pentru că, în dimineața asta, am primit o vizită.

Ne aflam în tabără, la șapte-opt kilometri de Lexington, unde nu văzusem pe nimeni – *nici țipenie de om* – de câteva săptămâni. L-am auzit, desigur, înainte ca să-l văd. Sau, mai exact, ar trebui să spun că am auzit zgomotele pe care le stârnise: fâlfâituri îndepărtate de aripi ale păsărilor ce se ridicaseră din copaci. Știam prea bine că niciun mohican nu le-ar fi făcut să se comporte așa, ceea ce însemna că era altcineva – un colonist, un patriot, un soldat britanic, poate chiar o iscoadă franceză, care se abătuse mult de la drum.

Ziio părăsise tabăra cu un ceas în urmă, plecând la vânătoare. O cunoșteam totuși suficient de bine ca să știu că ea ar fi văzut păsările ce se înălțaseră în văzduh și ar fi întins mâna spre muschetă.

M-am suit în grabă în copacul pe care-l foloseam ca post de observație și am cercetat împrejurimile. L-am văzut în depărtare: un călăreț solitar, care înainta la trap prin pădure. Pe umăr purta o muschetă. Avea tricorn și veston negru, încheiat până la gât; nu era totuși o uniformă militară. A tras de hățuri, și-a oprit calul, după care l-am văzut căutând în raniță, de unde a scos o lunetă pe care a dus-o la ochi. L-am privit cum a ridicat luneta, uitându-se deasupra coronamentului pădurii.

De ce se uita în sus? Bărbatul era isteț! Căuta fuioare trădătoare de fum pe fundalul cerului albastru-strălucitor al dimineții. Am coborât ochii către focul nostru de tabără, am văzut fumul ce se răsucea în sus, apoi am revenit cu

privirea la călăreț și mi-am dat seama că-și deplasa luneta pe cer, aproape ca și cum...

Da! Aproape ca și cum împărțise zona de căutare într-un caroi și acum se deplasa metodic peste ea, pătrățul cu pătrățul, exact așa cum...

Făceam eu. Sau cum făcea unul dintre elevii mei.

Mi-am îngăduit să mă destind puțin. Era unul dintre oamenii mei – probabil Charles, judecând după conformație și veșminte. Am văzut că a observat firicelul de fum al focului meu, după care a pus luneta înapoi în raniță și a pornit în direcția taberei. Pe măsură ce se apropia, mi-am dat seama că era într-adevăr Charles, și am coborât din copac, revenind în tabără și întrebându-mă ce făcea Ziio.

Când am ajuns pe sol, am privit în jur și am văzut tabăra prin ochii lui Charles: focul, cele două farfurii mici de coșitor, o foaie de cort întinsă între doi copaci, sub care erau blănurile cu care eu și Ziio ne acopeream noaptea. Am coborât foaia de cort, ca să ascundă blănurile, apoi am înghețat lângă foc și am luat farfuriile. Peste câteva clipe, calul lui a intrat în poieniță.

— Salut, Charles, am rostit fără să-l privesc.

— Știai că sunt eu?

— Te-am văzut folosindu-ți lecțiile pe care ți le-am predat – am fost plăcut impresionat.

— Am fost instruit de cel mai bun, a zis el.

I-am simțit zâmbetul din glas și am ridicat în cele din urmă ochii, văzându-l cum mă privea.

— Mi-ai lipsit, Maestre Kenway, a zis el.

Am încuviințat din cap.

— Și voi mi-ați lipsit.

Sprâncenele lui s-au arcuit.

— Serios? Știi unde suntem.

Am vârât un băț în foc și i-am privit vârful, care a început să strălucească.

— Doream să știu dacă sunteți în stare să acționați fără mine.

Și-a răstrânt buzele, apoi a încuviințat din cap.

— Cred că știi că o putem face. Spune-mi, Haytham, care este motivul real al absenței tale?

Mi-am ridicat ochii de la foc.

— Tu care crezi că ar putea fi?

— Poate că-ți place să trăiești aici cu indianca ta, suspendat între două lumi, fără să ai responsabilități față de niciuna dintre ele. Trebuie să fie plăcut să-ți iei o asemenea vacanță...

— Ai grijă, Charles, l-am avertizat. Dându-mi seama că mă privea de sus, m-am ridicat ca să-l pot privi în ochi, de la egal la egal. Poate că-n loc să te preocupe activitățile mele, ar trebui să te concentrezi asupra alor tale. Spune-mi cum merg treburile în Boston?

— Ne-am ocupat de acele probleme pe care ni le-ai încredințat. Referitoare la teritorii.

Am încuviințat din cap, m-am gândit la Ziio și m-am întrebant dacă exista altă cale.

— Altceva? am spus.

— Continuăm să căutăm urme ale locului înaintașilor..., a răspuns el, ridicând bărbia.

— Da...

— William intenționează să conducă o expediție spre gorganul acela.

Am tresărit.

— Nimeni nu m-a întrebat în privința asta.

— N-ai fost acolo ca să te întrebăm, a zis Charles. William s-a gândit... Ei bine, dacă vrem să găsim locul căutat, acolo ar fi începutul cel mai promițător.

— Îi vom nemulțumi pe băștinași, dacă vom începe să ne stabilim tabere pe pământurile lor.

Charles m-a privit de parcă nu mai eram în deplinătatea facultăților mintale. Bineînțeles... Ce ne păsa nouă, temple-erilor, de nemulțumirea câtorva indieni?

— M-am tot gândit la locul acela străvechi, am zis eu re-pede. Cumva pare mai puțin important acum...

Am privit în depărtare.

— Plănuiești să mai neglijezi și altceva? a întrebat el impertinent.

— Te avertizez..., am spus și mi-am flexat degetele.

Charles și-a plimbat ochii în jurul taberei.

— Ea unde este? Indianca ta... iubită?

— Asta nu-i grija ta și ți-aș fi recunoscător dacă pe viitor nu vei mai folosi tonul ăsta când vorbești despre ea, fiindcă altfel mă voi vedea silit să ți-l înlătur eu cu forța.

Când s-a uitat la mine, ochii lui erau reci.

— A sosit o scrisoare, a spus după aceea.

A scos-o din ranița căreia i-a dat drumul apoi, astfel încât a căzut bufnind la picioarele mele. Mi-am văzut numele pe plic și am recunoscut imediat scrisul. Era o scrisoare de la Holden și bătăile inimii mi s-au iuțit imediat la simpla ei vedere; reprezenta o legătură cu vechea mea viață, cu cealaltă viață a mea din Anglia și cu preocupările mele de acolo: găsirea ucigașilor tatei.

N-am făcut și nici n-am zis ceva care să-mi trădeze emoțiile la vederea plicului, ci doar am adăugat:

— Mai e și altceva?

— Da, a spus Charles, o veste bună. Generalul Braddock a murit în cele din urmă din cauza rănilor suferite.

— Când s-a-ntâmpat asta?

— La scurt timp după ce a fost rănit, dar vestea a ajuns abia acum la noi.

Am încuviințat din cap.

— Atunci problema aceea și-a găsit rezolvarea, am spus.

— Excelent, a zis Charles. Mă voi întoarce atunci, da? Să le spun celorlalți că te simți bine aici, în sălbăticie? Putem doar spera că ne vei binecuvânta cu prezența ta, cândva în viitor.

M-am gândit la scrisoarea de la Holden.

— Poate chiar mai curând decât crezi. Am senzația că în curând s-ar putea să fiu chemat pentru o misiune. Voi v-ați

dovedit perfect capabili să rezolvați chestiunile de aici. I-am surâs subțire, fără veselie. Poate că veți continua s-o faceți.

Charles a apucat dârlogii calului său.

— Cum ți-e vrerea, Maestre Kenway. Le voi spune celorlalți să te aștepte. Până atunci, te rog să-i transmiți doamnei tale salutările noastre.

Apoi a plecat. Am rămas pe vine lângă foc pentru o vreme, cu pădurea tăcută în jurul meu, după care am rostit:

— Poți să ieși acum Ziio, a plecat.

A sărit dintr-un copac și a pătruns cu pas mare în lumină, cu chipul încruntat ca furtuna.

M-am ridicat s-o întâmpin. Colierul pe care-l purta mereu la gât a scânteiat în soarele dimineții și ochii ei fulgerau mânioși.

— Nu murise, a rostit. M-ai mințit.

Am înghițit un nod.

— Ziio, eu...

— Mi-ai spus că l-ai omorât, a urmat ea și a ridicat vocea. Mi-ai spus că l-ai omorât, ca să-ți arăt templul.

— Da, am recunoscut, am făcut-o și-mi pare rău pentru asta.

— Și ce spunea omul acela despre „teritorii”? m-a întrerupt ea. Încercați să ni le luați, așa e?

— Nu, am zis.

— Mincinosule! a strigat.

— Așteaptă. Îți pot explica...

Ea însă își trăsesese deja sabia.

— Ar trebui să te ucid pentru ceea ce ai făcut.

— Ai tot dreptul să fii furioasă, să-mi blestemi numele și să vrei să dispar. Însă ceea ce crezi tu nu este adevărul.

— *Pleacă!* a strigat Ziio. Pleacă de-aici și să nu te mai întorci niciodată! Pentru că, dacă o vei face, o să-ți smulg inima cu propriile mele mâini și-o s-o arunc lupilor.

— Doar ascultă-mă..., am mai încercat o dată.

— Jură! a strigat ea.

Am plecat capul.

— Cum dorești.

— Atunci am terminat, a zis, apoi s-a întors și m-a lăsat să-mi strâng lucrurile și să plec la Boston.

17 septembrie 1757 (după doi ani)

I

Soarele apunea, zugrăvind Damascul în galben-roșiatic, iar eu mergeam alături de prietenul și tovarășul meu Jim Holden în umbra zidurilor palatului Qasr al-Azm.

Și mă gândeam la cuvintele care mă aduseseră aici.

„Am găsit-o.”

Doar atât conținuse scrisoarea, dar cuvintele acelea îmi spusese ră tot ce trebuia să știu și fuseseră îndeajuns ca să mă ducă din America în Anglia, unde, înainte să se poată întâmpla altceva, m-am întâlnit cu Reginald în White's, pentru a-l informa despre evenimentele din Boston. Desigur, el știa mare parte din cele întâmplate, din scrisorile primite de la mine, totuși mă așteptasem să fie interesat de activitățile Ordinului, mai cu seamă de cele care-l priveau pe vechiul lui prieten, Edward Braddock.

Mă înșelasem. Lui nu-i păsa decât de locul străvechi al înaintașilor, iar când l-am informat că aveam detalii noi despre templu și că trebuia să plec în Imperiul Otoman, Reginald a oftat, după care a surâs larg, aidoma unui dependent de laudanum care-și savurează siropul.

Peste alte momente a întrebat cu glas destul de agitat:

— Unde-i cartea?

— William Johnson a făcut o copie după ea, i-am răspuns.

Am vârât mâna în tașcă, am scos originalul și l-am împins peste masă. Era învelită în pânză și legată cu sfoară, iar Reginald m-a privit recunoscător, apoi a dezlegat funda și

a îndepărtat pânza, ca să-și privească tomul iubit: coperta din piele veche, cafenie, ştanţată cu emblema Asasinilor.

— Ei desfăşoară o examinare amănunţită a celui gorgan? a întrebat, pe când a învelit la loc cartea, a legat sfoara şi a ascuns pachetulul. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd cu propriii mei ochi.

— Bineînţeles, l-am minţit. Vor stabili o tabără acolo, dar sunt atacaţi zilnic de băştinaşi. Pentru tine, ar fi foarte riscant, Reginald. Tu eşti Mare Maestru al Ritului Britanic. Este preferabil să-ţi petreci timpul aici.

— Înţeleg, a încuviinţat el din cap. Da, aşa este.

L-am privit cu multă atenţie. Insistenţa lui de a vizita templul din gorgan ar fi fost o recunoaştere a neglijării îndatoririlor de Mare Maestru şi, oricât ar fi fost de obsedat, Reginald nu era încă pregătit să facă asta.

— Şi amuleta? a urmat după aceea.

— O am, i-am răspuns.

Am mai stat puţin de vorbă, însă din cuvintele noastre lipsea căldura şi, când ne-am despărţit, am plecat întrebându-mă ce se ascundea în inima lui şi ce se ascundea în a mea. Începusem să mă gândesc la propria mea persoană nu chiar ca la un templier, ci ca la un individ cu rădăcini de Asasin şi credinţe de Templier, a cărui inimă fusese pierdută pentru scurt timp pentru o indiană. Cu alte cuvinte, cineva care privea viaţa într-un mod aparte.

De aceea fusesem mai puţin preocupat de găsirea templului şi de utilizarea conţinutului său în vederea stabilirii supremaţiei templierilor, cât mai degrabă de aducerea laolaltă a celor două discipline – a Asasinilor şi a Templierilor. Reflectasem la felul cum învăţăturile tatei se potriviseră adesea cu ale lui Reginald şi începusem să observ similitudini, mai degrabă decât deosebiri, între cele două facţiuni.

Dar mai întâi... mai întâi exista chestiunea neterminată ce-mi ocupase gândurile atâţia ani. Ce era mai important

acum – să-i găsesc pe ucigașii tatei, ori s-o găsesc pe Jenny? Oricare ar fi fost răspunsul, doream să mă eliberez de umbra lungă și neagră care mă amenințase de atâta vreme.

II

Așa s-a făcut că, prin cuvintele acelea – „Am găsit-o” –, Holden a început altă odisee, ce ne-a purtat în inima Imperiului Otoman, unde, de doi ani, știam că se afla Jenny.

Ea trăia – asta descoperise Holden. Trăia, dar se afla în mâinile neguțătorilor de sclavi. În timpul Războiului de Șapte Ani, ne-am apropiat mult de găsirea locului unde era ținută, dar neguțătorii de sclavi au plecat înainte să fi pornit după ei. Apoi am petrecut câteva luni ca să aflăm că fusese vândută Curții otomane pentru haremul din palatul Topkapî și am pornit într-acolo. Din nou, am ajuns prea târziu; Jenny fusese dusă la Damasc, în palatul măreț clădit de guvernatorul otoman As'ad Pașa al-Azm.

În felul acela ajunseserăm în Damasc, unde eu purtam veșminte de neguțător bogat, caftan, turban și șalvari largi, simțindu-mă puțin ridicol, recunosc, pe când Holden, alături de mine, purta straie simple. După ce am intrat pe porțile orașului și am mers pe străzile sale înguste și șerpuite spre palat, am observat mai multe gărzi ca de obicei, iar Holden, care se documentase temeinic, m-a lămurit pe când înaintam fără grabă prin praf și arșiță.

— Guvernatorul e-ngrijorat, domnule, a explicat el. Susține că Marele Vizir Raghîb Pașa din Istanbul nu-l vede cu ochi buni.

— Înțeleg... Și are dreptate? Marele Vizir nu-l vede cu ochi buni?

— Marele Vizir l-a numit „țăran, fiu de țărani”.

— Atunci se pare într-adevăr că nu-l vede cu ochi buni. Holden a chicotit:

— Așa-i. Ca atare, guvernatorul se teme tot mai mult să nu fie înlocuit și a sporit măsurile de securitate în tot orașul, și îndeosebi la palat. Îi vezi pe oamenii aceia?

A indicat mai mulți cetățeni gălăgioși, nu departe de noi.

— Da.

— Se duc s-asiste la o execuție. Se pare că-n palat a fost prinsă o iscoadă. As'ad Pașa al-Azm vede iscoade peste tot.

Într-o piață micuță și ticsită de lume, am urmărit decapitarea unui bărbat. A murit cu demnitate și spectatorii au răcnit aprobator când capul retezat s-a rostogolit pe scândurile înnegrite de sânge ale eșafodului. Estrada guvernatorului era pustie. Potrivit bărfelor, acesta stătea în palat și nu cuteza să-și arate fața.

După terminarea execuției, Holden și cu mine ne-am întors și ne-am îndepărtat, mergând agale spre palat, unde ne-am plimbat pe lângă ziduri, observând cele patru gărzi de la poarta principală, dar și altele poziționate lângă porțile laterale arcuite.

— Cum o fi oare înăuntru? am întrebat eu.

— Există două aripi principale: *haramlik* și *salamlik*. În aceasta din urmă se află sălile de banchete, sălile de recepție și curțile dedicate divertismentelor, dar în *haramlik* o vom găsi pe domnișoara Jenny.

— Dacă este acolo.

— Da, domnule, acolo e.

— Ești sigur?

— Martor îmi este Domnul.

— Dar știi cumva de ce a fost mutată din palatul Topkapî?

Holden m-a privit, apoi pe chip i-a apărut o expresie stânjenită.

— E vorba de vârsta ei, domnule. Desigur a fost foarte apreciată la început, când era tânără; este împotriva legii islamice să întemnițezi alți musulmani, înțelegi, așa că

majoritatea concubinelor sunt creștine – în mare parte răpite din Balcani –, iar dacă domnișoara Jenny era pe-atât de atrăgătoare pe cât spui, atunci sunt sigur c-a fost răvinită. Problema este că nu se duce lipsă de tinere atrăgătoare și domnișoara Kenway... ei bine, domnule, se apropie de patruzeci și cinci de ani. A trecut mult de când n-a mai jucat rolul de concubină și-i cu doar puțin mai presus de o slujitoare. Bănuiesc c-ai putea spune că a fost declasată, domnule.

M-am gândit la spusese lui și mi-a venit greu să cred că Jenny pe care o știusem cândva – frumoasă și arogantă – avea un asemenea statut inferior. Cumva mi-o imaginasem neatinsă de trecerea timpului și devenind un personaj important la Curtea Otomană, poate chiar regină-mamă. În schimb, ea ajunsese în Damasc, în reședința unui guvernator nepopular, aflat el însuși în pragul înlocuirii. Oare ce se întâmpla cu slujitorii și concubinele unui guvernator înlocuit? Era foarte posibil să aibă aceeași soartă cu a sărmanului pe care-l văzusem decapitat mai devreme.

— Dar gărzile dinăuntru? mi-am continuat întrebările. Cred că n-ai lasă pe bărbați să intre în harem.

Holden a clătinat din cap.

— Toți păzitorii haremului sunt eunuci. Operația la care sunt supuși pentru a deveni eunuci... pe toți dracii, domnule, n-ai dori să știi detalii despre ea!

— Dar mi le vei spune oricum?

— Păi, da, nu văd de ce-aș purta de unul singur o astfel de povară. Nefericitului îi este tăiată bărbăția, după care este îngropat până la gât în nisip pentru zece zile. Doar unu din zece asemenea mutilați supraviețuiesc, iar ei sunt cei mai duri dintre cei mai duri.

— Pe bună dreptate.

— Încă ceva: în *haramlik*, unde locuiesc concubinele, se află și hamamul.

— Hamamul?

— Da, baia lor.

— Și de ce-mi spui asta?

Holden s-a oprit. A privit de la stânga la dreapta, mijind ochii din cauza soarelui. Satisfăcut că nu vedea niciun pericol, s-a aplecat, a apucat un inel din fier pe care nici măcar nu-l zărisem, atât de bine era acoperit de nisipul de sub tălpile noastre, și l-a smucit în sus, deschizând o trapă de sub care coborau în beznă trepte din piatră.

— Repede, domnule, a zis el rânjind cu gura până la urechi, până nu apare vreun străjer.

III

După ce am ajuns la baza scării, am privit împrejur. Era întuneric, aproape prea întuneric ca să putem vedea, dar din stânga se auzea clipocitul unei ape, iar în față se întindea un pasaj, folosit fie pentru aprovizionare, fie pentru întreținerea canalelor cu apă curgătoare; cel mai probabil pentru ambele.

Nu am vorbit deloc între noi. Holden a scotocit într-o raniță de piele și a scos o lumânare și o cutiuță cu cremene și amnar. A aprins lumânarea, pe care a pus-o într-un suport pe care-l ținea între dinți, iar din raniță a luat o făclie scurtă, pe care a aprins-o și a ridicat-o deasupra capului, proiectând în jur o strălucire portocalie discretă. În stânga noastră se afla un apeduct, iar poteca neregulată se pierdea în beznă.

— Ne va duce pe sub palat, până la hamam, a șoptit Holden. Dacă nu m-am înșelat, vom ieși într-o sală cu un bazin cu apă potabilă, imediat dedesubtul băilor principale.

— Ai fost foarte tăcut în tot ce ai realizat, am spus, cu adevărat impresionat.

— Îmi place să vin cu câte o surpriză, domnule, a replicat el radios. O s-o iau eu înainte, de acord?

Apoi a pornit, păstrând tăcerea, pe potecuță. După ce făclile s-au consumat, le-am aruncat și am aprins alte două din lumânarea lui Holden. În cele din urmă, pasajul s-a lărgit și a devenit o încăpere în care am văzut un bazin. Pereții interiori îi erau placați în marmură și apa era atât de limpede, încât părea să strălucească în lumina sărăcăcioasă oferită de o trapă deschisă în vârful scării din apropiere.

Apoi însă am văzut un eunuc, îngenuncheat cu spatele la noi, care umplea un vas din lut cu apă din bazin. Avea un calpac înalt și veșmintele largi îi fluturau în jurul corpului. Holden m-a privit și a dus degetul la buze, după care a înaintat tiptil, cu pumnalul deja în mână, dar eu l-am oprit punându-mi mâna pe brațul lui. Doream hainele eunucului, ceea ce însemna evitarea petelor de sânge. Era un ins care slujea concubinele dintr-un palat otoman, nu un soldat oarecare din Boston, și simțeam că sângele de pe hainele lui n-ar fi fost ușor de explicat. De aceea m-am strecurat pe lângă Holden, flexându-mi reflex degetele și localizând mental artera carotidă a eunucului; m-am apropiat de el, când a terminat de umplut vasul și s-a îndreptat de spate, pregătindu-se de plecare.

Apoi însă sandaua mea a atins ceva care a trosnit. Zgomotul a fost slab, totuși mi s-a părut că a sunat ca un vulcan care erupsese în spațiul închis, iar eunucul a tresărit.

Am înghețat și mi-am blestemat sandalele în gând, iar eunucul a înclinat capul și a privit în sus, la trapă, încercând să localizeze sursa zgomotului. Când n-a zărit nimic, a părut să încremenească, parcă înțelegând că, dacă zgomotul nu venise de deasupra, atunci trebuia să fi venit...

S-a răsucit.

Hainele lui, purtarea, felul cum îngenunchease pentru a umple vasul... nimic din toate astea nu mă pregătise pentru viteza lui de reacție. Și nici pentru abilități. În timp ce

s-a răsucit, s-a și ghemuit, iar cu coada ochiului am văzut cum vasul pe care-l ținea cu o mână a șfichiuit spre mine, atât de rapid, încât m-ar fi doborât, dacă nu m-aș fi mișcat cu aceeași viteză și nu m-aș fi ferit.

Scăpasem de el, dar numai pentru moment. Când m-am retras pentru a evita altă lovitură din partea vasului, ochii lui au privit peste umărul meu și eunucul l-a zărit pe Holden. După aceea, el s-a întors și s-a uitat scurt către treptele din piatră, unica lui ieșire. Își evalua opțiunile: să fugă, ori să rămână și să lupte. Și a decis să rămână și să lupte.

Ceea ce însemna că era, exact așa cum spusese Holden, un eunuc *foarte... dur*.

A făcut câțiva pași în spate, a băgat mâna sub veșmânt și a scos o sabie, iar în același timp a izbit cu vasul din lut de perete, pentru a obține o a doua armă formată din mânerul vasului de care rămăsese atașat un ciob tăios. Apoi, cu sabia într-o mână și cu ciobul în cealaltă, a avansat.

Pasajul era prea îngust. Numai unul dintre noi îl putea înfrunta o dată, iar eu mă aflam cel mai aproape. Se terminase cu precauția de a nu-i păta veșmintele cu sânge și mi-am extins pumnalul secret, retrăgându-mă puțin și adoptând o postură de întâmpinare. A avansat implacabil, fixându-mă întruna cu privirea. În el exista ceva ce trezea teama, ceva ce n-am putut identifica inițial, pentru ca apoi să-mi dau seama că făcea ceva ce nici un alt oponent nu făcuse vreodată – „îți trezea fiori”, așa cum ar fi spus fosta mea bonă, Edith. Era vorba desigur și despre cele prin care trecuse, a procedurii care făcuse din el un eunuc. După ce supraviețuise la așa ceva, nimic nu-l mai putea speria, cu atât mai puțin eu, un prostovan stângaci, care nici măcar nu se putuse apropia neauzit.

Știa asta prea bine la rândul-i. Știa că-mi trezea fiori și se folosea de asta. Totul era acolo, în ochii lui, care n-au trădat nicio emoție când sabia din mâna dreaptă i-a fulgerat spre mine. Am fost silit să blochez cu pumnalul și m-am răsucit

la timp ca să evit următorul atac pe care l-a declanșat cu mâna stângă, încercând, și aproape reușind, să mă lovească în față cu ciobul tăios.

Eunucul nu mi-a lăsat timp să-mi revin, înțelegând poate că singura cale de a mă înfrânge pe mine și pe Holden era de a continua să ne împingă îndărăt pe pasarela îngustă. Sabia a sclipit iarăși, acum sub nivelul brațului, și m-am apărat din nou cu pumnalul, strâmbându-mă de durere, când mi-am folosit antebrațul pentru a opri o a doua lovitură cu ciobul, după care am ripostat imediat cu propriul meu atac, fandând puțin spre dreapta și împungând cu sabia către sternul lui. Eunucul a folosit ciobul ca pe un scut, iar tăișul sabiei mele l-a izbit, trimițând așchii de lut ars pe piatra de sub noi, de unde au clipocit în bazin. După înfruntarea aceasta trebuia neapărat să-mi reascut sabia.

Dacă scăpam cu bine de aici.

Blestemat fie individul ăsta! Era primul eunuc pe care-l întâlnisem și deja aveam dificultăți. I-am făcut semn lui Holden să se retragă și să nu-mi stea în cale, încercând să obțin spațiu de manevră și în același timp să-mi reorganizez gândirea.

Eunucul mă domina – nu numai prin abilitate, ci și fiindcă mă temeam de el. Iar teama este dușmanul cel mai înfricoșător al oricărui războinic.

M-am ghemuit, mi-am retras ambele arme și l-am privit drept în ochi. Pentru o clipă am rămas amândoi nemișcați, angajați într-o tăcută, dar feroce, înfruntare a voințelor. O bătălie pe care am câștigat-o eu. Cumva, vraja cu care mă ținutise s-a destrămat și a fost îndeajuns o licărire a ochilor lui pentru a-mi spune că o știa și el, că victoria psihologică nu-i mai aparținea de acum.

Am făcut un pas înainte, repezind pumnalul, și acum a fost rândul lui să se retragă, apărându-se bine și constant, dar fără să mai aibă vreun avantaj. La un moment dat, chiar a icnit, buzele i-au dezvelit dinții și am zărit pe fruntea lui

începutul sclipirii sudorii. Pumnalul meu se mișca fulgerător. Acum, când îl determinasem să bată în retragere, am început să mă gândesc din nou la posibilitatea de a nu-i păta hainele cu sânge. Direcția bătăliei se schimbase; eu conduceam acum ostilitățile, iar el se apăra disperat cu sabia și atacurile îi deveniseră mai dezorganizate, până am întrezărit o oportunitate, m-am lăsat să cad aproape în genunchi și am lovit în sus cu pumnalul, străpungându-i maxilarul.

Întregul corp i s-a cutremurat și brațele i s-au întins în lături de parcă fusese crucificat. Sabia i-a căzut din mână, iar când buzele i s-au depărtat mult într-un urlet tăcut, i-am văzut în spatele dinților strălucirea pumnalului meu care-i perforase cerul gurii. După aceea trupul i s-a prăbușit.

Îl împinsesem întruna, până ajunsese la baza scării și trapa era deschisă. Dintr-o clipă în alta era posibil ca un alt eunuc să apară, întrebându-se ce se întâmplase cu vasul cu apă. Într-adevăr, am auzit pași deasupra și o umbră a trecut peste trapă. M-am retras fulgerător, am prins gleznele mortului și l-am tras cu mine, smulgându-i calpacul și îndesându-mi-l pe cap.

Am zărit după aceea picioarele desculțe ale unui eunuc, care a coborât pe scară, apoi și-a aplecat capul ca să vadă ce se petrecea în încăperea bazinului. Imaginea mea cu căciula albă a fost suficientă pentru a-l dezorienta o secundă prețioasă, iar eu m-am năpustit, i-am prins poalele veșmântului în pumni și l-am smucit pe trepte în jos, spre mine, și l-am izbit cu fruntea în nas înainte de a putea striga. Osul i-a trosnit și s-a rupt, ochii i s-au dat peste cap în orbite, iar eu i-am ținut bărbia ridicată pentru ca sângele să nu-i curgă pe haine, în timp ce s-a înmuiat, rezemându-se amețit de perete. În câteva clipe avea să-și recapete cunoștința și să răcnească după ajutor, iar eu nu puteam îngădui asta. De aceea mi-am repezit podul palmei în nasul lui deja frânt, trimițându-i așchii din osul rupt până în creier și omorându-l pe loc.

Am urcat apoi treptele în grabă și am închis trapa cu multă grijă, cât mai încet, pentru a rămâne ascunși măcar câteva minute înainte de sosirea întărilor. Undeva, o concubină aștepta probabil aducerea unui vas cu apă.

Niciunul dintre noi n-a scos vreun cuvânt, ci am îmbrăcat iute hainele eunucilor și ne-am pus calpacele pe cap. Am fost în culmea fericirii să scap de nenorocitele alea de sandale. Apoi ne-am examinat reciproc. Holden avea stropi de sânge pe partea din față a hainelor, care săriseră din nasul spart al celui de-al doilea eunuc. Am încercat să-i îndepărtez cu unghia, dar încă nu se închegaseră, așa că mai degrabă am mânjit și mai rău veșmântul. În cele din urmă, după o serie de strâmbături îndurerate și aprobări nervoase din capete, am decis amândoi să le lăsăm așa și să riscăm. După aceea, eu am deschis cu precauție trapa și am ieșit în odaia de deasupra. Era pustie, întunecoasă și răcoroasă, îmbrăcată în marmură ce părea luminescentă datorită piscinei care acoperea podeaua aproape în întregime; suprafața apei era netedă și tăcută, totuși cumva vie.

Întrucât nu părea să existe niciun pericol, m-am întors și i-am făcut semn lui Holden, care m-a urmat, ieșind prin trapă. Am rămas amândoi nemișcați câteva clipe, privind în jur și aruncându-ne priviri triumfătoare, apoi ne-am apropiat de ușă, am deschis-o și am ieșit în curtea de dincolo de ea.

IV

Neștiind ce se afla de cealaltă parte, îmi flexasem degetele, pregătit să-mi extind pumnul într-o clipită, în timp ce Holden era mai mult decât pregătit să-și scoată sabia; amândoi eram gata de luptă dacă am fi fost întâmpinați de o ceată de eunuci mârâitori și de o mulțime de concubine urlătoare.

În schimb, în fața ochilor noștri apăruse o scenă ca desprinsă din paradis, o viață de apoi plină de pace, tihnă și femei frumoase. O curte largă, pavată cu lespezi albe și negre, în mijlocul căreia se afla o fântână înconjurată de portici cu coloane bogat împodobite, adumbrite de arbori și iederi cățărătoare. Era un loc consacrat odihnei, frumuseții, seninătății, liniștii și contemplației. Clipocitul și șopotul fântânii erau singurele zgomote, deși acolo se aflau atâția oameni. Concubine în mățasuri albe, unduitoare, stăteau meditative pe bănci de piatră, sau lucrau cu acul și croșeta, sau traversau curtea, călcând în tăcere cu tălpile desculțe pe piatră, extraordinar de mândre și de drepte, salutându-se curtenitor prin încuviințări din capete când se întâlneau; printre ele se aflau și slujnice, îmbrăcate asemănător, dar ușor de deosebit, întrucât erau fie mult mai tinere ori mult mai bătrâne, fie nu la fel de frumoase ca acelea pe care le serveau.

Se găseau acolo și mulți bărbați, majoritatea stăteau pe margini, atenți și așteptând să primească ordine: eunucii. Am fost ușurat să văd că niciunul nu privea în direcția noastră; regulile privind contactul vizual erau la fel de complexe ca și mozaicurile. Și fiindcă noi eram doi eunuci cu aspect neobișnuit, care încercau să se descurce printr-un loc necunoscut, asta ne convenea de minune.

Am rămas lângă ușa hamamului, care era parțial camuflată de coloanele și iederele porticului, și, fără să-mi dau seama, am adoptat poziția celorlalți păzitori – spatele perfect drept și mâinile ținute în față –, în timp ce am cercetat curtea cu ochii, în căutarea lui Jenny.

Într-adevăr, am zărit-o! La început n-am recunoscut-o; privirea aproape că mi-a trecut mai departe. Dar când m-am uitat din nou spre locul unde o concubină stătea relaxată cu spatele la fântână, în timp ce o servitoare îi masa picioarele, mi-am dat seama că servitoarea aceea era sora mea.

Timpul își pusese amprenta pe fața ei, deși i se mai întrezărea câte o sclipire din frumusețea de altădată, părul negru

Îi era presărat de fire sure și pielea își pierduse tonusul, dezvăluind cearcăne adânci sub ochi... iar ochii erau obosiți. Ca o ironie a sorții, am recunoscut expresia de pe chipul concubinei pe care o masa: îngâmfarea și disprețul cu care o trata. Eu însumi crescusem văzând expresia aceea pe fața surorii mele. Desigur, ironia sorții nu mi-a făcut nicio plăcere, totuși n-am putut-o ignora.

Pe când mă uitam, Jenny a înălțat ochii și m-a privit din partea opusă a curții. Pentru o secundă fruntea i s-a încruntat, nedumerită, și m-am întrebat dacă m-ar fi putut recunoaște, după atâția ani. Nu era însă posibil. Mă afluam prea departe și eram deghizat în eunuc. Vasul cu apă – trebuia să-i fie adus ei. Poate că se întreba de ce în hamam intraseră doi eunuci, dar ieșiseră alți doi.

Jenny s-a ridicat, continuând să arboreze o expresie de neînțelegere pe chip. A făcut o plecăciune concubinei pe care o îngrijea, apoi a venit spre noi, traversând curtea și strecurându-se printre tinere frumoase înveșmântate în mătase. M-am furișat îndărătul lui Holden, exact în clipa în care sora mea s-a aplecat pentru a evita iederele ce atârnav de pe portic și a ajuns la mai puțin de un metru de noi.

N-a spus nimic, desigur – vorbitul era interzis –, dar nici nu era nevoie. Ascunzându-mă înapoia umărului drept al lui Holden, am riscat să arunc o privire spre fața ei și am văzut cum ochii i s-au îndreptat spre ușa hamamului, cu un înțeles cât se poate de limpede: *Unde-i apa mea?* Pe chipul acela, în timp ce-și exercita puțină autoritate pe care o avea, am zărit o aducere-aminte a trufiei ce-mi fusese cândva atât de familiară.

Între timp, reacționând la privirea furioasă a lui Jenny, Holden a plecat fruntea și a dat să se întoarcă spre hamam. M-am rugat cerului ca și el să fi avut aceeași inspirație ca mine și să fi înțeles că, dacă am fi putut-o atrage pe Jenny înăuntru, am fi putut scăpa fără să-și fi dat seama aproape nimeni. Într-adevăr, el a desfăcut brațele larg, sugerând că

fusesse o problemă, apoi a arătat ușa, ca și cum ar fi indicat că avea nevoie de ajutor. Însă Jenny, deloc dispusă să-l ajute, observase ceva la hainele lui și, în loc să-l însoțească înăuntru, l-a oprit cu un deget ridicat, pe care l-a coborât apoi pentru a arăta ceva de pe pieptul lui. O pată de sânge.

Ochii ei s-au mărit după aceea și am văzut că trecuseră de la pata de sânge de pe pieptul lui Holden la fața lui și că Jenny își dăduse seama că vedea un impostor.

Gura i s-a deschis. S-a retras un pas, apoi încă unul, până ce s-a lovit de o coloană, iar impactul a zguduit-o, smulgând-o din buimăceala bruscă și șocată, dar, când a deschis gura gata să încalce regula sacră și să strige după ajutor, eu am apărut dinapoia lui Holden și am șuiurat:

— Jenny, sunt eu, Haytham!

Imediat după ce mi-am rostit numele, m-am uitat neliniștit în curte, unde toți continuau la fel ca înainte, neatenți sau indiferenți la ceea ce se întâmpla sub portic; am revenit apoi spre Jenny, care mă privea, cu ochi ce se căscau tot mai mult, deja împăienjeniți de lacrimi, când a văzut dincolo de urmele anilor și m-a recunoscut.

— Haytham, a șoptit ea, ai venit după mine.

— Da, Jenny, da, am răspuns în șoaptă simțindu-mă cuprins de un amestec ciudat de emoții, dintre care cel puțin una era de vinovăție.

— Știam că vei veni, a urmat ea. Știam că vei veni.

Glasul a început să i se ridice în tonalitate; mi-am făcut griji și am aruncat altă privire panicată în curte. După aceea, Jenny s-a întins și mi-a prins ambele mâini între palmele ei, a trecut pe lângă Holden și m-a privit implorator în ochi.

— Spune-mi că este mort. Spune-mi că l-ai omorât.

Sfâșiat între dorința ca ea să păstreze tăcerea și dorința de a ști la cine se referea, am șoptit:

— Cine? Despre cine să-ți spun că-i mort?

— Birch, a șuiurat ea, vorbind de această dată prea tare.

Peste umărul ei am văzut o concubină. Venea spre noi, sub portic, poate în drum spre hamam, și părea pierdută în gânduri, dar la auzul unei voci, a ridicat capul și expresia de seninătate i-a fost înlocuită de una de panică... după care s-a întors spre curte și a strigat singurul cuvânt de care ne temeam toți:

— *Gărzi!*

V

Primul eunuc care s-a apropiat în grabă nu a observat că eram înarmat, așa că mi-am extins pumnalul și i l-am împlântat în abdomen înainte ca să-și fi dat măcar seama ce se întâmplase. A căscat ochii și a icnit, stropindu-mă cu sânge. Cu un răcnet de efort, l-am cuprins cu brațul și l-am tras cu mine, izbindu-i cadavrul încă zvâcnind într-un al doilea eunuc, care alergase către noi, și i-am trimis pe amândoi rostogolindu-se pe dalele în carouri alb-negru ale curții. Au sosit însă mai multe gărzi și lupta a început cu adevărat. Cu colțul ochiului am întrezărit sclipirea unei lame și m-am rotit la timp, ca să evit să-mi fie înfiptă în gât. M-am răsucit, am prins brațul cu sabia al atacatorului, l-am rupt și mi-am împlântat pumnalul în ochiul lui. M-am ghemuit după aceea, m-am răsucit și am lovit cu piciorul, pentru a mătura picioarele unui al patrulea eunuc, după care m-am îndreptat, l-am izbit cu cotul în față și am auzit oasele trosnind.

Nu departe, Holden doborâse trei gărzi, dar de acum eunucii înțeleseseră cu cine aveau de a face și se apropiau mai precaut, organizându-se în formațiuni de luptă, pe când noi ne-am adăpostit înapoia coloanelor și am schimbat priviri neliniștite, întrebându-ne dacă puteam ajunge la trapă înainte să fim copleșiți.

Eunucii erau isteți. Doi dintre ei au înaintat umăr la umăr. Eu și Holden am început să ne luptăm cu ei, dar altă pereche de gărzi s-a apropiat din dreapta noastră. Pentru o clipă situația a fost precară, iar noi am stat spate în spate și ne-am luptat, respingând eunucii din portic. S-au retras și au pregătit următorul atac, apropiindu-se, pas cu pas, înghesuindu-ne.

În spatele nostru, Jenny stătea lângă ușa hamamului.

— Haytham! a strigat ea și în glas i s-a simțit o notă evidentă de panică. Trebuie să plecăm!

M-am întrebat ce i-ar fi făcut ei acum, dacă ar fi capturat-o. Ce pedeapsă ar fi așteptat-o? Mă îngrozea să mă gândesc la așa ceva.

— Plecați voi doi, domnule, m-a îndemnat Holden vorbind peste umăr.

— Nici gând! am replicat.

A urmat alt atac și ne-am luptat din nou. Un eunuc a căzut, murind cu un geamăt. Nici când mureau, nici cu tășul de oțel înfipt în măruntaie, oamenii aceștia nu strigau. Peste umerii celor din fața mea, am văzut că în curte apăreau și mai mulți. Erau aidoma gândacilor. Pentru fiecare pe care-l omoram, alți doi îi luau locul.

— *Plecați, domnule!* a insistat Holden. Eu o să-i țin în loc și apoi vă urmez.

— Nu fi idiot! am lătrat, neputând să-mi ascund iritarea din voce. Nu-i poți „ține în loc”. Te vor sfărteca.

— Am trecut prin situații și mai grele, a mârâit el schimbând lovituri cu atacatorii, dar i-am simțit falsitatea brava-dei din glas.

— Atunci nu te va deranja dacă voi rămâne și eu, am rostit și în același timp am evitat lovitura de sabie a unui eunuc și am contraatacat, dar nu cu pumnul, ci cu o lovitură de pumn în față, care l-a răsturnat și l-a trimis rostogolindu-se în curte.

— *Plecați!* a răcnit Holden.

— Dacă murim, murim împreună, am replicat.

Însă Holden decisese că se terminase cu politețurile.

— Ascultă, camarade, fie voi doi o ștergeți de aici, fie n-o s-o mai poată face niciunul dintre noi. Ce-alegeți?

Jenny mă trăgea de mână, ușa hamamului era deschisă, și tot mai multe gărzi soseau din stânga noastră. Am șovăit totuși. Până când, în cele din urmă, scuturând din cap, Holden s-a rotit fulgerător și a răcnit:

— Scuze, domnule!

Înainte să fi putut reacționa, m-a îmbrâncit pe ușă și a trântit-o puternic, închizând-o.

A urmat o clipă de tăcere șocată în hamam, când, întins pe pardoseală, am încercat să înțeleg cele petrecute. De dincolo de ușă am auzit zgomote de luptă – încheștarea era stranie prin tăcere, chiar muțenie –, apoi o izbitură în ușă. După aceea s-a auzit un răcnet și am recunoscut glasul lui Holden. Am sărit în picioare gata să mă reped spre ușă și s-o deschid, dar Jenny m-a prins de braț.

— Nu-l poți ajuta acum, Haytham, a zis ea încetișor.

Din curte, Holden a urlat:

— Ticăloși nemernici afurisiți și scopiți!

Am aruncat o ultimă privire către ușă, apoi am coborât drugul care o bloca transversal pe dinăuntru. Jenny m-a tras după aceea spre trapa din podea.

— Doar de atât sunteți în stare, blestemaților? am auzit de deasupra când am început să coborâm, iar glasul lui Holden a răsunat mai stins acum. Haideți, minunilor jugănite, ia să vedem cum vă descurcați c-un soldat al Maiestății Sale...

Ultimul lucru pe care l-am auzit pe când fugeam prin pasaj a fost un țipăt.

21 septembrie 1757

I

Sperasem să nu simt niciodată plăcere în a ucide, dar în cazul preotului copt¹ care stătea de strajă în apropierea mănăstirii Abou Gerbe de pe muntele Ghebel Eter am făcut o excepție. Trebuie să recunosc că mi-a făcut plăcere să-l omor.

S-a năruit în țărână lângă gardul ce înconjura o curtică, pieptul i s-a ridicat și a coborât greoi, iar ultimele răsufări i-au ieșit în rafale neregulate când a murit. Deasupra un uliu a croncănit, iar eu am privit arcadele și turlele mănăstirii din gresie ce se ridicau deasupra orizontului. Am văzut strălucirea caldă a vieții înapoia ferestrelor.

Străjerul muribund a horcăit la picioarele mele și pentru o clipă m-am gândit să-i curm viața iute... după care m-am oprit – de ce să-i arăt milă? Oricât de lent ar fi murit și oricât ar fi suferit în acel timp, nu reprezenta nimic – *nimic!* – prin comparație cu agonia sufletelor nefericite ce pătimeau înăuntru.

Și cu agonia unuia anume dintre ele, care suferea chiar acum, acolo.

În piața din Damasc, aflasem că Holden nu fusese ucis, așa cum crezusem, ci fusese capturat și dus în Egipt, la mănăstirea coptă de la Abou Gerbe, unde-i transformau pe bărbați în

¹ Biserica Ortodoxă Coptă face parte din grupul Bisericilor Ortodoxe Orientale (n. trad.).

eunuci. De aceea sosisem și eu aici, rugându-mă cerului să nu întârzie, dar știind, în adâncul sufletului, că voi ajunge prea târziu. Și așa a fost.

Privind gardul, mi-am dat seama că era adânc îngropat în sol pentru a împiedica animalele nocturne de pradă să sape sub el. În corticica aceea, eunucii erau îngropați până la gât în nisip și lăsați acolo zece zile. Nu se dorea ca în acel timp hienele să sfâșie fețele celor îngropați. Cătuși de puțin. Dacă mureau, acest lucru avea să fie cauzat de efectele lente și de durată ale soarelui sau de rănilor suferite în cursul procedurii de castrare.

Lăsând paznicul mort în spatele meu, am intrat tiptil. Era întuneric și mă puteam călăuzi doar după lumina lunii, dar vedeam că nisipul era pătat de sânge. Oare câți bărbați, m-am întrebat, suferiseră aici, mutilați și apoi îngropați până la gât? Nu departe am auzit un geamăt slab, am mijit ochii și în centru am zărit o formă neregulată pe sol. Am știut pe dată că era soldatul James Holden.

— *Holden*, am șoptit și o secundă mai târziu eram ghemuit lângă locul de unde capul îi ieșea din nisip.

Am icnit la vederea lui. Noaptea era răcoroasă, însă zilele erau fierbinți, chinuitor de arzătoare, iar soarele îl pârlise atât de rău, încât părea că pielea feței îi fusese opărită. Buzele și pleoapele îi erau acoperite cu cruste groase și sângerau, pielea îi era roșie și se jupuia. Aveam pregătit un burduf de piele plin cu apă; i-am scos dopul și i l-am dus la buze.

— *Holden*? am repetat.

El s-a mișcat. Ochii i s-au deschis și s-au pironit asupra mea, lăptoși și suferinzi; m-a recunoscut însă și umbra unui surâs i-a apărut pe buzele crăpate și pietrificate.

După care, la fel de iute, a dispărut și a fost străbătut de convulsii. Nu mi-am dat seama dacă se străduia să se smulgă din nisip sau era victima unei crize de epilepsie, dar capul i s-a legănat într-o parte și alta, și gura i s-a căscat larg, iar eu

m-am aplecat înainte și i-am prins fața între palme pentru a-l opri să-și facă vreun rău.

— Holden, am rostit cu glas încet. Holden, încetează. Te rog...

— Scoate-mă de-aici, domnule, a horcăit și ochii i-au sclipit umezi în lumina lunii. Scoate-mă de-aici.

— Holden...

— Scoate-mă de-aici, a implorat el. Scoate-mă de-aici, domnule, te rog, domnule, acum, domnule...

Capul a început să i se smucească din nou, dureros, la stânga și la dreapta. M-am întins să-l potolesc, deoarece trebuia să-l opresc înainte de a deveni isteric. De cât timp dispuneam oare înainte să trimită un alt paznic care să-l înlocuiască pe cel pe care-l omorâsem? I-am dus burduful la buze și l-am lăsat să mai bea apă, după care am scos din raniță un hârleț mic și am început să sap în nisipul îmbibat de sânge din jurul capului său, vorbindu-i tot timpul cât i-am dezgropat umerii și apoi pieptul.

— Îmi pare atât de rău, Holden. Îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să te las.

— Eu ți-am zis s-o faci, domnule, a reușit el să articuleze. Eu te-am îmbrâncit, mai ții minte...

Pe măsură ce săpam, nisipul era tot mai negru de sânge.

— Dumnezeuule, ce ți-au făcut?

Știam însă deja răspunsul, iar dovada s-a ivit oricum peste câteva clipe, când i-am ajuns la brâu și am văzut că pornind de acolo în jos era învelit în bandaje – de asemenea, negre și scorțoase de sânge închegat.

— Ai grijă acolo jos, domnule, te rog, a zis el încet de tot și l-am văzut tresărind și mușcându-și buzele pentru a-și stăpâni durerile.

În cele din urmă însă a fost prea mult pentru el și și-a pierdut cunoștința, o binecuvântare, întrucât mi-a îngăduit să-l dezgrop și să-l scot din locul acela blestemat și să-l transport până la cei doi cai pe care îi priponisem de copaci la poalele dealului.

II

L-am așezat pe Holden cât am putut de confortabil, după care am privit în sus, spre mănăstire. Am verificat mecanismul pumnalului secret, mi-am încins o sabie la brâu, am armat două pistoale și le-am vârât la cingătoare, după care am armat două muschete. Am aprins apoi o lumânare subțire și o făclie, și, luând muschetele, am pornit în sus pe deal, unde am aprins alte două torțe. Am eliberat caii din grajduri, după care am azvârlit înăuntru prima dintre torțe, iar fânul a luat foc numaidecât cu un vuiet mulțumitor; a doua torță am aruncat-o în vestibulul capelei. Când le-au cuprins flăcările de-a binelea, am pornit în fugă spre dormitor, am aprins încă două torțe pe drum, am spart ferestrele din spate și am azvârlit făcliile înăuntru. După aceea am revenit la ușa din față, unde-mi rezemasem muschetele de un copac. Și am așteptat.

Nu mult timp. În câteva clipe și-a făcut apariția primul preot. L-am împușcat, am aruncat muscheta, am luat-o pe a doua și am tras în al doilea preot. Și mai mulți au început să iasă și mi-am descărcat pistoalele în ei, după care m-am repezit spre ușă, unde i-am atacat cu sabia și cu pumnalul. Corpuri au căzut în jurul meu – zece, unsprezece sau mai multe – în timp ce clădirea ardea, până când am fost stropit din cap până în picioare de sângele lor. I-am lăsat pe răniți să urle în agonie, în vreme ce preoții rămași înăuntru tremurau de groază – nu doreau să ardă, totuși erau prea îngroziți să iasă pentru a se confrunta cu moartea. Unii au riscat, totuși, bineînțeles, și au ieșit în goana mare, fluturând săbii, dar au căzut răpuși. Pe alții i-am auzit urlând, cuprinși de flăcări. Poate că unii au scăpat, însă nici nu intenționez să-i omor pe toți. M-am asigurat că majoritatea au murit; am auzit zbierele și am simțit mirosul de carne arsă al celor ce rămăseseră ascunși înăuntru, după care am pășit peste trupurile morților și muribunzilor și am plecat, lăsând mănăstirea să fie mistuită de flăcări în urma mea.

25 septembrie 1757

Ne aflam într-o căsuță, la masă, având între noi o singură lumânare și resturile unei cine. Nu departe, Holden dormea, în ghearele febrei, iar la răstimpuri eu mă ridicam ca să-i schimb cârpa de pe frunte cu alta proaspăt muiată în apă rece. Trebuia să așteptăm ca temperatura să-i scadă și abia atunci, când el avea să se simtă mai bine, să ne continuăm călătoria.

— Tata a fost un Asasin, a rostit Jenny după ce m-am așezat iarăși la masă.

Era prima dată când vorbeam despre subiectul acesta după ce o salvasem. Fuseserăm prea ocupați cu îngrijirea lui Holden, cu fuga din Egipt și cu găsirea altui adăpost în fiecare noapte.

— Știu, am spus.

— Știi?

— Da. Am aflat. Am înțeles că la asta te refereai tu, cu atâția ani în urmă. Mai ții minte? Îmi ziceai „pișpirică”...

Jenny a țuguia buzele și s-a foit stingherită.

— ...și-mi spuneai că eu sunt moștenitorul lui pe linie bărbătească. Și că în curând voi afla ce m-așteaptă.

— Țin minte...

— Ei bine, am aflat într-adevăr, deși n-a fost „în curând”, ci destul de târziu.

— Și dacă ai aflat-o, atunci de ce Birch mai trăiește?

— Și de ce ar fi mort?

— Pentru că este un templier.

— La fel ca mine.

Jenny s-a tras brusc îndărăt și furia i-a înnegurat chipul.

— Tu... tu ești un *templier*? Dar asta-i împotriva credinței talei...

— Da, am încuviințat pe ton egal. Da, sunt un *templier*, și nu, nu-i împotriva credinței talei. După ce am aflat ce era el în realitate, am ajuns să văd multe similitudini între cele două facțiuni. Am început să mă întreb dacă nu cumva, ținând seama de rădăcinile mele și de poziția pe care o am actualmente în cadrul Ordinului, sunt perfect plasat pentru a-i uni cumva pe Asasini și pe *Templieri*?

M-am oprit. Mi-am dat seama că Jenny era ușor chelchelită; trăsăturile ei deveniseră confuze și a emis un sunet dezgustat.

— Și ce se va-ntâmpla cu *el*? Cu fostul meu logodnic, stăpânul inimii mele, fermecătorul și cutezătorul Reginald Birch? Spune-mi, *te rog*, ce se va-ntâmpla cu el?

— Reginald este mentorul meu, Marele meu Maestru. El a avut grijă de mine în anii de după atac.

Chipul lui Jenny s-a schimonosit în grimasa cea mai amară și mai batjocoritoare pe care o văzusem vreodată.

— Ca să vezi, ce *noroc* ai avut! În timp ce tu aveai *mentori*, de mine... aveau grijă neguțătorii turci de sclavi.

Am avut sentimentul că putea să vadă prin mine, că mi-ar fi putut desluși cu exactitate prioritățile din anii aceia, și am coborât ochii, apoi am privit spre capătul celălalt al căsuței, unde dormea Holden. Era o încăpere plină de eșecurile mele.

— Îmi pare rău, am rostit adresându-mă ambilor. Îmi pare cu adevărat rău.

— Să nu-ți pară. Eu m-am numărat printre sclavele *norocoase*. Pe mine m-au păstrat neatinsă, pentru a fi vândută la Curtea Otomană, iar după aceea am avut o existență liniștită în palatul Topkapî. Și-a ferit ochii. Ar fi putut fi mult mai rău. La urma urmelor, eram obișnuită cu asta.

— Poftim?

— Bănuiesc că tu l-ai idolatrizat pe tata, nu-i așa? Probabil că-l idolatrizezi și acum. A fost soarele și luna ta? „Tatăl

meu – regele meu.” Pentru mine n-a fost însă așa: eu l-am urât. Cuvintele lui despre libertate – spirituală și intelectuală – nu se refereau și la mine, propria lui fiică. Eu n-am fost instruită în mânuirea armelor, ții minte? Pentru Jenny n-a existat: „Gândește diferit.” Pentru ea a existat doar: „Fii fată bună și mărită-te cu Reginald Birch.” Ce mai pereche minunată ar fi fost aceea! Cutez să spun că sultanul m-a tratat mai bine decât ar fi făcut-o Birch. Ți-am spus odată: „Cursul vieților noastre a fost bine trasat”, mai ții minte? Ei bine, dintr-un punct de vedere m-am înșelat, desigur, pentru că niciunul dintre noi n-ar fi putut bănuî ce se va întâmpla, dar din alt punct de vedere? Din alt punct de vedere, Haytham, am avut perfectă dreptate, fiindcă tu te-ai născut ca să ucizi, și asta ai făcut, iar eu m-am născut ca să-i slujesc pe bărbați, și i-am slujit. Însă pentru mine s-a sfârșit cu slujirea bărbaților. Cum stă treaba pentru tine?

După ce a terminat de vorbit, a dus cana de vin la gură și a gălgâit. M-am întrebat care erau amintirile groaznice pe care încerca să le șteargă cu ajutorul băuturii?

— Prietenii tăi templieri ne-au atacat casa, a rostit ea după ce a golit cana. Sunt sigură-n privința asta.

— Nu ai văzut totuși niciunul dintre inelele lor.

— Și ce dacă? Ce-nseamnă asta? Și le-au scos, nimic mai ușor.

— Ba nu, Jenny, atacatorii n-au fost templieri. În anii ce au urmat atacului, i-am găsit pe unii dintre ei. Erau mercenari, bărbați dispuși să facă orice pentru bani.

„Da, mercenari”, mi-am spus. „Mercenari care lucrau pentru Edward Braddock, care era apropiat de Reginald...”

M-am aplecat spre ea.

— Mi s-a spus că tata avea ceva... ceva ce-și doreau ei. Știi despre ce era vorba?

— Da. În noaptea aceea obiectul acela a fost în trăsură cu mine.

— Și?

— Era o carte.

Am simțit din nou că încremenesc și parcă membrele îmi erau paralizate.

— Ce fel de carte?

— Una cafenie, legată în piele, care purta emblema Asasinilor.

Am încuviințat din cap.

— Crezi că ai recunoaște-o, dacă ai revedea-o?

Jenny a strâns din umeri.

— Probabil că da.

L-am privit pe Holden care dormea scăldat în sudoare.

— După ce-i scade temperatura, o să plecăm.

— Încotro?

— Spre Franța.

8 octombrie 1757

I

Deși era frig, soarele strălucea în dimineața aceea; era o zi ce putea fi cel mai bine descrisă ca „împestrițată de soare”, cu lumină strălucitoare ce se revărsa prin coronamentul copacilor și zugrăvea un mozaic de aur pe solul pădurii.

Călăream în șir indian. Eu eram în frunte, urmat de Jenny, care-și lepădase de mult straietele de slujitoare din harem și purta acum o mantie ce cobora pe crupele calului ei. Pe cap avea o glugă mare și neagră, iar chipul i se întrevedeă ca și cum ar fi privit din interiorul unei peșteri: serios, preocupat și încadrat de pletele presărate de fire sure ce-i aungeau pe umeri.

În urma ei venea Holden, care, la fel ca mine, purta o redingotă încheiată până sus, eșarfă și tricorn, atât doar că era ușor aplecat în față în șa, palid la față, scofâlcit și... îngândurat.

Vorbise puțin după ce-și revenise de pe urma febrei. Existaseră momente în care se întrezărise fugar vechiul Holden – un surâs scurt, o străfulgerare de spirit londonez –, dar erau trecătoare și curând revenea la muțenie. Cât timp am traversat Marea Mediterană, stătuse de unul singur, pierdut în gânduri. În Franța ne-am deghizat, am cumpărat cai și am început călătoria spre castel, iar el a călărit în tăcere. Era palid și, văzându-l cum merge, m-am gândit că încă avea dureri. Până și în șa îl zărisem uneori strâmbându-se, mai ales pe teren accidentat. Mă îngrozea să mă gândesc la suferințele prin care trecea – fizice și mentale.

Când am ajuns la o oră de castel, ne-am oprit, iar eu mi-am încins sabia la brâu, am armat un pistol și l-am pus la cingătoare. Holden a procedat la fel și l-am întrebat:

— Ești sigur că ești capabil de luptă?

Mi-a aruncat o privire încărcată de reproș și i-am zărit pungile și cearcănele întunecate de sub ochi.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar mi-au luat boășele și mădularul, dar nu și curajul.

— Îmi pare rău, n-am vrut nici pe departe să sugerez așa ceva. Mi-ai dat răspunsul, iar asta-i suficient pentru mine.

— Crezi că vor fi lupte, domnule? a întrebat și l-am văzut iarăși făcând o grimasă când s-a întins după sabie.

— Nu știu, Holden, chiar nu știu.

Când ne-am apropiat de castel, am văzut prima santinelă. A ieșit în fața calului meu și m-a privit de sub borul lat al pălăriei; era același individ care fusese aici la ultima mea vizită, cu patru ani în urmă.

— Tu ești, Maestre Kenway? a întrebat el.

— Da, eu sunt, am răspuns, și însoțit de doi tovarăși.

Am privit cu atenție cum ochii i-au trecut de la Jenny la Holden, după care, deși s-a străduit să nu se trădeze în vreun fel, expresia lui mi-a spus tot ce trebuia să știu.

Și-a ridicat degetele spre gură, dar eu sărisem deja de pe cal și mi-am extins lama pumnalului secret prin ochiul lui până în creier și apoi i-am retezat beregata înainte să fi putut scoate vreun sunet.

II

Am îngenuncheat cu o mână pe pieptul lui, în vreme ce sângele îi curgea iute și gros din tăietura largă ce-i despica gâtul ca o a doua gură rânjitoare, și am privit peste umăr.

Jenny se uita la mine încruntată, iar Holden stătea perfect drept în șa, cu sabia trasă din teacă.

— Vrei să ne spui și nouă ce a fost *asta*? a întrebat sora mea.

— Se pregătea să fluiera, i-am răspuns cercetând cu atenție pădurea din jur. Data trecută când am fost aici, n-a fluierat.

— Și? Poate că au schimbat procedura de intrare.

Am clătinat din cap.

— Nu. Ei știu că noi venim încoace. Ne așteaptă. Fluieratul i-ar fi avertizat pe ceilalți. Probabil că am fi fost doborâți înainte să fi traversat pajiștea.

— De unde *știi*? a insistat ea.

— Nu *știu*! m-am răstit.

Sub palma mea, pieptul santinelei s-a ridicat și a coborât pentru ultima oară. Am văzut cum ochii i s-au dat peste cap în orbite și corpul i-a zvâcnit înainte să moară.

— Așa bănuiesc, am zis și mi-am șters pe iarbă sângele de pe degete, apoi m-am ridicat. Toată viața am fost bănuitor, ignorând ce era evident. Cartea pe care ai văzut-o în trăsura cu tine, Jenny, în noaptea aceea – se află în mâinile lui Reginald. Dacă nu mă-nșel, o are cu el în castel. El a pus la cale atacul asupra casei noastre. El este răspunzător pentru moartea tatei.

— Deci acum știi asta! a pufnit ea.

— Până acum am refuzat s-o cred, însă acum da, o știu. Lucrurile au început să capete sens pentru mine. De pildă, într-o după-amiază pe când eram doar copil, m-am întâlnit cu Reginald lângă camera de valori. Aș fi gata să pun prinsoare că el căuta atunci cartea. Motivul pentru care se apropiase de familia noastră, motivul pentru care te-a cerut de soție, Jenny, era că dorea cartea.

— Nu trebuie să mi-o spui, a zis ea. Am încercat să vă avertizez în noaptea aceea că el era trădătorul.

— Știu, am încuviințat, apoi am căzut pe gânduri. Tata știa că el era templier?

— Nu, la început n-a știut, dar eu am aflat și i-am spus.

— Atunci s-au certat, am zis înțelegând acum totul.

— S-au certat?

— I-am auzit într-o zi certându-se. Iar după aceea tata i-a angajat pe foștii soldați – Asasini, fără doar și poate. Reginald mi-a spus că el îl avertizase pe tata...

— Alte minciuni...

Am privit-o pe sora mea și m-am simțit cuprins de un tremur slab. Da, așa era – alte minciuni. Tot ce știusem, întreaga mea copilărie fusese clădită pe minciuni.

— S-a folosit de Digweed, am spus. Digweed i-a zis unde era ascunsă cartea...

Am tresărit, amintindu-mi brusc ceva.

— Ce-i? a întrebat Jenny.

— În ziua aceea lângă camera de valori, Reginald m-a întrebat unde era ținută sabia mea. I-am spus că într-o ascunzătoare secretă.

— În camera pentru jocuri?

Am încuviințat din cap.

— S-au dus direct acolo, nu-i așa? a întrebat ea.

Am confirmat din nou.

— Știau că nu era în camera de valori, deoarece Digweed le spusese că fusese mutată și de aceea s-au dus direct în camera pentru jocuri.

— Dar nu erau templieri?

— Poftim?

— În Siria, ai spus că bărbatii care ne-au atacat *nu erau* templieri, a rostit Jenny pe un ton batjocoritor. *Nu puteau fi* templierii tăi dragi.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu erau. Ți-am spus, i-am reîntâlnit după aceea și erau pur și simplu oamenii lui Braddock. Probabil că Reginald plănuise să mă crească după principiile Ordinului... Am tăcut iarăși, gândindu-mă, și am mai înțeles ceva. ...probabil din cauza moștenirii familiei noastre. Folosirea templierilor

ar fi fost prea riscantă. Era posibil ca eu să aflu. Era posibil ca eu să fi ajuns aici mai curând. Aproape că puseseam mâna pe Digweed în Pădurea Neagră, dar atunci... Mi-am reamintit cabana din Pădurea Neagră. Reginald l-a ucis pe Digweed. De aceea ei erau mereu cu un pas înaintea noastră... și încă sunt.

Am arătat spre castel.

— Și atunci ce facem, domnule? a întrebat Holden.

— Facem ceea ce au făcut ei în noaptea când ne-au atacat în Queen Anne's Square. Așteptăm căderea nopții. Apoi intrăm și ucidem.

9 octombrie 1757

I

Data de deasupra anunță 9 octombrie, pe care am scris-o, destul de optimist, la sfârșitul însemnării de dinainte, dorindu-mi să fie o relatare imediată a tentativei noastre de pătrundere în castel. În realitate, scriu aceste rânduri după câteva luni și, pentru a detalia ce s-a petrecut în noaptea aceea, trebuie să mă întorc în trecut...

II

Câți oameni puteau fi în castel? La ultima mea vizită acolo fuseseră șase. Oare Reginald ar fi consolidat forțele între timp, știind că s-ar putea să vin? Era posibil, da. Le-ar fi dublat.

Să zicem, așadar, că ar fi fost doisprezece, plus John Harrison, dacă se mai afla acolo. Și, desigur, Reginald. Avea cincizeci și doi de ani și abilitățile i se mai tociseră, totuși știam că nu trebuia să-l subestimez niciodată.

De aceea am așteptat și am sperat că vor face ceea ce au și făcut până la urmă – au trimis o patrulă în căutarea santinei dispărute, trei bărbați care țineau în mâini torțe și săbii și care au traversat pajiștea întunecată cu flăcările torțelor dansând peste chipurile lor încruntate.

I-am privit cum au apărut din întuneric și au dispărut printre copaci. După ce au ajuns la poartă, au început să strige numele bărbatului, apoi au iuțit pasul și au pornit prin afara zidului scund, către locul unde ar fi trebuit să fie camaradul lor.

Corpul lui era acolo unde-l lăsasem, iar eu, Holden și Jenny ne aflam în copacii din apropiere; sora mea stătea mai în spate, înarmată cu un cuțit, dar nu avea să ia parte la acțiune. Holden și cu mine eram mai în față, amândoi în copaci – Holden se suise cu destulă dificultate –, de unde să urmărim și să așteptăm, încordându-ne în clipa când patrula a găsit cadavrul.

— E mort, domnule.

Conducătorul patrulei s-a aplecat peste trup.

— Este mort de câteva ore.

Eu am scos un țipăt de pasăre, semnalul convenit cu Jenny, care a făcut așa cum stabiliserăm. Strigătul ei de ajutor a răsunat din adâncul pădurii și a străpuns noaptea.

Cu un gest scurt și nervos din cap, conducătorul patrulei și-a condus oamenii printre copaci, venind cu zgomot spre locul unde noi îi așteptam. Am privit printre arbori, am zărit silueta lui Holden la câțiva metri mai departe și m-am întrebat dacă era destul de bine; m-am rugat cerului să fie așa, deoarece în clipa următoare patrula a apărut sub copacii în care ne găseam și am sărit fără șovăială.

L-am atacat cel dintâi pe conducătorul ei, extinzându-mi lama, care i-a intrat în ochi, apoi în creier și l-a ucis pe loc. Din poziția mea ghemuită, am spintecat după aceea în sus și spre înainte, deschizând stomacul celui de-al doilea bărbat, care a căzut în genunchi cu măruntaiele sclipindu-i prin gaura ce i se căscase în tunică, apoi a căzut cu fața în jos pe cetina de pe solul pădurii. Am ridicat capul și l-am văzut pe al treilea membru al patrulei prăbușindu-se sub sabia lui Holden; în ciuda întunericului, chipul tovarășului meu strălucea de triumf.

— A fost bun ți pățul ăla, i-am spus lui Jenny după câteva minute.

— Mă bucur că am putut fi de ajutor, a răspuns ea, dar apoi s-a încruntat. Haytham, vreau să știi însă un lucru: când vom ajunge acolo, eu nu voi mai rămâne în umbre. A ridicat cuțitul. Vreau să mă ocup personal de Birch. Mi-a răpit practic viața. Mila pe care a dovedit-o că n-am fost ucisă o voi răsplăti, lăsându-i mădularul, dar...

S-a oprit și s-a uitat la Holden, care îngenunchease în apropiere, iar acum întorsese capul.

— Nu am..., a continuat ea.

— E-n regulă, domnișoară, a zis Holden. A ridicat capul, purtând pe chip o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată până atunci. Asigură-te totuși că-l vei lăsa *fără* boase și mădular înainte de a-l ucide. Să-l faci pe ticălosul ăla să *sufere*.

III

Ne-am strecurat după aceea pe lângă zid până la poartă, unde exista o singură santinelă ce părea agitată, poate întrebându-se unde ajunsese patrula; simțind poate, mânată de instinctul de soldat, că ceva nu era în regulă.

Indiferent cât de bun i-ar fi fost însă instinctul, n-a fost suficient ca să-l țină în viață, iar după câteva secunde am intrat pe ușa decupată în poarta mare și, aplecându-ne mult, ca să nu fim zăriți, am traversat pajiștea. Ne-am oprit la o fântână, unde am îngenuncheat și ne-am ținut răsuflarea, când am auzit zgomotele produse de patru bărbați care au ieșit pe ușa din față a castelului, tropăind cu cizmele pe paviment și strigând nume. Era o echipă de căutare, trimisă fără doar și poate să vadă ce se întâmplase cu patrula.

Întregul castel se găsea acum în stare de alertă. Ne puteam lua, aşadar, gândul de la o intrare furişată, neobservată. Cel puţin le redusese răm numărul cu...

Opt. La semnalul meu, eu şi Holden am ţâşnit dinapoia soclului fântânii şi ne-am năpustit asupra lor, omorându-i înainte să fi reuşit măcar să-şi tragă săbiile din teacă. Fuseserăm văzuţi. Din castel s-a auzit un strigăt, iar în clipa următoare a detunat o muschetă şi gloanţe au izbit fântâna de lângă noi. Am pornit în fugă spre castel. Spre uşa din faţă, unde altă santinelă ne-a văzut apropiindu-ne şi a încercat să intre, pe când eu săream câte două-trei trepte pe scară către ea.

Se mişca prea încet. Mi-am repezit pumnul prin uşa care se închidea, lovindu-i în acelaşi timp obrazul, şi mi-am folosit momentul de inerţie pentru a zbura uşa în lături şi a năvăli înăuntru, rostogolindu-mă pe podeaua holului de la intrare, în timp ce bărbatul s-a prăvălit, cu sânge şi roindându-i din maxilarul rupt. De pe palierul de sus s-a auzit pocnitura unei muschete, dar cel care trăsesese ochise prea sus şi glonţul s-a înfipt inofensiv în lemn. Într-o clipită am fost în picioare şi m-am năpustit spre scară, suind-o către palier, unde muschetarul şi-a azvârlit arma cu un urlet de frustare, şi-a scos sabia din teacă şi mi-a ieşit în cale.

În ochii lui se simţea groaza, iar mie îmi clocotea sângele în vene. Mă simţeam mai mult animal decât om şi acţionam din pur instinct, de parcă mă separasem de propriul meu corp şi mă priveam cum lupt. În câteva clipe l-am ucis pe muschetar şi l-am aruncat peste balustradă în holul de la intrare de dedesubt, unde sosise altă gardă, la timp pentru a se întâlni cu Holden, care a intrat în trombă pe uşă, urmat de Jenny. Am sărit de la etaj, răcnind, am aterizat chiar peste colpe pe care-l aruncasem înaintea mea şi l-am silit pe nou-venit să se răsucescă pentru a-şi proteja spatele. A fost îndeajuns pentru ca Holden să-l lichideze.

Am încuviințat scurt din cap și am urcat din nou în fugă scara, la timp pentru a vedea apariția unei siluete pe palier. M-am ferit instinctiv înaintea pocnetului unei împușcături și glonțul a ricoșat din peretele de piatră dinapoia mea. Era John Harrison și l-am atacat în chiar secunda următoare, așa că n-a avut timp să-și scoată stiletul. Cu un pumn i-am prins cămașa de noapte în care ieșise și l-am silit să îngenuncheze, apoi am ridicat brațul cu pumnalul secret.

— Ai știut? am șuierat. Ai ajutat la uciderea tatălui meu și la ruinarea vieții mele?

A plecat capul recunoscând și i-am înfipt pumnalul în ceafă, retezând printre vertebrele gâtului și omorându-l pe loc.

Am tras sabia din teacă. Ajuns la ușa lui Reginald, m-am oprit, am privit înainte și înapoi pe palier, apoi m-am pregătit să sparg ușa cu o lovitură de picior, când mi-am dat seama că era deja întredeschisă. M-am ghemuit ușor, am împins-o și ea s-a deschis mai mult spre exterior, scârțâind.

Reginald stătea în picioare, complet îmbrăcat, în mijlocul odăii. Era tipic pentru el, mereu preocupat de etichetă – se îmbrăcase pentru a-și întâmpina ucigașii. Brusc am zărit pe perete o umbră, proiectată de cineva ascuns după ușă și, în loc să aștept declanșarea capcanei, am izbit cu sabia prin lemn, am auzit un răcnet de durere din partea cealaltă, apoi am intrat în cameră și am lăsat ușa să se închidă, cu corpul ultimei gărzi ținut de ea, privind cu ochi largi, neîncrezători, sabia ce-i străpunsese pieptul, în vreme ce picioarele i se zbăteau pe podea.

— Salut, Haytham, a rostit Reginald sec.

IV

— El a fost ultima dintre gărzi? am întrebat, gâfâind adânc și încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Îndărătul meu, tălpile muribundului loveau podeaua și-i puteam auzi pe Jenny și pe Holden de cealaltă parte a ușii, străduindu-se s-o deschidă, dar nereușind din cauza trupului ținut de ea pe dinăuntru. În cele din urmă, cu un horcăit final, bărbatul a murit, corpul a căzut de pe lamă, iar Holden și Jenny au intrat.

— Da, a încuviințat Reginald din cap. Acum am rămas doar eu.

— Monica și Lucio sunt în siguranță?

— Da, sunt în camerele lor, mai departe pe coridor.

— Holden, am vorbit peste umăr, vrei, te rog, să-mi faci o favoare? Du-te și vezi dacă Monica și Lucio sunt teferi. Starea lor ar putea hotărî soarta domnului Birch.

Holden a îndepărtat cadavrul gărzii din prag și a zis:

— Da, domnule.

A ieșit, trăgând ușa după el cu un gest a cărui fermitate nu i-a scăpat lui Reginald. A zâmbit. Un zâmbet prelung, lent, trist.

— Tot ce am făcut am făcut pentru Ordin, Haytham. Pentru binele întregii omeniri.

— Cu prețul vieții tatălui meu. *Tu ne-ai distrus familia.* Credeai că nu voi afla niciodată?

A clătinat îndurerat din cap.

— Dragul meu băiat, ca Mare Maestru trebuie să iei uneori decizii dificile. Nu te-am învățat asta? Eu te-am promovat ca Mare Maestru al Ritului Colonial, știind că și tu, la rândul-ți, vei lua hotărâri similare și având încredere în capacitățile tale. Este vorba despre decizii luate în căutarea unui bine superior. În căutarea idealurilor pe care și tu le împărtășești, ții minte? M-ai întrebat dacă m-am

gândit că tu vei afla vreodată adevărul... Răspunsul este, bineînțeles, „da”. Ești tenace și plin de resurse. Eu te-am instruit să fii așa. A trebuit să mă gândesc la posibilitatea ca, într-o bună zi, să afli adevărul, dar am sperat că, atunci când va sosi ziua aceea, vei putea să privești totul mai filosofic. Zâmbetul lui era forțat. Ținând seama de numărul morților, trebuie să presupun că am fost dezamăgit în privința asta, așa-i?

Am răs sec.

— Așa-i, Reginald. Chiar așa. Tu n-ai făcut altceva decât să denaturezi toate lucrurile în care am crezut eu vreodată... și știi de ce? Nu pentru a aplica idealurile noastre, ci pentru a înșela. Cum putem inspira încredere, când în inimile noastre se ascunde minciuna?

Reginald a clătinat iarăși din cap, cu dezgust.

— Haide, astea-s prostii naive. Erau de așteptat din partea ta când crai tânăr ucenic, dar și acum? În vreme de război, faci tot ce poți pentru a-ți asigura victoria. Important este însă ce vei face cu victoria aceea.

— Ba nu! Trebuie să facem noi înșine ceea ce predicăm, altfel vorbele noastre nu înseamnă nimic.

— Vorbește Asasinul din tine, a comentat el arcuind sprâncenele.

Am ridicat din umeri.

— Nu mi-este rușine de rădăcinile mele. Am dispus de ani în care să-mi împac sângele de Asasin cu credințele templiere, și am făcut-o.

O auzeam pe Jenny respirând lângă umărul meu, răsuflări neregulate, hârâite, ce începuseră să se întetească.

— Aha, deci așa, a rostit Reginald zeflemitor. Te consideri un mediator?

Nu i-am răspuns.

— Și crezi că poți să schimbi lucruri? a urmat el, răsfrângându-și buza.

De data asta însă Jenny a fost cea care i-a răspuns.

— Nu, Reginald, a zis ea. Uciderea ta înseamnă război pentru ceea ce ne-ai făcut.

El și-a întors atenția către sora mea, observându-i prezența pentru prima oară.

— Ce mai faci, Jenny? a întrebat-o, ridicând ușor bărbia, după care a continuat, nesincer: Văd că timpul nu te-a vestejit defel.

Ea a scos un mârâit surd și gros din fundul gâtului. Cu coada ochiului, am văzut cum mâna în care ținea stiletul a început să înainteze. Și Reginald a văzut mișcarea aceea și a urmat:

— Viața de concubină a fost răsplătitoare pentru tine? Bănuiesc că ai putut în felul acela să vezi o parte însemnată din lume, multe popoare și culturi diferite...

Încerca s-o irite, și reușea. Cu un urlet de furie născut din ani de subjugare, sora mea s-a repezit spre el, ridicând cuțitul.

— Nu, Jenny...! am strigat, dar prea târziu, fiindcă, desigur, Reginald era pregătit.

Făcuse exact ceea ce sperase el că va face și, când i-a intrat în raza de acțiune a brațului, și-a scos fulgerător propriul pumnal — îl ținea probabil ascuns în brâu, la spate — și a evitat cu ușurință lovitura ei. Apoi Jenny a țipat de durere și de indignare, când Reginald i-a înhățat încheietura și a răsucit-o, stiletul ei a căzut pe podea, iar brațul lui a cu prins-o după gât, lipindu-i tăișul pumnalului de beregată.

Reginald m-a privit după aceea peste umărul ei și ochii i-au scânteiat. Mă aplecasem ușor înainte, gata să țâșnesc, dar el a apăsat lama pe pielea lui Jenny, care a scâncit; mâinile ei trăgeau de antebrățul lui, străduindu-se să descleșteze strânsoarea.

— Nu-nu, a rostit el pe un ton de avertizare.

A început apoi să meargă, fără a-și desprinde tăișul de gâtul surorii mele, trăgând-o după sine spre ușă, cu expresia feței schimbându-i-se, totuși, de la triumf la iritare, când Jenny a început să se zbată.

— Potolește-te! i-a mârâit printre dinți.

— Fă ce-ți spune, Jenny, am îndemnat-o.

Ea se zbătea însă în strânsoare și părul umezit de sudoare i se lipise în şuvițe pe față, de parcă ar fi fost atât de revoltată că-i căzuse prizonieră, încât ar fi preferat mai degrabă să fie tăiată decât să mai petreacă o secundă așa de aproape de el. Și într-adevăr Reginald a crestat-o, iar sângele a început să i se prelingă pe grumaz.

— Stai locului, femeie! s-a răstit el, începând să-și piardă calmul. Pentru Dumnezeu, vrei să mori aici?

— Mai bine să mor și fratele meu să te ucidă imediat după aceea, în loc să-ți îngădui să scapi! a șuiert ea, tot zbuciumându-se.

Apoi am văzut-o privind scurt spre podea. Nu departe de ei doi se afla cadavrul gârzii și am înțeles ce făcea Jenny cu o clipită înainte să se întâmple: Reginald s-a împiedicat de un picior întins al leșului și s-a împleticit. Doar puțin, dar îndeajuns. Îndeajuns pentru ca Jenny, cu un răcnet de efort, să-l împingă înapoi, iar el să se dezechilibreze călcând peste santinelă, și să cadă, lovindu-se de ușă... acolo unde sabia mea rămăsese înfiptă prin lemn.

Gura lui Reginald s-a deschis într-un țipăt tăcut de șoc și durere. Continua s-o țină pe Jenny, dar strânsoarea i-a slăbit și ea s-a lăsat să cadă în față, lăsându-l ținut de ușă și privind de la mine la pieptul său prin care ieșea vârful sabiei. Când chipul i s-a schimonosit de durere, i-am văzut dinții însângerați. După aceea, foarte încet, s-a desprins din sabie și s-a alăturat gârzii, pe podea, cu palmele duse la rana din piept, cu sângele îmbibându-i veșmintele și începând deja să băltească pe podea.

A întors puțin capul și m-a privit.

— Eu am încercat să fac ce era bine, Haytham, mi-a spus. Sprâncenele i s-au unit. Sunt sigur că poți să-nțelegi asta.

L-am privit și mi-a părut rău, dar nu pentru el... ci pentru copilăria pe care mi-o furase.

— Nu, i-am răspuns și pe măsură ce lumina i-a dispărut din ochi, am sperat că va duce cu el indiferența mea pe lumea cealaltă.

— *Nenorocitul!* a răcnit Jenny dinapoia mea. Se ridicase în patru labe și mârâia acum ca un animal. Consideră-te norocos că nu ți-am tăiat boașele!

Nu cred însă că Reginald a auzit-o. Cuvintele acelea trebuiau să rămână în lumea materială. El murise.

V

Am auzit zgomote dincolo de ușă, așa că am trecut peste cadavru și am tras de clanță, pregătindu-mă să întâmpin mai multe gârzi, dacă ar fi fost nevoie. I-am zărit însă pe Monica și Lucio care mergeau pe palier, amândoi cu boccele în mâini și fiind conduși de Holden spre scară. Aveau tenul palid și chipul supt al celor încarcerați de mult timp, iar Monica a icnit și a dus o palmă la gură, șocată, când a privit peste balustradă și a văzut leșurile din holul de la intrare.

— Îmi pare rău, am zis fără să fiu prea sigur pentru ce îmi ceream scuze.

Pentru că-i luasem prin surprindere? Pentru cadavre? Pentru prizonieratul lor de patru ani?

Lucio m-a fulgerat cu o privire de ură nedisimulată, apoi și-a ferit ochii.

— Mulțumim, domnule, a vorbit Monica în engleză stricată, dar nu-ți dorim scuzele. Îți mulțumim fiindcă ne-ai eliberat în cele din urmă.

— Dacă vreți să ne așteptați, i-am zis, noi vom pleca dimineată. Holden, tu te simți în stare?

— Da, domnule.

— Am prefera totuși să plecăm imediat ce vom strânge ceva provizii care să ne ajungă pe drumul până acasă, a răspuns Monica.

— Vă rog să așteptați, am spus și mi-am auzit oboseala din glas. Monica... Lucio.... Vă rog să așteptați și vom călători toți mâine-dimineață, pentru a ne asigura că nu veți avea probleme pe drum.

— Nu, mulțumim, domnule. Monica ajunsese la piciorul scării și a ridicat chipul spre mine. Cred că ați făcut destule. Știm unde sunt grajdurile. Dacă ne putem lua niște merinde din bucătărie, apoi cai...

— Sigur că da, sigur că da. Aveți... aveți cu ce să vă apărați, dacă vă întâlniți cumva cu tâlhari?

Am coborât iute treptele, m-am aplecat și am luat o sabie de la gărzile moarte. I-am întins-o lui Lucio, cu mânerul înainte.

— Ia-o, i-am spus. Vei avea nevoie de ea, pentru a-ți proteja mama în drumul vostru spre casă.

El a prins-o, a ridicat privirea spre mine și mi s-a părut că ochii i s-au îmbunat.

Apoi a înfipt-o în mine.

27 ianuarie 1758

Moarte. Fuseseră multe morți și aveau să vină și mai multe.

Cu ani în urmă, când îl omorâsem pe unul dintre ucigașii tatălui meu în Pădurea Neagră, îl înjunghiasem din greșeală în rinichi și astfel îi grăbisem sfârșitul. Când Lucio m-a străpuns cu sabia în holul de la intrarea în castel, am avut marele noroc că nu mi-a atins niciun organ vital. Lovitura lui fusese plină de ferocitate. Ca și în cazul lui Jenny, acțiunea se datorase anilor de furie înăbușită și de visuri de răzbunare. Și, întrucât eu însumi îmi petrecusem toată viața căutând răzbunare, nu-l puteam învinui pentru asta. El însă nu m-a ucis, pentru că, iată, acum scriu rândurile acestea.

Rana a fost totuși suficient de gravă ca să mă țină la pat pentru restul anului, în castel. Am fost pe muchia unei prăpăstii deasupra marelui nesfârșit al morții, pierzându-mi la răstimpuri cunoștința, rănit, infectat și în ghearele febrei, dar am continuat lupta cu disperare; în interiorul meu o flăcăruie a spiritului slabă și abia pâlpâitoare refuzase să se stingă.

Rolurile au fost inversate, și de data asta a fost rândul lui Holden să mă îngrijească. Când mă deșteptam din deliruri și zvârcoleli, în cearșafuri scăldate în sudoare, el era lângă mine, netezind așternuturile, punându-mi cârpe înmuiate în apă rece pe fruntea încinsă, alinându-mă.

— E-n regulă, domnule, e-n regulă. Stai liniștit. De acum ai scăpat din ce-a fost mai rău.

Oare așa să fi fost? Oare scăpasem din ce fusese mai rău?

Într-o zi – nu știu după cât timp de zăcut în pat cu febră –, m-am trezit și, prinzându-mă bine de antebrațul lui Holden, m-am ridicat în capul oaselor, l-am privit drept în ochi și l-am întrebat:

— Unde sunt Lucio și Monica?

Aveam în fața ochilor imaginea aceea – un Holden furios și răzbunător, care-i ucisese pe amândoi.

— Ultimele cuvinte pe care le-ai spus înainte de a-ți pierde cunoștința, domnule, a fost să-i cruțăm și să-i eliberăm pe amândoi, a rostit el cu o privire ce sugera că nu era deloc încântat în privința aceea, așa că i-am cruțat. I-am lăsat să plece cu cai și provizii.

— Bun, bun..., am horcăit și am simțit cum bezna se ridică iarăși să mă cuprindă. Nu poți să-nvinovățești...

— A fost o lașitate, domnule, a zis Holden trist pe când luncam din nou în brațele leșinului. Nu există alt cuvânt pentru așa ceva. Lașitate. Acum închide ochii și odihnește-te...

Am văzut-o și pe Jenny și, chiar în starea mea, rănit și febril, mi-a fost imposibil să nu observ schimbarea. Părea că ar fi dobândit o pace interioară. O dată sau de două ori am simțit-o stând lângă patul meu și am auzit-o vorbind despre viața în Queen Anne's Square, despre cum intenționa să revină acolo și, folosind chiar cuvintele ei, să „se ocupe de afacere”.

Detestam să mă gândesc la asta. Până și pe jumătate conștient, am simțit milă față de sărmanii care se ocupau în prezent de afacerile familiei Kenway după ce sora mea avea să se întoarcă la conducere.

Pe o masuță de lângă pat se afla inelul de templier al lui Reginald, dar nu mi l-am pus pe deget, nu l-am ridicat, nici măcar nu l-am atins. Deocamdată, cel puțin, nu mă simțeam nici Templier, nici Asasin și nu doream să am nimic de-a face cu niciunul dintre Ordine.

Apoi, la vreo trei luni după ce mă înjunghiasse Lucio, am coborât din pat.

Am tras aer adânc în piept și, cu Holden ținându-mă cu mâinile de antebratul stâng, am scos picioarele de sub plapumă, le-am coborât pe podeaua rece din lemn și am simțit cum cămașa de noapte îmi coboară până la genunchi, când m-am ridicat întâia oară după un timp care mi se păruse că durase o viață. Am simțit imediat o durere în locul rănii și am dus palma acolo.

— A fost o infecție urâtă, domnule, a explicat Holden. A trebuit să tăiem o parte din carnea putrezită.

Am făcut o grimasă.

— Unde vrei să mergi, domnule? a întrebat Holden, după ce umblasem încetitor de la pat până la ușă.

Mă simțeam ca un invalid, dar pentru moment eram fericit să fiu tratat ca atare. Puterile aveau să-mi revină în curând. Iar atunci aveam să...

„Revin ceea ce fusesem?” m-am întrebat.

— Cred că aș vrea să mă uit pe fereastră, te rog, am zis.

Holden a încuviințat și m-a condus acolo, ca să pot privi domeniul unde îmi petrecusem o parte atât de mare a copilăriei. În clipa aceea, mi-am dat seama că, aproape toată viața mea de adult, atunci când mă gândisem la „căminul meu” mă imaginam privind afară pe o fereastră, fie în grădina de la Queen Anne's Square, fie la domeniul castelului. Ambele locuri le numisem și încă le numeam „căminul meu”, iar acum —când știam tot adevărul despre tata și despre Reginald — ele ajunseseră să capete o însemnătate chiar mai mare, aproape o dualitate: două jumătăți ale copilăriei și adolescenței mele, două părți ale bărbatului care devenisem.

— Ajunge, Holden, mulțumesc, am zis și i-am îngăduit să mă conducă la pat. Am suit înapoi, simțindu-mă brusc... detest s-o recunosc, „fragil”, după lunga mea călătorie până la fereastră și înapoi.

Cu toate acestea, recuperarea era aproape completă și gândul era suficient ca să-mi aducă un zâmbet pe față, în vreme ce Holden se ocupa cu strânsul unei căni de apă și a

unui prosop folosit; chipul său purta o expresie ciudată, în-
cruntată și indescifrabilă.

— Mă bucur să te văd iarăși pe picioare, domnule, a ros-
tit el când și-a dat seama că-l priveam.

— Ție trebuie să-ți mulțumesc, am spus.

— Și domnișoarei Jenny, domnule, mi-a reamintit.

— Așa este.

— Pentru o vreme, amândoi am fost îngrijorați domnule.
Ai fost pe muchie de cuțit.

— Ar fi fost cu adevărat caraghios să le fi supraviețuit
războaielor, Asasinilor și eunucilor ucigași, doar ca să fiu
omorât de un țânc cu caș la gură.

Am chicotit. Holden a încuviințat din cap și a râs mai
degrabă sec.

— Așa este, domnule, a încuviințat el. Cu adevărat o iro-
nie a sorții.

— Ei bine, am zis, am supraviețuit ca s-o iau de la capăt
cu luptele, iar în curând, peste vreo săptămână, ne vom în-
toarce în America să-mi continui treaba de acolo.

El m-a privit și a încuviințat din cap.

— Cum dorești, domnule. Mai vrei și altceva acum?

— Nu, nici vorbă. Scuză-mă, Holden, că am fost o ase-
menea bătaie de cap în ultimele luni.

— Unica mea dorință este să te văd refăcut complet,
domnule, a zis el și a părăsit odaia.

28 ianuarie 1758

Primul lucru pe care l-am auzit azi-dimineață a fost un țipăt. Țipătul lui Jenny. Intrase în bucătărie și-l găsisese pe Holden atârând la capătul unei frânghii de rufe.

Am știut chiar înainte ca ea să fi dat buzna în odaia mea – am știut ce se întâmplase. Holden lăsase un bilet, dar n-ar fi fost necesar. Se sinucisese din cauza a ceea ce-i făcuseră preoții coptți. Atât și nimic mai mult și, de fapt, n-a fost o surpriză.

De la moartea tatei știam că stupoarea este o măsură bună a suferinței ce urmează. Cu cât te simți mai paralizat, mai buimăcit și mai inert, cu atât este mai intensă perioada de tristețe.

Partea a patra

1774, DUPĂ ȘAISPREZECE ANI

12 ianuarie 1774

I

Scriind toate acestea la sfârșitul unei seri pline de evenimente, mintea îmi este obsedată de o întrebare. Este posibil ca...

Ca eu să am un fiu?

Răspunsul este că n-o știu cu certitudine, totuși există indicii și, poate mai stăruiitor, un *sentiment* care mă sâcăie constant, care trage de poala veșmântului meu ca un cerșetor insistent.

Desigur, nu-i unica povară pe care o port. Sunt zile în care mă simt gârbovit de amintiri, de îndoieli, regrete și durere. Zile în care simt că fantomele nu mă vor lăsa în pace.

După ce l-am înmormântat pe Holden, eu am plecat spre America, iar Jenny a revenit în Anglia, la Queen Anne's Square, unde a rămas de atunci fără să se mărite vreodată. Fără doar și poate că a fost subiectul multor bârfe și presupuneri legate de anii pe care-i petrecuse departe de țară, și fără îndoială că asta i-a convenit de minune. Corespondăm, dar, cu toate că mi-ar plăcea să spun că experiențele noastre comune ne apropiaseră, în realitate nu s-a întâmplat așa. Am corespondat, pentru că eram frați și simțeam că trebuia să păstrăm legătura. Jenny nu mă mai insulta, așa că bănuiesc că din acel punct de vedere relația ni se îmbunătățise, totuși scrisorile ne erau plictisitoare și formale. Eram două persoane care trecuseră prin destule suferințe și pierderi,

cât pentru zece vieți. Oare ce am fi putut discuta într-o scrisoare? Nimic – și de aceea discutam despre nimicuri.

Între timp – avusesem dreptate –, am deplâns moartea lui Holden. N-am cunoscut niciodată un bărbat mai strașnic decât el și nici nu voi cunoaște vreodată. Pentru el însă nu fuseseră suficiente forța și tăria de caracter de care nu ducea lipsă. Lui îi fusese răpită bărbăția. Nu putuse să trăiască în asemenea condiții, nu fusese pregătit pentru asta și de aceea așteptase să-mi revin, după care-și luase viața.

L-am jelit și probabil c-o voi face mereu, la fel cum am jelit, de asemenea, trădarea lui Reginald – pentru relația ce existase cândva între noi doi, ca și pentru minciunile și trădarea pe care se baza viața mea. Și am jelit, de asemenea, pentru omul care fusesem eu. Durerea lăsată de sabia lui Lucio nu mă mai părăsise – la răstimpuri mă străbătea câte un junghi dureros – și în ciuda faptului că nu-i îngăduisem trupului meu să îmbătrânească, el era decis s-o facă oricum. Smocuri mici de fire sârmoase de păr îmi crescuseră din nări și din urechi. Pe neașteptate, nu mai eram atât de mlădios cum fusesem cândva. Deși poziția mea în cadrul Ordinului era mai importantă ca oricând, din punct de vedere fizic nu mai eram bărbatul de altădată. La întoarcerea în America, găsisem un loc în Virginia unde să cultiv tutun și grâu, și umblam călare pe întinderea domeniului meu, conștient că puterile mi se vlăguiau odată cu trecerea anilor. Încălecatul și descălecatul erau mai dificile decât înainte. Și nu spun *dificile*, ci doar mai dificile, pentru că tot eram mai puternic, mai iute și mai agil decât un bărbat cu jumătate din anii mei, iar pe domeniul meu nu era nimeni care să mă poată întrece din punct de vedere fizic. Chiar și așa însă... nu eram la fel de rapid, de puternic sau de mlădios ca pe timpuri. Vârsta nu uitase să mă taxeze.

În 1773, a revenit și Charles în America și mi-a devenit vecin, un alt latifundiar din Virginia, aflat la numai o jumătate de zi de mers călare, iar noi doi am corespondat

și am convenit că ar trebui să ne întâlnim pentru a discuta despre templieri și a plănui dezvoltarea intereselor Ritului Colonial. Am discutat în principal despre creșterea generală a stării de rebeliune, despre semintele revoluției ce erau purtate de vânt și despre modurile cele mai bune în care am fi putut exploata situația aceea, întrucât coloniștii noștri erau tot mai obosiți de reguli noi impuse de parlamentul britanic: Legea Timbrului, Legea Despăgubirii și Legea Vamală. Toate taxele acelea îi storceau, iar ei detestau că nu exista nimeni care să le reprezinte opiniile și să le consemneze nemulțumirile.

Printre nemulțumiți se număra un anume George Washington. Tânărul ofițer care fusese cândva alături de Braddock demisionase din armată și acceptase să fie împrumutat pentru ajutorul pe care-l oferise britanicilor în timpul Războiului franco-indian. Dar în anii scurși simpatiiile i se schimbaseră. Ofițerul cu ochi strălucitori pe care-l admirasem pentru caracterul plin de compasiune – cel puțin comparativ cu comandantul său – era acum unul dintre glasurile cele mai răsunătoare din mișcarea anti-britanică. Fără îndoială schimbase tabăra pentru că interesele guvernului Maiestății Sale se opuneau ambițiilor lui de afacerist; el participase la Adunarea statului Virginia și încercase să introducă legi care să interzică importul de bunuri din Marea Britanie. Faptul că erau legi sortite eșecului nu făcea decât să sporească sentimentul de nemulțumire națională aflat în creștere.

„Partida de ceai” care a avut loc în decembrie 1773 – adică, luna trecută – a însemnat culminarea a ani – ba nu, a decenii – de nemulțumiri. Transformând portul în cea mai mare cană cu ceai din lume, coloniștii au anunțat Marea Britanie și lumea întreagă că nu mai acceptau să viețuiască sub o guvernare nedreaptă. În mod cert, în numai câteva luni avea să urmeze o revoltă la scară generală. De aceea, cu același entuziasm cu care aveam grijă de culturile mele,

cu care îi scriam lui Jenny sau cu care coboram din pat în fiecare dimineață – cu alte cuvinte, aproape deloc –, am decis că era momentul ca Ordinul să întreprindă pregătiri pentru apropiata revoluție și am convocat o întâlnire.

II

Ne-am reunit, toți laolaltă pentru prima dată după mai bine de cincisprezece ani, bărbații din Ritul Colonial alături de care trecusem prin atâtea aventuri în trecut.

Acum eram adunați sub grinzile joase ale tavernei „Restless Ghost”, la periferia Bostonului. Nu fusese goală când ajunseserăm noi, dar Thomas se îngrijise ca în scurt timp localul să rămână doar al nostru, practic alungându-i pe cei câțiva băutori gârboviți peste mesele din lemn. Aceia dintre noi care purtau de obicei uniformă erau acum în veșminte civile, cu haine încheiate până la gât și pălării coborâte mult pe ochi, și ne-am instalat în jurul unei mese cu halbe la îndemână: Charles Lee, Benjamin Church, Thomas Hickey, William Johnson și John Pitcairn.

Aici am aflat întâia dată despre băiat.

Benjamin a fost primul care a abordat subiectul. El era omul nostru din Fiii Libertății, o grupare de coloniști patrioți, anti-britanici, care ajutase la organizarea „Partidei de ceai” din Boston, iar cu doi ani în urmă avusese o întâlnire, pe insula Martha’s Vineyard.

— Un flăcău indian, a zis el. Nu cineva pe care să-l mai fi văzut până atunci....

— Nu *țineai minte* să-l mai fi văzut până atunci, Benjamin, l-am corectat.

A făcut o grimasă.

— Bine, nu era cineva pe care să *țin minte* că-l mai văzusem până atunci. Un flăcău care a venit direct la mine și, plin de tupeu, a vrut să știe unde era Charles.

M-am întors către Charles.

— Așadar, se interesa de tine. Știi cine este?

— Nu, mi-a răspuns el, totuși în glasul lui am simțit o notă evazivă.

— Dă-mi voie să reformulez atunci. Ai vreo bănuială despre cine ar putea fi acest flăcău?

Charles s-a lăsat pe spate în scaun și a privit în depărtare, spre capătul opus al tavernei.

— Nu cred, a spus după aceea.

— Dar nu ești sigur?

— A fost un băiat la...

O tăcere stânjenită a părut să se lase peste masă. Bărbații fie s-au întins după halbe, fie s-au gârbovit, fie au găsit ceva interesant de studiat în focul din apropiere. Nimeni nu voia să mă privească în ochi.

— Vrea cineva să-mi spună despre ce-i vorba? am întrebat.

Bărbații aceștia... niciunul dintre ei nu făcea nici măcar cât a zecea parte din cât însemnase Holden. Mi-am dat seama că mă săturasem de ei până peste cap. Iar sentimentele acelea erau pe punctul de a se înteți.

Charles a fost primul care a ridicat privirea peste masă, s-a uitat drept în ochii mei și a spus:

— Indianca ta.

— Ce-i cu ea?

— Îmi pare rău, Haytham, a urmat el, îmi pare sincer rău.

— A murit?

— Da.

Bineînțeles, m-am gândit, suntem înconjurați de atâta moarte.

— Când a murit? Cum?

— În timpul războiului. În 1760. Acum paisprezece ani. Satul i-a fost atacat și incendiat.

Am simțit cum mi se încheștează maxilarele.

— Washington a fost, a urmat el repede. George Washington și oamenii lui. Au dat foc satului și indian... ea a murit în incendiu.

— Ai fost acolo?

S-a înroșit la față.

— Da, sperasem să vorbim cu bătrânii satului despre locul străvechi al înaintașilor. Dar n-am putut face absolut nimic, Haytham, îmi dau cuvântul. Washington și soldații lui erau peste tot. În ziua aia au fost orbiți de patima sângelui.

— Și era un băiat? am întrebat.

El și-a ferit brusc ochii.

— Da, un băiat de vreo cinci ani.

„De vreo cinci ani“, m-am gândit. Mi-am amintit-o pe Ziio, fața ei pe care o iubisem cândva, pe când fusesem capabil de iubire, și am simțit un val de durere surdă pentru ea, urmat de dispreț față de Washington, care se părea că învățase câte ceva din timpul cât servise sub generalul Braddock: brutalitatea și cruzimea. Mi-am amintit ultima dată când eu și Ziio fuseserăm împreună și mi-am imaginat-o în tabăra noastră micuță, uitându-se în depărtare, printre copaci, cu o privire pierdută și, aproape fără să-și dea seama, ducându-și palma în dreptul abdomenului.

Nu, nu se putea! Am alungat acel gând pe dată. Era prea fantezist. Prea de necrezut.

— Băiatul acela m-a amenințat, a zis Charles.

În alte circumstanțe poate că aș fi surâs la imaginea lui Charles, înalt de aproape un metru nouăzeci, care să fie amenințat de un băiețel indian de cinci ani... dacă n-aș fi încercat să absorb moartea lui Ziio. Am inspirat adânc, dar imperceptibil, am simțit aerul umplându-mi plămâni, după care am îndepărtat imaginea femeii.

— N-am fost numai eu acolo, a rostit Charles pe un ton defensiv, iar eu am privit întrebător în jurul mesei.

— Atunci spune. Cine a mai fost?

William, Thomas și Benjamin au încuviințat din capete, fixând toți cu privirea lemnul întunecat și presărat de noduri al tăbliei mesei.

— Nu se poate să fi fost el, a spus William furios. Cu siguranță, nu se poate să fi fost același puști.

— Haide, Haytham, care-s șansele să fi fost tot el? a adăugat și Thomas Hickey.

— Iar tu nu l-ai recunoscut pe Martha's Vineyard? l-am întrebat pe Benjamin.

A clătinat din cap și a strâns din umeri.

— Era doar un puști, un băiețuș indian. Toți seamănă între ei, nu?

— Dar ce făceai tu pe Martha's Vineyard?

Glasul i-a sunat iritat.

— Eram într-o pauză.

„Sau îți făceai planuri să-ți umpli buzunarele”, am gândit, dar cu glas tare am rostit:

— Serios?

Și-a ținut buzele.

— Maestre Kenway, a zis el, dacă situația se va desfășura așa cum credem noi, și rebelii se vor organiza într-o armată, atunci am șanse importante să fiu numit medic-șef, una dintre pozițiile cele mai importante din armată. Eu cred că, în loc să întrebi de ce am fost în ziua aceea pe Martha's Vineyard, ai putea să mă feliciți.

A privit în jurul mesei, căutând susținere și s-a ales cu încuviințări șovăitoare din partea lui Thomas și William, care mi-au aruncat în același timp căutături piezișe.

Am cedat.

— Da, Benjamin, mi-am uitat complet bunele maniere. Într-adevăr, ziua când tu vei fi numit în rangul acela va însemna un succes important pentru Ordin.

Charles și-a dres vocea sonor.

— Noi mai sperăm și că, dacă se va forma o astfel de armată, chiar Charles al nostru va fi numit comandantul ei suprem.

Nu am putut vedea precis, întrucât lumina din tavernă era foarte slabă, însă l-am simțit pe Charles înroșindu-se.

— Este mai mult decât o simplă *speranță*, a protestat el. Eu sunt candidatul evident. Experiența mea militară o întrece mult pe a lui George Washington.

— Da, Charles, am suspinat eu, dar tu ești *englez*.

— *Născut* în Anglia, s-a grăbit să precizeze, însă colonist în adâncul inimii.

— Este posibil să nu conteze ceea ce există în adâncul inimii, am clătinat din cap.

— Vom vedea! a replicat el indignat.

„Așa-i, într-adevăr”, mi-am spus obosit, după care mi-am îndreptat atenția asupra lui William, care fusese rezervat deocamdată, deși motivul era evident, întrucât el fusese cel mai afectat de „Partida de ceai”.

— Și cum merge misiunea ta? l-am întrebat. Cum merg planurile de achiziție de terenuri de la băștinași?

Toți o știam, desigur, dar trebuia spusă, și trebuia spusă de William însuși, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

— Confederația și-a dat binecuvântarea în privința tranzacției..., a început el.

— Dar...?

William a tras aer adânc în piept.

— Maestre Kenway, știi desigur despre planurile noastre de a strânge fonduri...

— Frunze de ceai?

— Și știi, desigur, totul despre „Partida de ceai”.

Am ridicat brațele.

— Repercusiunile au fost simțite în toată lumea. Mai întâi Legea Timbrului, acum asta. Coloniștii noștri se revoltă, așa-i?

William m-a privit cu reproș.

— Mă bucur că este o situație care te amuză.

Am strâns din umeri.

— Eleganța abordării noastre constă în acoperirea tuturor posibilităților. Aici, în jurul mesei, avem reprezentanți

ai coloniștilor – l-am indicat pe Benjamin –, ai armatei britanice – l-am arătat pe John – și, desigur, propriul nostru mercenar, Thomas Hickey. Văzute din exterior, afiliațiile noastre n-ar putea fi mai diferite. Voi aveți în adâncul inimii idealurile Ordinului. Așa că, scuză-mă, William, dacă îmi voi păstra umorul în ciuda eșecului tău. O fac doar pentru că eu cred că-i *doar* un eșec, ba chiar unul mărunț.

— Sper să ai dreptate, întrucât esența problemei este că modalitatea aceea de a strânge fonduri ne este acum închisă.

— Din cauza acțiunilor rebelilor...

— Exact. Și mai e ceva...

— Ce anume? am întrebat și am simțit cum toți ochii mă priveau.

— Flăcăul indian a fost aici. A fost unul dintre conducătorii grupului. A aruncat lăzi cu ceai în apa portului. Toți l-am văzut: eu, John, Charles...

— Același flăcău?

— Aproape sigur, a zis William, fiindcă avea un colier exact așa cum îl descrisese Benjamin.

— Colier? am repetat. Ce fel de colier?

Mi-am păstrat chipul netulburat, încercând să nu-mi înghit nodul din gât, în vreme ce Benjamin a descris colierul lui Ziio.

„Asta nu-nseamnă nimic”, mi-am spus când au terminat. Ziio murise așa că, bineînțeles, colierul avea să fie trecut mai departe... asta *dacă* era același colier.

— Mai a ceva, nu-i așa? am oftat, privindu-le chipurile.

Au încuviințat ca unul, însă Charles a fost cel care a vorbit.

— Când Benjamin l-a întâlnit pe Martha's Vineyard, era un puști indian absolut obișnuit. În timpul „Partidei de ceai”, nu mai era așa, ci purta veșmântul.

— Care veșmânt?

— De Asasin.

27 iunie 1776 (după doi ani)

I

Anul trecut cam pe vremea asta s-a dovedit că eu avusem dreptate și că Charles se înșelase: George Washington a fost desemnat comandant suprem al recent formatei Armate Continentale, iar Charles a fost numit general-maior.

Iar dacă eu n-am fost încântat de vești, Charles a luat de-a dreptul foc și n-a încetat să fumege de atunci. Îi plăcea să spună că George Washington nu se pricepea să conducă nici măcar un pluton. Ceea ce, desigur, așa cum se întâmplă adesea, nu era nici adevărat, dar nici pe de-a-ntregul fals. În vreme ce Washington trăda, pe de o parte, naivitate în stilul său de conducere, pe de altă parte, el ne obținuse unele victorii notabile, cea mai importantă fiind eliberarea Bostonului în luna martie. De asemenea, oamenii lui se încredeau în el. Nu exista îndoială în această privință – avea unele calități remarcabile.

Totuși, nu era un templier și noi doream ca revoluția să fie condusă de unul dintre ai noștri. Nu numai că intenționam să controlăm tabăra ce avea să câștige războiul, dar ne gândeam că am fi avut mai multe șanse de câștig sub conducerea lui Charles. De aceea am pus la cale un complot pentru uciderea lui Washington. Nimic mai simplu. Un complot care s-ar fi derulat perfect, dacă n-ar fi apărut o problemă: acel tânăr Asasin. Acel Asasin, care putea sau nu să fie fiul meu, ne stătea ca un ghimpe în coaste.

II

Primul a murit William. Ucis anul trecut, la scurt timp după începerea Războiului de Independență. După „Partida de ceai”, William a început să mijlocească o afacere de cum-părare de teritorii de la indieni. A întâmpinat însă multă rezistență și nu în ultimul rând din partea Confederației Irocheze, care s-a întâlnit cu William la reședința sa. Potrivit relatărilor, negocierile se desfășuraseră bine, dar, așa cum se întâmplă uneori, s-au rostit unele cuvinte și situația a luat o întorsătură neplăcută.

— Fraților, vă rog, pledase William, sunt sigur că vom găsi o soluție.

Dar irochezii nu mai ascultaseră, ci susținuseră că pământurile erau ale lor. Își astupaseră urechile înaintea rațiunii lui William, care spusese că, dacă teritoriile treceau în mâinile templierilor, atunci noi le-am fi putut feri de ghearele oricărei forțe ar fi ieșit victorioasă din conflictul ce se apropia cu pași mari.

Nemulțumirile mocneau între membrii Confederației de indieni. Îndoielile îi rodeau. Unii au afirmat că ei nu s-ar putea lupta niciodată cu puternicele armate britanică sau colonistă; alții erau de părere că intrarea într-o afacere cu William nu le-ar fi oferit o soluție mai bună. Uitaseră că templierii îi eliberaseră pe ai lor din sclavia lui Silas cu două decenii în urmă și-și aminteau doar expedițiile pe care William le organizase în pădure pentru a încerca să găsească locul străvechi al înaintașilor, ca și săpăturile întreprinse în gorganul cu templu. Ultragiile acelea le erau proaspete în minte, imposibil de trecut cu vederea.

— Pace, pace, susținuse William. Nu v-am fost eu mereu un avocat bun? N-am căutat mereu să vă feresc de rele?

— Dacă vrei să ne ferești, dă-ne arme. Muschete și cai, ca să ne putem apăra, replicase un membru al Confederației.

— Răspunsul nu este războiul, insistase William.

— Noi ținem minte că voi ați mutat granițele. Chiar acum oamenii tăi sapă pe pământurile noastre, fără să arate pic de respect pentru cei care locuiesc pe ele. Cuvintele tale sunt mieroase, dar false. Nu am venit aici ca să negociem. Și nici ca să vindem. Am venit aici ca să vă spunem ție și alor tăi să plecați de pe pământurile astea.

Din nefericire, William recursese la forță pentru a-și impune punctul de vedere și un băștinaș fusese împușcat, după care urmasse amenințarea că vor fi și alți morți dacă cei din Confederație nu vor semna contractul.

Spre meritul lor, irochezii refuzaseră să semneze și să se încline înaintea demonstrației de forță a lui William. Cât de amară fusese pesemne răzbunarea când au început să se prăbușească sub gloanțele de muschete.

Iar apoi apăruse băiatul. I-am cerut omului lui William să mi-l descrie în detaliu, iar relatarea lui s-a potrivit exact cu ce povestise Benjamin despre întâlnirea de pe Martha's Vineyard, și cu ce văzuseră Charles, William și John în portul Boston. Tânărul purta același colier, același veșmânt de Asasin. Era aceeași persoană.

— Și ce i-a spus lui William? l-am întrebat pe soldatul care stătea în fața mea.

— Că intenționa să pună capăt planurilor Maestrului Johnson, să-l oprească să mai revendice pământurile acelea pentru templieri.

— William i-a răspuns?

— Da, domnule, el i-a spus ucigașului său că templierii încercaseră să revendice pământurile pentru a-i proteja pe indieni. I-a mai spus că nici regele George, nici coloniștii nu erau preocupați de protejarea intereselor irochezilor.

Am dat ochii peste cap.

— Un argument nu tocmai convingător, mai ales că era în plină măcelărire a indienilor când l-a atacat tânărul.

Soldatul a plecat fruntea.

— Probabil că nu, domnule.

III

Dacă am fost puțin prea filosofic în privința morții lui William, există explicații. Deși sângeros și dedicat muncii sale, William nu era nici pe departe un individ jovial și, răspunzând prin forță în fața unei situații ce ar fi necesitat diplomație, practic pusese capăt negocierilor. O spun cu regret, însă el fusese cauza propriului său sfârșit și mă tem că eu n-am tolerat niciodată incompetența: nici în tinerețe, când bănuiesc că o moștenisem de la Reginald, iar acum și mai puțin, după ce trecusem de a cincizecea aniversare. William fusese un prost și jumătate, iar pentru asta plătise cu viața. De asemenea, proiectul de obținere de pământuri de la indieni, deși era important pentru noi, nu mai reprezenta principala prioritate încă de la izbucnirea războiului. Misiunea noastră primordială acum era să preluăm controlul armatei și, întrucât mijloacele oneste eșuaseră, am revenit la cele „murdare” – punând la cale asasinarea lui Washington.

Planul a suferit însă o lovitură când Asasinul l-a ucis pe John, ofițerul nostru britanic, din cauza acțiunilor sale de vânare a rebelilor. Din nou, deși a fost neplăcut să pierdem un om așa valoros, poate că planurile nu ne-ar fi fost afectate, dar în buzunarul lui John a fost găsită o scrisoare, care, din păcate, conținea detaliile tentativei de asasinare a lui Washington și menționa că Thomas Hickey fusese desemnat pentru acțiunea respectivă. Tânărul Asasin a plecat în grabă la New York, avându-l pe Thomas ca țintă.

Thomas se ocupa acolo de falsificarea de bani, ajuta la strângerea de fonduri și în același timp se pregătea pentru lichidarea lui George Washington. Charles se afla deja în New York cu Armata Continentală, așa că am pornit și eu într-acolo. La foarte scurt timp după ce am ajuns, am fost înștiințat că tânărul îl găsise pe Thomas, dar ambii fuseseră arestați și întemnițați în închisoarea Bridewell.

— Thomas, este inadmisibil ca pe viitor să mai existe greșeli, ne-am înțeles? i-am spus când l-am vizitat, tremurând în frig și scârbit de duhoarea și hărmălaia din închisoare, când, pe neașteptate, l-am zărit în celula de alături pe Asasin.

Și am știut. Tânărul avea ochii mamei sale, părul ei negru ca pana corbului, aceeași bărbie semeață. Era leit cu Ziio. Fără urmă de îndoială, era fiul meu.

IV

— El este, a zis Charles când am părăsit împreună închisoarea.

Am tresărit, totuși el n-a observat: New Yorkul era geros, răsuflarea ne ieșea ca niște norișori printre buze, iar el era mult prea preocupat să se încălzească.

— Cine este?

— Băiatul.

Știam, desigur, la cine se referea.

— Despre ce naiba vorbești, Charles? am zis cu un aer aparent iritat și am suflat în palme ca să mi le încălzesc.

— Mai ții minte că ți-am povestit despre un băiat pe care l-am întâlnit în 1760, când soldații lui Washington au atacat satul indian?

— Da, țin minte. Adică el este Asasinul? Același care a operat și în portul Boston? Același care i-a ucis pe William și pe John? El este „băiatul” care-i închis acum acolo?

— Da, așa se pare.

M-am răsucit spre Charles.

— Tu-ți dai seama ce înseamnă asta? Noi *l-am creat* pe Asasinul acela. În el clocotește ura față de toți templierii. El te-a văzut în ziua când satul lui a ars, așa-i?

— Da... ți-am spus deja...

— Cred că și el ți-a văzut inelul. Probabil că a purtat pe cetea inelului tău pe pielea lui săptămâni bune după întâlnirea voastră. Am dreptate, Charles?

— Grija ta față de el este mișcătoare, Haytham. De altfel, tu ai fost mereu un mare susținător al băștinașilor...

Cuvintele i s-au oprit pe buze fiindcă în clipa următoare îi prinsesem în pumn piepții mantiei și-l izbisem cu spatele de zidul din piatră al închisorii. Mi-am apropiat chipul de al lui și l-am sfredelit cu privirea.

— Grija mea este față de Ordin, i-am spus. *Unica* mea grijă este față de Ordin. Și te rog să mă corectezi, dacă greșesc, Charles, dar Ordinul nu predică masacrarea fără noimă a băștinașilor și incendiarea satelor lor. Din câte îmi aduc aminte, eu nu am predat niciodată asemenea precepte. Și știi de ce? Pentru că un astfel de comportament creează – cum s-o descriu cât mai bine? – „ostilitate” printre aceia pe care noi sperăm să-i câștigăm de partea gândirii noastre. Este genul de comportament care îi trimite pe neutri în goana mare de partea inamicilor noștri. Așa cum s-a întâmplat aici. Au murit oameni, iar planurile ne sunt amenințate din cauza comportamentului tău de acum șaisprezece ani.

— N-a fost comportamentul meu... Washington a...

Mi-am desleștat pumnul din mantia lui, m-am retras un pas și mi-am încrucișat mâinile la spate.

— Washington va plăti pentru ce a făcut. Vom avea grijă de asta. Este brutal, asta-i foarte clar, și nu-i potrivit pentru conducere.

— Sunt de acord, Haytham, și m-am gândit deja la un plan ca să nu mai existe întreruperi și să putem împușca doi iepuri dintr-un foc.

L-am privit cu atenție.

— Continuă.

— Tânărul indian va fi spânzurat pentru că a complotat la uciderea lui George Washington și pentru că l-a omorât

pe gardianul închisorii. Washington va fi acolo, bineînțeles – o să mă asigur de asta –, și putem folosi ocazia pentru a-l ucide. Thomas va fi perfect încântat s-o facă. Rămâne doar ca tu, în calitate de Mare Maestru al Ritului Colonial, să autorizezi misiunea.

— Este cam în pripă, am rostit și mi-am putut auzi în-
doiala din glas.

Dar de ce? De ce oare îmi mai păsa cine trăia sau murea?
Charles a desfăcut brațele.

— Da, este în pripă, dar uneori planurile cele mai bune
sunt cele făcute cu pregătiri puține.

— Așa este, am aprobat din cap, așa este.

— Deci?

Am căzut pe gânduri. Printr-un singur cuvânt aş fi rati-
ficat execuția propriului meu copil. Oare ce monstru putea
face una ca asta?

— Treceți la treabă, am spus.

— Perfect, a zis Charles satisfăcut și și-a bombat pieptul.
Nu vom mai pierde nicio clipă. În seara asta vom trimite
vorba în tot New Yorkul că mâine un trădător al revoluției
își va cunoaște sfârșitul.

V

De acum este prea târziu pentru sentimente paterne.
Dacă în inima mea existase vreodată ceva capabil să aibă
grijă de copilul meu, acel ceva fusese denaturat sau arsese
demult. Anii de trădări și de măceluri se îngrijiseră de asta.

28 iunie 1776

I

În dimineața asta m-am trezit brusc în camera mea, m-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur la încăperea străină. Dincolo de geam, străzile New Yorkului începuseră să se anime. Îmi imaginam eu oare sau exista o tensiune în văzduh, o agitație în conversațiile al căror murmur se ridica până la fereastra mea? Și dacă era așa într-adevăr, avea oare vreo legătură cu faptul că urma să aibă loc o execuție în oraș? Azi aveau să-l spânzure pe...

Connor, așa-l cheamă. Acesta-i numele pe care i l-a pus Ziio. M-am întrebat cât de diferit ar fi fost totul, dacă eu și Ziio l-am fi crescut împreună în lumea asta?

Oare s-ar fi numit tot Connor?

Oare ar fi ales tot calea Asasinilor?

Iar dacă răspunsul la întrebare ar fi fost: „Nu, el n-ar fi ales calea Asasinilor, pentru că tatăl lui era Templier”, atunci asta n-ar fi însemnat că eu eram o abominație, un accident, un metis? Un individ cu loialități împărțite?

Și în același timp cineva care decisese că nu putea accepta ca fiul lui să moară. Nu azi.

M-am îmbrăcat, însă nu în hainele mele obișnuite, ci cu o mantie neagră, a cărei glugă mi-am tras-o peste cap, apoi m-am grăbit spre grajd, mi-am luat iapa și i-am dat pinteni spre piața unde urma să aibă loc execuția. Am străbătut străzi noroioase ticsite de trecători, care se fereau din calea mea și mă amenințau cu pumnii sau mă fulgerau cu priviri

mocnite de sub borurile pălăriilor. Mi-am continuat drumul grăbit spre locul unde mulțimile erau și mai ticsite de spectatorii ce se îmbulzeau să vadă execuția.

Iar în timp ce mergeam, m-am întrebat ce făceam și mi-am dat seama că nu știam. Simțeam doar că fusesem adormit, iar acum mă deșteptasem brusc.

II

Acolo, pe eșafod, spânzurătoarea își aștepta următoarea victimă, sub privirile unei gloate destul de mari, care aștepta încântată divertismentul. Pe marginile pieței se înșiruiau cai și căruțe, pe care familii se cocoțaseră pentru a vedea mai bine: bărbați pe ale căror figuri se citea lașitatea, femei scunde cu chipuri încruntate și îngrijorate și copii murdari. Cei sosiți mai devreme stăteau nemișcați în piață, pe când alții se înghesuiau întruna îndărătul lor: femei care bârfeau în grupuri, bărbați ce trăgeau câte un gât de bere sau de vin din ploști de piele. Toți veniseră aici ca să urmărească executarea fiului meu.

Într-o margine a pieței a apărut o căruță flancată de soldați și l-am zărit pe Connor înăuntru, după care Thomas Hickey a sărit jos, rânjind larg, și l-a tras pe tânăr, zeflemisindu-l:

— Doar nu credeai c-aș fi ratat petrecerea de adio, nu? Am auzit că Washington însuși va fi prezent. Sper că n-o să i se-ntâmples nimic rău...

Cu mâinile legate în față, Connor i-a aruncat o privire plină de ură și m-am minunat o dată în plus cât de mult din mama lui regăseam în trăsăturile acelea. Dar alături de sfi dare și bravură, astăzi se mai vedea și... frica.

— Ai spus că va fi un proces, a zis el.

— Mă tem că trădătorii n-au parte de procese, a replicat. Lee și Haytham au decis asta. Pe tine te așteaptă direct streangul.

Am înghețat. Connor avea să suie treptele eșafodului crezând că eu îi semnaseam condamnarea la moarte.

— Nu voi muri azi! a anunțat el mândru. Nu același lucru se poate spune însă despre tine.

Dar cuvintele acelea le-a rostit peste umăr, întrucât soldații care-i escortaseră căruța în piață s-au folosit de cozile lăncilor pentru a-l îmboldi spre spânzurătoare. Vacarmul s-a înțetit, când spectatorii care se trăseseră în lături pentru a le face loc să treacă au întins în același timp brațele ca să încerce să-l prindă, să-l lovească, să-l doboare. Am văzut un bărbat cu ochi scăpărând de mânie care trăsesese brațul îndărăt pentru a-l lovi cu pumnul, dar mă aflam destul de aproape ca să-l prind, să-i răsucesc brațul la spate, dureros, apoi să-l trântesc la pământ. M-a privit furios, dar vederea ochilor mei scăpărători dinăuntru glugii ce-mi adumbrea chipul l-a oprit și, pe când se ridica, gloata scăpată de sub control l-a îndepărtat de mine.

Între timp Connor fusese dus mai departe prin culoarul acela de pe care se revărsau asupra lui imprecății răzбunătoare, iar eu mă găseam prea departe ca să opresc alt bărbat care s-a repezit pe neașteptate și l-a înșfăcat... totuși eram îndeajuns de aproape ca să-i disting fața sub glugă, îndeajuns de aproape ca să-i citesc pe buze.

— Nu ești singur. Ajunge să strigi când ai nevoie...

Era Achilles, un Asasin cunoscut.

El se afla aici... ca să-l salveze pe Connor, care i-a răspuns:

— Lăsați-mă pe mine... trebuie să-l opriți pe Hickey. El...

Apoi însă a fost târât mai departe și am terminat fraza aceea în mintea mea: *...intenționează să-l ucidă pe George Washington.*

Vorbești de lup și... Comandantul suprem apăruse cu o gardă personală restrânsă. Când Connor a fost suit pe eșafod și un călău i-a trecut ștreangul pe după gât, atenția mulțimii s-a îndreptat spre capătul opus al pieței, unde Washington era condus spre o estradă mai înaltă, care, chiar acum, era curățată în grabă de gărzi. Charles îl însoțea în calitate de general-maior și mi-a oferit posibilitatea de a-i compara: Charles era mult mai înalt, dar avea o oarecare răceală prin comparație cu farmecul cuceritor al lui Washington. Uitându-mă la ei unul lângă celălalt, am înțeles imediat motivul pentru care Congresul Continental îl preferase pe cel din urmă. Charles arăta foarte *britanic*.

După aceea Charles a plecat de lângă Washington și, însoțit de două gărzi, a traversat piața, cu mulțimea făcându-le loc, apoi a suit treptele eșafodului, iar de acolo s-a adresat gloatei, care s-a împins înaintea. M-am pomenit strivit între trupuri, simțind miros de bere și sudoare, folosindu-mi coatele pentru a încerca să-mi găsesc spațiu ca să respir în cireada aceea.

— Frați, surori și camarazi patrioți, a început Charles și o tăcere încordată s-a lăsat peste mulțime. Acum câteva clipe am aflat despre o uneltire atât de josnică, atât de mizerabilă, încât simpla ei repetare, acum, îmi tulbură întreaga ființă. Bărbatul acesta a complotat să-l ucidă pe iubitul nostru general.

Spectatorii au icnit ca unul.

— Așa este! a răgît Charles. Nimeni nu poate spune ce ne bunie sau ce forță a întunericului l-a mânat să gândească așa. Iar el însuși nu vorbește în propria-i apărare. Nu trădează nicio remușcare. Și cu toate că l-am rugat și l-am implorat să ne împărtășească ceea ce știe, a păstrat o tăcere de moarte.

La auzul acelor cuvinte, călăul a înaintat și a aruncat un sac peste capul lui Connor.

— Dacă bărbatul acesta nu vrea să-și explice fapta – dacă nu vrea să mărturisească și să se căiască –, ce altă opțiune

avem noi? El a căutat să ne împingă în mâinile inamicului. Ca atare, suntem mânați de justiție să-l îndepărtăm din lumea aceasta. Fie ca Domnul să aibă milă de sufletul lui!

Terminase de vorbit și eu am privit în jur, încercând să zăresc și alți oameni de-ai lui Achilles. Dacă puseseră la cale o misiune de salvare, acum era momentul prielnic. Dar unde erau? Ce naiba plănuiseră?

Un arcaș. Probabil că aveau să folosească un arcaș. Nu era nici pe departe soluția ideală: o săgeată n-avea să rezeze complet frânghia, putând doar să spere că o va slăbi totuși suficient pentru ca greutatea corpului lui Connor să facă restul și s-o rupă. Pe de altă parte, ar fi fost într-adevăr cel mai sigur, deoarece putea fi trasă de....

De departe. M-am întors și am privit clădirile din spațele mele. Așa era – în locul pe care l-aș fi ales și eu stătea un arcaș în dreptul unei ferestre înalte, cu canaturi. Pe când mă uitam, el a întins arcul și a privit în lungul săgeții, țintind cu atenție. Iar apoi, exact în clipa când trapa din eșafod s-a deschis și Connor a căzut în gol, arcașul a tras.

Săgeata a suierat pe deasupra noastră, deși eu eram singurul care știa de existența ei, și mi-am îndreptat ochii spre eșafod la țanc pentru a o vedea cum lovește frânghia și o slăbește, desigur, nu suficient însă pentru a se rupe.

Am riscat să fiu văzut și descoperit, dar am făcut oricum ceea ce am făcut, din instinct și din impuls. Mi-am scos pumnalul de sub mantie și l-am azvârlit, privindu-l cum s-a rotit prin văzduh, după care i-am mulțumit Domnului, deoarece a retezat frânghia și a terminat treaba.

Când trupul zvârcolindu-se și – slavă cerului! – viu al lui Connor a căzut prin trapă, o rumoare s-a ridicat în jurul meu. Pentru o secundă în jur s-a făcut un cerc lat de un braț, când spectatorii se retrăseseră la unison de lângă mine. În același moment l-am zărit pe Achilles strecurându-se sub eșafod, acolo unde căzuse Connor. După care m-am luptat ca să scap, pentru că stupoarea șocată a fost înlocuită de un

vuiet răzbunător, lovituri de pumn și de picior s-au îndreptat către mine, iar gărzile au pornit să-și croiască drum prin gloată în direcția mea. Mi-am activat pumnalul secret și am rănit doi-trei spectatori – suficient pentru ca vederea sângelui să-i pună pe gânduri pe alți curajoși. Mai temători acum, oamenii mi-au făcut loc. M-am repezit afară din piață și am alergat spre cal, însoțit de huiduielile mulțimii mânioase.

III

— A ajuns la Thomas înainte ca el să se poată apropia de Washington, a zis Charles nefericit, mai târziu, când stăteam în penumbra din taverna „Restless Ghost”, ca să discutăm despre evenimentele petrecute în ziua aceea.

Era agitat și privea întruna peste umăr. Arăta exact așa cum mă simțeam eu și aproape că i-am invidiat libertatea de a-și exprima sentimentele. Eu trebuia să-mi camuflez clocotul interior. Și ce mai clocot era acela! Îi salvasem viața fiului meu, dar sabotasem practic munca propriului meu Ordin – o operațiune pe care o decretasem eu însumi. Eram un trădător. Îmi trădasem oamenii.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

Connor ajunsese la Thomas și înainte de a-l ucide îi pusese întrebări. De ce încercase William să cumpere pământurile indienilor? De ce încercaserăm noi să-l omorâm pe Washington?

Am încuviințat din cap. Am sorbit din bere.

— Ce a spus Thomas?

— I-a zis lui Connor că nu va găsi niciodată răspunsuri la întrebările lui.

Charles m-a privit, iar ochii îi erau obosiți.

— Ce facem acum, Haytham? Ce facem?

7 ianuarie 1778 (după doi ani)

I

Charles începuse să-l deteste pe Washington și eșecul tentativei noastre de asasinare n-a făcut decât să-i sporească furia. Considera supraviețuirea lui Washington ca pe un afront personal la adresa sa – cum îndrăznise asta? – și nu l-a iertat niciodată. La scurtă vreme după aceea, New Yorkul a căzut în mâinile britanicilor, iar Washington, care scăpase ca prin urechile acului de captură, a fost învinovățit, și nu doar de Charles, care fusese singurul neimpresionat de incursiunea ulterioară a lui Washington peste râul Delaware, cu toate că victoria lui în Bătălia de la Trenton îi reînnoise încrederea în revoluție. Charles a fost și mai furios când Washington a pierdut după aceea Bătălia de la Brandywine, și astfel Philadelphia. Atacul lui Washington asupra britanicilor la Germantown fusese o catastrofă. Iar acum urma Valley Forge.

După ce învinsese în Bătălia de la White Marsh, Washington își dusesse trupele într-un loc despre care spera că va fi mai sigur în anul următor. A ales terenul înalt Valley Forge din Pennsylvania, iar douăsprezece mii de soldați Continentali, atât de prost echipați și atât de obosiți, încât desculții au lăsat după ei o dâră de urme însângerate, au mărșăluit pentru a ridica tabăra și a se pregăti de apropierea iernii.

A fost un dezastru. Proviziile și îmbrăcămintea erau teribil de puține, iar caii mureau de foame. Tifosul, icterul,

dizenteria și pneumonia au bântuit tabăra și au ucis mii de oameni. Moralul și disciplina erau atât de scăzute, încât practic erau inexistente.

Cu toate acestea, în ciuda pierderii New Yorkului și a Philadelphiei, precum și a morții prelungi, lente și înghețate a armatei sale în Valley Forge, Washington avea un înger păzitor: pe Connor. Iar acesta, mânat de certitudinile tinereții, credea în Washington. Nici măcar un singur cuvânt al meu nu l-ar fi putut convinge de contrariu, asta era sigur; nimic din ce i-aș fi putut spune nu l-ar fi putut determina să creadă că de fapt tocmai Washington era răspunzător pentru moartea mamei sale. În mintea lui, templierii erau vinovați – și cine l-ar fi putut acuza că ajunsese la concluzia aceea? La urma urmelor, el îl văzuse pe Charles acolo în ziua respectivă. Și nu numai pe Charles, ci și pe William, Thomas și Benjamin.

Ah, Benjamin! Cealaltă problemă a mea... În ultimii ani, se dovedise o rușine pentru Ordin, ca să mă exprim în termeni delicăți. După ce încercase să le vândă informații britanicilor în 1775, fusese adus în fața unui complet de judecată, condus de nimeni altul decât George Washington însuși. Benjamin ajunsese, așa cum prezisese chiar el cu atâția ani în urmă, medicul-șef și directorul general al serviciului medical al Armatei Continentale. Fusese găsit vinovat de „comunicare cu inamicul” și închis până la începutul acestui an, când fusese eliberat și... dispăruse imediat.

Nu știu dacă se lepădase de idealurile Ordinului, așa cum Braddock o făcuse în trecut. Știam însă că Benjamin se număra probabil printre cei care pusese ră la cale furturile de provizii destinate taberei Valley Forge, ceea ce, bineînțeles, înrăutățea și mai mult soarta sărmanilor de acolo; el abandonase obiectivele Ordinului în favoarea câștigului personal și de aceea trebuia oprit – o sarcină pe care mi-o asumase personal, începând din vecinătatea lui

Valley Forge și călărind prin sălbăticiile înghețate și acoperite de zăpadă din Philadelphia, până am ajuns la biserica în care campase Benjamin.

II

O biserică în care să caut un Church¹. Sălașul era însă abandonat. Nu doar de enoriașii săi, ci și de oamenii lui Benjamin. Cu zile în urmă, ei fuseseră aici, dar acum... nimic. Nici provizii, nici oameni, doar rămășițe de focuri, deja reci, și petice neuniforme de noroi și sol neacoperit de zăpadă unde fuseseră instalate corturile. Mi-am legat calul lângă ușa din spate a bisericii, apoi am intrat; gerul era la fel de mușcător ca afară. În naos erau alte rămășițe de focuri, iar lângă ușă se găsea un maldăr de lemne, pe care, când le-am privit cu atenție, am văzut că erau stranele ce fuseseră transformate în lemne pentru foc. Venerația este prima victimă a frigului. Stranele rămase erau dispuse în două rânduri de o parte și cealaltă a bisericii, orientate către un amvon impunător, dar neutilizat de multă vreme, iar grăunții de praf pluteau și dansau în raze groase de lumină pătrunse prin ferestrele murdare, amplasate sus în pereții impunători din piatră. Pe pardoseala rugoasă, tot din piatră, erau împrăștiate tot felul de lăzi răsturnate și resturi de ambalaje; câteva secunde, am mers printre ele, aplecându-mă din când în când, să întorc câte o ladă cu speranța că voi găsi un indiciu al destinației lui Benjamin.

Am auzit apoi sunete – pași dinspre ușă – și am încremenit; după aceea m-am ascuns fulgerător înapoia amvonului,

¹ Joc de cuvinte intraductibil în lb. engleză: *church* înseamnă „biserică” (n. trad.).

exact în clipa în care ușile masive din stejar au scârțâit și s-au deschis, lent și amenințător, și a intrat o siluetă. Ai fi putut crede că-mi urma cu exactitate pașii, întrucât a descris prin naos exact același traseu ca al meu, răsturnând și cercetând toate lăzile, ba chiar blestemând în barbă cum făcusem și eu.

Era Connor.

L-am privit de la adăpostul amvonului. Purta veșmintele de Asasin, era încruntat și preocupat, și l-am urmărit o vreme. Parcă mă vedeam pe mine – o versiune mai tânără a mea, ca Asasin, calea pe care ar fi trebuit s-o urmez, calea pentru care fusesem crescut și pe care aş fi mers, dacă n-ar fi fost trădarea lui Reginald Birch. Privindu-l pe Connor, am simțit un amestec intens de emoții, printre care regret, amărăciune, ba chiar și invidie.

Am înaintat spre el în tăcere. Eram curios cât de bun era ca Asasin.

Sau, ca să mă exprim altfel: era curios cât de bun mai eram eu.

III

Da, încă eram bun.

— Tată, a rostit el după ce l-am pus la pământ și i-am lipit lama pumnalului de gât.

— Connor, am rostit batjocoritor. Ai vreo ultimă dorință?

— Așteaptă.

— Proastă alegere.

S-a încordat sub mâinile mele și ochii i s-au învăpăiat.

— Ai venit să-l cauți pe Church, așa-i? Să te asiguri c-a furat destul pentru frații tăi britanici?

— Benjamin Church nu-i fratele meu, am țâțâit. Tot așa cum nu sunt nici soldații britanici sau regele lor idiot.

M-am așteptat la naivitate, dar așa ceva... Templierii nu luptă pentru Coroană. Noi dorim aceleași lucruri ca voi, băiete: libertate, justiție, independență.

— Dar...

— Dar ce?

— Johnson... Pitcairn... Hickey... Toțiăștia au încercat să fure pământuri. Să jefuiască așezări. Să-l omoare pe George Washington.

Am suspinat.

— Johnson a încercat să obțină pământurile pentru ca noi să le putem proteja. Pitcairn a intenționat să încurajeze diplomația – pe care voi ați distrus-o suficient încât să declanșați un nenorocit de război. Iar Hickey? George Washington este un conducător jalnic. A pierdut aproape toate bătăliile la care a participat. Este sfâșiat de îndoieli și nesiguranțe. Ajunge să te uiți la Valley Forge ca să-ți dai seama că-ți spun adevărul. Toți am duce-o mai bine, dacă n-ar fi el.

Mi-am dat seama că vorbele mele aveau un efect asupra lui Connor.

— Uite ce-i, am urmat, oricât de mult mi-ar plăcea să mă iau cu tine la trântă, gura lui Benjamin Church este la fel de mare ca și orgoliul lui. În mod clar, tu vrei proviziile pe care le-a furat el; eu vreau ca el să fie pedepsit. Interesele noastre sunt asociate.

— Și ce propui? a întrebat Connor bănuitor.

„Într-adevăr“, m-am întrebat, „ce propuneam?“ Am văzut cum ochii lui Connor se îndreaptă spre amuleta de la gâtul meu și, ca un fel de replică nerostită, m-am uitat la colierul lui. Fără doar și poate, Ziio îi povestise despre amuletă; fără doar și poate, el ar fi dorit să mi-o ia. Pe de altă parte, emblemele pe care noi doi le purtam la gât erau aduceri-aminte despre Ziio.

— Un armistițiu, am spus. Poate că – *poate* – ne va face bine amândurora să petrecem timp împreună. La

urma urmelor, tu ești fiul meu și încă ai putea fi salvat de propria-ți ignoranță.

A urmat o pauză.

— Sau te-aș putea omorî acum, dacă preferi? am zis și am izbucnit în râs.

— Știi unde s-a dus Church? a întrebat Connor.

— Mă tem că nu. Sperasem să-l prind în ambuscadă, pe el sau pe unul dintre oamenii lui, când va reveni aici. Se pare însă că am sosit prea târziu. Au plecat definitiv.

— Poate că eu i-aș putea lua urma, a zis Connor cu o notă stranie de mândrie în glas.

M-am retras câțiva pași și am privit în timp ce el mi-a oferit o demonstrație ostentativă a instrucției pe care o primise de la Achilles, indicând semnele de pe podea lăsate de lăzile ce fuseseră târâte.

— Lăzile erau grele, a zis fiul meu. Probabil că au fost suite într-o căruță, pentru a fi transportate. În ele se aflau nu numai provizii, ci și materiale medicale și haine.

După ce am ieșit din biserică, Connor a indicat un loc unde zăpada era bătătorită.

— Aici a fost o căruță... care s-a îngreunat treptat pe măsura ce a fost încărcată. Ninsoarea a acoperit urmele, totuși au mai rămas destule semne ca să pornim după ele. Haide...

Mi-am luat calul, m-am alăturat lui și am pornit. Connor arăta pe rând diverse indicii, iar eu am încercat să-mi ascund admirația. Nu pentru prima dată am fost surprins de similitudinile din cunoașterea noastră și l-am văzut pe tânăr procedând așa cum aș fi făcut și eu într-o situație asemănătoare. După ce ne-am îndepărtat cu douăzeci și cinci de kilometri de tabără, el s-a răsucit în șa și mi-a azvârlit o privire triumfătoare, după care a arătat drept înainte. Ceva mai departe era o căruță stricată, al cărei vizitiu încerca să repare o roată și bodogănea când ne-am apropiat:

— Asta mi-e bafta... O să-ngeț aici și-o să mor, dacă nu repar asta...

La auzul apropierii noastre, a ridicat capul surprins și ochii i s-au mărit de spaimă. Avea o muschetă, dar era prea departe ca să ajungă în timp util la ea. Am știut îndată – exact când Connor s-a grăbit să întrebe: „Ești omul lui Benjamin Church?” – că va încerca să fugă, și așa s-a și întâmplat. Cu ochi îngroziți, a sărit în picioare și a pornit spre lizieră, afundându-se în zăpadă cu o alergare șchiopătată, care avea grația unui elefant rănit.

— Frumos l-ai abordat, i-am surâs lui Connor, care mi-a aruncat o căutătură mânioasă, a sărit din șa și s-a repezit către lizieră pentru a-l urmări pe căruțaș.

Am oftat, apoi am descălecat, mi-am verificat pumnul și am ascultat atent zgomotele din pădure când fiul meu l-a ajuns pe omul lui Benjamin; după aceea, am pornit într-acolo.

— N-a fost înțelept din partea ta să fugi, zicea Connor.

Îl lipise pe căruțaș cu spatele de un copac.

— Ce v-vreți? a reușit să întrebe sârmanul.

— Unde-i Benjamin Church?

— Nu știu. Noi mergeam spre o tabără aflată la nord de locul ăsta. Acolo descărcăm de obicei marfa. Poate c-o să-l găsiți aco...

Ochii i s-au repezit spre mine, parcă în căutarea unui sprijin, așa că am scos pistolul și l-am împușcat.

— Ajunge! am spus. Mai bine să-i dăm drumul cât mai repede.

— Nu trebuia să-l omori, a rostit Connor ștergându-și fața împroșcată de sânge.

— Știm unde este tabăra, i-am spus. Rolul lui s-a încheiat.

Pe când reveneam la caii noștri, m-am întrebat cum apărteam eu în ochii fiului meu. Ce încercam să-l învăț? Doream oare să fie la fel de dur și priceput ca mine? Încercam să-i arăt încotro ducea calea?

Cufundați amândoi în gânduri, am călărit spre tabără și de îndată ce am zărit fuioarele trădătoare de fum ridicându-se

deasupra vârfurilor copacilor, am descălecat, ne-am legat caii și am continuat pe jos, strecurându-ne silențios și invizibili printre arbori. Am rămas în pădure, târându-ne pe burtă; cu ajutorul lunetei, am privit printre trunchiuri și ramuri desfrunzite către bărbații din depărtare, care se mișcau de colo colo sau erau ghemuiți în jurul focurilor pentru a se încălzi. Connor a plecat, pentru a încerca să se furișeze acolo, iar eu m-am așezat cât am putut de confortabil într-un loc unde să nu fiu zărit.

Sau cel puțin așa crezusem – crezusem că nu mă văzuse nimeni –, până am simțit pe gât atingerea unei țevi de muschetă, urmată de cuvintele:

— Să vezi și să nu crezi... ce avem noi aici?

Am blestemat în gând, în vreme ce am fost tras cu brutalitate în picioare. Erau trei bărbați și arătau foarte încântați că mă capturaseră; de altfel pe bună dreptate, fiindcă nu era tocmai ușor să te apropii de mine. Cu zece ani în urmă, i-aș fi auzit din timp și m-aș fi îndepărtat fără cel mai mic sunet. Cu încă zece ani mai în urmă, i-aș fi auzit din timp, m-aș fi ascuns și i-aș fi ucis pe toți.

Doi au ațintit muschete asupra mea, iar al treilea a înaintat, umezindu-și nervos buzele cu vârful limbii. A scos un sunet de surprindere impresionată, apoi mi-a deschis pumnul secret, mi-a luat sabia, cuțitul și pistolul. Abia după ce am fost dezarmat, a cutezat să se destindă, rânjind larg și dezvăluind un șir de dinți înnegriți și putrezi. Desigur, eu mai aveam o armă ascunsă: pe Connor. Dar unde naiba dispăruse?

Dinți-putrezi a făcut un pas înainte. Din fericire, era atât de nepriceput în a-și camufla intențiile, încât am putut să mă răsucesc la timp și să evit genunchiul pe care l-a trimis spre ventrele mele, suficient pentru a încasa o lovitură urâtă, dar l-am făcut să creadă altceva, zbierând de durere simulată și trântindu-mă pe pământul înghețat, unde am

rămas, prefăcându-mă că sufeream mai mult decât în realitate, încercând să câștig timp.

— Trebuie să fie o iscoadă yankee, a rostit unul dintre ceilalți.

S-a rezezat pe muschetă, s-a aplecat și m-a privit.

— Nu, ăsta-i altcineva, a rostit primul, după care s-a aplecat și el, în vreme ce eu m-am ridicat în patru labe. E cineva special. Nu-i așa... *Haytham*? Church mi-a spus *totul* despre tine, a adăugat după aceea.

— Atunci ar trebui să știi cum stă treaba, am spus.

— Nu ești deloc într-o postură din care să faci amenințări, a mârâit Dinți-putrezi.

— Nu încă, am replicat calm.

— Chiar așa? a zis Dinți-putrezi. Ce-ai zice dacă ți-am demonstra altceva? Ai încasat vreodată un pat de muschetă-n dinți?

— Nu, dar după cum arăți, cred că mi-ai putea spune tu cum se simte.

— Ce faci, încerci să fii glumeț?

Mi-am ridicat ochii la ramurile unui copac dinapoia lor, unde l-am văzut pe Connor cocoșat, cu pumnalul secret extins și un deget dus la buze. Era un expert în cățarat, bineînțeles, întrucât fusese învățat fără doar și poate de Ziio. Ea îmi împărtășise și mie trucuri legate de suitul în copaci, fiindcă nimeni n-o întrecea la asta.

M-am uitat apoi la Dinți-putrezi, știind că mai avea doar câteva secunde de trăit. Asta a făcut să doară mai puțin lovitura cizmei sale care mi-a izbit maxilarul, aruncându-mă îndărăt pentru a cădea grămadă în niște tufe.

„Poate că acum ar fi un moment bun, Connor”, am gândit. Cu ochi încețoșați de durere, am fost răsplătit de vederea fiului meu care a sărit din copac, cu mâna cu pumnalul întinsă, iar lama argintie de oțel stropită de sânge a apărut dinăuntrul gurii celui dintâi bărbat ghinionist. Până m-am ridicat de jos, muriseră și ceilalți doi.

- New York, a spus Connor.
- Ce-i acolo?
- Acolo îl găsim pe Benjamin.
- Atunci acolo trebuie să fim și noi.

26 ianuarie 1778

I

New Yorkul se schimbase de la ultima mea vizită acolo, ca să nu spun altfel – de fapt, orașul arsese. Marele incendiu din septembrie 1776 începuse în taverna „Fighting Cocks”, distrusese peste cinci sute de case și lăsase un sfert din așezare carbonizată și de nelocuit. Drept urmare, britanicii decretaseră aici legea marțială. Locuințele fuseseră sechestrare și repartizate ofițerilor din armata britanică, bisericile fuseseră transformate în închisori, dormitoare sau infirmerii, și părea ca și cum spiritul orașului însuși se stinsese cumva. Steagul Regatului Unit atârna acum moale pe catargele pentru drapele de pe clădirile din cărămizi portocalii, iar dacă până atunci orașul fremăta de energie și animație – viața se desfășurase cu însuflețire sub copertinele și porticurile sale, ca și înapoia ferestrelor –, aceleași copertine erau acum murdare și zdrențuite, iar ferestrele erau înnegrite de funingine. Viața continua, însă cetățenii abia dacă ridicau ochii din pământ. Umerii le erau gârboviți și mișcările încete.

Într-un asemenea climat, nu fusese greu de găsit locuința lui Benjamin. Se adăpostise într-o fabrică de bere de pe chei.

— Ar trebui să terminăm treaba asta până la răsăritul soarelui, am apreciat eu, destul de pripit.

— Perfect, a încuviințat Connor. Aș dori să văd că proviziile acelea ajung cât mai curând acolo unde trebuiau să ajungă de la bun început.

— Bineînțeles. N-aș vrea să te opresc din apărarea cauzei tale pierdute. Haide atunci, urmează-mă.

Am suit pe acoperișuri și peste câteva clipe priveam de sus New Yorkul, uluiți pentru o clipă de vederea gloriei sale, deși sfâșiată și zdrențuită de război.

— Spune-mi ceva, a zis Connor după câteva momente. La prima noastră întâlnire, m-ai fi putut ucide – ce ți-a oprit mâna?

„Te-aș fi putut lăsa să mori spânzurat“, am gândit. „L-aș fi putut lăsa pe Thomas să te omoare în închisoarea Bridewell.“ Ce îmi oprise mâna și în acele două ocazii? Care era răspunsul? Îmbătrâneam? Deveneam sentimental? Poate că eram nostalgic după o viață pe care n-o avusesem de fapt niciodată.

Nu doream totuși să-i destăinui nimic din toate astea și, în cele din urmă, după o pauză, am răspuns în doi peri:

— M-a oprit curiozitatea. Mai ai și alte întrebări?

— Ce caută templierii?

— Ordine, am răspuns prompt. Țel. Direcție. Asta-i tot. Însă Ordinul tău vrea să ne amețească cu vorbe lipsite de sens despre libertate. Cândva, Asasinii aveau un obiectiv mult mai rațional – pacea.

— Libertatea înseamnă pace, a replicat el.

— Nu. Libertatea este o invitație la haos. Ajunge să te uiți la mica revoluție pe care au declanșat-o prietenii tăi. Eu am stat înaintea Congresului Continental. I-am auzit tropăind și răcnind. Totul în numele libertății. Dar nu-s decât zgomote.

— De aceea îl favorizezi pe Charles Lee?

— El înțelege nevoile acestei viitoare națiuni mult mai bine decât nătărăii care pretind c-o reprezintă.

— Mi se pare că strugurii pe care i-ai gustat au fost acri, a zis Connor. Oamenii au ales – și alegerea lor a fost Washington.

Asta era, din nou. Aproape că-l invidiam pentru modul limpede în care privea lumea. Se părea că lumea lui era

lipsită de îndoieli. Când avea să afle în cele din urmă adevărul despre Washington, ceea ce, dacă planul meu reușea, urma să se întâmple în curând, lumea lui – și *toată* viziunea lui despre lume – avea să se facă țândări. Dacă îi invidiam certitudinea pe care o demonstra acum, nu-i invidiam deloc revelația de care avea să se izbească.

— Oamenii n-au ales nimic, am oftat. Alegerea a fost făcută de un grup de lași privilegiați, care căutau doar să se îmbogățească. S-au întâlnit între patru ochi și au luat o decizie de pe urma căreia să beneficieze. Poate că au îmbrăcat-o în vorbe alese, dar acelea n-au făcut-o să fie adevărată. Singura diferență, Connor – singura diferență dintre mine și cei pe care-i ajuți tu –, este că eu nu simulez afecțiunea.

El m-a privit prelung. Cu puțin timp în urmă, gândisem că vorbele mele nu vor avea niciodată un efect asupra lui, totuși iată că încercam. Și poate că mă înșelam... poate că ceea ce spuneam ajungea până la el.

II

La fabrica de bere a devenit clar că aveam nevoie de o deghizare pentru Connor, deoarece veșmintele lui de Asasin erau bătătoare la ochi. Procurarea hainelor i-a oferit ocazia de a face din nou paradă de abilitățile sale și încă o dată am fost zgârcit cu aprecierile. După ce am fost amândoi îmbrăcați corespunzător, ne-am îndreptat către locul respectiv, ale cărui ziduri din cărămidă roșie se înălțau mult deasupra noastră, presărate cu ferestre negre ce păreau că ne privesc disprețuitor. Prin poartă am văzut butoaiile și căruțele berarilor, ca și oameni mergând preocupați. Benjamin îi înlocuise pe majoritatea templierilor cu propriii lui mercenari și, amintindu-mi de Edward Braddock, m-am

gândit că istoria se repeta. Speram doar ca Benjamin să nu fie la fel de greu de ucis pe cât fusese Braddock. Cumva mă îndoiam în privința aceea. În ultima vreme aveam puțină încredere în capacitatea inamicului meu.

În ultima vreme aveam puțină încredere în aproape orice.

— Opriți-vă, străinilor! Un paznic s-a ivit din umbre, învântejind în jurul gleznelor noastre pâclele de la nivelul solului. Asta-i o proprietate privată. Ce treabă aveți aici?

Mi-am împins ușor pe spate borul pălăriei, pentru a mă vedea la față.

— Ne călăuzește Părintele Înțelegerii, am rostit.

Paznicul a părut să se destindă, deși l-a privit bănuitor pe Connor.

— Pe tine te recunosc, mi s-a adresat, dar nu și pe sălbatic.

— Este fiul meu, am spus și a fost... straniu să aud cuvântul acela rostit de propriile-mi buze.

L-a studiat cu atenție pe Connor, după care s-a întors spre mine și a rânjit larg.

— Ai gustat din fructele pădurii, este?

L-am lăsat să trăiască. Deocamdată. M-am mulțumit să zâmbesc.

— Intrați atunci, a continuat el și am trecut pe poarta cu arcadă, pătrunzând în curtea principală a Smith & Company Brewery.

Am intrat apoi iute într-o secțiune acoperită, din care mai multe uși duceau spre magazine și birouri. Fără ezitare am început să forțez prima dintre ușile încuiate, în timp ce Connor stătea de veghe și în același timp vorbea.

— Probabil că a fost ciudat pentru tine să afli de existența mea, a zis el.

— De fapt, sunt curios să aflu ce ți-a povestit mama ta despre mine, am răspuns lucrând atent asupra încuietorii. M-am întrebat adesea cum ar fi fost viața, dacă am fi rămas împreună. După care, mânat de un instinct, l-am întrebat: Că veni vorba, ea ce mai face?

— A murit, a zis Connor. A fost ucisă.

„De Washington!”, am gândit, totuși n-am spus decât:

— Îmi pare foarte rău s-aud asta.

— Chiar așa? Au făcut-o oamenii tăi.

Deja deschiseseș ușa, dar n-am trecut pe ea, ci am închis-o și m-am răsucit spre Connor:

— *Poftim?*

— Eu eram copil când au venit să-i caute pe bătrânii tribului. Chiar și atunci știam că sunt periculoși, așa că mi-am ținut gura. Charles Lee m-a bătut până mi-am pierdut cunoștința.

Deci avusesem dreptate. Charles chiar își lăsase pe Connor pecetea inelului de templier, atât pe cea materială, cât și una metaforică.

N-a fost greu să las oroarea să mi se trădeze pe față, deși m-am prefăcut șocat în timp ce fiul meu a continuat:

— Când mi-am revenit, satul meu era în flăcări. Oamenii tăi dispăruseră deja, ca și orice speranță pentru supraviețuirea mamei.

Acum ar fi fost o oportunitate de a încerca să-l conving în privința adevărului.

— Imposibil, am spus. Eu nu am dat un astfel de ordin. Dimpotrivă – le-am ordonat să înceteze orice căutare a locului înaintașilor. Noi trebuia să ne concentrăm pe acțiuni mai practice...

Connor m-a privit cu îndoială, după care a strâns din umeri.

— Nu contează. A trecut mult de atunci.

„Oho, ba contează, contează foarte mult.”

— Dar tu ai crescut, și ai ajuns până la vârsta asta, crezând că eu – propriul tău tată – am fost responsabil pentru atrocitatea aceea. Eu n-am avut absolut nicio legătură cu ea.

— Poate că spui adevărul. Poate că nu. Cum pot eu să știu?

III

Am intrat în vârful picioarelor în depozit, unde butoaiile stivuite păreau să înăbușe orice rază de lumină și nu departe am zărit o siluetă care stătea cu spatele la noi; singurele sunete ce răzbăteau erau cele scoase de pana lui cu care scria într-un registru. L-am recunoscut de îndată, bineînțeles, și am tras aer adânc în piept, apoi i-am vorbit:

— Benjamin Church, l-am anunțat, ești acuzat de trădarea Ordinului Templier și de abandonarea principiilor noastre în vederea câștigului personal. Ținând seama de mârșăviile tale, te condamn la moarte.

Benjamin s-a întors spre noi. Atât doar că nu era Benjamin. Era o momeală – care a răcnit brusc:

— Acum, *acum!*

Încăperea s-a umplut deodată de bărbați care au ieșit din ascunzători și s-au repezit spre noi cu pistoale și săbii.

— Ați venit prea târziu, a croncănit momeala. Church și proviziile au plecat de mult. Și mă tem că voi nu veți mai fi în stare să-i urmăriți.

Am stat umăr la umăr, cu inamicii adunați în fața noastră, și i-am mulțumit Domnului pentru Achilles și instrucția lui, fiindcă eu și Connor gândeam la fel. Iar acum gândeam: Când te înfrunți cu adversari care te depășesc numeric, contraatacă prin elementul surprizei. Acum gândeam: Transformă apărarea în atac.

Și așa am și procedat. Am atacat. Am schimbat o privire fulgerătoare, ne-am declanșat amândoi pumnalele secrete, am sărit amândoi înainte și le-am înfipt amândoi în bărbații cei mai apropiați, ale căror răcnete au reverberat din pereții de cărămidă ai depozitului. Eu am lovit cu piciorul și l-am expedit spre înapoi pe un pistolar, care s-a lovit cu capul de o ladă, apoi am sărit, m-am suit cu genunchii pe pieptul lui și mi-am înfipt repetat lama în fața și în creierul lui.

M-am răsucit la timp ca să-l văd pe Connor rotindu-se, rămânând ghemuit și executând o mișcare cu lama prin care a spintecat abdomenele a doi paznici nenorocoși; ambii au căzut, apăsându-se cu palmele peste măruntaiele ce le curgeau afară. Ambii erau morți fără s-o știe încă. O muschetă a detunat și am auzit un zumzet prin aer, am știut că glonțul își ratase ținta, dar în același timp îl făcuse pe trăgător să plătească cu viața. Doi bărbați s-au năpustit spre mine, fluturându-și sălbatic săbiile, și în timp ce i-am ucis pe amândoi am mulțumit stelelor noastre norocoase că Benjamin folosisse mercenari, nu templieri, care n-ar fi fost învinși așa iute.

De aceea lupta a fost brutală, dar scurtă, până a mai rămas doar Connor deasupra momelii, care tremura ca un copil speriat pe podeaua din cărămidă, acum lunecoasă de sânge.

Am dat lovitura de grație unui muribund și m-am apropiat de ei, pentru a-l auzi pe Connor întrebând:

— Unde-i Church?

— Vă spun tot, a țipat bărbatul jalnic, tot ce vreți! Făgăduiți-mi doar că nu m-omorâți!

Connor s-a uitat la mine și, chiar dacă nu eram de acord, l-a ajutat să se ridice. Mișcându-și întruna ochii de la unul la celălalt, îngrozit, bărbatul a continuat:

— A plecat ieri spre Martinica. S-a îmbarcat pe goeleta comercială *Welcome*. A încărcat jumătate din cală cu proviziile pe care le-a furat de la patrioți. Asta-i tot ce știu. Vă jur!

Stând în spatele lui, i-am înfipt pumnalul în șira spinării și omul a privit nedumerit vârful însângerat care i-a ieșit prin piept.

— Ați făgăduit..., a spus el.

— Iar *el* s-a ținut de făgăduială, am replicat rece și m-am uitat la Connor aproape provocându-l să mă contrazică. Să-i dăm drumul!

Chiar în clipa aceea, trei muschetari au apărut pe balconul de deasupra noastră, tropăind cu cizmele pe lemn,

și-au proptit paturile armelor în umeri și au deschis focul. Dar nu în noi, ci în butoiașele din imediata noastră apropiere, despre care mi-am dat seama prea târziu că erau pline cu praf de pușcă.

Abia am avut timp să-l trântesc pe Connor îndărătul unor butoiașe de bere, când primul butoiaș a explodat, urmat de altele din jur, fiecare detonând cu o bubuitură asurzitoare, care părea să deformeze aerul și să oprească timpul – o succesiune atât de teribilă, încât, când am deschis ochii și mi-am luat palmele de pe urechi, am fost aproape surprins că depozitul rămăsese în picioare. Toți cei dinăuntru fie se aruncaseră ei înșiși la pământ, fie fuseseră azvârliți de forța exploziilor. Apoi paznicii au început să se ridice, să-și caute muschetele și, încă asurziți, să răcnească unul spre celălalt și să mijească ochii, căutându-ne prin praf. Limbile flăcărilor începuseră să atingă butoaiile; lăzile luau foc. Nu departe, un paznic a apărut în goană; hainele și părul îi ardeau, iar el urla, în timp ce pielea feței a părut să i se topească, după care omul a căzut în genunchi și apoi cu fața în jos pe podea, murind. Văpăile lacome au găsit în apropiere talaș din cel folosit pentru capitonarea interioară a lăzilor, care s-a aprins îndată. Împrejurul nostru era un infern.

Gloanțele muschetelor și-au pornit țiuiturile pe lângă noi. Am ucis doi spadasini în drumul spre scara ce suia la podul rulant, după care ne-am croit cale prin patru pușcași. Incendiul se înălța iute – până și paznicii începuseră să fugă de acum –, așa că am alergat la etajul de mai sus, urcând mereu și mereu până am ajuns în podul depozitului.

Atacatorii erau pe urmele noastre, dar nu și flăcările. Ne-am uitat pe o fereastră și am văzut apa undeva foarte jos, iar eu am căutat în jur o ieșire. Connor m-a prins de braț și m-a repezit spre fereastră, iar amândoi am trecut prin geam și am căzut în apa de dedesubt fără să fi avut măcar o posibilitate de a protesta.

7 martie 1778

I

Nici prin cap nu-mi trecea să-l las pe Benjamin să scape. Nu după ce fusesem nevoit să îndur aproape o lună viața la bordul lui *Aquila*, laolaltă cu prietenul lui Connor, căpitanul corabiei, Robert Faulkner, printre alții, urmărind goeleta lui Benjamin, care rămăsese mereu în fața noastră, ferindu-se de ghiulele, în timp ce noi îi întrezăream din timp în timp pe punte chipul batjocoritor și enervant... Nici prin cap nu-mi trecea să-l las să scape. Mai ales când ne-am apropiat atât de mult în apele Golfului Mexic, cu *Aquila* ajungând în cele din urmă în paralel cu goeleta.

Acela a fost motivul pentru care am înhățat cârma din mâinile lui Connor și am smucit-o cu toată puterea spre tribord, trimițând astfel corabia pe traiectorie directă de impact cu *Welcome*. Nimeni nu se așteptase la așa ceva. Nici echipajul goletei lui Benjamin, nici cel din *Aquila*, nici Connor sau Robert... doar eu; și nu sunt sigur că am știut-o eu însumi până în clipa când am făcut-o. Toți membrii echipajului care nu se țineau de ceva au fost proiectați violent spre tribord, iar prova lui *Aquila* a izbit babordul goletei pieziș, zdrobindu-i și spintecându-i coca. Poate că a fost pripit din partea mea. Poate că aveam să le datorez lui Connor – și desigur lui Faulkner – scuze pentru stricăciunile pricinuite corabiei lor.

Dar nu-l puteam lăsa să scape.

II

Pentru o clipă a dăinuit o tăcere înmărmurită și s-au auzit doar zgomotele bucăților rupte din cele două corăbii care erau purtate de valuri și se izbeau de bordaje, alături de scârțâiturile și trosniturile lemnului potopit. Deasupra noastră, velele fluturau în briza ușoară, dar niciunul dintre vase nu se clintea, ca și cum ar fi fost amândouă încremenite de șocul impactului.

După care, la fel de brusc, s-au ridicat strigăte când echipajele ambelor corăbii s-au trezit din stupoare. Am luat-o înaintea lui Connor și m-am și repezit la prova lui *Aquila*, de unde am sărit pe puntea goeletei lui Benjamin. Am aterizat cu pumnalul extins și l-am ucis pe primul corăbier care a ridicat o armă împotriva mea, înjunghiindu-i și aruncându-i peste bord corpul ce se zbătea.

Am zărit apoi chepengul și m-am năpustit într-acolo; am smuls dinăuntru un matelot care încerca să fugă și i-am străpuns pieptul cu lama înainte să apuce să coboare treptele sub punte. M-am uitat ultima oară la dezastrul pe care-l cauzasem – cele două corăbii, prinse acum laolaltă, începuseră să se afunde lent în ocean –, după care am închis chepengul în urma mea.

De deasupra s-au auzit tropăituri de pași pe punte, țipete înăbușite, detunături și bufnete surde de corpuri ce cădeau pe lemn. Aici însă domnea o tăcere ciudată, umedă, aproape sinistă. De undeva din față am auzit picuratul și plescăiturile ce anunțau că goeleta lua apă. M-am prins zdravăn de un mâner din lemn, când corabia s-a înclinat brusc, iar picuratul s-a transformat într-un șiroit continuu. M-am întrebat cât timp va mai rămâne la suprafață?

Între timp am văzut ceea ce Connor avea să descopere în scurtă vreme: proviziile în a căror urmărire petrecuserăm atâtă vreme nu existau... sau cel puțin nu pe *Welcome*.

Pe când asimilam toate astea, am auzit un zgomot și m-am întors fulgerător, pentru a-l vedea pe Benjamin Church ținând cu ambele mâini un pistol ațintit spre mine și ochind prin cătarea sa.

— Salut, Haytham, a mârâit el și a apăsas pe trăgaci.

Era bun. Știam asta. De aceea apăsase imediat pe trăgaci, ca să mă doboare cât mai avea de partea lui elementul surprizei; pentru că era bun, nu ochise direct spre mine, ci puțin mai în dreapta mea, pentru că eu sunt dreptaci și m-aș fi aruncat în mod natural în direcția brațului mai puternic.

Însă eu îi știam gândirea, pentru că-i fusesem dascăl. Iar glonțul s-a înfipt inofensiv în perete când am plonjat... nu în dreapta, ci în stânga. M-am rostogolit pe podea, m-am ridicat, am sărit și am ajuns lângă el înainte să-și fi tras sabia din teacă. Mi-am înfipt o mână în pieptii cămășii lui, iar cu cealaltă mână i-am înșfăcat pistolul și l-am aruncat.

— Noi am avut un vis, Benjamin, i-am șuiert apoi în față, un vis pe care tu ai căutat să-l distrugi. Iar pentru asta, prietene, va trebui să plătești.

L-am lovit după aceea cu genunchiul sub vintre. Când s-a îndoit din mijloc, icnind de durere, l-am izbit cu pumnul în abdomen și am continuat cu un croșeu în maxilar, îndeajuns de brutal pentru a-i trimite pe podea doi dinți însângerați.

I-am dat drumul apoi și a căzut pe lemnul deja ud, cu obrazul plescând în apa sărată ce creștea încetisor sub punte. Corabia s-a clătinat din nou, dar, pentru moment, nu mi-a păsat. Când Benjamin a încercat să se ridice în patru labe, i-am tras un șut cu toată puterea, golindu-i plămânii de aer. Apoi am luat o bucată de frânghie, l-am ridicat în picioare, l-am proptit de un butoi și am trecut funia iute în jurul lăr, legându-l. Capul îi căzuse în piept și stropi de sânge, salivă și mucus picurau pe jos. M-am retras un pas, l-am prins de păr, i-am ridicat capul și l-am privit în ochi,

apoi i-am tras un pumn drept în față și am auzit trosnetul nasului. M-am dat înapoi, scuturându-mi sângele de pe încheieturile degetelor.

— *Ajunge!* a strigat Connor dinapoia mea.

M-am răsucit și l-am văzut uitându-se la mine, apoi la Benjamin, cu o privire dezgustată.

— Am venit aici cu un scop..., a început el.

Am clătinat din cap.

— Se pare că scopurile au fost diferite.

Connor s-a împins însă pe lângă mine și a plescăit prin apa de pe coridor, care ajungea acum până la glezne. S-a apropiat de Benjamin, care l-a privit sfidător cu ochi injectați și învinețiți.

— Unde sunt proviziile pe care le-ai furat? a întrebat fiul meu.

Benjamin l-a scuipat.

— Du-te dracului!

După care, de necrezut, a început să cânte imnul britanic: „Rule Britannia.”

Am înaintat un pas.

— Gura, Church!

A continuat să cânte nepăsător.

— Connor, am rostit, ia ce-ți trebuie de la el și haide să terminăm cu asta.

În cele din urmă, Connor și-a acționat pumnalul secret și l-a lipit de gâtjeul lui Benjamin.

— Te mai întreb o singură dată, a zis el. Unde e încărcătura corabiei?

Benjamin s-a uitat la el și a clipit. Pentru o secundă am crezut că-l va insulta sau scuipa pe fiul meu, dar în schimb i-a răspuns:

— Pe insula aceea, așteptând să fie transportată mai departe. Dar tu n-ai niciun drept asupra ei. Nu-i a ta.

— Nu, a spus Connor, nu-i a mea. Proviziile acelea sunt pentru bărbați și femei care cred în ceva mai mareț decât ei

înșiși, care luptă și mor pentru ca într-o bună zi să poată trăi eliberați de o tiranie ca a ta.

Benjamin a surâs cu tristețe.

— Ei sunt oare aceiași bărbați și femei care luptă cu mușchete din oțel britanic? Care-și pansează rănilor cu bandaje țesute de mâini britanice? Ce convenabil pentru ei că noi facem toată treaba asta. Ei culeg doar răsplata.

— Tichuiești o poveste ca să-ți justifici crimele. Ca și cum tu ai fi nevinovatul, iar ei ar fi hoții, a replicat Connor.

— Totul este o chestiune de perspectivă. În viață nu există o singură cale care să fie corectă și neprihănită, care să nu pricinuiască nimănui vreun rău. Tu chiar crezi că nu există o cauză pentru care luptă Coroana? Că n-are motive să se simtă trădată? Tu ar trebui să știi mai bine asta, fiind dedicat luptei împotriva templierilor – care și ei, la rândul lor, își consideră acțiunile la fel de legitime. Gândește-te la asta data viitoare când insiști că doar acțiunile tale sunt orientate spre binele comun. Inamicul tău ar putea avea o părere complet opusă... și nu fără motiv.

— Poate că vorbele îți sunt sincere, a șoptit Connor, dar astea nu-nseamnă și că sunt adevărate.

Apoi l-a ucis.

— Ai procedat bine, am rostit când bărbia lui Benjamin i s-a lăsat în piept și sângele i s-a revărsat în apa care creștea întruna. Moartea lui este o binefacere pentru noi amândoi. Haide! Bănuiesc că vrei să te ajut să recuperezi totul de pe insulă...

16 iunie 1778

I

Trecuseră luni de zile de când îl văzusem ultima dată, însă nu puteam nega că mă gândisem adesea la el. Când o făceam, mă întrebam: „Ce speranțe există pentru noi doi?” Eu eram un templier – unul făurit în creuzetul trădării, totuși un templier –, iar el era un Asasin, creat de cei care-i măcelăreau pe templieri.

Cândva, cu mulți ani în urmă, visasem ca într-o bună zi să-i unesc pe Asasini și pe Templieri, dar pe atunci eram mult mai tânăr și mai idealist. Lumea încă nu-mi arătase adevăratul ei chip. Iar adevăratul ei chip era neiertător, crud și nemilos, barbar și brutal. Visurile nu aveau ce căuta în ea.

Cu toate acestea, el a revenit la mine și, deși n-a spus nimic – cel puțin, deocamdată –, m-am întrebat dacă idealismul pe care-l întrezărisem cândva îndărătul ochilor săi fusese cel care-l readusese în pragul casei mele din New York, căutând poate răspunsuri sau dorind să pună capăt unor îndoieli ce-l sâcâiau.

Poate că greșeam. Poate că în adâncul sufletului aceluia tânăr exista totuși o incertitudine.

New Yorkul se afla tot în mâinile soldaților britanici, care patrulau în grupuri pe străzi. Deși trecuseră ani de zile, nimeni nu fusese tras la răspundere pentru incendiul care afundase orașul într-o deprimare sumbră și mânjită de fumingine. Anumite zone erau tot nelocuibile. Legea marțială

nu fusese abolită, conducerea militară era aspră și oamenii erau mai revoltați ca oricând. Aflându-mă în afara conflictului, am studiat cu detașare cele două tipologii și am văzut cum cetățenii asupriți îi priveau cu ură pe soldații brutali și gălăgioși. I-am urmărit cu ochi pesimiști. Și mi-am continuat activitățile. Am acționat pentru a încerca să-i ajut pe americani să câștige războiul, să pună capăt ocupației, să găsească pacea.

Tocmai îl descoseam pe unul dintre informatorii mei, un amărât poreclit „Strâmbul” – din cauza obiceiului de a mișca frecvent din nas –, când l-am zărit cu coada ochiului pe Connor. Am ridicat o mână, făcându-i semn să se oprească și am continuat să-l ascult pe Strâmbul, dar m-am întrebat în legătură cu vizita fiului meu. Ce treabă avea el cu cel despre care credea că dăduse ordinul uciderii mamei sale?

— Dacă vrem să punem capăt situației, i-am spus informatorului meu, trebuie să aflăm ce intenții au loialiștii.

Connor se învârtea prin preajmă și auzea totul, fără doar și poate... dar era lipsit de importanță.

— Am încercat, a răspuns Strâmbul, iar nările i s-au dilatat și ochii i s-au mișcat după Connor, dar soldaților nu li se mai spune nimic de acum: doar să aștepte ordine de sus.

— Atunci continuă să faci săpături. Caută-mă când ai ceva care să merite să discutăm.

Strâmbul a încuviințat din cap și a șters-o, iar eu am tras adânc aer în piept și m-am întors spre Connor. Pentru câteva clipe, am rămas privindu-ne unul pe celălalt, iar eu l-am măsurat din cap până în picioare; veșmintele lui de Asasin parcă nu se potriveau cu tânărul indian care le purta, cu păr lung și negru, cu ochii aceia pătrunzători – ochii lui Ziio. M-am întrebat ce anume ascundea.

Deasupra noastră un stol de păsări s-a instalat confortabil pe streășina unei clădiri, cârâind zgomotos. În apropiere, soldații unei patrule stăteau lângă o căruță și admirau spălătoresele care treceau, făcându-le propuneri vulgare,

și răspundeau cu gesturi amenințătoare la orice priviri sau tâțaituri dezaprobatore.

— Suntem foarte aproape de victorie, i-am spus lui Connor, prinzându-l de braț și pornind pe stradă, îndepărându-ne de soldați. Doar alte câteva atacuri bine ținute și vom putea pune capăt războiului civil, scăpând de Coroană.

O umbră de surâs apărută în colțurile gurii sale a trădat un soi de satisfacție.

— Ce intenționați?

— Pentru moment, nimic – fiindcă suntem în beznă totală.

— Crezusem că templierii au ochi și urechi peste tot, a zis el cu doar o urmă de umor sec.

La fel ca mama lui.

— Așa a fost. Până când ați început voi să ni le tăiați.

Connor a zâmbit.

— Omul tău a spus că sunt ordine primite de sus. Asta ne spune exact ce trebuie să facem: să-i depistăm pe ceilalți comandanți loialiști.

— Soldații sunt conduși de *jägeri*¹, am spus. Iar *jägerii* sunt conduși de comandanți, ceea ce înseamnă că... suim prin lanțul ierarhic al armatei.

Am ridicat ochii. Nu departe, soldații britanici își continuau vulgaritățile, făcându-și de rușine uniforme, drapelele și pe regele George. *Jägerii* reprezentau legătura dintre comandamentul armatei și trupele terestre și ar fi trebuit să-i țină pe soldați în frâu, să-i oprească de la ațâțarea unei populații deja ostile, totuși ei se iveau rareori și numai dacă pe străzi apăreau probleme reale. De pildă, dacă, să zicem, cineva ucidea un soldat. Sau doi.

¹ Continuând tradiții anterioare din Prusia, acești „vânători” erau voluntari patrioți care își finanțau pe cont propriu sau din donații particulare armamentul și uniforme; regimente hessiane vorbitoare de germană au servit în armata britanică din America de Nord (n. trad.).

Am scos pistolul de sub mantie și l-am îndreptat spre trotuarul opus. L-am văzut pe Connor cum rămâne cu gura căscată, după care am privit grupul de soldați nedisciplinați de lângă căruță. L-am ales pe unul dintre ei, care, chiar în acel moment, adresa o sugestie obscenă unei femei, care a trecut repede, cu fustele foșnind și capul plecat, roșind pe sub bonetă. Și am apăsât pe trăgaci.

Pocnetul pistolului meu a fost asurzitor, iar soldatul s-a clătinat spre înapoi, având între ochi o gaură de mărimea unui penny, care a început să se umple cu sânge întunecat; a scăpat muscheta din mână, a căzut greoi pe spate, în căruță, și a rămas nemișcat.

O clipă camarazii lui au fost prea șocați pentru a face ceva; au întors doar capetele într-o parte și alta, străduindu-se să localizeze direcția din care sosise glonțul, și în același timp și-au luat armele din spate.

Am început să traversez strada.

— Ce faci? a strigat Connor după mine.

— Dacă ucizi destui, *jägerii* vor apărea, i-am spus. La rândul lor, ei ne vor conduce la cei aflați în vârf...

Când un soldat s-a întors către mine și a încercat să mă străpungă cu baioneta, mi-am mișcat lama de-a curmezișul, retezându-i centurile albe încrucișate și vestonul, și spintecându-i stomacul. Imediat după aceea l-am ucis pe următorul, pe când altul, care încercase să se retragă și să găsească loc pentru a-și ridica arma ca să tragă, s-a izbit cu spatele de Connor și în clipa următoare a murit în pumnalul fiului meu.

Lupta se terminase și strada, aglomerată până atunci, a devenit brusc pustie. Am auzit clopote și am făcut cu ochiul.

— Au ieșit *jägerii*, exact cum am prezis.

Acum rămăsese să-l încolțim pe unul, o sarcină pe care am lăsat-o bucuros în seama lui Connor, care nu m-a dezamăgit. În mai puțin de o oră, aveam o scrisoare și, pe când

grupuri de *jăgeri* și soldați alergau înainte și înapoi pe străzi, răcnind și căutându-i furioși pe cei doi Asasini – *Asasini, vă spun! Au folosit armele Hashashin* –, care uciseseră fără milă una dintre patrurile lor, noi am suit pe acoperișuri, ne-am așezat și am citit.

— Scrisoarea este cifrată, a zis Connor.

— Nu-ți face griji, i-am răspuns. Cunosoc cifrul – la urma urmelor, este o invenție a templierilor.

Am citit-o, după care am explicat:

— Comandamentul britanic este în derută. Frații Howe au demisionat, iar Cornwallis și Clinton au părăsit orașul. Conducătorii rămași au convocat o întrunire la ruinele bisericii Sfintei Treimi. Acolo trebuie să mergem și noi.

II

Biserica Sfintei Treimi se afla la intersecția dintre Wall Street și Broadway. Ar trebui să spun mai degrabă că ruinele bisericii Sfintei Treimi se aflau la intersecția dintre Wall Street și Broadway. Arsese în mare parte în incendiul din septembrie 1776 și britanicii nici nu se mai sinchisiseră s-o modifice pentru a fi utilizată ca dormitoare pentru soldați sau temnițe pentru patrioți. Se mulțumiseră să construiască în jurul ei un gard și o foloseau pentru ocazii ca aceasta: reunirea comandanților, la care Connor și cu mine intenționam să participăm ca musafiri neinvitați.

Wall Street și Broadway erau ambele întunecate. Lampagii nu veniseră aici, pentru că nu existau felinare stradale pe care să le aprindă; în tot cazul, nu existau felinare funcționale. Ca tot ce se afla pe o rază de aproape doi kilometri în jurul bisericii, erau înnegrite și acoperite de funingine, cu geamurile sparte. Și, la urma urmelor, ce ar fi putut ilumina? Ferestrele

sparte ca niște ochi orbi ai caselor din jur? Simple învelișuri din piatră și lemn, pustii, în care se oploșeau doar câinii vagabonzi și șobolanii.

Deasupra tuturor se înălța turla Sfintei Treimi, către care ne-am îndreptat acum, escaladând unul dintre zidurile bisericii pentru a ne ocupa pozițiile. Pe când suiam, mi-am dat seama că această clădire îmi amintea de o versiune mai mare a reședinței din Queen Anne's Square, așa cum arăta-se după incendiu. Ne-am ghemuit în firidele întunecate, așteptând sosirea soldaților, iar eu am memorat ziua în care revenisem la acea reședință, însoțit de Reginald, și cum arătase ea. La fel ca biserica, acoperișul fusese mistuit de foc. La fel ca biserica, era doar o găoace, o umbră a fostei clădiri. Deasupra noastră stelele licăreau pe cer și le-am privit câteva clipe prin acoperișul deschis, până când un cot primit în coaste m-a trezit din reverie și Connor mi-a arătat, în tăcere, ofițerii și soldații ce înaintau dedesubt, printre dărâmurile de pe Wall Street, spre biserică. Pe măsură ce s-au apropiat am văzut că doi bărbați deschideau drumul, trăgând o cotigă, și atârând felinare în ramurile negre și fragile ale copacilor, pentru a ilumina drumul. Au ajuns la biserică, unde au amplasat și mai multe felinare. După aceea au înaintat repede printre coloanele rupte din interior, unde începuseră să crească buruieni, mușchi și iarbă – natura lua în posesie paragina aceea –, au pus alte felinare pe baptisteriu și pe amvon, după care s-au retras într-o parte, la intrarea delegaților: trei comandanți și o grupă de soldați.

Am ciulit apoi amândoi urechile, străduindu-ne să pricpem discuțiile, dar n-am avut noroc. De aceea am numărat santinelele – erau douăsprezece, ceea ce nu mi s-a părut foarte mult.

— Nu înțeleg nimic din spusele lor, i-am șoptit lui Connor. Nu vom afla nimic de aici.

— Și ce propui? Să coborâm și să le cerem răspunsuri? Mi-am privit fiul și am rânjit larg.

— Ei bine, da, am spus.

În clipa următoare am început să cobor, până am ajuns destul de aproape de sol ca să sar și să surprind doi soldați din ariergardă, care au murit fără a scoate măcar un strigăt de surpriză.

— Ambuscadă! s-a auzit însă când eu am lichidat alți doi soldați.

De deasupra l-am auzit pe Connor înjurând, după care a sărit de la înălțime și mi s-a alăturat.

Avusesem dreptate. Nu erau mulți și, ca întotdeauna, soldații britanici se bazau pe muschete și pe baionete, care poate că erau eficiente pe câmpul de bătălie, dar erau aproape inutile în lupta corp la corp, în care eu și Connor excelam. De acum noi doi luptam bine împreună, aproape ca niște parteneri. În scurt timp statuetele acoperite cu mușchi din biserica arsă străluceau de sângele proaspăt al soldaților, cele douăsprezece gărzi erau moarte și rămăseseră doar cei trei comandanți, care tremurau ca varga și se rugau în șoaptă, pregătindu-se să moară.

Eu aveam altceva în minte – mai exact, o excursie la Fort George.

III

Fort George se găsea la extremitatea sudică a Manhattanului. Era vechi de o sută cincizeci de ani și când soseai de pe ocean îl vedeai ca pe o structură impunătoare și vastă de turnuri, foișoare de pază și clădiri lungi ale cazarmii ce părea să ocupe aproape toată lungimea promontoriului; dincolo de meterezele înalte se aflau platouri pentru instrucție ce înconjurau clădirile administrative și pentru dormitoare, toate puternic apărate și fortificate. Un loc perfect pentru

o bază a templierilor. Un loc perfect în care să ducem trei comandanți loialiști.

— Ce planuri au britanicii? l-am întrebat pe primul dintre ei, după ce l-am legat de un scaun într-o celulă de interogatorii aflată în adâncul clădirii North End, unde izul de umezeală era atotpătrunzător și unde, dacă ascultai cu atenție, puteai să auzi zgrepțănările și ronțaielile sobolanilor.

— De ce-ar trebui să-ți spun? a pufnit el.

— Pentru că, dacă n-o să-mi spui, o să te omor.

Brațele îi erau legate, dar a indicat din bărbie spre cameră.

— Oricum mă vei omorî, chiar dacă o să-ți spun.

Am surâs.

— Cu mulți ani în urmă am întâlnit un bărbat pe nume Cutter, un expert în torturi și pricinuirea durerii, care-și putea ține victimele în viață zile întregi, dar cu suferințe teribile, folosind doar...

Am activat mecanismul pumnalului secret și lama s-a extins, scânteind crud în lumina pâlpâitoare a torțelor.

El a privit-o.

— Promite-mi o moarte rapidă dacă-ți voi spune.

— Îmi dau cuvântul.

Mi-a spus atunci, iar eu mi-am ținut făgăduiala. Când totul s-a terminat, am ieșit pe coridor, unde am ignorat privirea întrebătoare a lui Connor și l-am luat pe al doilea prizonier. L-am adus în celulă, l-am legat de scaun și l-am privit, când ochii i-au descoperit corpul primului bărbat.

— Prietenul tău a refuzat să-mi spună ce doream să știu, i-am explicat, și de aceea i-am retezat beregata. Ești pregătit să-mi spui ce doresc să știu?

Cu ochii holbați, el a bolborosit:

— Indiferent ce-ar fi, nu-ți pot spune... nici măcar nu știu. Poate comandantul...

— Aha, deci nu tu ești șeful cel mare, am comentat ne-păsător și am extins pumnalul.

— Stai așa..., a zis el repede când m-am dat să trec înapoia lui. Știu totuși ceva...

M-am oprit.

— Ascult.

Mi-a spus, iar când am terminat i-am mulțumit și i-am tăiat gâtul. În timp ce murea, mi-am dat seama că nu simțeam văpaia virtuoasă a cuiva care întreprinde acțiuni dezgustătoare în numele binelui superior, ci un fel de inevitabilitate obosită. Cu mulți ani în urmă, tata mă învățase despre milă, despre clemență. Acum omoram prizonieri ca pe niște vite duse la abator. Într-atât decăzusem.

— Ce se-ntâmplă acolo? a întrebat Connor suspicios când am revenit pe coridor, unde-l păzea pe ultimul prizonier.

— Ăsta-i comandantul. Adu-l înăuntru.

După câteva secunde, ușa celei de interogatorii s-a trântit în urma noastră, închizându-se, și pentru o clipă singurul sunet dinăuntru a fost cel al picăturilor de sânge. Văzând leșurile ce zăceau într-un colț, comandantul s-a zbatut, dar, ținându-l cu o mână de umăr, l-am împins pe scaunul lunecos de sânge, l-am legat, apoi am trecut în fața lui și am activat pumnalul secret. A scos un clic slab.

Ochii comandantului l-au privit, apoi au revenit la chipul meu. Încerca să se arate curajos, dar nu-și putea stăpâni tremuratul buzei inferioare.

— Ce plănuiesc britanicii? l-am întrebat.

Connor mă privea atent. Prizonierul nu-și desprindea căutătura de la mine. Când am văzut că tace, am ridicat puțin pumnalul, ca să reflecte lumina pâlpâitoare a torțelor. Ochii lui l-au fixat din nou, după care a cedat...

— Să... să vină în marș din Philadelphia. Orașul acela este terminat. New Yorkul este cheia. Ei ne vor dubla forțele – îi vom respinge pe rebeli.

— Când vor porni? am întrebat.

— Peste două zile.

— Pe optsprezece iunie, a zis Connor de lângă mine. Trebuie să-l previn pe Washington.

— Vezi? i-am spus comandantului. N-a fost greu până la urmă, nu?

— Ți-am spus totul – lasă-mă să plec, m-a implorat el, dar nu aveam chef de clemență.

M-am dus în spatele lui și, sub privirile lui Connor, i-am retezat beregata. Tânărul m-a privit oripilat și am rostit:

— Și ceilalți doi au spus la fel. Înseamnă că este adevărat. De data asta, fiul meu m-a privit cu dezgust.

— L-ai ucis pe el... i-ai ucis pe toți. De ce?

— I-ar fi putut avertiza pe loialiști, i-am răspuns simplu.

— I-ai fi putut ține închisi până după terminarea luptelor.

— Nu departe de locul ăsta, am spus eu, se află golful Wallabout, unde este ancorată corabia-penitenciar HMS *Jersey*, un vas putred, pe care prizonierii de război patrioți mor cu miile și sunt îngropați în morminte superficiale de pe țărm sau sunt pur și simplu aruncați peste bord. Așa își tratează britanicii prizonierii lor.

El a încuviințat din cap, dar a replicat:

— Tocmai de aceea trebuie să ne eliberăm de tirania lor.

— Ah, tirania... Nu uita că propriul vostru conducător, George Washington, i-ar fi putut salva pe oamenii aceia de pe vasele-penitenciar, dacă ar fi vrut. Dar el nu vrea să schimbe soldați britanici capturați în locul unor prizonieri americani și de aceea aceștia de pe urmă sunt condamnați să putrezească în corabia-penitenciar din golful Wallabout. Asta a făcut eroul tău George Washington. Connor, indiferent cum se va termina revoluția asta, poți să garantezi că vor beneficia de pe urma ei proprietarii de pământuri și de bogății. Slavii, sărmanii, soldații – vor fi lăsați să putrezească ca și înainte.

— George este altfel, a zis fiul meu, deși-i era limpede unda de îndoială din glas.

— În curând îi vei vedea adevărata față. Se va dezvălui, iar atunci vei putea decide și singur. Îl vei judeca tu însuși.

17 iunie 1778

I

Deși auzisem atâtea despre Valley Forge, n-o văzusem niciodată cu propriii mei ochi, iar în dimineața asta am ajuns acolo.

Situația se îmbunătățise în mod clar, asta nu se putea contesta. Zăpada dispăruse; soarele se ridicase pe cer. Pe când mergeam, am zărit un detașament de soldați instruit de un bărbat cu accent prusac, care, dacă nu mă înșelam, era faimosul baron Friedrich von Steuben, șeful de Stat-major al lui Washington, care jucase un rol însemnat în refacerea armatei sale. Și făcuse o treabă chiar bună. Dacă până atunci soldații erau cu moralul la pământ și dezorganizați, sufereau de boli și malnutriție, acum tabăra era plină de bărbați sănătoși și bine hrăniți, al căror marș era punctat de zăngănitul vesel al armelor și gamelelor, al căror pas era vioi și energic. Printre ei se strecurau vivandiere, ce cărau coșuri cu provizii și rufe, sau oale aburinde și ibrice. Până și câinii ce se hârjoneau la marginea taberei păreau s-o facă cu energie și vigoare reînnoite. Aici, mi-am dat seama, se putea naște independența: cu spirit, cooperare și curaj.

Cu toate acestea, în timp ce eu și Connor am străbătut tabăra, am fost uimit să constat că moralul fusese redobândit în mare parte datorită Asasinilor și Templierilor. Noi asiguraserăm proviziile și împiedicaserăm alte furturi, ba chiar aflasem că fiul meu contribuise la asigurarea securității lui von Steuben. Ce făcuse gloriosul lor

conducător Washington, cu excepția faptului că-i condusesse spre haos?

Și totuși ei continuau să-l susțină.

Cu atât mai mult, atunci, falsitatea-i trebuia demascată. Cu atât mai mult, atunci, adevărata-i față trebuia să fie văzută de Connor.

— Ar trebui să împărtășim cele aflate lui Lee, nu lui Washington..., am spus iritat pe când mergeam.

— Pari să crezi că eu l-aș favoriza, a replicat Connor.

Își lăsase gluga jos și părul negru ca pana corbului îi strălucea în soare. Aici, departe de oraș, părea că partea indiană din el înflorea.

— Însă inamicul meu, a urmat el, este o noțiune, nu o națiune. Este greșit să impui obediență – indiferent dacă față de Coroana britanică sau față de crucea templierilor. Și sper că, în timp, o vor înțelege și loialiștii, fiindcă și ei sunt victime.

Am clătinat din cap.

— Tu te opui tiraniei. Nedreptății. Dar acestea sunt simptome, fiule. Adevărata lor cauză este slăbiciunea umană. De ce crezi că încerc întruna să-ți arăt greșeala căii tale?

— Da, ai spus multe, dar nu mi-ai *arătat* nimic.

„Nu”, am gândit, „pentru că tu nu ascuți adevărul rostit din gura mea, așa-i? Tu trebuie să-l auzi chiar din partea celui pe care-l idolatrizezi. Tu trebuie să-l auzi de la Washington.”

II

L-am găsit pe conducător într-o căsuță din bârne, unde se ocupa de rezolvarea corespondenței. După ce am trecut de plantonul de la intrare, am închis ușa în urma noastră și

am scăpat de hărmălaia din tabără, de ordinele sergentului-instructor, de zăngăniturile ustensilelor de bucătărie, de scârțâiturile căruțelor.

Washington a ridicat ochii, a încuviințat din cap, zâmbitor, spre Connor – simțindu-se atât de protejat în prezența sa, încât nu-l deranja defel ca gărzile să stea afară –, mi-a aruncat o privire mai rece, iscoditoare, după care a ridicat o mână, cerându-ne să așteptăm, și a revenit la corespondența sa. Și-a muiat pana în călimară și, pe când noi așteptam răbdători, el a semnat ceva cu o iscălitură înflorită. A pus după aceea pana înapoi în călimară, s-a ridicat și a ieșit din spațele biroului, ca să ne salute, pe Connor mai călduros decât pe mine.

— Ce te aduce aici? a întrebat el.

Când cei doi vechi prieteni s-au îmbrățișat, eu m-am apropiat discret de biroul lui Washington. Rămânând atent la ei, am tras cu ochiul pe tăblie, căutând ceva, orice, ce mi-ar fi putut servi ca dovadă în acuzarea lui.

— Britanicii și-au retras oamenii din Philadelphia, a zis Connor, și pornesc spre New York.

Washington a încuviințat cu gravitate. Deși britanicii controlau New Yorkul, rebelii dominau unele secțiuni din oraș. Era clar că New York rămânea esențial pentru război, iar dacă britanicii l-ar fi putut controla definitiv și în totalitate, ar fi câștigat un atu important.

— Foarte bine, a zis Washington a cărui incursiune peste Delaware pentru a recuceri teritoriul din New Jersey fusese deja una dintre cotiturile majore ale războiului, atunci eu îmi voi deplasa trupele la Monmouth. Dacă-i voi putea pune pe fugă, am decis pentru totdeauna soarta acestui război.

În timp ce discutau, am încercat să citesc documentul pe care Washington tocmai îl semnase. Am întins mâna și l-am mișcat foarte puțin cu vârful unui deget, pentru ca să-l pot desluși mai limpede. După care, cu un strigăt înăbușit de triumf, l-am ridicat și l-am întors spre amândoi, arătându-l.

— Dar ce-i asta?

Înterupt din perorații, Washington s-a răsucit și a văzut ce țineam în mână.

— Corespondență privată, s-a încruntat el și a înaintat spre mine ca să-mi ia hârtia, dar m-am îndepărtat iute și am ieșit de după birou.

— Sunt convins de asta, am replicat. Vrei să știi ce scrie aici, Connor?

Deruta și contestarea loialității sale au înnegurat trăsăturile fiului meu. A deschis gura, dar n-a rostit niciun cuvânt, însă ochii i s-au mișcat de la mine la Washington, în vreme ce eu am continuat:

— Se pare că scumpul tău prieten tocmai a ordonat un *atac* asupra satului tău. Deși „*atac*” poate fi o formulare destul de reținută. Spune-i chiar tu, comandante.

Washington a răspuns indignat:

— Am fost informați că băștinași aliați colaborează cu britanicii. Le-am cerut oamenilor mei să pună capăt acestei situații.

— Incendiindu-le satele și presărându-le sare pe ogoare. Ordonându-le exterminarea – potrivit acestui act.

Acum se ivise ocazia de a-i spune lui Connor adevărul.

— Și aceasta nu-i prima dată, am zis și m-am uitat la Washington. Nu-i nici pe departe prima dată. Spune-i ce ai făcut acum paisprezece ani.

Pentru o clipă în cabană a domnit o tăcere încordată. De afară se auzeau slab zăngăniturile dinspre bucătărie, trosnetele line ale căruțelor ce intrau și ieșeau din tabără, lătratul de stentor al sergentului de instrucție, răpăitul ritmic al bocancilor soldaților în marș. În acest răstimp, obrajii lui Washington s-au învăpăiat, când s-a uitat la Connor și poate că a stabilit niște legături în minte, înțelegând ce făcuse cu atâția ani în urmă. A deschis gura, apoi a închis-o, de parcă îi venea greu să-și găsească vorbele.

— Acelea au fost alte vremuri, a rostit până la urmă.

Charles îl numea întruna pe Washington un prost indecis și bâlbâit, iar acum, pentru întâia dată, am înțeles la ce se referea.

— Războiul de Șapte Ani, a zis Washington, ca și cum asta ar fi trebuit să explice totul.

L-am privit pe Connor, care înlemnise și care, aparent, părea pur și simplu cu gândurile în altă parte, nicidecum la ceea ce se întâmpla în acea încăpere, după care am întins mâna spre el.

— Acum poți să vezi, fiule, ce se întâmplă cu „marele om” în clipele dificile. El găsește scuze. El învinovățește. El face foarte multe alte lucruri, de fapt, cu o excepție – *nu-și asumă răspunderi*.

Washington devenise cu totul alb la față. A coborât ochii și s-a uitat în podea, cu vinovăția clară pentru toți.

Am privit implorator spre Connor, care a început să respire greoi, după care a explodat:

— *Ajunge!* Cine și ce a făcut trebuie să mai aștepte. Pe locul întâi este soarta oamenilor mei.

Am întins mâna către el.

— *Nu!* S-a tras înapoi ca ars. Între noi doi s-a terminat totul.

— Fiule..., am început eu.

Însă a replicat imediat.

— Chiar crezi că sunt atât de moale, încât să crezi că, dacă-mi zici „fiule”, mă vei face să mă răzgândesc? De cât timp ai avut informația asta? Sau ar trebui să cred că ai descoperit-o din întâmplare tocmai acum? Poate că sângele mamei mele pătează mâinile altuia, dar Charles Lee este un monstru la fel de mare și tot ce face – face la ordinul tău.

S-a întors după aceea către Washington, care s-a tras îndărăt... înspăimântat pe neașteptate de furia lui.

— Vă avertizez pe amândoi, a mârâit Connor, dacă veniți după mine sau dacă-mi veți sta în cale – vă voi ucide.

Apoi a dispărut.

16 septembrie 1781 (după trei ani)

I

La Bătălia de la Monmouth din 1778, cu toate că Washington i-a ordonat să-i atace pe britanicii care se retrăgeau, Charles a rămas pe loc.

Nu pot spune ce a fost în mintea lui ca să procedeze așa. Poate că era copleșit numeric – acela a fost motivul oficial pe care l-a oferit – sau poate că a sperat că retragerea se va reflecta prost asupra lui Washington și Congresul avea să-l înlocuiască până la urmă de la conducerea armatei. Dintr-un motiv sau altul, mai ales că de acum era lipsit de importanță, nu l-am întrebat niciodată.

Știu doar că Washington îi ordonase să atace, el a procedat exact pe dos și situația s-a transformat rapid în debandadă. Mi s-a spus că Connor a jucat un rol de seamă în bătălia ce a urmat, ajutându-i pe rebeli să evite înfrângerea, în timp ce Charles, retrăgându-se, s-a ciocnit de Washington. Între cei doi s-au schimbat cuvinte grele și Charles mai cu seamă a folosit un limbaj pe care hârtia nu-l poate reproduce.

Mi-am putut imagina scena aceea foarte bine. M-am gândit la tânărul pe care-l întâlnisem cu ani în urmă în portul Boston, cum mă privise cu venerație, dar în același timp se uita la toți din jur cu dispreț. Din clipa când nu fusese numit comandant suprem al Armatei Continentale, ranchiuna lui față de Washington supurase, ca o rană deschisă, înrăutățindu-se în loc să se vindece. Nu numai că-l vorbise

de rău pe Washington în toate ocaziile, denigrându-i toate aspectele personalității și calităților de conducător, ci se îmbarcase într-o campanie de scriere de epistole, încercând să câștige congresmeni de partea sa. E drept, fervoarea îi era inspirată parțial de loialitatea față de Ordin, dar era în același timp alimentată de furia lui personală pentru că fusese trecut cu vederea. Charles ar fi putut să-și dea demisia din armata britanică și să devină cetățean american din toate punctele de vedere, dar era caracterizat de un sentiment elitist foarte britanic și considera cu înfocare că rangul de comandant suprem i se cuvenea pe deplin. Nu l-am putut învinui fiindcă își implicase sentimentele personale. Care dintre templierii ce se adunaseră inițial în taverna „Green Dragon” putea spune că nu procedase la fel? Eu unul în niciun caz. Îl urâsem pe Washington pentru ce făcuse în satul lui Ziio, totuși, felul cum condusesse el revoluția, deși uneori cu cruzime, nu se caracterizase prin brutalitate, din câte știam. Înregistrase destule succese, iar acum, când ajunseserăm cu siguranță în etapele finale ale războiului, cum era posibil să te gândești la el altfel decât ca la un erou militar?

Ultima dată îl văzusem pe Connor cu trei ani în urmă, când ne părăsise pe mine și pe Washington. După aceea eu rămăsesem singur. Absolut singur. Și cu toate că eram mai bătrân și mai lent în mișcări și chinuit aproape întruna de dureri cauzate de rana făcută de Lucio, avusesem în cele din urmă ocazia să mă răzbun pentru ce-i făcuse el lui Ziio – să-l „înlătur de la comandă” pentru totdeauna –, dar îl crușasem, pentru că începusem deja să mă întreb dacă nu cumva mă înșelasem în privința lui. Poate că era timpul să recunosc adevărul. Una dintre slăbiciunile omenești este să nu-ți vezi propriile transformări și în același timp să presupui că toți din jur rămân neschimbați. Poate că eu mă făcusem vinovat de așa ceva în cazul lui Washington. Poate că el se schimbase. M-am întrebat dacă nu cumva Connor avusese dreptate în privința lui?

Între timp Charles a fost arestat pentru nesubordonare după incidentul în care l-a înjurat pe Washington, apoi adus în fața unei Curți Marțiale și în cele din urmă trecut în rezervă. Se refugiase la Fort George, unde rămăsese de atunci.

II

— Tânărul vine încoace, a spus Charles.

Stăteam la biroul din camera mea în turnul vestic din Fort George, în fața ferestrei ce dădea spre ocean. Privind prin lunetă, văzusem corăbii la orizont. Oare veneau aici? Oare Connor se afla la bordul uneia dintre ele? Sau niște asociați ai lui?

M-am întors în scaun și i-am făcut semn lui Charles să ia loc. Părea pierdut în hainele prea largi; era slab și tras la față, iar părul sur îi atârna în şuvițe peste față. Se foia întruna și dacă într-adevăr Connor sosea, atunci avea desigur toate motivele să fie agitat.

— El este fiul meu, Charles, i-am spus.

A încuviințat din cap, apoi a țuguia buzele și a întors capul.

— Chiar mă întrebasesm, a rostit după aceea. Există o asemănare de familie. Mama lui este indianca cu care ai dispărut o vreme, așa-i?

— O, am *dispărut* cu ea, chiar așa?

A strâns din umeri.

— Charles, am continuat eu, nu-mi vorbi mie despre neglijarea Ordinului. În privința aceea nu ești nici pe departe un inocent.

A urmat o tăcere lungă, iar când Charles s-a uitat din nou la mine, ochii îi redeveniseră plini de viață.

— Cândva, a rostit el apăsător, m-ai acuzat că l-am *creat* pe Asasin. Nu ți se pare o ironie a sorții – ba nu, chiar o ipocrizie –, ținând seama că el este fiul *tău*?

— Poate că da, am răspuns. De fapt, nu mai sunt sigur în privința asta.

A răs sec.

— Haytham, nu ți-a mai păsat de acum mulți ani. Nu-mi pot aminti ultima dată când să fi văzut altceva decât slăbiciune în ochii tăi.

— Nu este slăbiciune, ci îndoială.

— Îndoială să fie, a pronunțat el cuvântul de parcă ar fi fost o înjurătură. Și nu crezi că îndoiala nu-i pe măsura unui Mare Maestru Templier?

— Poate, am încuviințat. Sau poate că am învățat că doar proștii și copiii n-au îndoieli.

M-am întors ca să mă uit din nou pe fereastră. Înainte, corăbiile fuseseră cât niște gămlii de ac pentru ochiul liber, dar acum se apropiaseră.

— Prostii, a zis Charles. Aiureli de Asasini. *Credința* înseamnă absența îndoielii. Asta-i tot ce le cerem conducătorilor noștri: credință.

— Îmi amintesc o vreme când ai avut nevoie de susținerea mea ca să ni te alături; acum îmi dorești poziția. Ce crezi, tu ai fi fost un Mare Maestru bun?

— Dar tu ai fost unul bun?

Am tăcut mult timp.

— Asta m-a durut, Charles.

S-a ridicat.

— Plec. Nu doresc să fiu aici când Asasinul – *fiul tău* – își va declanșa atacul. M-a privit. Iar tu ar trebui să mă-nsoțești. Cel puțin vom avea un avans față de el.

Am clătinat din cap.

— Nu cred, Charles. Cred că voi rămâne și-mi voi duce ultima bătălie. Poate că ai dreptate – poate că n-am fost cel

mai eficient Mare Maestru. Poate că a sosit momentul să îndrept lucrurile.

— Intenționezi să-l confrunți? Să te lupți cu el?

Am aprobat din cap în tăcere.

— De ce? Crezi că-l poți convinge să schimbe taberele? Să-l aduci de partea noastră?

— Nu, am rostit cu tristețe. Mă tem că fiul meu nu mai poate fi făcut să se răzgândească. Nici chiar aflarea adevărului despre Washington nu l-a determinat să-și schimbe susținerea. Ție ți-ar plăcea Connor, Charles, el are „credință”.

— Atunci ce vrei să faci?

— Nu-i voi îngădui să te ucidă, Charles, am spus. Am dus mâna la gât și am desprins de acolo amuleta. Ia asta, te rog. Nu vreau să ajungă în mâinile lui, dacă mă va înfrânge. Ne-am străduit din greu s-o luăm de la Asasini – nu doresc să le-o restituim.

El însă și-a ferit mâna.

— N-o s-o iau.

— Trebuie s-o păstrezi în siguranță.

— Ești perfect capabil s-o faci și tu.

— Charles, eu sunt aproape un moș. Haide mai bine să exagerăm prin precauție, da?

I-am pus amuleta în palmă.

— O să-ți las niște gărzi să te apere, a zis el.

— Cum dorești. Am privit din nou pe fereastră. Ar fi bine să te grăbești, totuși. Am senzația că se apropie ceasul socotelilor.

A încuviințat din cap și s-a dus la ușă. Acolo s-a întors și a rostit:

— Ai fost un Mare Maestru bun, Haytham, și-mi pare rău dacă ai crezut vreodată că eu aș fi gândit altfel.

Am zâmbit.

— Și mie îmi pare rău, pentru că ți-am dat motive s-o faci.

A deschis gura să răspundă, apoi s-a răzgândit, s-a întors și a ieșit.

III

Când a început bombardamentul și am început să mă rog cerului ca Charles să fi reușit să fugă, mi-am dat seama că aceasta poate fi ultima mea însemnare din jurnal; că acestea pot fi ultimele mele cuvinte. Sper că fiul meu, Connor, va citi jurnalul și poate că, atunci când va afla câte ceva despre călătoria mea prin viață, mă va înțelege, poate chiar mă va ierta. Propria-mi cale a fost pavată cu minciuni și suspiciunea mi-a fost făurită din trădări. Însă tatăl meu nu m-a mințit niciodată și, în jurnalul acesta, îi păstrez obiceiul.

Îți prezint adevărul, Connor, cu care poți să faci ceea ce crezi de cuviință.

Epilog

16 septembrie 1781

I

— Tată! am strigat.

Bombardamentul era asurzitor, dar mi-am croit drum până în turnul vestic unde se aflau odăile lui și acolo, în pasajul care ducea la biroul Marelui Maestru, l-am găsit.

— Salut, Connor, mi-a răspuns.

Ochii îi erau duri, indescifrabili. A întins brațul și și-a acționat pumnalul secret. Am făcut la fel. De afară se auzeau detunăturile și bubuiturile tunurilor, trosnetele pietrelor care se fărâmau și strigătele celor care cădeau uciși. Fără grabă, am pornit unul spre celălalt. Noi doi luptaserăm umăr la umăr, dar niciodată unul împotriva celuilalt. Mă întrebam dacă, la fel ca și mine, și el era curios.

Ținând o mână la spate, el m-a salutat cu pumnalul. Am procedat la fel.

— La următoarea salvă de tun, a spus.

Când aceasta a sosit, a părut să scuture pereții, dar niciunuia dintre noi nu i-a păsat. Bătălia începuse și zăngăniturile oțelurilor noastre răsunau ascutit pe coridor, iar icnetele de efort ne erau clare și stăruitoare. Orice altceva – distrugerea fortului în jur – era zgomot de fundal.

— Haide, Connor, m-a tachinat el, nu poți spera să fii pe măsura mea. În ciuda abilităților tale, ești încă tânăr – mai ai foarte multe de învățat.

Nu mi-a arătat niciun pic de milă. Indiferent ce ar fi existat în inima și în mintea lui, lama îi fulgera cu obișnuita-i precizie și ferocitate. Dacă acum era un războinic ajuns în toamna vieții, ale cărui puteri slăbiseră considerabil, atunci nu mi-ar fi plăcut deloc să-l fi înfruntat când fusese în floarea vârstei. Dacă el dorea să mă supună unui test, atunci îmi era examinatorul cel mai iscusit.

— Dă-mi-l pe Lee, i-am cerut.

Însă Lee plecase de mult. Aici mai era doar tata, iar el a atacat cu iuțeala unei cobre și tăișul i-a trecut la un fir de păr de la a-mi cresta obrazul. „Transformă apărarea în atac”, am gândit și am replicat la fel de repede, rotindu-mă și prinzându-i antebrațul, străpungându-l cu pumnalul meu și stopându-i rapiditatea.

A urlat de durere și a sărit înapoi; am văzut cum îndoiala i-a înnegurat ochii, dar l-am lăsat să-și revină și am privit cum și-a rupt o fâșie din mantie cu care să-și bandajeze rana.

— Noi doi avem acum o oportunitate rară, i-am spus. Împreună putem să rupem lanțul acesta și să punem capăt unui război străvechi. O știi!

În ochii lui am întrezărit ceva. Era oare scânteia unei dorințe de mult abandonate, un vis neîmplinit de care-și amintise?

— O știi! am repetat.

Strângându-și cu dinții bandajul însângerat, el a clătinat din cap. Să fi fost oare atât de dezamăgit? Atât de mult i se înăsprise inima?

A terminat să se panseze și a spus:

— Nu. Tu *vrei* să știi. Tu *vrei* să fie adevărat. Cuvintele îi sunau încărcate de tristețe. Cândva, o parte din mine a dorit același lucru. Dar este un vis imposibil.

— Noi doi avem același sânge, am insistat. Te rog...

Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că reușisem să-i ating o coardă sensibilă.

— Nu, fiule. Noi doi suntem inamici. Și unul dintre noi trebuie să moară.

De afară a răzbătut vuietul altei canonade. Torțele au tremurat în suporturile lor, lumina a dansat pe piatră și fire de praf s-au cernut din tavan.

Așa să fie atunci!

Am luptat. O bătlăie lungă și grea. Nu o luptă care să se caracterizeze neapărat prin măiestrie. Tata m-a atacat cu sabia, cu pumnul, ba uneori chiar cu fruntea. Stilul lui diferea de al meu, era cumva mai grosolan – nu avea finețea stilului meu, totuși era la fel de eficient și, am aflat în scurt timp, la fel de dureros.

Ne-am despărțit unul de celălalt, gâfâind amândoi cu greu. El și-a trecut dosul mâinii peste gură, apoi s-a ghemuit, flexând degetele antebrațului rănit.

— Te comporți ca și cum ai avea vreun drept să judeci, a rostit după aceea. Să mă declari pe mine și toate ale mele ca fiind greșite pentru lumea asta. Și totuși, tot ce ți-am arătat – tot ce am zis și ce am făcut – ar trebui să dovedească limpede contrariul. Însă noi n-am făcut rău alor tăi. Noi n-am susținut Coroana. Noi am acționat astfel încât să vedem pământurile acestea unite și în pace. Sub conducerea noastră, toți vor fi egali. Patrioții promit la fel?

— Ei oferă libertate, am răspuns privindu-l cu atenție, amintindu-mi ceva ce mă învățase odată Achilles: că fiecare cuvânt, fiecare gest face parte din luptă.

— Libertate? a pufnit el. Ți-am mai spus – și nu doar o dată – că libertatea e periculoasă. Fiule, niciodată nu va exista un consens între cei pe care tu i-ai ajutat să urce. Ei vor avea păreri diferite despre ce înseamnă să fii liber. Pacea pe care tu o cauți cu atâta disperare nu există.

Am clătinat din cap.

— Nu-i așa. Împreună ei vor făuri ceva nou – ceva mai bun decât a existat înainte.

— Oamenii ăștia sunt uniți acum de o cauză comună, a urmat tata rotindu-și brațul rănit pentru a indica... *pe noi*, presupun, sau poate revoluția. Dar când bătălia asta se va sfârși, vor ajunge să se lupte între ei, pentru a prelua controlul. Cu timpul, se va ajunge la război. O să vezi!

Apoi s-a repezit înainte, lovind cu sabia, dar nu spre corpul meu, ci spre brațul înarmat. I-am deviat atacul, însă era iute și s-a rotit, izbindu-mă în rever, cu mânerul sabiei, deasupra ochiului. Vederea mi s-a încetșat și m-am clătinat înapoi, apărându-mă disperat în timp ce el căuta să-și exploateze avantajul. Printr-un simplu noroc i-am lovit brațul rănit și a scos un urlet de agonie, iar eu am câștigat un răgaz, în care amândoi ne-am străduit să ne revenim.

Altă bubuitură de salve de tun. Și mai mult praf a curs din tavan, iar de data asta am simțit podeaua tremurând. Din tăietura de deasupra ochiului îmi curgea sânge și m-am șters cu dosul mâinii.

— Conducătorii patrioților nu caută preluarea controlului, i-am spus. Aici nu va exista un monarh. Poporul va deține puterea – așa cum trebuie.

Tata a clătinat din cap, lent și trist, un gest condescendent, care nu m-a calmat, ci a avut exact efectul invers.

— Poporul nu va avea niciodată puterea, a zis el oboșit, ci doar iluzia ei. Țasta-i adevăratul secret: poporul nu dorește puterea. Responsabilitatea este prea mare pentru a o purta. De aceea cetățenii se aliniază atât de iute când cineva preia conducerea. Ei *doresc* să li se spună ce să facă. Ei *tânjesc* după așa ceva. Și de fapt nu-i de mirare, întrucât omenirea a fost creată ca să slujească.

Am schimbat din nou lovituri. Amândoi sângeram. Uitându-mă la el, vedeam oare o versiune mai vârstnică a mea? După ce i-am citit jurnalul, pot să privesc în urmă și să știu exact cum mă vedea el: ca pe bărbatul care ar fi trebuit să fie el însuși. Oare cât de diferite ar fi fost lucrurile, dacă eu aș fi știut atunci ceea ce știu acum?

Răspunsul este: „Nu știu.” Nu știu nici acum.

— Și de aceea pentru că suntem predispuși prin natura noastră să ne lăsăm controlați, cine o poate face mai bine decât templierii? Am clătinat din cap. Nu este convingător.

— E adevărul! a exclamat tata. Teoria și practica sunt două lighioane foarte diferite. Eu văd lumea așa cum este ea – nu așa cum aș dori să fie.

Am atacat și el s-a apărat, și vreme de câteva secunde pasajul a răsunat de zăngăniturile lamelor din oțel ce se ciocneau. De acum amândoi eram obosiți; încheștarea nu mai avea graba cu care începuse. Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva s-ar putea stinge pur și simplu de la sine; dacă nu putea să existe vreun mod în care noi doi să ne întoarcem spatele, să plecăm în direcții opuse și să ne vedem fiecare de drumul lui. Însă nu! Aici trebuia scris sfârșitul. O știam. În ochii lui puteam vedea că o știa și el. Totul trebuia să se termine aici.

— Nu, tată... tu ai cedat și ai fi vrut ca și noi să facem la fel.

Apoi bubuitura unei bombarde a răsunat în apropiere și totul s-a cutremurat, iar din pereți au început să cadă pietre. Fusesse aproape. Foarte aproape. Probabil că avea să urmeze altă ghiulea. Și așa s-a și întâmplat. Brusc, în peretele pasajului s-a căscat o gaură.

II

Explozia m-a azvârlit îndărăt și am căzut grămadă, dureros, ca un bețiv ce lunecă încet în josul peretelui unei ta-verne, cu capul și umerii parcă sub un unghi straniu față de restul corpului. Coridorul era plin de dărâmături și praf ce se depunea pe jos, iar bubuitura exploziei s-a stins încetîșor în zăngăniturile și ciocniturile pietrelor smulse și aruncate peste tot. M-am ridicat cu greu și am mijit ochii

prin vălătucii de praf. L-am văzut pe tata zăcând, la fel cum zăcusem și eu, dar de cealaltă parte a găurii în zid pe care o făcuse ghiuleaua și am șchiopătat spre el. M-am oprit în dreptul găurii, am privit și am zărit imaginea bulversantă a biroului Marelui Maestru al cărui perete exterior fusese spulberat, astfel încât colții ascuțiți de piatră încadrau oceanul. Pe apă erau patru corăbii și din țevile tunurilor tuturor se înălțau trâmbe de fum. Pe când priveam, s-a auzit alt bubuit, când un tun a tras din nou.

Am trecut pe lângă gaură și m-am oprit lângă tata, care a ridicat ochii spre mine și s-a mișcat puțin. Mâna i s-a târât spre sabie, la care nu avea cum să ajungă; i-am tras totuși un șut, expediind-o departe pe podea. Strâmbându-mă de durere, m-am aplecat peste el.

— Predă-te și te voi cruța, i-am spus.

Am simțit atingerea brizei pe piele și pasajul a fost brusc inundat de lumina naturală de afară. Tata părea foarte bătrân, cu chipul lovit și învinețit. Cu toate acestea, a surâs.

— Curajoase cuvinte din partea cuiva care va muri.

— Nici tu n-o duci mai bine, am replicat.

— Ha, a zâmbit iarăși, arătându-și dinții însângerați, dar eu nu sunt singur...

M-am întors și am văzut două dintre gărzile fortului sosind în goană pe coridor; au ridicat muschetele și s-au oprit la mică distanță de noi. Mi-am îndreptat ochii de la ei la tata, care se ridica cu greu și care a înălțat un braț pentru a-și opri oamenii, singurul gest care-i putea împiedica să mă ucidă.

Rezemându-se de perete, a tușit, apoi a scuipat și m-a privit.

— Chiar și când ai voștri par să triumfe... noi ne ridicăm din nou. Știi de ce?

Am clătinat din cap.

— Pentru că Ordinul s-a născut din înțelegere. Noi nu avem nevoie de un Crez. Nu avem nevoie de o îndoctrinare

din partea unor bătrâni disperați. Noi vrem doar ca lumea să fie așa cum este. De aceea templierii nu pot fi distruși niciodată.

Iar acum, desigur, mă întreb dacă el ar fi făcut-o? Dacă ar fi lăsat gărziile să mă omoare?

Dar nu voi afla niciodată răspunsul. Pe neașteptate s-au auzit împușcături, iar cele două gărzi s-au răsucit și s-au prăbușit, doborâte de focuri de muschete sosite din cealaltă parte a peretelui. Iar în clipa următoare eu am sărit în față și, înainte ca tata să fi putut reacționa, l-am trântit iarăși pe jos și am ridicat mâna cu pumnalul.

După care, străbătut de o senzație copleșitoare ce putea fi de zădărnici și auzind un sunet despre care mi-am dat seama că era propriul meu suspin, l-am înjunghiat în inimă.

Trupul i-a tresărit când mi-a primit lama, apoi s-a desțins, iar când mi-am retras arma, el zâmbea.

— Să nu crezi că aş avea intenția să te mângâi pe obraz și să-ți spun că eu am greșit, a rostit slab și am privit cum viața îl părăsea. Nu voi plânge și nu mă voi întreba „ce-ar fi fost dacă?”. Sunt sigur că-nțelegi.

Eram în genunchi acum și m-am întins să-i iau capul în poală. Nu simțeam absolut nimic. Doar o amorțeală în tot corpul. O oboseală profundă fiindcă totul se terminase așa.

— Și totuși, a șoptit el, iar pleoapele i-au fluturat și fața a părut să i se golească de sânge, sunt mândru de tine, cumva. Ai dovedit convingere. Tărie. Curaj. Astea sunt trășături nobile.

Cu un rânjat batjocoritor, a adăugat:

— Trebuia să te fi omorât cu mult timp în urmă.

Apoi a murit.

M-am uitat după amuleta despre care îmi povestise mama, dar dispăruse. I-am închis ochii tatei, m-am ridicat și am plecat.

2 octombrie 1782

În cele din urmă, într-o noapte geroasă, l-am găsit la frontieră, în „Conestoga Inn“. Când am intrat, l-am văzut stând în umbre, cu umerii gârboviți peste masă și o sticlă în apropierea mâinii. Mai bătrân și neîngrijit, cu păr sărmos, nepieptănat și nearătând nici pe departe ca ofițerul care fusese cândva, totuși era el fără doar și poate: Charles Lee.

Când m-am apropiat de masă, a ridicat capul și la început am fost surprins de sălbăticia din ochii lui injectați. Orice nebunie era însă fie ștearsă, fie ascunsă, și el n-a trădat nicio emoție la vederea mea, cu excepția unei căutători pe care am presupus-o ca fiind de ușurare. Îl urmăream de mai bine de o lună.

Fără niciun cuvânt, a întins sticla spre mine, iar eu am încuviințat din cap, am tras un gât și i-am restituit-o. Apoi am stat împreună mult timp, privindu-i pe ceilalți clienți ai tavernei, ascultând sporovăielile și râsetele ce se auzeau în jur.

În cele din urmă, m-a privit și, cu toate că n-a spus nimic, ochii au făcut-o în locul lui, așa că am extins silențios pumnul, iar când el a închis ochii, l-am înjunghiat sub coaste, direct în inimă. A murit fără niciun sunet și l-am așezat gri-juliu cu capul pe tăblia mesei, ca și cum pur și simplu adormise după ce băuse prea mult. Apoi m-am întins, i-am luat amuleta de la gât și am pus-o la al meu.

Când am privit-o, a strălucit slab o clipă. Am băgat-o sub cămașă, m-am ridicat și am plecat.

15 noiembrie 1783

I

Ținându-mi calul de dârlogi, am trecut prin satul meu, copleșit de un sentiment tot mai mare de neîncredere. Când ajunsesem, văzusem ogoare bine întreținute, dar satul în sine era pustiu, casa-lungă era abandonată, vetrele pentru gătit erau reci și unicul suflet pe care l-am văzut a fost un vânător încărunit – un vânător alb, nu un mohican – care stătea pe o găleată întoarsă cu fundul în sus în fața unui foc și frigea ceva, care mirosea bine, pe o țepușă.

M-a privit cu luare-aminte când m-am apropiat și ochii i s-au îndreptat spre muscheta sa, aflată în apropiere, dar am deschis brațele și i-am arătat că nu doream răul nimănui.

A încuviințat din cap.

— Dacă ți-e foame, am și în plus, a spus cu bunăvoință.

Mirosea într-adevăr grozav, dar mintea îmi era absorbită de alte lucruri.

— Știi ce s-a-ntâmplat aici? Unde sunt sătenii?

— Au plecat spre vest. Asta a fost acum câteva săptămâni. Se pare că cineva din New York a căpătat pământurile lor din partea Congresului. Cred c-au decis că pentru colonizare n-aveau nevoie de aprobarea locuitorilor de aici.

— Poftim? am zis.

— Da, așa-i. Văd asta întâmplându-se tot mai des. Băștinași alungați de negustori și fermieri care vor să se extindă. Guvernul zice că nu ia pământuri care sunt deja proprietatea cuiva, dar... he-he... Aici poți să vezi că lucrurile nu stau așa.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? am spus și m-am rotit încetișor, văzând doar pustietate acolo unde cândva zărisem chipurile familiare ale semenilor mei, cei printre care crescusem.

— De acum suntem pe cont propriu, a continuat vânătorul. Nu mai există vechile și bunele produse englezești. Iar asta-nseamnă că trebuie să le facem chiar noi. Și pentru asta trebuie să plătești. Vânzarea de pământuri e rapidă și ușoară. Și nici pe departe așa afurisită ca taxele. Și pentru că unii zic că din cauza taxelor a-nceput tot războiul, nimeni nu se grăbește să le-aducă înapoi.

A râs din toată inima, răsunător, după care a urmat:

— Noii noștri conducători sunt deștepți. Ei știu că nu trebuie să introducă taxe, nu încă. Ar fi prea devreme. Prea... britanic. A privit în foc. Dar vor sosi și ele. Întotdeauna sosesc.

I-am mulțumit și am plecat, îndreptându-mă către casa-lungă și repetându-mi în minte: „Am dat greș.” Oamenii mei plecaseră – fuseseră alungați tocmai de cei despre care eu crezusem că-i vor proteja.

Pe când mergeam, amuleta de la gât a început să strălucească și am luat-o, am ținut-o în palmă și am privit-o. Poate că mai exista un ultim lucru pe care-l puteam face și anume să salvez locul acesta de ei toți – patrioți și templieri deopotrivă.

II

Într-o poieniță din pădure, m-am ghemuit pe vine și am privit ce aveam în mâini: colierul mamei într-o palmă, amuleta tatei în cealaltă palmă.

Am vorbit încetișor, ca pentru mine:

— Mamă... Tată... Îmi pare rău. V-am înșelat așteptările amândurora. Mamă, ți-am promis că ne voi apăra poporul.

Am crezut că, dacă-i voi putea opri pe templieri, dacă aş putea scăpa revoluţia de influenţa lor, atunci aceia pe care i-aş fi susţinut vor face ceea ce era bine. Ei au făcut într-adevăr, cred, ceea ce era bine... ceea ce era bine pentru ei. Cât despre tine, tată, am crezut că ne-aş fi putut uni, că am fi putut da uitării trecutul şi făuri un viitor mai bun. Am crezut că tu puteai fi făcut să vezi lumea aşa cum o văd eu – să înţelegi. Dar n-a fost decât un vis. Ar fi trebuit să fi ştiut şi asta. N-am fost atunci meniţi să trăim în pace? Asta să fie oare? Ne-am născut ca să ne certăm? Ca să ne luptăm între noi? Există o mulţime de glasuri... şi fiecare cere altceva. A fost greu uneori, dar niciodată n-a fost mai greu decât azi. Azi am văzut că toate cele pentru care am trudit au fost sluţite, lepădate, uitate. Ai zice că am descris întreaga istorie. Zâmbeşti, aşadar, tată? Speri că aş putea rosti cuvintele pe care tânjeai să le auzi? Speri să fiu de acord cu tine? Să spun că ai avut mereu dreptate? N-o voi face. Chiar şi acum, când m-am confruntat cu adevărul cuvintelor tale reci, refuz s-o fac. Pentru că eu cred că lucrurile încă se pot schimba. Poate că nu voi reuşi niciodată. Poate că Asasinii se vor căzni în zadar încă o mie de ani. Dar noi nu ne vom opri.

Am început să sap.

— Compromisul... Asupra lui au insistat toţi. Aşa că l-am deprins şi eu, dar cred că am făcut-o altfel decât majoritatea. Acum îmi dau seama că va dura, că drumul ce se întinde înaintea noastră este lung şi învăluit în beznă. Este un drum care nu mă va duce întotdeauna acolo unde doresc să merg – şi mă-ndoiesc că voi trăi atât cât să-i văd capătul. Voi merge totuşi pe el.

Am tot săpat până ce groapa a fost destul de adâncă, mai adâncă decât ar fi fost nevoie să îngrop un trup, destul de adâncă pentru a intra cu totul în ea.

— Pentru că alături de mine păşeşte speranţa. În ciuda tuturor celor care insistă să fac calea întoarsă, eu voi continua – acesta, acesta este compromisul meu.

Am aruncat amuleta în groapă, după care, când soarele a început să apună, am umplut groapa cu pământ, pe care l-am bătătorit bine și după aceea m-am întors și am plecat.

Plin de speranțe pentru viitor, m-am întors la oamenii mei, la Asasini.

Era timpul pentru sânge nou.

Mulțumiri

Mulțumiri speciale pentru

Yves Guillemot
Stéphane Blais
Jean Guesdon
Julien Cuny
Corey May
Darby McDevitt

De asemenea, pentru

Alain Corre
Laurent Detoc
Sébastien Puel
Geoffroy Sardin
Xavier Guilbert
Tommy François
Cecile Russeil
Joshua Meyer
The Ubisoft Legal Department
Chris Marcus
Etienne Allonier
Anouk Bachman
Alex Clarke
Hana Osman
Andrew Holmes
Virginie Sergent
Clémence Deleuze